

ALISON

GAYLIN

CRIME

Ce a rămas din mine

O POVESTE FASCINANTĂ ȘI ÎNTUNECATĂ DESPRE
RĂZBUNARE, TRĂDARE ȘI SECRETE DIN GLAM-UL
HOLLYWOODIAN. ALISON GAYLIN A FOST
COMPARATĂ CU GILLIAN FLYNN.
HUFFPOST BOOKS

TREI

www.virtual-project.eu

FICTION
CONNECTION

ALISON GAYLIN

CE A RĂMAS DIN MINE

Original: *What Remains of Me* (2016)

Traducere din limba engleză de:
ANA DRAGOMIRESCU

virtual-project.eu

Editura: TREI

2017

*Pentru James Conrad, „principalul” meu
pentru totdeauna*

*Mi-ar plăcea să am mai multe surori, căci poate astfel
dispariția uneia n-ar lăsa în urmă atâta tăcere.*

— EMILY DICKINSON

Prolog

În Carpentia, Instituția Corecțională pentru Femei din centrul Californiei, termostatul păstrează întotdeauna o temperatură scăzută, de doar 13 grade. Există un motiv pentru asta, care ține de psihologia aplicată, după cum îmi spune unul dintre gardieni. La temperaturi reduse, prizonierii sunt mai vioi și mai productivi, ba chiar mai amabili.

— Căldura, zice gardianul, ai cărui ochi ca de catifea neagră nu se potrivesc deloc cu trupul înalt și musculos. Îi afectează pe oameni.

Într-un fel, povestea lui Kelly Lund dovedește spusele paznicului, căci tocmai pe 28 iunie 1980, în cea mai fierbinte noapte a aceluia an, Lund, pe atunci în vârstă de șaptesprezece ani, amețită din pricina unui amestec de marijuana și cocaină, a intrat în vila din Hollywood Hills a regizorului nominalizat la Oscar John McFadden și, în toiul propriei lui petreceri, l-a împușcat mortal. Să fi fost căldura, și nu drogurile, cea care a îndemnat-o pe această fată oarecare să intre într-o locuință plină cu elita mediului artistic din Los Angeles, cu vedete rock ultragrozave și manechine incredibil de slabe, cu zeii și zeițele marilor ecrane, ale căror chipuri glorioase onorau paginile revistelor de film pe care Kelly cea singuratică se știe că le ținea stivuite sub pat?

Să fi fost temperatura de 34 de grade (și poate furia orbitoare stârnită de ea) cea care a împins-o pe această sărăntoacă de la Hollywood să treacă pe lângă o constelație de bogătași și să intre în opulentul living decorat cu motive marocane al lui McFadden, unde, găsindu-l singur, să-i tragă trei gloanțe în piept și în cap?

Iau în calcul această posibilitate acum, în timp ce gardianul mă conduce în celula lui Lund, acest pătrat ordonat și posomorât care i-a servit drept cămin în ultimii șapte ani. Iar când intru și o găsesc stând pe patul ei, îmbrăcată în hainele portocalii ale instituției, mă hotărâsc să aduc, în felul meu, vorba despre asta.

— Kelly, simți vreodată lipsa soarelui?

Ea ridică privirea spre mine, ochii cenușii părând la fel de aspri și de seci ca gratiile închisorii. În șapte ani, Kelly Lund n-a îmbătrânit nici măcar o zi. E greu de imaginat că va îmbătrâni vreodată. Pielea ei n-are niciun rid, întreaga ei ființă fiind la fel de insensibilă față de trecerea

timpului ca și față de toate emoțiile care te transformă: rușine, regret, grijă. Vinovăție.

— Soarele e tot acolo, îmi spune ea. N-am niciun motiv să-i simt lipsa.

— John McFadden nu mai e.

— Adevărat.

— Lui îi simți lipsa?

— Nu știu.

— Îți pare rău că l-ai ucis?

— Așa a fost să fie.

— Moartea lui?

— Da.

— De unde știi?

— Dacă n-ar fi fost, cineva m-ar fi observat înainte să ajung în living.

Se oprește pentru o secundă, hotărându-se dacă să mai continue sau nu. Cântărindu-și opțiunile.

— Mă consider, spune ea în cele din urmă, o unealtă a sorții.

— Nu soarta l-a omorât pe John McFadden, Kelly. Ci tu.

Privirea lui Lund rătăcește și, preț de o clipă, pare absorbită de zidul cenușiu și anost al celulei, ca și cum ar vedea în el ceva ce există și în ea.

— Tu ai convingerile tale, îmi spune. Eu le am pe ale mele.

* * *

Probabil că, pe undeva, totala lipsă de strălucire și de culoare a lui Kelly Lund e un mecanism de apărare. Când avea doar cincisprezece ani, sora ei geamănă, Catherine, a furat mașina mamei lor, a condus până la Chantry Flats (un loc izolat din San Gabriel Valley, cu vedere panoramică, preferat de îndrăgostiți) și și-a luat viața aruncându-se în canion. Aspirantă la o carieră de actriță, Catherine avea tot ceea ce lui Kelly Lund îi lipsea: frumusețe, însuflețire și o charismă înnăscută, îndeajuns de puternică încât să-i câștige accesul în lumea tinerilor petrecăreți de la Hollywood, la frageda vârstă de doar paisprezece ani. Dar Catherine mai era și zbuциumată, vulnerabilă, genul de fată care simte totul puțin prea profund și care, în cele din urmă, s-a lăsat, în

mod tragic, copleșită de acele sentimente.

Dimpotrivă, s-ar putea ca tocmai caracterul searbăd al lui Kelly Lund să fi fost cel care a ținut-o în viață și pe linia de plutire, în același acvariu cu rechini care au devorat-o pe sora ei. Un cub de gheață în comparație cu flacăra vie a lui Catherine, Kelly avea puțini prieteni și, în afara unei scurte și ciudate relații cu Vincent, fiul lui McFadden, a dus o viață lipsită de evenimente, înainte să comită cruda faptă ce avea să-i aducă faima din lipsa căreia s-a stins încântătoarea ei geamănă.

— Știi, a fost cât pe ce să nu mă duc la petrecere, îmi spune ea acum. Era cald afară și nu mă simțeam prea grozav. Dar pe urmă m-am răzgândit.

Niciodată n-am mai văzut un chip atât de placid, doi ochi atât de ficși. Nu pot să nu mă întreb cum trebuie să fi arătat ochii ăștia prin obiectivul lui John McFadden, cu o săptămână înaintea morții lui, când, la insistențele fiului său, acesta a filmat-o pe Kelly Lund pentru o probă de actorie.

— L-ai mai fi omorât pe John, o întreb, dacă s-ar fi purtat frumos cu tine în timpul probei?

Lund îmi zâmbește. E același zâmbet pe care l-a arătat lumii în fața tribunalului din LA, în ziua pronunțării sentinței. De fapt, nu seamănă deloc cu un zâmbet. E mai degrabă o dezvelire a dinților.

— De unde să știi? îmi spune.

În cameră se face și mai frig.

EXTRAS DIN

Mona Lisa: Adevărata poveste a lui
Kelly Lund, ucigașa de la Hollywood
de Sebastian Todd, 1989

Capitolul 1

11 februarie 1980

Abia după ce profesorul de științe, domnul Hansen, i-a adresat lui Kelly Lund a treia întrebare consecutivă la care ea nu știa să răspundă (cea despre mitocondrii), Bellamy Marshall i-a aruncat fetei un bilețel. Kelly a spus „ăăm” și a înghițit în sec, ca să-și pună din nou în mișcare gura uscată, moment în care a simțit cum un cocoloș de hârtie i se lovește de picior. Totuși, la început n-a gândit: *bilețel*. A gândit: *cocoloș cu scuipat*.

Kelly era scuipată des. Atât de des, încât odată i-a povestit și mamei sale despre asta.

— Aruncă în mine cu cocoloașe pline de scuipat. Râd de hainele mele pentru că sunt ieftine.

— Ieftine? exclamase mama ei. Hainele tale te acoperă acolo unde ar trebui să fii acoperită, ceea ce nu pot spune despre colegile tale de școală. Dacă vrei să discutăm despre ce e *ieftin*, Kelly, pe fetele alea le-aș numi eu *ieftine*.

Kelly jurase în taină să nu mai discute niciodată cu mama ei despre școală. Așa că nu s-a uitat la bilețel atunci când acesta a lovit-o în picior. L-a ignorat, la fel cum ignora toate cocoloașele cu scuipat, la fel cum ignora atâtea din câte i se întâmplau, la școală sau în altă parte. *Ignoră-le și o să dispară*. Metoda funcționa pentru majoritatea lucrurilor care o făceau să sufere, dacă nu chiar pentru toate.

Domnul Hansen a spus din nou chestia cu mitocondriile, iar Kelly a încercat să se agațe de cuvintele lui, să le transforme în ceva cât de cât logic. Dar n-a putut. Simțea soarele pătrunzând prin ferestrele clasei, mâncărimile pe care i le provocau puloverul cu nasturi și elasticul fustei de țărăncuță care-i tăia pielea, toate astea mult mai reale decât întrebarea.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei. Și asta simțea.

— Domnișoară Lund? a spus domnul Hansen.

Kelly a lăsat privirea în podea. A bătut din pleoape. A simțit cum începe să evadeze...

— *Domnișoară Lund*.

Vreme de câteva secunde, sau poate mai mult, Kelly a alunecat într-un vis. Un vis adevărat, în care avea șapte ani și era din nou cu sora ei, șezând turcește pe dușumeaua dormitorului lor, cu genunchiul lipit de al lui Catherine, uitându-se cât putea de atent în ochii ei verzi ca sticla.

— *Cine mișcă prima moare.*

— *Dar... dar... eu nu vreau să mor, Catherine.*

Catherine își pune o mână peste a ei. E caldă, și uscată, și liniștitoare.

— *Nu te speria, Kelly. Mă știi doar. Eu mă mișc întotdeauna prima.*

— *Domnișoară Lund! Te țin trează?*

Kelly a deschis brusc ochii. S-a auzit spunând:

— *Nu. Adorm fără probleme.*

Oh, nu...

O tăcere stranie s-a așternut în clasă, atmosfera devenind înăbușitoare. Domnul Hansen a clipit, strângând din dinți. Kelly știa că ar fi trebuit să zică „îmi pare rău” și a dat s-o spună, dar înainte să apuce să rostească vreo vorbă, toți au început să râdă. Lui Kelly i-au trebuit câteva clipe ca să-și dea seama că puștii râdeau *cu ea*, nu *de ea*. Asta nu i se mai întâmplase niciodată. Inima a început să-i bată mai tare. Chipul i s-a înfierbântat.

— *Asta a fost bună! a zis Pete Nichol din spatele ei.*

Pete, un campion la aruncat cocoloașe cu scuipat, care nu i se adresase niciodată în mod direct. Pete cel înalt, de un blond strălucitor, și bogat pe deasupra. Era fiul producătorului unuia dintre serialele preferate ale lui Kelly, și avea părul ca de mătase albă, vizibil afectat de expunerea îndelungată la clorul din apa piscinelor. Pete Nichol a bătut-o pe spate, dar domnul Hansen a spus:

— *Domnișoară Lund! Ești reținută după ore! – iar asta i-a făcut pe toți să râdă și mai tare.*

Unii chiar au izbucnit în urale. Kelly s-a întors și s-a încumetat să arunce o privire către clasă, moment în care a zărit cocoloșul căzut pe podea, lângă piciorul ei (*nu era un cocoloș cu scuipat*), iar când s-a uitat în sus și spre rândul de bănci de lângă ea, Bellamy Marshall gesticula înspre bilețel, făcându-și să zdrăngăne brățările din argint.

Citește-l, a mimat Bellamy.

Bellamy era nou-venită, fiica unui faimos actor pe nume Sterling Marshall, care fusese mare vedetă prin anii '50-'60 și rămăsese încă o personalitate. Începuse să frecventeze Hollywood High după vacanța de Crăciun, după ce o școală privată cu pretenții din Santa Monica o exmatriculase din motive misterioase. Există ceva teatral, foarte teatral în felul în care Bellamy își făcuse apariția la o săptămână după reînceperea școlii, strecurându-se în ultimul rând de bănci din clasa domnului Hansen, în chiar ultimul rând, cu toate că profesorul arătase către un loc liber din față. Kelly se întorsese atunci pentru a se uita la această îndrăzneată nou-venită, cu brațările și blugii ei de firmă, cu luxoasa ei haină de piele. Bellamy Marshall, care nu-l lua în seamă pe domnul Hansen și răsufla printre buzele reci, întredeschise, precum o eroină de film pusă pe fugă.

Bellamy îi zâmbise lui Kelly, iar Kelly zâmbise la rândul ei, dorindu-și să-i devină prietenă, dar întristându-se puțin deoarece știa că așa ceva nu era cu putință. Nu cu fata asta, bogată și strălucitoare, îmbrăcată în haină de piele, care-i surâdea lui Kelly doar pentru că nu știa mai multe...

Trecuse peste o lună de atunci.

După ce domnul Hansen i-a făcut pe toți să tacă, după ce a chemat-o pe Phoebe Calloway în fața clasei și i-a adresat aceeași întrebare, cea despre mitocondrii, iar Kelly s-a simțit din nou mai mult sau mai puțin invizibilă, a împins cu piciorul bucata de hârtie mai aproape de banca ei. A ridicat-o de pe podea și a despăturit-o fără zgomot.

PETRECERE DUPĂ ȘCOALĂ. LA MINE ACASĂ.

Kelly s-a întors către Bellamy, pentru a se asigura că nu era o glumă. În ziua aceea fata purta o altă haină de piele, una scurtă, de culoare maro. Probabil că avea un dulap plin cu astfel de jachete, toate din piele veritabilă.

Bellamy a mimat: *Deci?* Apoi i-a făcut cu ochiul lui Kelly. N-avea aerul cuiva care glumește.

Da, a dat din cap Kelly, uimită de momentul acela. Uimită de ziua aceea.

Nu era o petrecere în adevăratul sens al cuvântului. Doar Bellamy, Kelly, doi băieți din echipa de fotbal a școlii și un tip de douăzeci și trei de ani, înalt și slăbănog, pe nume Len, care avea o mustață-creion și o pungă de sendvișuri plină-ochi cu ceea ce el numea „cea mai bună marfă din Humbolt”¹. S-au întâlnit cu toții în parcare școlii, unde Len a scuturat Punguța înspre Bellamy și a zâmbit larg.

Cei doi băieți s-au îngrămădit în Trans Am-ul lui Len, în vreme ce Kelly a mers cu Bellamy în Volkswagenul Rabbit al acesteia. Au pornit în direcția opusă locuinței lui Kelly, au gonit pe Sunset Boulevard și pe lângă Bodega lui Barney, Bellamy făcând slalom printre șoferii lenți, cu ochelarii de soare îndreptați către șosea, cu brățările de argint alunecându-i în sus și în jos pe încheieturi în timp ce vira. Au mers în sus, tot mai sus, înspre dealuri, fără ca vreuna dintre ele să spună ceva, doar ascultând la radio melodia *Fetele bune nu* a formației The Knack's. Un cântec care lui Kelly nu-i plăcuse niciodată... până atunci.

Când se urcase în mașină, Kelly se așteptase să aibă emoții, dar faptul că Bellamy nu vorbea cu ea o ajuta să nu se simtă ca și cum ar fi fost scoasă la tablă. O liniștea.

— Îmi dai și mie țigările? a spus Bellamy. Sunt în poșetă.

Kelly i-a ridicat geanta de pe podeaua mașinii. Era Louis Vuitton. Multe fete de la școală aveau asemenea poșete. Le spuneau „Louie Vouies” și se purtau neglijent cu ele, aruncându-le de colo până colo, de parcă ar fi fost o nimica toată, însă Kelly știa adevărul. Mama ei îi arătase cândva una la I. Magnin, lovind cu unghia în eticheta care indica prețul.

— *Tu ai cheltui atâtia bani?* o întrebase.

Mama lui Kelly lucra la I. Magnin ca vânzătoare la raionul cu farduri. Dar nici măcar cu reducerile pe care le primea ca angajată nu cumpărase vreodată ceva de acolo pentru Kelly ori pentru ea însăși.

— *E o nerușinare*, spunea femeia, referindu-se la prețuri, la tot magazinul.

Kelly nu-i răspundea niciodată. Ei i se părea frumos.

¹ Regiune din statul California cunoscută pentru culturile legale de marijuana (*N.t.*).

— *Într-o bună zi, obișnuia să zică mama, o să ne scot din orașul ăsta.*

Kelly a tras cu grijă fermoarul poșetei. A scos din ea un pachet de Marlboro roșu (marca mamei) și i l-a întins lui Bellamy.

— Poți să iei și tu una, i-a spus aceasta.

— Mersi.

Bellamy și-a aprins o țigară de la bricheta mașinii, apoi i-a întins-o lui Kelly fără să se uite la ea. Gestul a făcut-o să se simtă ca și când s-ar fi cunoscut de ani de zile. Apoi Bellamy a coborât geamurile, iar Kelly a suflat un nor de fum în aerul tot mai cald.

— Len te place, i-a spus Bellamy. Îmi dau eu seama.

Kelly a simțit cum i se înroșesc obrazii.

— Cum l-ai cunoscut?

Colega ei a ridicat din umeri.

— Pur și simplu... de pe aici, a răspuns ea. Uneori se poartă ca o secătură, dar are întotdeauna iarbă bună. Și îmi place la nebunie cum miroase în mașina lui.

— Chiar are douăzeci și trei de ani?

— Da.

— Uau!

De cealaltă parte a parbrizului, inscripția Hollywood se înălța în fața lor, ducând-o pe Kelly cu gândul la Catherine. Întotdeauna o făcea să-și amintească de sora ei, de felul în care aceasta obișnuia să se laude oricui ar fi stat s-o asculte cu priveliștea pe care o aveau către literele uriașe.

— *Din apartamentul nostru se vede inscripția, spunea ea, accentuând cuvântul inscripție, de parcă s-ar fi referit la Empire State Building ori la Turnul Eiffel, când, la drept vorbind, pe vremea aia literele care alcătuiau cuvântul Hollywood arătau oribil: pline de găuri, gata să se sfărâme pe dealuri, primul și al treilea o lipsind aproape complet.*

— *Cine ar vrea s-o vadă? o întreba Kelly. E urâtă.*

— *Ba nu e. Trebuie doar reparată.*

Cu doi ani în urmă, o mulțime de vedete de cinema și de politicieni bogați deveniseră interesați de inscripția intrată în descompunere, așa că o refăcuseră. Alice Cooper chiar își donase

primul o din nume, ca să-l înlocuiască pe cel mai deteriorat dintre cele două, apoi își spusese Alice Coper pentru tot restul anului, lucru care lui Catherine i s-ar fi părut amuzant, dacă ar mai fi fost în viață...

La radio, The Knack se auzeau tot mai încet, făcându-i loc lui Tom Petty. Era cântecul care-i plăcea lui Kelly, cel despre o fată crescută cu promisiuni. A mai tras o dată din țigară și a ridicat ochii către inscripția lui Catherine. Scânteia alb în soare, cu literele întregi și primitoare. *Unele lucruri chiar ajung să fie reparate.*

— Ai fost mortală azi, a spus Bellamy.

— Hm?

— La ora de științe! Cum de ai avut tupeul să-i spui așa ceva lui Hansen?

— Ah! a răspuns Kelly, amintindu-și. Ăăă... pur și simplu mi-a scăpat, cred.

— „Adorm fără probleme...” a repetat Bellamy. Frate! Asta o să mă țină tot anul. Toată *viața!*

Kelly a continuat să tragă din țigară și a surâs ușor.

— Pur și simplu a trebuit să i-o zic, a spus ea. Era atât de enervant!

Bellamy a izbucnit într-un râs cald și molipsitor, iar Kelly i s-a alăturat. A încercat să-și aducă aminte când răsese ultima oară de ceva care nu era difuzat la televizor. Probabil că pe vremea când Catherine era încă în viață, când încă erau mici.

— Ce față avea Hansen! a spus Bellamy, hohotind. Strângea atât de tare din dinți, încât am crezut c-o să-i iasă ochii din cap!

Iar Kelly a continuat să râdă, în vreme ce Tom Petty cânta despre Fata Americană, umplând mașina de muzică.

În cele din urmă și-au recăpătat suflul. Bellamy a încetinit la un semafor, frânând ușor. Era o șoferiță pricepută. Kelly nu știa să conducă deloc. Se înscrișese la școala de șoferi, dar lipsise la majoritatea cursurilor. Ce rost avea? Mama oricum n-ar fi lăsat-o niciodată să folosească mașina.

— Deci, a spus Bellamy. Bănuiesc că ți-au dat drumul mai devreme pentru că erai la prima abatere.

— Hm?

— Știi tu. Mă așteptam să te țină la școală până la apus.

Lui Kelly i s-a uscat gura. *Domnișoară Lund! Ești reținută după ore.*

Erau cuvintele pe care le rostise domnul Hansen. Nu mai fusese pedepsită niciodată până atunci, copilă anonimă ce era, jumătatea unei perechi nepotrivite, geamăna cea tăcută, cea banală. În afara notelor proaste, până azi nu mai intrase în niciun fel de bucluc, nu se purtase niciodată urât, ba abia dacă vorbise. Și poftim, acum, chiar de prima dată, ea... *Mama o să mă omoare*. S-a întors către Bellamy, cu obraji arzând.

— Nu m-am dus în sala de pedeapsă, a spus ea. Nu m-am prezentat deloc.

Bellamy a clipit din ochii dați cu rimei.

— Tu vorbești serios?

— Da, a răspuns Kelly. Am uitat.

Bellamy s-a întors din nou cu fața către drum, în clipa în care culoarea semaforului devenea verde și pe chip i s-a ivit un zâmbet larg.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine, Kelly Lund, a spus ea.

Kelly a zâmbit la rândul ei. Nu se putea abține.

Când au ajuns acasă la Bellamy, băieții le așteptau deja în față.

— Cum te cheamă, scumpo? a întrebat Len.

Îi tot surâdea, un surâs alunecos.

— O cheamă Kelly, nu Scumpo, a intervenit Bellamy. Încearcă să nu salivezi.

Unul dintre fotbaliști a spus:

— Cui îi pasă de nume? Hai să fumăm!

Kelly îi asculta doar pe jumătate. Se holba întruna la casa lui Bellamy. Era uriașă, un palat din cărămidă, cu acoperiș sclipitor din țiglă roșie și balcoane de jur împrejur. Ca să ajungă aici, trecuseră de o poartă și conduseseră de-a lungul unei alei lungi, mărginite de palmieri, ce șerpuia pe coasta piscului Mount Lee. Lui Kelly îi pocniseră urechile la fiecare curbă ascendentă. Drumul îi făcuse inima să bată cu putere, ca și cum ar fi călătorit într-o altă lume.

Și *era* o altă lume, nu-i așa? Străzile Păsărilor. Așa i se spunea acestui cartier din Hollywood Hills, căci străzile purtau nume de păsări și erau cocoțate atât de sus, încât mersul cu mașina către ele

semăna cu un zbor. Bellamy locuia pe Blue Jay Way². (*Ca titlul cântecului*, remarcase Kelly în mașină. Bellamy dăduse din cap în semn de încuviințare. *Detest formația Beatles.*)

Ușa din față era făcută din lemn sculptat și lustruit. O menajeră îmbrăcată în uniformă albă le-a deschis, apoi s-a îndepărtat repede, cu ochii în pământ.

— Să nu-l lași pe frate-meu mai mic să vină sus, Flora, a zis Bellamy, însă menajera n-a părut s-o audă.

Kelly a văzut o scară din marmură roz, un candelabru de cristal și ferestre uriașe, înalte cât cel puțin două etaje, ce ofereau o priveliște către canion. Și-a mușcat buza. Și-a coborât privirea, asemenea menajerei, căci nu putea să se uite prea atent la nimic. Voia să lase impresia că nu e prima oară când vede un asemenea loc.

Camera lui Bellamy se găsea la capătul unul hol lung, acoperit cu covoare. Când au intrat, cei doi băieți râzând de ceva ce se întâmplase zilele trecute la antrenament, iar Bellamy cerându-i lui Len să-i arate încă o dată punga, Kelly și-a folosit toți mușchii trupului ca să nu caște gura de uimire.

Înăuntru exista o instalație stereo cu casetofon, pick-up și boxe care-i ajungeau lui Kelly până la bărbie. Mai erau acolo un televizor mare, o măsuță de toaletă, cu o oglindă uriașă, și un dulap zidit în perete a cărui ușă stătea deschisă, lăsând să se vadă rânduri întregi de haine, așezate pe culori. Bellamy avea și o colecție de discuri, ce umplea un perete întreg, o canapea din piele roșie și o carpetă cu imprimeu de zebra, care putea foarte bine să fie din piele de zebra adevărată. Dar cel mai grozav dintre toate era un pat dublu, cu o cuvertură pufoasă din satin alb și zeci de perne decorative. Părea genul de obiect în care ar dormi o prințesă sau o regină. Deasupra lui stătea atârnat afișul înrămat al unui film: *Febra de sâmbătă seara*. Kelly a observat ceva scris în grabă cu stiloul peste pantalonii lui John Travolta și s-a apropiat. Era autograful actorului... cu un mesaj. *Pentru Bellamy*, scrisese el. *Cele mai bune urări*. Kelly s-a uitat îndelung la literele buclate și a trebuit să le atingă. A trebuit să-și lipească degetele de geam, doar ca să se asigure că e adevărat.

² În traducere, Aleea Gaiței Albastre (*N.t.*).

— Urăsc genul disco, dar John tot mi se pare sexy, a spus Bellamy. Tata îl cunoaște.

Kelly și-a retras iute mâna. A simțit cum se înroșește la față. Bellamy i-a zâmbit.

— L-am întâlnit odată.

— L-ai întâlnit?

— Îmi doream atât de mult să-i ating gropița aia din bărbie!

S-a apropiat, coborându-și glasul până la nivelul unei șoapte.

— Voiam s-o ating cu limba.

— Fă una dolofană! a zis unul dintre fotbaliști.

Vorbea cu Len, care stătea pe marginea patului de prințesă al lui Bellamy, rulând cu atenție o țigară.

— Dacă asta ar fi camera mea, a zis Kelly, n-aș mai pleca niciodată din ea.

Len a replicat:

— După ce tragi de câteva ori din asta, s-ar putea să nu mai poți pleca.

— Vrei să rămâi peste noapte? a întrebat-o Bellamy. Părinții mei sunt în Elveția, așa că până vineri sunt doar eu, cu servitorii.

Kelly a înghițit în sec. Nu dăduse nici măcar un telefon acasă și știa că mama ei n-ar fi fost de acord.

— *Țineți-vă departe de speciemenle alea de la Hollywood*, obișnuia să spună ea, cu toate că își trimisese fetele la Hollywood High, unde echipa de sport era botezată Șeicii, după un personaj interpretat de Rudolph Valentino.

Aproape oricine din liceu era, într-un fel sau altul, un specimen de la Hollywood. Ce altceva să fi fost? Mama ar fi putut la fel de bine să le zică lui Kelly și lui Catherine „nu vă faceți niciun prieten”, Kelly respectând regula, iar Catherine murind de nerăbdare s-o încalce.

— Mama... mama... mea... nu cred că ea...

— Hei, e în regulă! a spus Bellamy. Altă dată, bine?

— Da, mi-ar plăcea foarte mult.

— O grăma' de nervuri roșii și frumoase în chestia asta, le zicea Len celor doi băieți, care exclamau de uimire la vederea ierbii.

Amândoi erau scunzi și îndesați, cu păr pleoștit și obraji rozalii. Kelly nu-i cunoștea pe niciunul dintre ei și nu arătau deloc ca niște

sportivi. Îi aminteau mai degrabă de doi cățeluși născuți din aceeași mamă.

— Doamnele mai întâi, a spus Len.

I-a aruncat lui Kelly acel surâs alunecos. Ea a dat din cap către Bellamy.

— Poți să iei tu prima.

Bellamy a luat țigara din mâna lui Len. A dus-o la buze și a tras cu sete din ea. Len a zis:

— Pun pariu că ți-ai dori ca ăla să fie mădularul meu.

Ea și-a țuguat buzele, ca să țină fumul.

— Țigara e mai mare, a răspuns fata în cele din urmă, scoțând rotocoale de fum din gură.

Kelly a început să râdă. Unul dintre fotbaliști a exclamat:

— Ți-a zis-o!

— Puiule, a replicat Len. *Știi* că nu-i adevărat.

Bellamy și-a dat ochii peste cap, cu toate că obrazii i s-au îmbujorat puțin. Kelly s-a uitat ceva mai atent la Len, la tricoul negru și strâmt, la brațele vânoase, la catarama groasă în formă de șarpe cu clopoței. Părea atât de bătrân! Și-a închipuit-o pe Bellamy cu el, iar gândul a făcut-o să se simtă oarecum ciudat, cuprinsă parcă de panică...

— Pământul către Kelly!

Bellamy îi întindea țigara.

— Scuze.

În clipa în care Kelly a dat s-o ia, colega ei a făcut un pas înapoi.

— Ieși afară! a spus ea, dar nu către Kelly, ci către umărul stâng al acesteia.

Când s-a întors, Kelly a zărit în ușa un băiețel slab, cu aceiași ochi negri ca ai lui Bellamy.

— Bună! a spus ea.

Băiatul i-a zâmbit. Purta un tricou cu *Războiul Stelelor*, iar picioarele lungi, subțiri și palide îi ieșeau dintr-o pereche de pantaloni scurți, albi. Nu putea să aibă mai mult de zece ani.

— Nu-l saluta! E odrasla Satanei.

Băiatul a scos limba. Unul dintre fotbaliști a izbucnit în râs, iar Bellamy s-a ridicat valvârtej de pe pat. A trântit ușa în nasul copilului și a încuiat-o. Când s-a întors, fața îi era roșie de furie.

— Fratele meu, Shane! i-a spus ea lui Kelly, de parcă ar fi tras o înjurătură. Jur pe ce am mai sfânt că nu vrea să mă lase în pace.

Kelly mai încercase cândva să fumeze marijuana, împreună cu Catherine. Pe atunci aveau treisprezece ani, iar Catherine adusese iarba în camera lor, împreună cu bricheta roz a mamei. Kelly o întrebuse de unde a făcut rost de droguri, însă geamăna ei refuzase să-i spună.

— *Doar încearcă, o îndemnase ea.*

— *Și dacă o să-mi pierd capul?*

— *Ai muri, Kelly? Ai muri dacă ți-ai pierde și tu capul măcar o dată în viață?*

Kelly trăsesse prea tare în piept, tușise totul și nu simțise nimic. Dar de data asta funcționa. Cel puțin așa credea ea. Își simțea mintea moale și încețoșată, ca și cum cineva i-ar fi uns creierul cu loțiune. Bellamy fusese de acord să-i ducă acasă pe fotbaliști, de vreme ce amândoi locuiau prin apropiere, iar când Kelly își luase rămas-bun de la ea, îi văzuse chipul în cadre sclipitoare.

Kelly acceptase să meargă acasă în mașina lui Len, un lucru la care nu se gândise prea mult până în clipa aceea, dar, în timp ce se strecura pe locul din față al Trans Am-ului, a simțit că o cuprinde iar panica de mai devreme. S-a trezit că se concentrează prea mult asupra fiecărei mișcări. Pocnetul încuietorii îi răsuna în urechi, scaunele îmbrăcate în piele scârțâiau și se agățau de ea.

Mai simțea și privirea siropoasă a lui Len, iar când s-a răsucit puțin, a dat peste chipul lui. Aproape de al ei. Doamne, bătrân mai era!

— Bună marfa, hm?

Tânărul avea răsuflarea fierbinte și lipicioasă. Ochii i se vedeau ca prin ceață, transformându-se într-unul singur.

— Foarte bună.

Mâna lui Len a alunecat pe sub fusta ei de țărâncuță și i s-a oprit pe coapsă. Kelly și-a încordat tot piciorul. Mașina chiar mirosea bine, s-a gândit ea, a pin și a piele caldă.

Len s-a aplecat și a sărutat-o, iar Kelly i-a simțit gura moale, poroasă. Buzele lui erau prea umede și mustața lui îi zgâria nasul. El

și-a împins limba în gura fetei, apoi a lăsat-o pur și simplu acolo, peste a ei, cleioasă și amorțită.

Primul meu sărut. Nu se așteptase să fie așa. Catherine îi spusese cândva că primul sărut o să fie magic, iar ea își dorise să creadă asta. Dar, la urma urmei, de unde să știe Kelly cum e magia? A închis ochii și a încercat să se relaxeze. El a deschis și mai mult gura, atât de mult încât o mușca de obraji. Care parte din treaba asta ar fi trebuit să pară plăcută? Nu se putea să nu fie ceva! Kelly a încercat să-și treacă o mână prin părul lui slinos, iar Len a gemut, buzele lui umede tremurând.

Drogurile îi dădeau o stare de nervozitate. Începea să-i fie greu să respire, dar nu voia să se retragă pentru că nu voia să fie nevoită să-l privească pe Len. Nu știa ce să-i zică. Mersi? A fost interesant?

La un moment dat, pe când erau încă în casă, iar băieții râdeau de ceva, Bellamy îi pusese capul pe umărul lui Kelly.

— *Știam eu că o să fim prietene,* îi spusese ea.

Amintirea asta o relaxa.

Len s-a retras. Kelly încă îi simțea gustul, un gust acru.

— Ar fi bine să te duc acasă, a spus el. Asta dacă nu vrei să ne oprim mai întâi pe undeva.

Kelly nu voia să se oprească pe undeva cu el. Dar nici acasă nu voia să se ducă. S-a auzit zicând:

— Nu-mi pasă.

Len a pornit mașina, dar a rămas cu mâna pe coapsa ei. Kelly a închis ochii și s-a lăsat pe spate, având încă în minte vocea lui Bellamy din acea după-amiază, ceea ce făcea ca atingerea mâinii lui să pară mai ușoară.

— *Tu ești ca mine.*

Bellamy îi spusese asta la ureche, cu o șoptă blândă, stăruitoare, pe care Kelly mai mult o simțise decât o auzise.

— *Ai secrete.*

Capitolul 2

21 aprilie 2010

Kelly ținea strâns volanul, cu o mână în dreptul orei zece și cealaltă în dreptul orei două. A dat să arunce o privire în oglinda retrovizoare. Nu era nimeni în spate ori lângă ea. Nu era nimeni pe acea porțiune a autostrăzii 10 ce se întindea spre est și în deșert, însă ea tot a dat semnal înainte de a schimba banda și s-a uitat din nou în oglinzi, în ambele, cea retrovizoare și cea din stânga. Trebuia să aibă grijă. Nu-și permitea să încalce nicio regulă.

S-a gândit să pornească radioul, dar s-a hotărât să n-o facă. Dacă se difuzau știri? În schimb, a oprit aerul condiționat, a coborât geamul și a lăsat aerul cald să pătrundă înăuntru, savurându-i șuieratul, ascultând galopul roților pe asfalt. Era atâta pasiune în condusul singură, pe timp de noapte! Kelly reușea întotdeauna să se piardă în asta, până și acum.

Învățase să șofeze cu doar cinci ani în urmă, la o lună sau două după ce fusese eliberată, așa că, pentru ea, condusul era încă un lucru nou și incitant. Soțul ei o învățase pe parcursul a optzeci de zile, care lui trebuie să i se fi părut foarte lungi, stând cu ea după ora închiderii, în uriașa parcare goală a magazinului Costco din La Quinta.

Fusese foarte răbdător și nu ridicase niciodată vocea, nici măcar atunci când Kelly frânase atât de puternic, încât întreaga mașină se zgâlțâise, iar ei se loviseră cu cefele de tetiere.

— *OK, categoric ne-am oprit*, spusese soțul ei, după ce-și veniseră în fire. *Data viitoare încearcă să fii mai puțin energică.*

Kelly a aruncat o privire înspre ceasul de pe bord. 2:47 dimineața. *Te rog să dormi*, i-a spus ea în gând. *Te rog să nu te trezești și să observi că am plecat.* Apoi a închis sertarul în care se aflau chipul soțului ei și numele lui. L-a încuiat acolo.

Mai e o oră. Doar patruzeci și cinci de minute pe autostradă, după care zece sau cincisprezece minute pe străzile orașului și pe urmă... S-a uitat iar în oglinda retrovizoare. A privit cu atenție și a căutat să vadă dacă existau faruri alături de ea sau în spatele ei, atât cât putea zări de departe...

N-o urmărea nimeni.

Kelly a închis ochii pentru o clipă, inspirând și expirând. Când i-a deschis din nou, se gândea numai la drum, la curentul de aer pe care-l simțea pe piele, la mâinile pe care le ținea pe volan, la șoseaua întinsă și goală din fața farurilor ei, care o conducea prin întuneric, aducând-o acasă.

Shane Marshall s-a trezit la ora șase, așa cum făcea aproape zilnic în ultima vreme. De cinci ani încoace, în fiecare dimineață, se deștepta odată cu răsăritul, imediat ce somniferele își pierdeau efectul, și își privea soția dormind.

Shane i-a mângâiat obrazul, ușor, ca să n-o trezească. O cunoștea de douăzeci și cinci de ani, era căsătorit cu ea de cincisprezece și locuiau în aceeași casă de cinci ani. Tot timpul, aceleași întrebări. Aceleași îndoieli, aceleași dorințe de a o cunoaște și totuși de a nu o cunoaște. Aceleași durere.

Kelly s-a mișcat. O șuviță de păr auriu încărunțit i-a alunecat peste ochi. Lui Shane îi plăcea felul în care soarele blând al dimineții făcea să strălucească firele argintii. Și-a dus aparatul de fotografiat la ochi. Nu avea să facă poza, ar fi fost prea băgăcios, nu-i așa? Dar avea s-o privească prin obiectiv. Avea să-i admire pielea de culoarea smântânii, umerii rotunzi, tăcerea.

— Te iubesc, i-a șoptit el.

Ea s-a întins, cu ochii strâns închiși, cu buzele curbate într-un surâs, sau poate într-o grimasă. Shane nu știa sigur. Era atât de greu de citit această femeie cu care era căsătorit de cincisprezece ani. *La ce te gândești, Kelly Lund? La cine te gândești?*

I-a făcut totuși o poză. Kelly și-a ridicat ușor pleoapele.

— Bună dimineața.

— Shane?

— Te așteptai să fie altcineva?

— Amuzant, a murmurat ea. Cât e ceasul? Șase?

— Prind ora de aur.

I-a făcut încă o poză. Soarele deșertului îi desena umbre pe chip.

— Te prind pe tine.

— Shane! a spus ea. Te rog să nu mă fotografiezi.

— Nu mă pot abține. Ești frumoasă.

Kelly a deschis ochii, acei ochi triști, de un cenușiu opac. Shane încerca întotdeauna să privească înăuntrul lor, dincolo de ei, iar acum... urmărindu-i prin obiectivul aparatului de fotografiat, a zărit în ei o răceală, ceva ce nu înțelegea. Ceva nou.

— Încetează! a zis femeia și chipul i s-a schimbat iar, ochii împlânzindu-se, ca și cum cineva ar fi lăsat să cadă un vâl peste ei.

De ce nu reușea s-o înțeleagă? Shane a lăsat în jos aparatul.

— Am părut aspră? Scuze. Sunt doar... Doamne, sunt atât de obosită!

Shane i-a atins cu blândețe fața.

— E în regulă, a spus el. N-ar fi trebuit să te fotografiez.

Kelly i-a luat mâna într-ale ei, și-a lipit buzele de încheietura lui, apoi i-a ridicat palma lângă obrazul ei neted. Fiecare părticică din ea era atât de catifelată! Pielea, buzele, parcă ar fi fost o eșarfă de mătase peste un cuțit.

Shane a cuprins-o în brațe și a strâns-o, simțindu-i răsuflarea dulce la pieptul lui, pipăindu-i țesătura subțire a maieului, inspirând mirosul curat al părului ei. Își dorea mai mult, chiar dacă știa care e situația. A sărutat-o pe gât.

— Shane, a spus ea.

— Știu.

— Îmi pare rău.

— Înțeleg, a zis el, încercând iar.

Așa era viața lor. Shane încerca, iar Kelly se ferea. Kelly își cerea scuze. Shane o înțelegea.

Doamne, cât se săturase s-o înțeleagă!

Atunci a început să sune telefonul. Shane a dat să se îndrepte către el, dar apoi și-a dat seama că zbârnâitul nu venea de la aparatul din dormitor. Ci de la cel din bucătărie, numărul lui de serviciu. La ora șase dimineața? A dat fuga într-acolo și a ridicat receptorul.

— Arhiva Foto a Hollywoodului, a spus el.

— Shane.

Cât de ciudată poate să fie viața! Chiar în dimineața aceea, când se trezise, pentru prima dată de Dumnezeu știe când, se gândise la sora lui. *Poate că tata are dreptate, își spusese el. Poate că ar trebui să*

încercăm să ne înțelegem. Și acum iat-o, după cinci ani în care nu-și vorbiseră, trăind aceleași sentimente ca Shane, la aceeași oră a dimineții? Cum era posibil?

— Bellamy sunt, a spus ea. Ești singur?

— Știu cine ești, i-a răspuns Shane. De ce aș fi singur?

— Of, Doamne! Nu sunt în stare să fac asta.

— De ce mă suni?

A urmat o lungă pauză la celălalt capăt al firului, Bellamy inspirând și expirând îndeajuns de zgomotos, încât el să-i audă răsuflarea. Shane și-a încordat maxilarul. Asta era acea Bellamy pe care o cunoștea el, acea Bellamy care își adora tăcerile încărcate, jocurile minții, acea Bellamy cu care încetase să mai vorbească dintr-un motiv întemeiat. Oare era beată? Drogată? Sau îl înregistra pentru vreunul dintre proiectele ei?

— O să închid acum.

— Nu, stai! a zis ea. Îmi cer scuze.

Shane a înghițit în sec. *Scuze!*

— Ce e?

— Tata.

— El te-a pus să mă suni?

— Ce? Nu! Doamne, Shane! Of, Dumnezeule, nu pot...

Glasul i s-a frânt.

— Bellamy?

— Nu pot s-o spun.

Alte răsuflări. O senzație îngrozitoare îl ardea pe Shane din adâncul stomacului, ridicându-i-se în gât. O spaimă crescândă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot.

Inima lui Shane bătea cu putere.

— Bellamy, te rog!

— Nu pot s-o spun.

— *Ce s-a întâmplat cu tata?*

— *Nu țipa la mine!*

Ea a izbucnit în plâns.

— Spune-mi!

Shane se lupta să scoată cuvintele, de parcă cineva l-ar fi strâns de

gât. Iar când a ridicat ochii, a văzut-o pe Kelly, stând în colțul îndepărtat al camerei.

— Ce e? a întrebat ea.

Shane a scuturat cu putere din cap, ca să-și adune gândurile și, în același timp, ca s-o alunge pe Kelly, astfel încât să rămână singur cu ele. Avea nevoie să fie singur. *Pleacă.*

— Ce se petrece? a întrebat femeia.

— *Pleacă!*

Prin receptorul de plastic, se auzea vocea lui Bellamy care își cerea iar scuze. Bellamy, care nu-și cerea niciodată scuze, Bellamy, care nu plângea niciodată, acum hohotea. Shane n-a mai întrebat-o nimic, căci știa. *Tata*, îi spusese ea, cuvântul făcându-se fărâme. *Tata e mort.*

— Îmi pare rău, Shane, of, Shane, îmi pare foarte rău.

— Să vin cu tine? l-a întrebat Kelly, în acel scurt răgaz ivit după ce Shane închisese telefonul, răgaz în care a uitat cine era ea, ce făcuse și n-a mai văzut decât durerea soțului ei, pierderea lui.

— Nu, Kelly.

— Oh! a exclamat ea, amintindu-și. OK.

— Vreau să zic...

— Pricep.

Shane și-a înșfăcat jacheta de doc din dulapul cu haine. A deschis ușa de la intrare și o adiere caldă a năvălit înăuntru, ca o răsuflare. El s-a întors și a rămas pe loc preț de câteva clipe, cu fața către Kelly și cu soarele deșertului înconjurându-l precum un nimb.

— O să vii la înmormântare, nu-i așa?

— Da.

— O să mă ții de mână.

— Da.

— Te iubesc, a spus Shane.

Chipul lui era în umbră, prin urmare Kelly nu-i putea zări prea bine ochii. Asta o bucura.

— Și eu te iubesc, i-a spus ea.

După plecarea lui Shane, Kelly a rămas o vreme cu ochii pironiți pe ușa închisă, după care s-a întors în bucătărie. A făcut un ibric cu cafea

și a prăjit niște pâine. N-avea niciun rost să pregătească un mic dejun consistent, de vreme ce Shane nu urma să fie prin preajmă. În tot timpul ăsta, nu s-a gândit la Sterling Marshall. Nu s-a gândit la nimic. A ascultat doar cântecul păsărilor.

Deșertul era foarte tăcut, mai ales în comparație cu penitenciarul Carpentia, unde era mereu larmă. Țipetele și zăngăniturile țineau noaptea întregă, totul auzindu-se cu ecou, și pașii, și cântecele, și zbirerele. Dacă cineva plângea, indiferent cât de târziu în noapte ar fi fost sau cât de departe s-ar fi aflat persona respectivă de celula lui Kelly, sunetul răzbătea până la ea. Își croia drum în gândurile ei și o trezea, asta dacă fusese îndeajuns de norocoasă, încât să adoarmă. Obișnuia să-și facă ghemotoace din hârtie igienică și să și le îndese în urechi, dar asta n-ajuta la nimic. Sunetele vibrau. Le simțea.

Aici însă, în parcul național Joshua Tree, trebuia să-ți ciulești urechile ca să auzi păsările. Kelly s-a sprijinit de fereastra bucătăriei. În timp ce cafeaua clocotea, și-a lipit urechea de geam, căutând să audă uau, uau-ul prepeliței Gambel, țipătul vulturului auriu, clămpănitul și horcăitul scoase de ciocul cucului alergător.

După ce ieșise din Carpentia, iar ea și Shane se mutaseră aici, Kelly își cumpăraseră un ghid și memorase toate speciile deșertului: numele lor, trăsăturile caracteristice, sunetele scoase și obiceiurile de cuibărit. Instalase afară câteva hrănitoare, pentru a le atrage pe cele mai curajoase, iar acum își dorea să audă mai multe, să le asculte fâlfâitul aripilor, ciripitul și foșnetele pe care le scoteau atunci când aterizau și mâncau, dar, mai ales, acele sunete delicate care nu răzbăteau până în casă, sunetele pe care le făceau când plecau, știind că se vor întoarce.

Abia după ce și-a dus cafeaua și pâinea prăjită la masa de lucru din dormitor, Kelly s-a gândit din nou la socrul ei. Și atunci a făcut-o doar pentru că a văzut știrea pe pagina ei principală de Internet.

Mintea ei avea un fel de-a face asta. *Evitare*, o numea psihologul de la Carpentia, dar ea o considera mai degrabă o formă de organizare a emoțiilor. Era ca și cum ar fi avut în cap un uriaș dulap pentru dosare și ar fi putut să ia sentimente, pe care apoi să le bage în sertare și să le închie, urmând să se ocupe de ele mai târziu.

Problema era că, în ultima vreme, sertarele se tot deschideau din senin.

Kelly s-a uitat fix la fotografie: un Sterling Marshall tânăr și chipeș, așa cum arătase în rolul care-i adusese premiul Oscar, cel din filmul de război al anilor '50, *Armele victoriei*. A apăsat pe link și a citit pe sărite articolul:

O legendă a cinematografiei, Sterling Marshall a decedat la vârsta de 79 de ani în urma a ceea ce pare a fi o sinucidere...

Marshall fusese diagnosticat de curând cu cancer...

...deși sursele spun că e posibil să fi lăsat un bilet, conținutul presupusului mesaj de adio n-a fost dezvăluit...

Sinucidere? Un bilet?

Telefonul mobil al lui Kelly se afla pe noptiera ei, așezat lângă încărcător, pentru că nu-l băgase în priză cu o seară în urmă. Mereu uita să-și încarce mobilul, ba chiar i se întâmpla atât de des, încât mai că părea un gest intenționat, aproape ca și cum *ar fi simțit nevoia să vadă telefonul murind*. Shane îi spusese asta cândva, după o noapte în care nu reușise să dea de ea. Își ceruse imediat scuze, atât de evident rușinat de cuvintele pe care le alesese, încât o făcuse și pe Kelly să roșească.

— *Pur și simplu nu sunt obișnuită cu tehnologia modernă, îi zisese ea.*

Telefonul încă nu-și dăduse ultima suflare. Kelly l-a conectat la încărcător, apoi a format numărul lui Shane. Mobilul a sunat de câteva ori, după care s-a deschis căsuța vocală.

— Știrile spun că a fost o sinucidere, a zis ea în telefon. Spun că tatăl tău suferea de cancer. Tu știai, Shane? Îți vorbise despre asta? Mi-aș dori să pot ajuta sau... Nu știu ce mi-aș dori. Îmi pare rău. Urăsc să te văd suferind.

Propria voce îi părea ciudată. Slabă și nesinceră. Nu conta. Nu vorbea cu nimeni, căci închisese telefonul înainte de a rosti ceva din toate astea. Kelly s-a întors la calculator.

Fiica actorului, Bellamy Marshall, în vârstă de 48 de ani, o

artistă multimedia care la jumătatea anilor '90 a devenit celebră pentru o controversată serie de fotografii pictate, însoțite de interviuri înregistrate pe bandă...

Kelly s-a oprit din citit. Privirea i-a alunecat înapoi înspre poză. Părul negru și ondulat, bărbia despicată, ochii negri, aceiași ca ai lui Shane și Bellamy, catifeleți și impenetrabili...

Kelly a închis ochii și mintea i-a fost inundată de amintirea unei vechi după-amieze. O după-amiază însorită, din primăvara anului 1980, pe când Sterling Marshall era doar tatăl lui Bellamy, casa lui era doar casa lui Bellamy, iar Shane era doar frățiorul enervant al lui Bellamy.

În acea după-amiază anume, Kelly și prietena ei stăteau ghemuite pe covorul cu imprimeu de zebra, așa cum făceau deseori pe vremea aceea, urmărind videoclipuri britanice la uriașul televizor al lui Bellamy (primul aparat video pe care Kelly îl văzuse vreodată), cu o pungă de Doritos așezată între ele. Erau atât de drogate, încât nu mai știau de ele și își îndesau chipsuri în gură, ronțăind neconținut, cu degetele pătate de acel portocaliu sărat. Kelly își amintea că domnul Marshall deschisese puțin ușa și își băgase capul lui frumos în cameră.

— *Vă rog să dați muzica mai încet, fetelor.*

Fără să-și dea seama, Kelly îi răspunsese:

— *OK, tată.*

— *Tu tocmai i-ai zis „tată”? o întrebase Bellamy. Oh, Doamne, e așa de drăguț!*

E ciudat cât de apropiat poate să pară trecutul. Atât de apropiat, încât poți să-l înșfăci și să te lași dus de el. Dar când întinzi mâna... Când întinzi mâna să-l atingi... Îl iubise cândva. O invidiase pe Bellamy pentru că îl avea pe Sterling Marshall în viața ei, deoarece, în comparație cu tatăl lui Kelly, părea atât de puternic.

— *OK, tată, îi spusese.*

Și poate că o parte din ea rostise acele cuvinte dinadins. Un gând plin de dorință pe vremea aceea, pe vremea când încă se gândea la dorințele ei...

Kelly a oftat brusc, alungând amintirea. Vreme de câteva secunde,

și-a îngăduit să rememoreze trecutul mai apropiat, și anume noaptea precedentă. Au urmat gânduri legate de alte lucruri ce trebuiau alungate, ce trebuiau curățate.

În dulapul lui Kelly, pe podeaua din spatele celor două șiruri ordonate de pantofi, stăteau ascunse hainele pe care le purtase cu o noapte în urmă: blugii, adidașii cei noi, hanoracul moale, gri-deschis, pe care și-l cumpărase toamna trecută din magazinul Target. S-a gândit să le arunce pe toate. Să le ardă în curte, poate să le azvârle în portbagajul mașinii și să conducă până ce va găsi o pubelă deschisă într-o benzinărie.

Dar toate se numărau printre hainele ei preferate, demne de luat în seamă mai degrabă prin absența lor, în special pentru Shane, un fotograf cu spirit de observație.

— *Ce s-a întâmplat cu blugii care-mi plac la nebunie cum îți vin?* ar putea el să zică.

Sau:

— *Nu ți-ai cumpărat de curând o pereche de pantofi pentru alergat?*

În plus, petele nu erau atât de greu de scos.

Kelly a strâns lucrurile în brațe, fără să se uite la ele, fără să vadă stropii de culoarea ruginii de pe tălpile încălțărilor, de pe marginea unui crac de la pantaloni, de pe manșeta unei mâneci cenușii. Le-a dus în bucătărie și le-a pus în mașina de spălat – mai întâi adidașii, apoi hanoracul, tricoul, blugii, șosetele, urmate de o cană cu detergent și două cu clor. Parcă ar fi fost o ceremonie. A învărtit butoanele mașinii, alegând programul pentru rufe foarte murdare și o temperatură crescută a apei, întorcându-se cu spatele în timp ce făcea toate astea. *Evitare.*

Mașina ei de spălat era din oțel inoxidabil, veche de doi ani, elegantă și eficientă. Kelly a ascultat-o o vreme, după care s-a întors la masa de lucru. Găsea alinare în foșnetul apei, în hârâitul motorului, în sunetele pe care îl scotea aparatul în timp ce spăla sângele lui Sterling Marshall.

— S-a terminat, a șoptit Kelly.

Apoi s-a apucat de lucru.

* * *

Slujba îi permitea lui Kelly să-și pună la contribuție acea parte a minții pe care o folosea cu cea mai mare plăcere. Era partea pe care o utiliza atunci când conducea, partea care îi permitea să fugă de propriul trup, de propria viață.

Și-a deschis laptopul și a dat clic pe cea mai recentă fotografie, proiectul pe care îl avea în desfășurare: o brunetă zdravănă, pe care se hotărâse s-o boteze Danielle G.

— Care-i povestea ta, Danielle G? a șoptit Kelly, așa cum făcea de fiecare dată când își deschidea pozele.

De peste patru ani, Kelly lucra pentru SaraBelle.com, un site de socializare „fără obligații”, destinat oamenilor căsătoriți (mai ales bărbaților) care căutau să-și înșele partenerii. Treaba ei era să scrie ceea ce șefii numeau „cârlige”: ademenitoare portrete feminine, care să însoțească fotografiile manechinelor etalate ostentativ pe pagina principală a site-ului SaraBelle. Toate „cârligele” erau false. Plătind taxa de membru, și se permitea să dai click pe ele, ceea ce deschidea site-ul propriu-zis, unde puteai să cercetezi adevăratele, și mult mai prozaicele portrete și fotografii.

Era posibil ca munca lui Kelly să nu fi fost tocmai legală. Nu întrebuse. Nu iscodise. Nu-i păsa.

Un client al Arhivelor Foto ale Hollywoodului, care se întâmpla să fie și un partener discret în afacerea SaraBelle.com, o recomandase la rugămintea lui Shane. După o scurtă discuție telefonică, administratorul site-ului îi oferise lui Kelly ceea ce el numea „un post de creator”. Iar ea fusese imediat de acord, fără nicio întrebare. Să stea acasă, cu chipul ascuns în spatele unui ecran de laptop, închipuindu-și „femei ideale” cât era ziua de lungă... Nu exista muncă mai potrivită cu nevoile ori abilitățile lui Kelly. Gândul că Shane știuse asta despre ea, că fusese îndeajuns de sigur de priceperea ei în a inventa lucruri, încât o pusese în legătură cu șefii cei mari, o deranja din motive care îi erau oarecum neclare. Dar asta n-o făcea mai puțin recunoscătoare.

Kelly hotărâse că Danielle G. ar trebui să aibă treizeci și doi de ani, să fie mama unui băiat de șase ani și soția unui bancher. Hobby-urile ei: *Pilates, gătitul, yoga, sportul*. (Redundant, da, dar pe site-ul ăsta, cu bărbații ăștia pe post de clienți, nu era niciodată prea mult să

vorbești despre propriul corp.)

A deschis secțiunea intitulată *Povestea mea* și a început să scrie: *Întotdeauna am considerat că Bill îmi e suficient, dar după ce fiul nostru, Jack, a intrat la grădiniță, iar eu am început să petrec lungi zile singură acasă, mi-am dat seama de tot ce lipsea din viața mea. Căsătoria îmi semăna din ce în ce mai mult cu o proptea, o conveniență. Există atâta dorință în mine! El n-o vede, dar ea există. Faptul că fac dragoste cu Bill nu mi-o poate împlini. Nici fanteziile, nici romanele mele de dragoste, nici măcar vibratorul nu mi-o pot împlini. E o dorință copleșitoare. O nesfârșită nevoie dureroasă.*

Mâinile lui Kelly au tresărit pe tastatură. Femeia a clipit, cu ochii țintă la ecran. *Asta de unde-a mai apărut?* O replică ce nu-și avea locul într-un „cârlig”. Prea poetică. Prea pretențioasă. Însă familiară. Acea tristă impresie de familiaritate, pe care la început n-a reușit s-o priceapă, dar odată ce a înțeles-o, odată ce a aflat... Era... Of, era...

O nesfârșită nevoie dureroasă.

Un vers din melodia *Trandafirul*. Bette Midler.

Atunci a sunat cineva la ușă. Kelly s-a ridicat în picioare, cu inima încă bătându-i puternic, cu melodia încă în minte, sertarul deschizându-se din senin...

A ieșit din dormitor, acoperindu-și urechile cu mâinile, ca și cum cântecul s-ar fi auzit tare, nu doar în capul ei.

— Încetează, a șoptit ea. Încetează, încetează, încetează...

Melodia s-a potolit abia când s-a apropiat de ușă de la intrare. Soneria a zbârnâit iar. Shane. El trebuia să fie. Probabil că uitase ceva. Sau poate... *Poate că până la urmă vrea să merg cu el...*

A pus mâna pe ușă, dar s-a oprit când a zărit silueta ce se profila dincolo de geamul mai. Era mai solidă și mai înaltă decât a soțului ei.

— Domnișoară Lund?

Glasul de la ușă era gros, grav, deloc familiar.

— Da?

Trebuia să răspundă. Bărbatul o vedea prin geamul mat cu aceeași ușurință cu care îl vedea și ea pe el.

— Aș putea să intru?

Vizitatorul și-a lipit insigna de sticlă, în timp ce mașina de spălat intra într-un nou ciclu.

— Sunt de la poliția din Los Angeles. Serviciul Omoruri.

Capitolul 3

Drumul cu mașina din Joshua Tree până în Hollywood a durat mai bine de două ore, însă Shane l-a parcurs ca într-un vis, urcând și coborând de pe rampe, cu mâinile amortite pe volan, cu aerul fierbinte ce-i pătrundea prin fereastra Jeepului, apăsându-l ca o răsuflare.

Sinucidere. Bellamy nu-i spusese asta la telefon. Shane aflase vestea de la radio: O legendă a cinematografilei, Sterling Marshall, care suferea de cancer pancreatic, a murit în urma a ceea ce pare a fi o sinucidere. Detalii după pauză.

Shane n-a mai așteptat pauza. A oprit radioul, însă cuvântul a continuat să i se învârtă prin cap, în timp ce intra în sfârșit pe autostrada Hollywood, manevrându-și Jeep-ul prin traficul ce părea plin de stereotipuri: un Ferrari roșu sclipitor, condus de un șofer pieptănat fără cusur, ce făcea slalom printre benzi; un camion Dunkin Donuts, mare și tălâmb, care i se băga în față, claxonând agresiv; un Hummer antipatic, care mergea numai pe lângă el, cu muzica hip-hop urlând din boxe și bașii bubuind atât de tare, încât te apucau nervii la volan. Sau îți venea să bați pe cineva. Sau amândouă.

Sinucidere.

Cine s-ar fi gândit că tata e în stare să se sinucidă? Tata, care-și făcea singur toate cascadoriile, care devenise faimos pentru că pășise pe cărbuni încinși, în pregătirea unui rol, sau pentru că se luptase cu un aligator viu, în timp ce lucra la alt film. Tata, care fusese torturat ca prizonier de război în timpul conflictului din Coreea. (*Nu e ca-n Eroi* lui Hogan³, obișnuia el să le spună lui Shane și Bellamy. Dar nu mai mult. *Voi, copii, nu trebuie să mai auziți nimic despre asta.*)

Tata, care refuza până și Novocaina de la dentist. Neînfricatul Sterling Marshall, care lua în râs durerea, să se omoare din cauza cancerului în stadiul al doilea? N-avea niciun sens. Asta dacă nu cumva avusese un alt motiv.

³ În original, *Hogan's Heroes*, serial american, difuzat de postul CBS în perioada 1965-1971, a cărui acțiune se desfășoară într-un lagăr pentru prizonieri de război, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (*N.t.*).

Sau dacă nu cumva fusese totuși altceva decât o sinucidere.

Lui Shane i-a sunat telefonul. A aruncat o privire către ecran. *Kelly*, scria acolo. A respins apelul. Din reflex, ca și cum ar fi ucis o insectă.

— O să te sun eu mai târziu, a șoptit el, scuzându-se față de nimeni anume.

Scuzându-se pentru gândurile lui.

Și-a ațintit privirea spre autostradă și a ascultat vâjâitul potolit al cauciucurilor pe macadam. A încercat să-și limpezească mintea, însă glasul tatei tot s-a strecurat în ea, glasul tatei așa cum îl auzise la telefon cu două săptămâni în urmă, jurând că boala nu e gravă, că poate fi tratată, că are de gând să lupte cu ea, exact așa cum luptase cu fiecare obstacol din viața lui și ieșise învingător.

— *Stadiul al doilea*, spusese el râzând. *Practic e un prunc.*

Oare jucase un rol? Cu Sterling Marshall, nu puteai să-ți dai seama niciodată.

— *N-o asculta pe maică-ta, Shane. Știi ce prăpăstioasă e!*

Același tata dintotdeauna. Aceași bunătate, aceeași forță. Indiferent ce s-ar fi întâmplat. Tata îți dădea impresia că totul o să fie bine.

— *Shane, poți să-mi faci totuși o favoare?*

— *Sigur.*

— *Poți, te rog, să-i mai dai o șansă surorii tale?*

— *Tată...*

— *Știu, știu. Dar are intenții bune. Te iubește, fiule, fie că e în stare s-o spună, fie că nu.*

Era pentru prima oară, după ani buni, când tata îi vorbea lui Shane despre Bellamy. De ce? Nu-i stătea în fire să aducă în discuție subiecte dureroase... Oare o pomenise pe Bellamy dintr-o nevoie emoțională? Oare rugându-și copiii să se împace, își exprima, de fapt, ultima dorință?

— *O prezență liniștitoare.*

Cineva spusese asta despre tatăl său, cu mulți ani în urmă. Shane nu-și mai amintea cine. Era un glas grav. Un bărbat rostise acele cuvinte.

— *În afară de Henry Fonda, tatăl tău are cea mai firesc liniștitoare prezență dintre toți actorii pe care îi cunosc.*

Glasul părea blând și foarte cunoscut. Dacă Shane ar fi reușit să potrivească un nume lângă el, poate că l-ar fi convins pe bărbatul respectiv să ia cuvântul la înmormântare...

— *Tu nu înțelegi, tată!*

— *Vreau doar ca rudele mele să se înțeleagă între ele. E singurul lucru care ar putea...*

Sterling Marshall n-a mai sfârșit niciodată acea propoziție.

Shane a scrâșnit din dinți. *Încetează! Condu! Nu te pierde cu firea!* Ce altceva îi mai spusese acel prieten al tatei? Dacă se concentra cu adevărat, Shane mai că putea să-i audă vocea melodioasă, zâmbetul din ea. Zâmbise, nu-i așa?

— *Vrei să afli un secret, puștiule?*

— *Sigur!*

Atunci s-a auzit sunetul strident al unui claxon. Era Ferrariul! Shane îi intrase în față fără să-și dea seama. A accelerat, însă Ferrariul a venit lângă el, atât de aproape încât mai avea puțin și-l tampona.

— *Să nu le spui celor de la tabloide!*

Shane a apăsat pedala de accelerație, dar Ferrariul se ținea după el, lipit de bara din spate a Jeepului, împănându-se cu viteza lui.

— *Vezi tu, dacă o să afle cineva, o să fie gelos, dar, sincer să fiu, tatăl tău e cel mai bun actor cu care am lucrat vreodată. Nu glumesc!*

Acum glasul căpăta contur în mintea lui. Trecuseră peste treizeci de ani, dar rămăsese inconfundabil. Glasul lui John. Al lui John McFadden.

Ferrariul a făcut semn cu farurile.

— *Jigodie!* a țipat Shane.

Însă cuvântul i-a ieșit sub forma unui hohot de plâns, urmat apoi de altele. Hohote înlăcrimate, furioase, din cauza cărora îi venea greu să respire, să conducă, să vadă drumul.

— *Cu zahăr, vă rog,* a spus detectivul.

Era cu vreo zece ani mai tânăr decât Kelly. Umeri lați și păr roșcat, o înfățișare ce amintea de o înghețată de căpșuni, presărată cu scorțișoară. Arăta prea rozaliu pentru gustul lui Kelly, prea moale. Bineînțeles că voia cafea cu zahăr. Probabil că îi plăceau și sortimentele cu arome. Probabil că era un mare iubitor al cafelei cu

gust de alune, vanilie, caramel prăjit, floricele de porumb și cremă de zahăr ars.

Kelly a umplut o ceașcă și a așezat-o în fața detectivului. A scos cutia cu zahăr din cămară și a turnat o porție într-un bol. A pus o linguriță deasupra, apoi a împins vasul în celălalt capăt al mesei de bucătărie, zicându-și: *Poftim!*

Nu-și amintea cum îl chema. Bărbatul se prezentase la ușă, dar ei pe o ureche îi intrase și pe alta îi ieșise tot ce spusese el după cuvântul „detectiv” și înainte de „poliția din Los Angeles, serviciul Omoruri”. Bruce, sau Brian, sau Barry... parcă era ceva care începea cu B. *Brûlée*. Primul bărbat cu cravată pe care îl vedea de când... Ei bine, probabil de la ultima întâlnire cu ofițerul care se ocupa de eliberarea ei condiționată. Cravata detectivului ăștia era gri, stropită cu picățele roșii, ce o duceau pe Kelly cu gândul la... Shane nu purta niciodată cravată.

Bărbatul a început să-și pună zahăr în cafea. Două, trei, patru, cinci lingurițe pline, până când lui Kelly i s-a întors stomacul pe dos și a trebuit să-și întoarcă privirea în altă parte. Ca la un semn, mașina de spălat a intrat într-un nou ciclu și a început să bufnească în același ritm cu inima ei.

— Vă mulțumesc că m-ați primit înăuntru, a spus detectivul. Știu că de obicei sunăm înainte să venim, dar eram prin preajmă.

Buf, buf...

— N-am foarte mult timp la dispoziție.

— N-o să dureze, a răspuns el. Apropo, condoleanțe pentru pierderea suferită.

Și-a turnat încă o linguriță plină-ochi cu zahăr în ceașcă, gest care a părut aproape obraznic. (*Câte și-a pus? Nouă? Zece?*) Dar bărbatul nu era atent la cafea. Linguriță după linguriță, ochii lui rămâneau ațintiți pe fața ei. O *tehnică*. Fiecare avea o tehnică pentru discuțiile cu Kelly – ziaristii, psihiatrui, gardienii de la închisoare, polițiștii. Mai ales polițiștii. Mai ales polițiștii cu cravate în picățele, care își toarnă zahăr cu nemiluita pentru că nu suportă nimic amar în viața lor, nici măcar cafeaua.

— Mulțumesc, a răspuns Kelly.

Oare ăsta e răspunsul potrivit când cineva își prezintă

condoleanțele? *Mulțumesc pentru că-ți pare rău?* Mașina de spălat bufnea în continuare. Lui Kelly îi venea să arunce cu ceva în ea.

— Vă simțiți bine? s-a interesat detectivul pe un ton iscoditor, făcând-o să pară o întrebare-capcană.

De-a lungul anilor petrecuți la Carpentia, Kelly tânjise să discute cu cineva care să nu-i vorbească așa, care să nu încerce să-i smulgă ceva din minte prin intermediul privirilor sfredelitoare, al gesturilor făcute înadins, al întrebărilor plasate cu măiestrie, menite s-o prindă pe nepregătite... Detectivul a continuat:

— Păreți palidă. Ca și cum n-ați fi dormit prea mult.

Din mașina de spălat s-a auzit o izbitură, aproape ca și cum ar fi avut ceva viu prins în ea, zbătându-se să iasă. Adidașii lui Kelly. Adidașii ei pătați cu sânge.

— Am dormit bine, a spus ea. Mă simt bine, atât cât e de așteptat. În situația dată.

— Spălați niște rufe?

Kelly n-a răspuns.

— Vă deranjează să răspundeți la câteva întrebări, domnișoară Lund?

— Doamnă Marshall.

— Hm? Îmi cer scuze, mașina aia a dumneavoastră e cam zgomotoasă.

— Numele meu. Nu e Lund. Nu mai e de cincisprezece ani. Îmi puteți spune doamna Marshall.

— Corect.

Detectivul a suflat în cafea, apoi a sorbit șovăitor.

— Așadar, doamnă Marshall, a continuat el, există vreun motiv pentru care nu vă aflați în casa socrilor dumneavoastră, împreună cu soțul?

— Numai rudele apropiate ar trebui să fie acolo.

— Iar dumneavoastră nu sunteți?

— Poftim?

— V-ați căsătorit acum cincisprezece ani cu fiul lui. S-ar crede că până în momentul de față ei trebuie să vă fi acceptat ca pe un membru al familiei.

Detectivul a mai luat o înghițitură de cafea, cu ochii țintă spre

chipul ei, în timp ce bufniturile se intensificau, întreaga mașină de spălat tresărind din pricina lor, până când, din fericire, s-a domolit, intrând într-un ciclu mai puțin intens.

— Sunteți sigură că vă simțiți bine?

— V-am spus. Sunt bine.

— OK. Când ați vorbit ultima oară cu Sterling Marshall?

— Nu știu.

— I-ați trimis vreodată mesaje? E-mailuri? Scrisori prin poștă?

— Nu în ultima vreme.

Cu ochii minții, Kelly vedea numele lui Sterling Marshall alcătuit din litere auriu, tipărite în relief pe hârtie groasă, de cea mai bună calitate. O dată, doar o singură dată, cu multă vreme în urmă, el îi trimisese o scrisoare la închisoare. Își amintea caligrafia lui ordonată și ce îi spusese în scrisoare. Un alt sertar s-a deschis ca din senin...

— Vorbeați deseori cu domnul Marshall? Dar soțul dumneavoastră?

— Poate.

— Îmi puteți da un răspuns mai precis decât „poate”?

— Va trebui să-l întrebați pe soțul meu.

În scrisoare, Sterling Marshall îl numise pe John McFadden „un prieten drag și unul dintre cei mai mari regizori ai epocii noastre”. Kelly își amintea fraza ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată. *Un prieten drag*. A simțit cum i se strânge stomacul. În epistolă, Sterling Marshall vorbise despre Kelly, despre faptul că ea „nu fusese în toate mințile” și o înțelegea pentru asta. Știa că ei îi pare rău. Dar lui Kelly nu-i părea rău. Nu avea să-i pară niciodată rău.

— ...o dată pe săptămână? De două ori pe lună? Sau mai degrabă doar cu ocazia sărbătorilor?

Doctorul de la Carpentia mi-a comunicat ultimele „noutăți” despre tine. Un alt rând din scrisoare, încă întipărit cu fierul roșu în mintea lui Kelly. Ghilimelele care încadrau cuvântul *noutăți*. Vrei să înjosești ceva dintr-o singură mișcare? Pune-l în ghilimele.

— Din ce știți despre socrul dumneavoastră, ați spune că avea vreun dușman?

Sunt sigur că Shane nu știe încă. Sunt sigur că o să faci ceea ce se cuvine.

Kelly s-a auzit rostind:

— Sinucidere.

Detectivul a tresărit.

— Poftim?

— La știri. Au spus că a fost o sinucidere.

— N-am făcut niciun comentariu oficial către presă.

— Ce-a spus?

— Hm?

— Sterling Marshall. Ce-a spus în bilet?

Bărbatul a pufnit.

— Nu sunt aici ca să discut despre ce ați citit dumneavoastră pe Internet.

— A existat un bilet?

— Când ați vorbit ultima oară cu socrul dumneavoastră?

— V-am spus. Nu știu.

În scrisoare, Sterling Marshall îi spusese lui Kelly că l-a ajutat pe Shane să-și înceapă afacerea cu arhiva foto. Îi promisese că va continua să-l sprijine, că se va îngriji întotdeauna de el, *dar numai dacă tu faci ceea ce trebuie făcut*. Kelly și-a strâns pumnii pe sub masă.

— Știați că domnul Marshall deține o armă de foc?

Ea s-a uitat la detectiv.

— Nu.

— Când ați fost acasă la el, ați văzut vreo armă sau ați auzit despre existența uneia?

Kelly a deschis gura, apoi a închis-o la loc.

— Poate în timpul unei reuniuni de familie? I-a vorbit vreodată soțului dumneavoastră despre asta?

— Despre ce?

— Despre faptul că deține un pistol, a răspuns bărbatul.

— Nu din câte știu eu.

— Știți, nu-i așa, că socrul dumneavoastră era un militant destul de convins împotriva armelor? Ați auzit despre Fondul John McFadden.

Mașina de spălat uruia.

— Am auzit, a răspuns Kelly, despre *Fondul John McFadden*.

S-a silit dinadins să pronunțe clar numele. Ca și cum ar fi fost în ghilimele. S-a uitat în ochii detectivului și a zărit ceva în ei, o neliniște.

Bărbatul și-a dres vocea. S-a tras în spate pe scaun, ceea ce i-a oferit lui Kelly un soi de satisfacție tristă. *Bun. Fii neliniștit!*

— Sterling Marshall era foarte apropiat de omul pe care l-ați împușcat în cap.

Ea a dat din cap în semn de încuviințare.

— Da.

Nu reușea s-o tulbure. Dacă mașina de spălat nu putea s-o tulbure, dacă amintirea acelei scrisori nu putea s-o tulbure, atunci nimic nu avea să reușească, inclusiv el, cu atât mai puțin el, Barry Brûlée sau cum l-o fi chemat. El era făcut din scorțișoară. Ea, din piatră.

— Ați spune că vă înțelegeați bine cu socrul dumneavoastră?

— Sigur.

— Serios? Dați-mi o idee despre cât de apropiați erați. Îi spuneți Sterling? Domnule Marshall? *Tată?*

— Așa o să meargă treaba, nu?

— Pun niște întrebări de bază.

— O să stați de vorbă cu soțul meu? Măcar *lui* o să-i arătați biletul de adio?

— Bellamy Marshall spune că dumneavoastră și socrul dumneavoastră nu erați în cele mai bune relații. Minte?

Kelly s-a uitat la el, la sprâncenele lui cu fire blonde, la ochii lui, verzi ca absintul. La mâinile lui rozalii, ce șovăiau pe deasupra câinii. Bărbatul a spus:

— Pot să întreb ceva?

— Nu.

— Ați avut vreodată impresia...

— Am spus că nu puteți să mă întrebați ceva.

— Ați avut vreodată impresia că Sterling Marshall l-a ales pe John McFadden în defavoarea dumneavoastră?

Kelly s-a uitat drept la el.

— Nu-mi pasă dacă așa a făcut.

— Acum două zile, domnul Marshall a dat un interviu. Pentru *Times*. Cu ocazia aniversării a cinci ani de la eliberarea

dumneavoastră. Sunt sigur că l-ați citit. A spus că încă îi e dor de vechiul lui prieten John. Dar că nu vă învinovățește, nu și acum. La urma urmei, erați doar o copilă. Crescută de o mamă nepăsătoare, iresponsabilă. Vă pierduserăți în mod tragic sora, cu doar câțiva ani înainte, și, în plus, consumați droguri. O adolescentă toxicomană. Care nu știa să deosebească binele de rău.

Kelly a auzit un zgomot dinspre fereastra bucătăriei. Un șuiert neașteptat. Un vultur-curcan.

— N-a spus niciodată asta despre mama mea.

— Unde vă aflați azi-dimineață, între miezul nopții și ora trei?

— Aici.

— Adică în această casă?

— Da.

— E cineva care să confirme prezența dumneavoastră? Soțul, poate?

Kelly a închis ochii. În spatele pleoapelor a zărit un panou electric, același pe care și-l imaginase la vârsta de șaptesprezece ani, când stătea în fața tribunalului, înconjurată de străini, văzând cum întreg viitorul i se năruie, i se face praf și pulbere. Blițurile aparatelor de fotografiat sclipeau către ea și oameni cu voci răutăcioase îi strigau numele, însă Kelly nu auzea decât bâzâitul aceluia panou imaginar. Nu vedea decât două lungi șiruri de comutatoare, oprindu-se unul câte unul.

Și zâmbea.

— Doamnă Marshall, a spus detectivul. Ați fost azi-noapte acasă la socrul dumneavoastră?

— Trebuie să plecați, a zis ea. N-aveți niciun drept să fiți aici. Nu aveți niciun drept să mă interogați la mine acasă, fără un avocat prezent.

Detectivul a sorbit îndelung din cafeaua lui extraordinar de dulce, apoi a așezat ceașca înapoi în farfurioară. Clinchetul a răsunat dureros în urechile lui Kelly. În tot timpul ăsta, bărbatul nu și-a dezlipit ochii de ai ei, în verdele lor ascunzându-se licărirea a ceva... cunoaștere sau ură. Sau poate amândouă. În asta consta toată tehnica, nu? Într-un amestec între cunoaștere și ură, pus la cale și turnat grămadă peste tine, precum lingurițele cu zahăr.

— Ținem legătura, domnișoară Lund, a spus el.

* * *

După plecarea lui, Kelly a încuiat ușa. În timp ce își muta hainele și pantofii în uscător, s-a gândit iar la scrisoarea lui Sterling Marshall, singura pe care i-o trimisese el vreodată, în afara felicitărilor de sărbători, expediate și semnate de Mary, soția lui. O scrisoare trimisă la penitenciar cu cincisprezece ani în urmă, pe când Kelly avea treizeci și doi de ani, dar se simțea tot de șaptesprezece, pentru că închisoarea te ține captiv și în alte feluri, nu doar fizic. Și de aceea, înainte de a începe să citească vorbele lui Sterling Marshall, Kelly își petrecuse o bună bucată de vreme minunându-se de hârtia crem, de cerneala lucioasă. Își trecuse degetele peste numele scris în relief și, pentru un timp, se simțise specială. O scrisoare de la *acel* Sterling Marshall. Scrisă de mâna lui. Pentru ea.

Își amintea cât de frumoasă i se păruse semnătura lui Sterling Marshall, asta chiar și după ce citise epistola, o epistolă în care i se cerea să se descotorosească de propriul prunc și să nu-i spună soțului ei nimic despre sarcină, niciodată.

Își amintea ce scrisese Sterling Marshall, chiar înainte de a semna: *Familia înseamnă totul pentru mine.*

Nici în ziua de azi nu se îndoia că fusese sincer.

Capitolul 4

CĂSĂTORIE CU PISTOLUL LA TÂMPLĂ UCIGAȘA „MONA LISA” ÎȘI PUNE PIROSTRIILE CU FIUL UNUI STAR DE CINEMA

Vă declar soț... și criminală?

În cadrul unei ceremonii ultrasecrete, ce a avut loc în spatele porților cu sârmă ghimpată ale Instituției corecționale pentru femei Carpentia, Shane Marshall, 25 de ani, s-a cununat cu Kelly Michelle Lund, 32 de ani, fosta adolescentă toxicomană, cu ochi goi, care în prezent ispășește o pedeapsă de 25 de ani, ce poate ajunge până la închisoare pe viață, pentru asasinarea cu brutalitate a regizorului nominalizat la Oscar John McFadden.

Fiul legendarului Sterling Marshall, tânărul și chipeșul Shane, purta un costum gri-închis și ochelari fumurii când a pășit în penitenciar la data de 15 mai, având-o alături pe Mary, mama lui.

— Shane o vizitează pe Kelly cel puțin o dată pe săptămână, de ani buni, a declarat pentru Enquirer o sursă din interiorul închisorii. Că formează un cuplu ciudat e puțin spus.

Mama lui Shane a fost singura rudă prezentă la cununia care a durat un sfert de oră și a fost oficiată de către capelanul închisorii.

— Fiul meu e îndrăgostit. Nu pot sta în calea iubirii lui, a declarat Mary.

Dar sora mai mare a lui Shane, Bellamy Marshall, în vârstă de 32 de ani, n-a fost la fel de binevoitoare.

— N-am fost invitată la nuntă, a spus superstarul mondial, a cărui tulburătoare operă Mona Lisa a imortalizat-o pe ucigașa dependentă de cocaină în momentul pronunțării sentinței. Nu sunt de acord și nici nu înțeleg hotărârea fratelui meu.

Dar, fie că-i place, fie că nu, frumoasa artistă ar putea deveni curând mătușă! Enquirer a aflat că penitenciarul Carpentia permite vizitele conjugale. Și, conform sursei noastre din închisoare, atrăgătorul Shane n-a întârziat să se culce cu criminala lui soție!

National Enquirer
25 mai 1995

Capitolul 5

12 februarie 1980

Fiecare sunet se auzea cu ecou. Zgomotul uşii trântite a Trans Amului, răsuflarea întretăiată a lui Kelly, paşii ei, prea greoi în timp ce urca treptele spre apartamentul său de la etajul al treilea, apoi cheia ce aluneca şi se răsucea în broască.

Kelly spera ca mama ei să doarmă, însă era o nădejde prostească, mai ales după ce deschisese uşa, zărise luminile care ardeau în bucătărie, auzise mergând la volum maxim postul de radio ce difuza muzică veche şi simţise mirosul chimicalelor cu iz de pin.

Mama făcea curat.

— Tu ești? s-a auzit vocea femeii din spatele mesei înalte de la bucătărie, o voce târăganată, ca aceea care răsuna din micul tranzistor.

În junglă, în falnica junglă...

— Bună, mamă.

Kelly a ocolit masa. Mama ei stătea în patru labe şi freca de zor. Se apleca cu toată greutatea corpului, muncind cu mai multă forţă decât era nevoie, întregul ei trup legănându-se cu fiecare mişcare, la fel ca valurile ce se izbesc de mal.

— Unde ai fost? a întrebat femeia.

— În oraş?

— Haide, Kelly, a mormăit mama, spune precis!

Gâfâia. Ținea strâns în mână toarta periei, iar Kelly nu se putea abține să se holbeze la încheieturile degetelor ei, devenite atât de albe, încât dădeau impresia că oasele se împing să iasă prin piele.

— Cu cine ai fost în oraş?

Inima lui Kelly bătea cu putere. Îşi pregătise în gând răspunsurile, în timp ce Len o aducea cu maşina acasă, dar în momentele acelea se simţise mai înaltă decât era acum. Totuşi a încercat.

— Am fost cu o prietenă de la ora de matematică. Urmează să dăm lucrare şi am învăţat până târziu. Am pierdut noţiunea timpului.

— Cum o cheamă pe prietena ta?

Kelly a înghiţit în sec.

- Susie.
- Susie și mai cum?
- Susie... Mitchell.

Kelly a aruncat o privire către masă. Mama cumpărase un ciorchine de banane proaspete. Stăteau răsfirate într-un castron, aproape coapte, dar nu perfect, cu coaja în acea frumoasă nuanță de verde-pal. Așa îi plăceau cel mai mult. Îi plăcea gustul lor ușor acrișor, culoarea albă a fructului. A început să-i chiorăie stomacul și ar fi vrut să ia una, dar se temea că mama i-ar face scandal pentru că mănâncă atât de târziu sau, și mai rău, și-ar da seama că fumase marijuana.

— *Ai șoareci în burtă*⁴? obișnuia să spună ea.

Știa destule încât să întrebe așa, să folosească acele cuvinte anume.

Freacă, freacă, freacă...

— Cu ce se ocupă părinții lui Susie?

— Tată ei e doctor și mama ei...

Kelly și-a dres vocea.

— E asistentă.

Lângă banane stătea o scrumieră micuță, plină ochi cu mucuri de țigări. Probabil că acolo se găseau resturile de la cel puțin un pachet, iar de dimineață scrumiera fusese goală. Era o dovadă de ipocrizie, viciul mamei etalat pe masa din bucătărie precum un buchet de flori, în timp ce Kelly își aduna toate forțele ca să ascundă o singură seară.

O seară care-i schimbase viața...

— Deci, dacă aș suna la școală și aș cere cu Susie Mitchell, fiica domnului doctor și a doamnei Mitchell, cei de acolo ar ști despre cine vorbesc?

Kelly a tras aer în piept, tremurând.

— N-ar trebui să fumezi atât de mult.

Freacă, freacă, freacă...

Kelly a ascultat cântecul. *Șșt, draga mea. Nu-ți fie frică, draga mea.* Antena radioului sclipea către ea. Își dorea cu disperare să meargă la ea în cameră.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a spus mama.

⁴ Aluzie la foamea incontrollabilă pe care o resimt consumatorii de marijuana după ce au fumat (*N.t.*).

Kelly s-a uitat în jos. Avea fusta pe dos. A răsucit-o repede, astfel încât eticheta să ajungă în spate, apoi și-a încrucișat brațele peste talie.

— Sigur, a încercat ea, deși acum nu-și prea mai amintea întrebarea.

De la radio se auzea: *a uiim a uup a uiim a uupa*. Umerii mamei se legănau în ritmul melodiei, iar părul îi flutura. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi uzați și o cămașă bărbătească prea mare, de un albastru deschis, căpătată probabil de la cel mai recent fost iubit, un bancher ce s-a dovedit a avea atât o soție, cât și copii mici. Kelly a observat că pe spate îi cobora o lungă pată de sudoare.

Mama a continuat:

— Am primit un telefon de la școală.

— Hm?

Femeia s-a oprit din frecat. S-a lăsat pe călcâie și a ridicat privirea spre Kelly, moment în care o șuviță de păr lucios i-a alunecat pe frunte. Culoarea ei naturală era aceeași ca a fiicei sale – „blond cenușiu” îi spunea ea – dar și-l vopsea într-o nuanță mai deschisă, ca să arate bine în lumina de la I. Magnin. Lui Kelly îi amintea de un peștișor auriu. Era aceeași culoare pe care o purta Catherine.

— Telefonul era de la biroul directorului, Kelly. Azi ai fost reținută după ore și nu te-ai prezentat.

— Ah...

Mama s-a uitat drept în ochii ei, cu o privire atât de tăioasă, încât Kelly o simțea ca și cum ar fi încercat să se înfigă în creierul ei, să-i citească gândurile... *Oare-și dă seama că am fumat? Știe ce-am făcut cu Len?*

— Asta-i tot ce ai de zis, Kelly? Ah?

Fata a tras adânc aer în piept, strângându-și mai tare brațele în jurul taliei. *Doar vorbește normal.*

— A fost din cauza profesorului de științe.

Rostea cu mare grijă cuvintele.

— N-am știut răspunsul la o întrebare. S-a enervat pe mine. Mi-a spus că sunt reținută, dar am crezut... am crezut că doar zice așa. E rău. Nu mă place și...

— Mi-au spus că te-a notat ca fiind indisciplinată.

— N-am fost, mamă, a spus Kelly. Jur! El pur și simplu... nu mă place.

Mama a răsuflat greu, zgomotos.

— Du-te la culcare, a zis ea încet. E târziu.

Cuprinsă, inundată de un sentiment de ușurare, Kelly a părăsit încăperea. *Sunt liberă*. Pentru că acum putea, și-a lăsat mintea să-i rătăcească. Și-a amintit tot ce se petrecuse în Trans Am-ul lui Len. Și-a închipuit că vorbește la telefon cu Bellamy, ținând receptorul lipit de ureche, cu vocea transformată într-o șoaptă firavă.

Ghici ce? Mai am un secret.

Și-ar fi dorit s-o sune. Dar era ora două dimineața, iar a doua zi trebuia să meargă la școală și, în plus, telefonul se afla în bucătărie. Chiar lângă banane. Frate, ce foame îi era! O rodea stomacul.

Ca să nu mai stea cu gândul la mâncare, s-a silit să-și îndrepte mintea către altceva. S-a gândit iar la Len, la scaunele din mașina lui, care se lăsau complet pe spate și la felul în care el îi spusese „scuze” după ce terminase. La felul în care îi întinsese un șervețel, un gest oarecum cavaleresc...

— Kelly! a strigat mama. Nu te mai moșmondi!

— Nu mă moșmondesc!

Moșmondi. Ce cuvânt de babă! Mama avea și un nume de babă: Rose Lund. Nu i se potrivea deloc cu înfățișarea, dar corespundea personalității ei, mai ales în ultimii doi ani. Nu râdea niciodată, abia dacă zâmbea atunci când era cu câte un iubit. Ba chiar și în compania iubiților surâsul mamei părea fals, ca al cuiva care pozează. Spunea lucruri de genul „nu te mai moșmondi” sau „mie să nu-mi vorbești cu neobrăzare, domnișoară” și își petrecea viața muncind, făcând curat și fumând, fără să se bucure de ceva din toate astea, și dându-și întâlniri cu bărbați plecticoși, cu slujbe plecticoase, despre care credea că „o să ne scoată odată pentru totdeauna din Hollywood”.

Mama nu fusese mereu așa. Kelly avea vagi amintiri de pe vremea când tatăl lor încă locuia împreună cu ele. Își amintea, în special, o zi în care se jucaseră într-o piscină de lux, Catherine stând pe umerii mamei, Kelly pe cei ai tatei. Pe atunci, fetele aveau probabil vreo șase ani. Mama purta un slip roz aprins și râdea atât de tare, încât îi curgeau lacrimile pe obraji. Acum, că se gândea mai bine, Kelly își

dădea seama că era posibil ca mama ei să fi fost beată, dar s-o vadă râzând așa... Avea un râs grozav. În ziua aceea se aflau acasă la un producător de filme de categoria a doua. Tatăl lui Kelly era cascador, iar mama ei lucra la machiaj, așa că erau invitați la numeroase petreceri hollywoodiene de mâna a doua, micuța lor familie...

— Kelly Michelle Lund!

— Mă pregătesc de culcare!

— Eu aud altceva!

Kelly și-a dat ochii peste cap.

— OK, OK.

Trecând pe lângă camera mamei, Kelly a observat pe noptieră o cutie mare, în formă de inimă. *De la cine e aia?* Stomacul i s-a deschis larg, a început să implor.

Ciocolată. Doar o bucățică.

Kelly a auzit finalul cântecului cu *uiim a uup*, apoi vocea lui Casey Kasem, murmurând ceva despre o melodie clasică. Glasul lui Casey îi amintea de glasul tatălui ei, de blândețea lui. Cu excepția înmormântării lui Catherine, în timpul căreia el nu făcuse altceva decât să plângă în hohote, Kelly nu-și mai auzise tatăl de când era mică, însă tot îi ținea minte vocea. Cel puțin așa credea.

— Revenim imediat, a spus Casey, apoi s-a auzit o reclamă la mașini uzate, cu vreo cincizeci de decibeli mai tare decât ar fi trebuit.

Kelly și-a scos pantofii, potrivindu-și pașii pe covorul moale, astfel încât să calce în același timp cu fiecare cuvânt urlat.

Fotografia înrămată a lui Catherine stătea pe noptieră, lângă bomboanele de ciocolată. În mod normal nu s-ar fi aflat acolo. De obicei stătea în sufragerie, pe televizor, iar vederea ei în camera mamei i-a stârnit lui Kelly mai multe amintiri decât și-ar fi dorit.

S-a uitat în ochii de un verde întunecat ai surorii ei, în timp ce dădea la o parte capacul cutiei și lua o bomboană din margine. Una cu nucleu de cocos, căreia mama ei nu avea să-i simtă lipsa. *Ochii ăia. Încă râd de tine.*

Catherine le părăsise în ziua de Sfântul Valentin. Ciudat că până acum Kelly nu-și dăduse seama de asta. Poza de lângă pat. Bomboanele de ciocolată. Fusese nevoie de toate astea doar ca să-și amintească. Dar adevărul era că nu păruse o dispariție subită. Cu ani

buni înainte să moară, Catherine începuse să-și părăsească mama și sora, puțin câte puțin.

Despărțirea de mamă începuse mai devreme și fusese mult mai teatrală. Catherine țipa la ea, o numea ticăloasă. Îi trântea ușile în nas, îi lua în râs regulile „fără Hollywood” și făcea un mare spectacol din respingerea ei.

Dar pe geamăna ei o părăsise într-un fel mai dulce. În loc să urle la ea, se retrăsese încet-încet din viața ei, în așa fel încât Kelly abia dacă observase ce se petrecea. Întâi, încetaseră să mai urmărească împreună în fiecare seară serialul *Zile fericite*, Catherine scuzându-se pentru a vorbi la telefon din bucătărie și, mai târziu, pentru a pleca de acasă spre „destinații necunoscute”, așa cum le numea ea. În loc să o târască pe Kelly după sine, precum obișnuia să facă pe când erau copile, iar Catherine rămânea peste noapte la câte o prietenă sau mergea la petreceri aniversare, acum își lăsa sora singură, pentru a se întâlni cu noul și misteriosul ei cerc de prieteni. Când se întorcea, iar mama era prea departe pentru a le putea auzi, îi dădea raportul lui Kelly.

— *Fata asta pe care am cunoscut-o la petrecere? Tatăl ei a cântat la tobe pentru Jimi Hendrix!*

— *M-am sărutat cu cel mai adorabil tip! A apărut în reclame! Știi reclama aia la Tide, în care niște copii se rostogolesc pe deal în jos și își pătează hainele de iarbă...*

— *Kelly, nu-mi vine să cred că nu știi cine a fost Jimi Hendrix...*

— *Merg până la capăt. Să nu-i spui mamei!*

— *Mi-am pierdut-o, Kelly! Pe bune. Am sângerat și tot tacâmul.*

— *Whiskyul e uimitor! Trebuie să mergi acolo cândva. Toate fetele luau hapuri în baie.*

— *Nu-mi vine să cred că nu știi ce sunt hapurile...*

— *Nu pot să-ți zic cine e. E... e destul de celebru. Încă n-am făcut-o, dar o s-o facem. Simt eu!*

Lui Kelly îi plăceau la nebunie discuțiile astea nocturne, le aștepta cu atâta nerăbdare, încât abia dacă observa că ele au loc din ce în ce mai rar, că geamăna ei se poartă tot mai ciudat și mai rece, pretinde că e obosită, adoarme, zice: „Îți povestesc eu altădată. Promit!” „Altădată” n-a mai venit niciodată. Catherine a renunțat la Kelly tot

așa cum renunți la un obicei prost, puțin câte puțin.

În ultimele luni ale vieții ei, Catherine devenise o străină. Crescuse zveltă, cu picioare lungi și frumoase, cu privirea aspră, în vreme ce sora ei rămăsese o puștoaică durdulie. Începuse să se dea cu un ruj care nu se găsea decât în Europa. Era ambalat într-un elegant tub argintiu și se numea *Rouge de la Bohème*. Catherine îl lua peste tot și făcea mare paradă cu folosirea lui.

Mama lor nu știa ce să mai creadă.

— *Până la urmă, tu cine ești?* își întreba ea tot mai des fata.

Catherine aproape că nu mai vorbea cu Kelly. Se furișa târziu în casă, fără s-o trezească, o lăsa baltă la autobuzul școlii, doar cu o fluturare a mâinii în semn de rămas bun. Dispărea zile în șir, apoi se întorcea purtând haine noi-nouțe sau, o dată, un nou lănțișor sclipitor, cu un medalion de aur, în formă de inimă, ce avea două mici diamante în partea de jos.

— *De unde îl ai?* a întrebat-o mama printre dinți, privind-o cu ochii mijiți, în timp ce Catherine stătea pur și simplu în fața ei, afișând un surâs încrezut. *Răspunde-mi! Cine ți l-a dat?*

— *Mie mi se pare drăguț,* a încercat Kelly să intervină, însă niciuna dintre cele două nu i-au dat vreo atenție.

Kelly se topea de dorul surorii ei. A început s-o spioneze, s-o urmărească pe stradă, de la o distanță sigură, în timp ce aceasta se plimba cu prietenii ei frumoși, legănându-și sclipitorul păr blond-roșcat. Ciulea urechile ca să audă discuțiile pe care Catherine le purta la telefon, mirându-se de râsul ei sfios și de iscusința, de viclenia cu care mânua vorbele.

Stătea trează până târziu, căutând să audă cum o conduc până în fața apartamentului cei care o aduceau pe Catherine acasă. Uneori era vorba despre un grup de fete, ale căror râsete pluteau în aerul nopții. Alteori, Kelly auzea foșnete și gâfâieli dincolo de ușa de la intrare, iar atunci știa că e vorba despre un băiat.

Odată, când Kelly rămăsese acasă pentru că era bolnavă, iar mama lor plecase la serviciu, fata a auzit scârțâit de cauciucuri sub fereastra lor. A tras cu ochiul pe după perdele și atunci și-a zărit sora îndepărtându-se în grabă de cea mai frumoasă mașină pe care o văzuse vreodată: un Porsche negru și strălucitor, cu geamuri fumurii

și capace cromate pentru roți. Kelly era atât de fermecată de mașină, încât nici măcar nu s-a mai deranjat să se gândească la omul de lângă care Catherine plecase ca o furtună. Asta până când el a coborât de la volan și a urmat-o cale de câțiva pași. Sub ochii lui Kelly, șoferul Porsche-ului a înșfăcat-o de braț pe sora ei, apoi a răsucit-o, a împins-o într-unul dintre palmierii de pe marginea străzii și a sărutat-o apăsător. Lui Kelly gestul i s-a părut ciudat și plin de răutate, așa cum nu-și închipuise niciodată că poate fi un sărut.

În timp ce omul se înapoia spre automobilul lui, Kelly a reușit să-l privească pe îndelete: ochelari de soare ca ai aviatorilor, cu lentile-oglină, asemănătoare capacelor de la roți, tricou negru, haină sport și pantaloni lejeri de stofă, nu blugi. Păr foarte scurt, început de chelie. Nu era un băiat. Era un bărbat în toată firea, mult mai în vârstă decât Len. Probabil chiar mai bătrân decât tatăl lor.

Kelly s-a întors în grabă în dormitorul ei și s-a băgat în pat, unde a închis ochii și a revăzut totul în spatele pleoapelor: mașina cea frumoasă, bărbatul cu ochelari ca de aviator. Felul în care el o înșfăcase pe sora ei.

— *Ești aici, a spus Catherine. Ce cauți aici?*

— *Sunt bolnavă.*

— *OK. Ăm... Însănătoșire grabnică!*

Glasul frânt al surorii ei a făcut-o pe Kelly să deschidă ochii. S-a uitat la chipul lui Catherine, la dârele de rimel de pe obraji ei. *Plângi*, ar fi vrut să-i spună. *Tu nu plângi niciodată!*

— *Kelly?*

— *Da?*

— *O mai ții minte pe Degețica?*

Kelly a dat din cap în semn de încuviințare, amintindu-și de păpușa pentru care se rugaseră amândouă pe când erau copii. Micuța Degețica, care putea să se târască, să se întoarcă pe o parte, care arăta atât de dulce și de reală în reclamele de la televizor. Luni de zile își imploraseră părinții (*Doar o singură păpușă Degețica! Putem s-o împărțim!*) și în cele din urmă tatăl lor cedase. Rupseseră cutia doar pentru a descoperi înăuntru o chestie din plastic ieftin, cu ochi goi, ce se roteau zbârnâind furioși atunci când trăgeai de sfoară, clătinându-se și căzând pe o parte precum o jucărie stricată. Adevărata Degețica

nu semăna deloc cu păpușa din reclame. De fapt, era chiar înfricoșătoare și, în vreme ce Kelly fusese dezamăgită, Catherine izbucnise în hohote de plâns.

A vărsat lacrimi adevărate, exact ca acum.

— *Ne-am dorit atât de mult păpușa aia, a încercat Kelly.*

Catherine a dat încet din cap, atingându-și lăntișorul și lovind ușor cu un deget cele două diamante.

— *N-ar fi trebuit să deschidem niciodată cutia.*

De atunci nu se poate să fi trecut mai mult de două luni până la ziua de Sfântul Valentin. Catherine a ajuns acasă foarte târziu. Era aproape ora trei dimineața. Kelly dormea adânc, dar s-a trezit când a auzit ușa de la intrare trântindu-se și o mașină demarând în trombă.

— Unde-ai fost? a strigat mama.

Iar Catherine i-a răspuns pe un ton teribil de nesuferit și îngâmfat, care a făcut-o pe Kelly să-și tragă perna peste cap.

— Am fost cu „valentinul” meu.

— Spune-mi cum îl cheamă.

— N-ai dreptul să-mi ceri așa ceva.

— Catherine...

— Pleacă de lângă mine!

Mama a explodat. A făcut-o în toate felurile, care mai de care mai îngrozitor.

Kelly s-a ridicat din pat. A părăsit dormitorul pe care se presupunea că încă îl împarte cu sora ei și a ieșit desculță pe hol, tocmai la timp ca s-o vadă pe mama trăgându-i o palmă lui Catherine...

— *Îmi pare rău, a spus femeia printre hohote de plâns, imediat după lovitură. Îmi pare rău, puiule. Putem să îndreptăm lucrurile. Lasă-mă să te ajut să le îndrepti.*

Catherine a văzut-o pe Kelly în ușă și a dat fuga la ea. Avea obrazul de un roșu aprins. Și-a azvârlit brațele în jurul ei și, pentru prima dată după foarte multă vreme, a strâns-o la piept.

— *E în primul sertar al comodei, i-a șoptit la ureche. Ai tu grijă de el pentru mine.*

Înainte ca mama să apuce s-o oprească, fata a înșfăcat cheile mașinii din cuierul aflat lângă ușă. A fugit afară, a pornit automobilul

mamei și a plecat cu el. Catherine cea matură, cu picioare lungi și frumoase, care cumva învățase să conducă. Mama s-a repezit afară din casă, țipând în urma propriei mașini, până când, în cele din urmă, s-a prăbușit pe treapta de la intrare, în vreme ce Kelly se holba la ea, neștiind ce să facă.

— *Întoarce-te la tine în cameră, i-a spus femeia.*

Iar Kelly așa a făcut. A căutat în primul sertar al comodei și l-a găsit. Era medalionul lui Catherine.

Acum, la radioul din bucătărie, prezentatorul intona „ceeeeeeee mai mici prețuri pe care le-ați văzut vrrrreodatăăăă” cu o voce hârâitoare, ca a unui demon din filme, iar Kelly încerca să facă în așa fel încât cuvintele astea să acopere sunetele ce i se repetau la nesfârșit în minte. *Scrâșnetul mașinii. Hohotele mamei.*

— *Nu mă părăsi! Nu mă părăsi!*

Îi era mai ușor să-și închipuie că geamăna ei e vie, că se află în aceeași cameră cu ea, șterpelind bomboane și încercând s-o tragă pe sfoară pe mama, așa cum obișnuiau să facă înainte ca totul să se strice.

Kelly avea în buzunarul cămășii numărul de telefon al lui Len, scris pe spatele unei cutii de chibrituri de la Denny’s.

— *Ca să te gândești la mine când aprinzi, îi spusese el.*

— Oare se pune, Catherine? a șoptit Kelly către fotografie, în clipa în care radioul se auzea cel mai tare. Seara asta cu Len? Pot să spun că e prima dată pentru mine?

Kelly și-a aruncat în gură bomboana de ciocolată, încolăcindu-și limba în jurul ei, închizând ochii în așteptarea gustului dulce și bogat.

S-a înecat. Era groaznică! Veche și fără gust. A scuipat-o în mâini, apoi a luat alta și a pipăit-o. Parcă ar fi fost de plastic, nu avea nici urmă de moliciune. *Cât de veche e cutia asta cu bomboane?*

— Ce e cu tine, mamă? a întrebat cu glas abia auzit, după care, din câțiva pași lungi, a părăsit încăperea, și-a înșfăcat din mers pantofii și s-a îndreptat spre propriul dormitor, în vreme ce la radio răcnea o reclamă pentru o oarecare cremă cosmetică.

Ușurel, cu mare grijă, Kelly a închis ușa. A luat un șervețel din cutia de pe noptieră și a înfășurat bomboana în el, simțindu-se

invadată de o stranie tristețe, în vreme ce gustul ca de cretă îi stăruia pe limbă.

Ce e cu tine, mamă?

S-a îndreptat către baia aflată în celălalt capăt al holului. La radio, trilurile melodiei *Rockin' Robin* se auzeau precum niște picături de apă rece ca gheața.

— Kelly?

— Doar mă spăl pe dinți!

Kelly și-a alungat gustul groaznic din gură și, odată cu el, întrebările care i se învârteau prin minte, tristețea. Trecutul. De Sfântul Valentin aveau să se împlinească doi ani de la moartea lui Catherine, iar mama ei stătea trează toată noaptea ca să frece podeaua bucătăriei, cu o străveche cutie de bomboane de ciocolată (*Cine i-o fi dat-o?*) așteptând pe noptieră. În timp ce-și peria dinții, Kelly își alunga și asta din minte. La sfârșit a aruncat resturile de bomboană la toaletă.

Odată întoarsă în camera ei, s-a uitat în fundul sertarului noptierei, acolo unde păstra acum lănișorul. S-a schimbat în pijama și s-a băgat în pat. O parte din amețeața provocată de droguri încă persista, iar asta o bucura. Închizând ochii, s-a gândit din nou la Len, la cât de strâns o ținuse în brațe. S-a gândit la Bellamy, noua ei prietenă, și la ce avea să zică a doua zi, în timpul orei de științe.

Timp de trei zile, Bellamy n-a mai dat pe la școală, în prima zi, marți, Kelly abia dacă a reușit să-și țină ochii deschiși, din pricina nopții de nesomn. Mintea i-a fost încețoșată în cea mai mare parte a timpului, dar a ajuns mai devreme la ora de științe, apoi a rămas în picioare, așteptând lângă banca fetei celei noi și strângându-și în mână noul talisman: cutia de chibrituri de la Denny's, pe care stătea scris numărul lui Len. A stat acolo, așteptând și iar așteptând, până când a intrat domnul Hansen și a început să scrie pe tablă, iar Evan Mueller, care stătea alături, a întrebat-o ce naiba face de se holbează visătoare la banca lui Bellamy, precum o fană înfocată.

— Ești lesbi sau ce? a întrebat el.

Kelly nu i-a răspuns.

După școală, a rămas în sfârșit să-și primească pedeapsa, lucru care s-a întâmpnat în aceeași sală de studiu în care învăța de obicei. Mai

erau acolo încă trei puști: doi băieți rockeri, cu înfricoșătoare creste țepoase, zgârzi la gât și haine din piele cu însemnele anarhiei, și o fată, ce purta blugi și o bluză fără bretele, și mesteca dintr-o gumă cu aromă de fructe al cărei miros Kelly îl simțea cale de trei rânduri de bănci. Niciunul dintre ei n-a băgat-o în seamă și nici domnișoara Rivers, profesoara care îi supraveghea, nu i-a dat vreo atenție. Astfel, cele trei ore de pedeapsă s-au scurs repede. Kelly și-a petrecut tot timpul cu caietul de notițe deschis, scriindu-i lungi scrisori lui Bellamy și punându-i întrebări.

În a doua zi de absență lui Bellamy, Kelly s-a furișat în pauza de prânz până la secretariat, ținându-și cutia de chibrituri de la Denny's în buzunarul închis cu nasture al jachetei de doc. A întrebat-o pe secretară, doamna Yanikian, dacă i-ar putea spune unde se află dulapul lui Bellamy.

— De ce?

— Suntem colege la ora de științe.

— Da. Și?

— Și... avem un proiect. Trebuie să lucrăm la el și n-o găesc...

Doamna Yanikian i-a aruncat o privire ursuză peste ochelarii cu ramă de alexandrit, pe care-i purta prinși cu un lăntișor auriu în jurul gâtului. Ștrasurile de pe ramă sclipeau.

— Îmi puteți spune, vă rog, numărul dulapului?

Secretara s-a apucat să răsfoiască un caiet aflat pe masa ei de lucru. Unghiile ei aveau o nuanță intensă de roșu sângieriu, iar părul de culoarea cuprului era perfect ondulat. Doamna Yanikian își petrecea groaznic de mult timp gătindu-se, doar ca să stea toată ziua închisă în biroul ăla ca într-o cușcă.

— Bellamy Marshall lipsește azi, a spus ea. Dar dacă lucrați împreună la un proiect, ar trebui să știi deja unde e dulapul ei.

— Am... uitat.

Doamna Yanikian i-a zâmbit cu o privire lipsită de orice expresie.

— Șterge-o, Kelly! a spus ea. În curând o să sune de intrare.

A treia zi, chiar de Sfântul Valentin, Kelly a stat ca pe ghimpi la ora de științe, uitându-se cum locul gol al lui Bellamy parcă se holbează și el la ea, până când, în cele din urmă, n-a mai rezistat. A ridicat mâna.

Domnul Hansen, care tocmai lămurea ceva legat de producerea celulelor, a spus:

— Da, Kelly?

— Îmi dați voie să ies pe hol?

— Caraghiosul de mine. Și eu care credeam că o să contribui la discuțiile din clasă.

Câțiva puști au început să râdă pe înfundate. Kelly a tras aer în piept.

— Am nevoie la toaletă.

Alte râsete înfundate. Domnul Hansen a oftat din greu și i-a dat voie să iasă. Lui Kelly îi venea s-o zbughească afară din clasă, dar s-a silit s-o ia încet. S-a străduit să meargă, nu să fugă, de-a lungul holului, înspre telefonul cu fise din fața cabinetului medical, căci, dacă ar fi alergat, ar fi fost oprită de vreun profesor sau om de serviciu. Știa asta. Așa e viața. Dacă încerci să grăbești ceva, ești întârziată. Dacă încalci regulile, ți se întâmplă lucruri rele.

Odată ajunsă lângă telefon, inima a început să-i bată cu putere. Și-a spus în gând: *O să fie bine*. Până să apuce să cugete prea mult, a aruncat fisa în fanta aparatului, și-a scos cutia de chibrituri din buzunarul pantalonilor de catifea reiată și a format numărul lui Len.

Telefonul a sunat, și a sunat, și a sunat.

Nu-i acasă. Era cât pe ce să închidă când, în sfârșit, a răspuns o femeie. Kelly a simțit un gol în stomac.

— Cine e?

— *Tu cine ești?*

Kelly a închis ochii și a simțit cum i se înfierbântă obrajii.

— Len e acasă? Îmi pare rău. Eu doar... o caut pe prietena mea, Bellamy, și n-am numărul ei, deci mă întrebam dacă poate...

— Len?

— E prieten cu prietena mea Bellamy și... ăăă...

— Len e *iubitul* tău sau ceva?

Kelly și-a dres vocea.

— L-am cunoscut zilele trecute. El mi-a dat numărul ăsta.

Femeia a început să râdă.

— El mi l-a dat. Jur!

— Pari tânără. Câți ani ai, la urma urmei? Doisprezece?

Kelly a răsuflat zgomotos.

— Nu.

— Scumpo, crede-mă! a spus femeia. Len nu vrea să se vadă cu tine.

— *N-aveți de unde să știți asta. El mi-a dat numărul. El mi-a zis să-l sun.*

Femeia a izbucnit iar în râs.

— Numărul ăsta, a replicat ea, e al unui telefon public.

Lui Kelly îi ardeau obrajii. A trântit receptorul în furcă, simțind cum gâtul i se înfierbântă și i se umflă, cum niște furnicături îngrozitoare îi pornesc din stomac și i se întind prin tot trupul... aceleași senzații pe care le trăise în urmă cu doi ani, în ziua în care se întorsese la școală, în timp ce forma cifrul pentru a-și descuia dulapul aflat lângă un spațiu gol, care-i aparținuse cândva lui Catherine, știind că acum nu mai avea pe nimeni. Nicio soră după care să se țină. Nicio șansă de a-și face vreun prieten.

Len îi dăduse un număr inventat.

Kelly îi spusese că pentru ea e prima dată. Nu intenționase să-i mărturisească asta, își dorise ca el să creadă că nu-i mare lucru, că și ea e ca Bellamy. Dar iarba fumată parcă fusese un ser al adevărului și în vreme ce mâinile lui îi umblau pe tot trupul, voise ca Len să știe. Să știe cât de important era momentul acela și că, după ce va fi trecut, ea nu va mai fi niciodată aceeași. Len îi dăduse un șervețel. Îi scrisese numărul pe dosul cutiei de chibrituri și i-o strecurase în mână, ca pe un cadou.

— *Ca să te gândești la mine când aprinzi.*

De se obosise să mintă în felul ăsta? De ce se deranjase să scrie un număr inventat, când ea nici măcar nu i-l ceruse? Oare fusese un soi de glumă? Oare toate (Bellamy, și casa ei, și iarba, și toate celelalte) reprezentaseră doar o farsă la care luase parte și Len?

— *Len te place. Îmi dau eu seama.*

Kelly a simțit cum fierbințeala îi apasă fundul ochilor. Știa că o să izbucnească în plâns. Nu mai putea să rămână acolo. Picioarele au început să i se miște pe sub ea, ca o mașinărie separată, venindu-i în ajutor, împingând-o de-a lungul holurilor și făcând-o să se împleticească spre un loc sigur.

— Nu se aleargă pe coridor! a strigat unul dintre îngrijitori.

Dar Kelly s-a prefăcut că nu-l aude. Nu-i mai păsa de încălcarea regulilor. Până să se gândească prea mult la ce făcea, a ieșit pe ușa principală a școlii și a coborât în grabă treptele, simțind soarele prea puternic, trotuarul prea fierbinte sub tălpile striate ale sandalelor ei.

Era o zi neobișnuit de caldă pentru acea perioadă a anului... la fel cum fusese și cu doi ani în urmă, când aerul înăbușitor de afară năvălise în casă în clipa în care Catherine deschisese ușa pentru ultima oară. În toiul nopții, un val de căldură ca din cuptor, întocmai ca în sezonul secetos, deși era doar luna februarie și aveau să mai treacă luni întregi până să se pornească vânturile uscate...

Sau poate că doar Kelly își amintea așa. Poate că nu fusese deloc cald afară.

Acum era pe trotuar. A auzit un claxon și pe cineva făcându-i bezele prin fereastra unei mașini. O fată nu trece niciodată neobservată pe un trotuar din Hollywood, indiferent cât de neglijată ar fi în oricare alt loc.

Kelly și-a continuat drumul cu pași grăbiți și s-a silit să privească în jos, până când a zărit stele rozalii sub picioarele ei. Bulevardul Hollywood. Greșise drumul la un moment dat, dar nu mai conta. Mama ei era liberă în ziua aceea și ultimul lucru pe care și-l dorea Kelly era să dea ochii cu ea, cu întrebările și dezamăgirea ei, cu privirea ei tristă, în care se citea durerea de cap. Așa că nici acasă nu putea să meargă.

Nu putea să meargă nicăieri.

— Tu, de colo! a spus un glas răgușit.

Kelly s-a întors și a zărit un bărbat gol până la brâu, cu o barbă gălbuie și pătată, stând sprijinit de geamul unei magazii murdare, scuturat de spasme. Părea mai mult decât zdrobit, ca și cum un monstru uriaș l-ar fi ros în bucățele, l-ar fi înghițit și apoi l-ar fi scuipat afară.

— O să mori curând, a spus el.

Kelly a simțit un gol în stomac. A zbughit-o de lângă el și a pus piciorul pe trecerea pentru pietoni. A auzit scrâșnet de roți, moment în care a încremenit și a închis ochii, fără să-i pese atât de mult pe cât ar fi trebuit. Fără să-i pese deloc.

Dar n-a urmat nicio izbitură. Nicio durere zdrobitoare. Doar numele lui Kelly, strigat de cineva. A deschis ochii și a văzut Volkswagenul Rabbit de culoare roșie și pe Bellamy la volan, cu părul răvășit în jurul feței încadrate de ramele negre ale ochelarilor de soare Ray-Ban, care îi ascundeau privirea.

— Ești surdă sau ce ai? a întrebat Bellamy. Ne-am ținut după tine cale de două străzi. Am claxonat.

Kelly s-a uitat lung la colega ei, apoi la băiatul cu păr țepos aflat pe scaunul din dreapta.

— Ei, nu mai sta acolo, nătăfleațo! a spus Bellamy. Urcă în mașină!

— Unde-ai fost? Au trecut trei zile.

Bellamy a oftat.

— Mergi prea mult la școală.

Băiatul s-a prezentat abia după ce Kelly s-a strecurat pe micuța banchetă din spate, iar Bellamy și-a aprins o țigară și a reînceput să conducă, pornind o casetă de contrabandă din Marea Britanie, pe care era înregistrată o trupă numită Joy Division, și spunându-i lui Kelly: „Trebuie să ascuți cântecul ăsta, ni se potrivește atât de bine!”

— Eu sunt Vee, a spus el, îndreptându-și ochii de un albastru intens înspre chipul lui Kelly, reflectat în oglinda din dreapta.

— Bună! Eu sunt Kelly.

Cântecul, a zis Bellamy, se numea *Ea a scăpat de sub control*. Kelly și Vee l-au ascultat o vreme în tăcere, amândoi gândindu-se la felul în care Bellamy se referise la *noi*, amândoi întrebându-se pe care dintre ei intenționase să-l includă.

Capitolul 6

— Cuvintele se pot supune voinței tale într-un fel în care arta vizuală n-o poate face, explică Bellamy Marshall, cu un zâmbet pe buzele ei de un roșu aprins. Într-un fel, toți memorialiștii sunt scriitori de ficțiune. Dar în arta vizuală, în arta mea, tot ce trebuie să faci e să spui adevărul.

Pentru artistă, care se întâmplă să fie atât fiica legendarului actor Sterling Marshall, cât și fosta colegă de școală a criminalei condamnate Kelly Lund, adevărul despre propria adolescență tumultuoasă din anii '80 este și urât, și frumos. Operele ei de artă cuprind ambele aspecte, în mod special Mona Lisa, care prezintă o versiune de peste doi metri înălțime a emblematicei fotografii din 1981, ce o înfățișează pe Lund în fața tribunalului din Los Angeles. Ea însăși dăătoare de fiori, imaginea capătă un nou înțeles în aceste dimensiuni, împodobită cu globuri aurii, praf argintiu și pene roz. Și însoțită, la fel ca toate celelalte creații ale lui Marshall, de o impresionantă „coloană sonoră”. În cazul acesta este vorba de Lund însăși, înregistrată acum câțiva ani, în timpul unei discuții telefonice cu Marshall, și difuzată neîntrerupt, într-o buclă ce devine tot mai înfricoșătoare cu fiecare repetiție. „Mi-e dor de tine”, intonează glasul copilăresc și inexpressiv al lui Lund. „De ce nu vrei să vii în vizită?”

— Crearea Mona Lisei a fost extrem de chinuitoare, spune Marshall despre lucrarea al cărei nume a fost inspirat de înspăimântătoarea expresie facială pe care Lund o are în fotografie și pe care celebrul scriitor de romane polițiste Sebastian Todd a poreclit-o „Surâsul Ucigător al Mona Lisei”. Mă bucură faptul că a stârnit reacții atât de puternice.

Piesă centrală a expoziției „Povești de pe Tărâmul Strălucirii”, semnată de Marshall (deschisă la LACMA între 10 și 28 august), Mona Lisa surprinde atât fastul seducător al lumii spectacolului, cât și banalitatea păcatului. Și marchează impresionanta transformare a femeii în vârstă de 32 de ani, dintr-o răsfățată mondenă a Hollywoodului, într-o artistă în toată regula.

A fost nevoie de multă strădanie pentru ca Marshall să se desprindă

de legenda tatălui ei. O vreme s-a gândit chiar să-și schimbe numele de familie ori să renunțe complet la el. Dar, așa cum spune acum, tocmai legenda părintelui a fost cea care a modelat-o. Cu bune și cu rele.

— O să-l iubesc mereu pe tata, dar mi-a fost greu să cresc în umbra lui, reflectează Marshall, trecându-și mâna prin părul scurt, negru ca tăciunele. Existau foarte mulți oameni care ar fi făcut orice ca să se apropie de mine. Dar niciodată pentru mine. Întotdeauna pentru tata, întotdeauna pentru Sterling Marshall și pentru lumea în care trăiam datorită lui.

A fost Kelly Lund unul dintre acei oameni?

E o întrebare al cărei răspuns pare ușor de găsit. La urma urmei, tocmai foarte scurta prietenie dintre Lund și tânăra Bellamy Marshall a fost cea care a permis ca drumul ucigașei să se întretaie cu cel al osânditului regizor nominalizat la Oscar, John McFadden.

Dar în loc să răspundă repede la întrebare, Marshall o cântărește o vreme în tăcere. Își potrivește mai bine ochelarii cu ramă de alexandrit și mai ia o înghițitură de cafea, urmărind cu privirea un punct îndepărtat, de pe zidul din cărămidă crăpată al cafenelei.

— Ea obișnuia să se uite la filmele tatei când era mică, spune Marshall cu glas potolit, aproape melancolic. Era preferatul mamei ei.

DIN

„Șovăitoarea fată «șic» din lumea artei”

Los Angeles Times Magazine

1 august 1994

Capitolul 7

21 aprilie 2010

Shane și-a găsit drumul spre casă fără să se gândească la asta. Ciudat, ținând cont de faptul că avea un simț al orientării atât de slab, încât îi trebuia un GPS ca să nu se rătăcească între locuința lui și a lui Kelly, aflată în cartierul Joshua Tree Highlands, și „centrul” localității, situat la vreo cinci minute și două străzi distanță.

Dar și mai ciudat era faptul că încă se gândea la Blue Jay Way nr. 2071 ca fiind „acasă”.

Era o zi caldă, uscată, iar soarele strălucitor se revărsase asupra lui din clipa în care începuse să urce pe lungă, întortocheată Beachwood Drive și deschisese geamurile. Și, din multe puncte de vedere, parcă timpul nici nu s-ar fi scurs.

Prin parbriz, Shane a dat cu ochii de inscripția Hollywood. Era pentru prima dată după cinci ani când o vedea la lumina zilei și totuși părea neschimbată. Totul aici, sus, părea neschimbat.

Flori de *bougainvillea*⁵ în nuanțe posomorâte de roșu și roz, cățărându-se pe ziduri de stuc, porți de metal garnisite cu camere de supraveghere, ce ocrotesc nesfârșite piscine, terenuri de tenis și grădini ca la Versailles, pe care le întrezărești preț de o clipă prin minusculele deschizături ale gardurilor. Numai de sus poți privi pe de-a-ntregul terenurile din jurul acestor palate. Însă inscripția, întotdeauna inscripția, singura priveliște care nu e în vreun fel obturată ori păzită, acele litere albe înșirate cu nerușinare pe picul Mount Lee, provocându-te să-ți arunci privirea în oricare altă parte.

Shane a cotit pe Blue Jay Way și a văzut imediat dubele înșirate de-a lungul străzii. Inițial nu și-a dat seama câte erau, dar, pe măsură ce s-a apropiat, a văzut că numărul lor se ridică la șase: una de la Action News, una de la TMZ, iar celelalte neinscripționate, probabil paparazzi independenți. Un elicopter îi bâzâia pe deasupra capului, rotindu-se alene, analogia cu vulturii fiind mult prea evidentă.

⁵ Plantă agățătoare, originară din America, cultivată ca ornamentală pentru frunzele mari, roșii-violacee, ce înconjoară florile mici, aurii (*N.t.*).

Trebuie să fie o zi cu puține noutăți. Tata n-a mai făcut un film de ani de zile.

Sigur, sinuciderile celebrităților ajung întotdeauna pe prima pagină, nu-i așa? Sintagma îi stăruia în minte. *Sinuciderile celebrităților*. Își dorea să nu se fi gândit la ea. A simțit un nod în gât în timp ce se apropia de poartă, iar gândurile i s-au îndreptat către mama lui. Oare ea fusese cea care îl găsisese? Oare auzea bâzâitul elicopterului? *Oare e bine? E în stare să gândească? E în stare să respire?*

Când a ajuns în dreptul porții ce încă ocrotea vila în care crescuse și a oprit mașina, le-a auzit glasurile prin fereastra deschisă. Glasurile celor din dube. Publicul.

— *Dacă ceri un public, primești oricând unul, fie că-l vrei, fie că nu, obișnuia să spună tatăl lui. Ei sunt întotdeauna cu ochii pe noi, fiule. Trebuie să fii mai atent la cum arăți.*

Și acum erau cu ochii pe el. Îl urmăreau și comentau, de parcă ar fi fost o imagine la televizor.

— Cine-i ăla din Jeep? a întrebat unul dintre ei.

— Cred că e fiul, a răspuns un altul.

Shane a auzit numele lui Kelly, apoi numele său și a apăsat repede butonul interfonului, alungându-și amintirea din minte, o amintire în care tată lui apăsa pe același buton, în vreme ce mama stătea pe scaunul din dreapta, iar Shane și Bellamy se aflau pe bancheta din spate, mici, și plâpânzi, și pentru totdeauna în siguranță...

Unul dintre fotografi a strigat:

— *Shane! Aici!*

— Cine-i acolo, vă rog? a spus o voce feminină de la celălalt capăt al interfonului.

O voce pe care Shane n-o mai auzise niciodată. Și-a dres glasul.

— Shane Marshall.

— *Te-ai așteptat la asta, Shane?*

— *Shane! Shane! Ce scria în biletul de adio?*

Ce era în neregulă cu oamenii ăștia? Ei chiar credeau că o să le răspundă? A dat să-și spună din nou numele către cutia interfonului, când vocea străină i-a zis:

— Intrați, domnule Marshall!

Și poarta s-a deschis. Slavă Domnului!

— *Shane, când ți-a spus tatăl tău pentru ultima oară că te iubește?*

A ridicat geamul și a intrat pe proprietatea familiei sale, în vreme ce poarta se închidea împrejurul lui ca într-o îmbrățișare.

Aleea era lungă și abruptă, iar în timp ce o străbătea în drum spre case, alte amintiri au continuat să se îmbulzească în mintea lui, până când a ajuns să-și simtă capul plin: petreceri aniversare, jocuri de-a v-ați ascunselea, vizite din partea tuturor acelor oameni strălucitori și bronzăți care făceau parte din viețile părinților săi. De fapt, din viața tatălui său. Actori, regizori... Mama pregătită cu tava plină de mini-sendvișuri, amestecând cocktailuri lângă piscină, cu ochelarii de soare acoperindu-i ochii, astfel încât nu știai niciodată ce gândește.

Shane a înghițit în sec.

Totul arăta la fel: peluza tunsă și îngrijită, de un verde jenant, de parcă apa din orașelul lor ar fi fost nelimitată, strălucitorii trandafiri și hibiscuși ai mamei, magnolia în care obișnuia să se cațere pentru a-i spiona pe Bellamy și prietenii ei...

A încercat să se adune, să-și readucă răsuflarea la un ritm normal. *Toți paparazzi aia! Dumnezeule! Ce gloată!* De ce nu sunase mama lui la poliție? De ce nu sunase Bellamy?

Când a ajuns în dreptul casei, a văzut trei mașini de poliție parcate de-a lungul clădirii. *E ceva obișnuit pentru o sinucidere?* s-a întrebat Shane, iar cuvântul l-a răscolit din nou. În fața ușii stătea o femeie slăbuță, îmbrăcată într-o pereche de blugi negri și un tricou negru. Lui Shane i-au trebuit câteva secunde ca s-o recunoască în ea pe sora lui.

Cât timp trecuse? Șase, șapte ani. Nu atât de mult în orânduirea naturii, dar Doamne, ce schimbată era! Mult mai slabă, mai palidă, cu buzele subțiri fără acel ruj roșu ca otrava, cu părul vopsit strâns într-o coadă unsuroasă, negrul lui ca de tăciune părând acum atât de nepotrivit cu această firavă umbră de femeie – sora lui, care nu îmbătrânise cât se veștejise, transformându-se în ceva searbăd, inofensiv.

Ar fi trebuit să vorbesc cu Bellamy. Ar fi trebuit măcar să-i spun tatei că o să vorbesc cu ea și că o să o iert, poate că atunci...

Poate că nu ne-am fi certat niciodată. Poate că tu ai mai fi în viață.

Shane a oprit Jeep-ul și a coborât din el. S-a îndreptat către sora lui și a strâns-o la piept, Bellamy părând atât de slăbuță și de fragilă în brațele lui, sprijinindu-se de el ca și cum ea ar fi devenit mezina, iar Shane, ocrotitorul. *Bellamy, de ce am irosit atâția ani?* El știa, bineînțeles, răspunsul. Dar acesta nu mai părea important cu obrazul ei umed lipit de gâtul lui, cu trupul ei osos tremurând lângă al lui. Bellamy, singura lui soră. Bellamy, care și ea își pierduse tatăl.

Shane s-a uitat la mașinile de poliție parcate lângă casa lui, lângă căminul lui, și a izbucnit din nou în plâns. Nu doar pentru tata, ci și pentru sora lui, pentru familia lui, pentru tinerețea lui sigură și fericită. Pentru tot ceea ce avusese cândva și acum pierduse.

— De ce a făcut-o, Bella? a întrebat el. De ce s-a sinucis tata?

Bellamy s-a retras. Privirea ei aspră l-a luat prin surprindere pe Shane, la fel și felul în care l-a apucat de umeri, atât de strâns încât l-a durut.

— Hai să intrăm! i-a zis ea.

Shane se simțea captiv într-un delir provocat de febră. Casa în care crescuse, plină de polițiști, cu bandă galbenă izolând bucătăria și (după cum i-a spus Bellamy în timp ce el stătea și se holba la cordonul forțelor de ordine) încolăcindu-se în jurul ușilor glisante de care obișnuia el să se agațe pe când era copil, ba îngrădind chiar și biroul tatălui său, aflat la etaj.

— Locul crimei, a zis Bellamy. Așa numesc ei biroul tatei, Shane.

— Tata e încă acolo?

— Nu, a răspuns ea. Medicul legist l-a... l-a luat.

— Fac asta și pentru sinucideri? a întrebat Shane.

Prostească întrebare. Nici măcar nu știa de ce o rostise. Parcă gura i s-ar fi mișcat de capul ei, în vreme ce realitatea îl izbea în valuri. Căminul părinților lui. Fereastra uriașă ce dădea spre canion, cea de care obișnuia să-și lipească nasul, făcând-o pe Flora să se plângă din pricina urmelor. Și în ea, în locul ăsta care fusese cândva toată lumea lui... O bandă ce îngrădea locul crimei. Polițiști în uniformă trecând ca săgeata pe lângă el, stații de emisie-recepție cu paraziți. Păcăniturile aparatelor de fotografiat. Mâini îmbrăcate în mănuși albe... Și apoi mama lui, îmbrăcată într-un capot din mătase albă,

stând pe canapeaua roșie de lângă geam, îndoită de la mijloc, prăbușită...

— Mamă!

Shane s-a îndreptat către ea, cu Bellamy pe urmele lui.

— Mamă!

Femeia și-a ridicat capul, foarte încet. S-a uitat în sus, spre el. Buzele ei deveniseră o linie tremurătoare, ochii parcă erau niște cioburi de sticlă. Preț de câteva secunde a părut că nici nu-l recunoaște. Apoi i-a șoptit numele.

Shane a încercat să-și aducă aminte când o văzuse ultima oară pe mama lui. Trebuie să fi fost cu cel puțin un an în urmă. Mersese la unul dintre prânziurile ei caritabile, iar ea îl întâmpinase cu un surâs larg și o îmbrățișare. Mama nu se schimbase câtuși de puțin. Nu până azi. Dar acum arăta ca și cum cineva ar fi stors toată viața din ea.

— Ești aici, a spus femeia.

Shane s-a aplecat, a cuprins-o în brațe. Ea l-a îmbrățișat fără vlagă. Părea atât de plăpândă, de parcă, dacă ar fi strâns-o prea tare, toate oasele i s-ar fi sfărâmat.

Mama lui Shane îl întâlnește pe tatăl lui pe vremea când era doar o secretară de platou în vârstă de nouăsprezece ani. Trei luni mai târziu, se căsătorise cu el. Își petrecuse întreaga viață de adult ca doamna Sterling Marshall. Sigur, existaseră și neînțelegeri între ei (cununia dintre băiatul lor și Kelly fiind cea mai importantă dintre ele), dar Shane nu văzuse niciodată doi oameni mai devotați unul altuia.

— *Am avut doar o singură mare iubire, obișnuia să spună mama. Și am ajuns să mă mărit cu el.*

— Îmi pare rău, mamă!

— Bietul de tine, a șoptit ea.

Shane s-a retras. Și abia atunci a observat-o pe Flora, menajera.

— Gata, gata, Mary, a spus aceasta. Gata, gata...

— Shane, trebuie să vezi ceva, i-a zis Bellamy.

Lângă ea stătea o femeie – chip sever, costum de camuflaj specific muncii la birou: pantaloni gri, cămașă bej, păr cărunt, strâns în agrafe bej. Shane a clipit cu ochii spre ea. *Asta trebuie să văd?*

— Dumneaei e doamna detectiv Braddock, a zis Bellamy.

Femeia a corectat-o.

— Brad-dock, a spus ea, făcând cuvântul să rimeze cu padoc.

— Ăăă, bună ziua?

— Vă rog să veniți în camera de zi, domnule Marshall.

Braddock s-a răsucit și a pornit către camera de zi, fără să mai aștepte pentru a vedea dacă el o urmează. Bellamy l-a apucat pe Shane cu ambele mâini de îndoitura brațului și l-a condus.

— Cum rămâne cu mama?

— O să-i fie bine aici, cu Flora, a spus Bellamy. Nu-i așa, mamă?

Cele două au făcut un schimb de priviri pe care Shane n-a reușit să-l priceapă, nici măcar pe departe.

— Ce se întâmplă? a întrebat el. Ce trebuie să văd? E vorba despre biletul de adio?

Bellamy a oftat din greu.

— E vorba de biletul tatei?

— Haide, Shane, a spus ea, făcându-l să se simtă din nou de cinci ani, trăgându-l după ea în timp ce el se întorcea, pentru a mai arunca o ultimă și lungă privire spre deznădăjduita lui mamă.

— O să vă arăt ceva, a spus Braddock, după ce Shane și Bellamy s-au așezat pe canapea.

Pe măsuța pentru cafea stătea un laptop deschis. Femeia a tastat câteva comenzi, iar pe ecran s-a ivit o imagine: o siluetă îmbrăcată într-un hanorac gri, furișându-se afară pe o ușă, urcându-se într-o mașină argintie, de clasă medie, apoi dispărând în beznă.

Detectivul a oprit imaginea. Totul trebuie să fi durat cel puțin cinci secunde.

— Ei? a spus Bellamy.

Femeia i-a făcut semn să tacă.

— Vreți să vedeți din nou?

— Ce să văd? a întrebat Shane.

Braddock a apăsat tastele laptopului, iar el a urmărit din nou imaginea. Persoana aceea, oarecum înaltă, mișcându-se repede, deschizând dintr-o mișcare portiera mașinii, strecurându-se înăuntru...

— Cu ce vă seamănă, domnule Marshall? a întrebat Braddock.

— Ăăăm... Cu cineva care conduce?

Bellamy a răsufolat zgomotos.

— Doamne! a șoptit ea.

Shane începea să se îngrijoreze și să-și piardă complet capul, așa cum se simțea uneori în vise, când era captiv într-o piesă de teatru fără a-și cunoaște replicile ori în fostul său liceu, dând examen într-o limbă pe care n-o mai văzuse niciodată.

— Eu... eu nu știu ce se petrece.

— Ce fel de mașină conduce soția dumneavoastră, domnule Marshall?

— Poftim?

— Conform informațiilor noastre, deține o Toyota Camry din 2009. E corect?

— Da.

— Argintie?

— Da. Deci...

— Mașina din imagine. Seamănă câtuși de puțin cu a ei?

— Cred... cred că aduce oarecum... Stați așa, ce mă întrebați aici?

— Soția dumneavoastră are vreun hanorac, domnule Marshall?

Shane s-a uitat lung la ea.

— Oricine are hanorace.

— Îmi cer scuze, ar trebui să fiu mai precisă. Are vreun hanorac gri-deschis, asemănător celui purtat de persoana din imagine?

Shane a înghițit cu greu.

— Ce e cu imaginile astea?

Bellamy a dat să răspundă, însă detectivul a ridicat o mână.

— E o înregistrare obținută cu ajutorul uneia dintre camerele de supraveghere din această casă, a spus Braddock. A fost făcută azi, la două dimineața, ora aproximativă a morții tatălui dumneavoastră.

— Oh! a exclamat Shane.

— Toate celelalte dispozitive de supraveghere au fost oprite, a continuat Braddock. Paznicul plecase peste noapte, așadar camerele au fost cel mai probabil oprite de către tatăl dumneavoastră ori de către acest vizitator.

— Oh...

— Ați dori să mai vedeți încă o dată înregistrarea? Putem să

conectăm laptopul la ecranul cel mare. Să derulăm filmul acolo.

Shane s-a întors către ecranul cel mare de pe peretele camerei de zi a părinților săi. Ultimul răcnet. Bineînțeles. În cei optsprezece ani în care locuise aici, familia Marshall schimbase probabil douăzeci de televizoare în camera de zi, luându-și de fiecare dată unul și mai performant, iar acesta era demn de o expoziție comercială. Lat de cel puțin doi metri, subțire cât o carte de credit, cu un ecran negru și lucios. Cu siguranță aparatul ar fi fost minunat pentru vechile filme ale tatălui său, dar în mintea lui Shane nu încăpea îndoială că, și urmărită pe acel ecran, înregistrarea făcută de camera de supraveghere nu putea fi mai mult decât era, adică o porcărie. Până și în propriile vise văzuse imagini mai clare și mai ușor de recunoscut.

— Nu știu la ce ar folosi.

Vocea îi tremura puțin.

— Vreau să zic... Nici măcar nu sunt sigur dacă persoana din imagini e un bărbat sau o femeie.

— Ei, *haide!*

Bellamy s-a ridicat în picioare, s-a răsucit și s-a îndreptat către fereastră, iar aerul s-a umplut de mirosul ei: țigări, amestecate cu aroma banal-dulceagă a unui parfum scump, genul din care găsești mostre în magazinele de modă.

— Persoana din înregistrare era ea, Shane! a spus Bellamy. Știi că ea era.

— Kelly?

— Nu. Beyoncé. Ce-ai *pățit?*

— Sunt cinci secunde cu un om îmbrăcat într-un hanorac, a replicat Shane. Ai putea la fel de ușor să fii și tu, Bellamy.

— *Tu mă iei dracului peste picior?*

— *Ar putea fi oricine!*

Shane s-a uitat cu furie la sora lui, în timp ce amintirile trăgeau de el. Pereții camerei în care se aflau nu se schimbaseră din vremea copilăriei lui. Indiferent de câte ori fusese îmbunătățit televizorul, pereții rămăseseră albi, pozele înrămate (zeci de cadre din filmele tatei) atârnav în aceleași locuri ca întotdeauna... Privirea i s-a oprit în colțul cel mai îndepărtat din stânga încăperii, la fotografia din filmul care-i venise în minte: *Sfidare*. Iată-l pe tata cu un aer neînduplecat,

în stilul filmelor western, tot numai barbă nerasă și stropi de sânge, țintind cu pistolul înspre obiectivul camerei de filmat, cu ochii deveniți două faruri strălucitoare în mijlocul unui chip murdar, parcă sculptat cu dalta.

Sfidare fusese primul și singurul western al tatei. Fusese filmat la jumătatea anilor '70, la o oră sau două de mers față de acele locuri, în mijlocul dogoritorului și prăfosului deșert San Bernardino, într-un decor atât de detaliat, încât semăna cu o călătorie în timp.

Pe când era copil, Shane vizitase de multe ori platoul filmului *Sfidare*. Îi plăcea la nebunie acolo – sclipitoarele arme din recuzită, caii, figurantele frumușele și pieptoase, îmbrăcate în bluze țărănești cu umerii descoperiți, tata purtând haine de șerif adevărat, cu pălărie albă și insignă, hrănindu-și pe furiș fiul cu gogoși glazurate de la bufet și făcându-i cu ochiul prin sângele fals.

Dar într-o zi... Doamne, era uluitor cât de amănunțit stăruia încă totul în mintea lui Shane! Strânsoarea degetelor reci ale mamei lui, în timp ce îl scotea din rulota tatei ținându-l de mână și vocea ei... furia din ea.

— *Tu așteaptă aici, Shane. Mami merge să discute câteva minute cu tati.*

Îi spusese asta pe un ton ce aducea cu o ușă trântită și, cu toate că Shane nu pricepuse de ce nu putea măcar să rămână în rulotă, de ce nu putea să se joace cu insigna aceea lucioasă, câtă vreme părinții lui stăteau de vorbă, cu toate astea, la patru sau cinci ani, fusese îndeajuns de isteț să nu întrebe.

Era singura dată când își amintea s-o fi văzut pe mama lui atât de mânioasă. Și nici în ziua de azi nu aflase motivul.

— Tu nu știi totul despre tata, i-a spus el lui Bellamy. Niciunul dintre noi nu-l cunoaște cu adevărat pe celălalt.

Ea a strâns din buze. I-a întors spatele.

— Domnule Marshall, a intervenit Braddock. A părăsit soția dumneavoastră domiciliul azi-noapte, pentru o perioadă mai lungă de timp?

Shane a închis ochii.

— Nu, a răspuns el, imaginându-și-o, văzând-o pe Kelly scăldată în lumina dimineții, întinzându-și în pat frumosul ei spate arcuit.

Shane știa că ochii lui Kelly erau închiși de ore bune. Iat-o, alungându-și somnul din ei, deschizându-i pentru obiectul aparatului de fotografiat, acei ochii cenușii și triști, acea stranie răceală...

Nu. În privința asta se înșelase. Se comportase ca un paranoic, dar din alte motive. Ea dormea. De ore bune. *Și oricum, ce insinuau ele? Că soția lui s-a furișat afară din casă ca să-l vadă pe tatăl lui cum se sinucide? Ele vorbeau serios?*

Bellamy a zis:

— Minți pentru ea.

— Ba nu, nu mint!

— Ne spuneți totul, domnule Marshall?

Shane și-a deschis ochii.

— Kelly s-a trezit la ora șase dimineața, a spus el. Eu am trezit-o.

— Domnule Marshall. Dumneavoastră și soția dormiți în camere separate?

O întrebare directă. Nu putea să răspundă cu o minciună la o întrebare directă, adresată de un polițist.

— Da.

— De ce? s-a mirat Bellamy.

El i-a întors spatele.

— Mai aveți și alte întrebări, doamnă detectiv?

— Doamnă detectiv Braddock, a zis Bellamy, lui Kelly Lund îi place la nebunie să facă lungi plimbări cu mașina în timpul nopții.

— De unde știți asta?

— Nu știe, a spus Shane. De când Kelly a ieșit din închisoare, n-a mai vorbit cu ea. N-a venit niciodată la noi acasă. Habar n-are...

— *Mi-a spus mama.* Mi-a povestit că te-ai plâns odată de asta.

Bellamy și-a îndreptat privirea către detectiv.

— Obișnuia să plece de acasă noaptea târziu, iar el o întreba unde se duce și ea îi răspundea „cu mașina”. Shane nu voia să insiste pentru ca ea să n-aibă impresia că e prinsă în capcană. Voia ca soția lui să se simtă liberă. Știți cine e Kelly Lund, nu? A fost condamnată pentru crimă.

Braddock urmărea chipul lui Shane într-un fel care lui nu-i plăcea.

— Nu i-am spus niciodată mamei așa ceva, a replicat el.

Era adevărat. Îi povestise tatălui său. Shane nu mai voia să

vorbească despre Kelly, nu mai voia să se gândească la ea. John McFadden fusese regizorul filmului *Sfidare*. Și chiar pe acel platou, în timp ce mama lui era în rulota tatei, revărsându-și din cine știe ce motiv mânia, John îl luase deoparte pe Shane și-i spusese că tatăl lui e cel mai bun actor cu care a lucrat vreodată. *Să nu le spui celor de la tabloide...* Bellamy fusese și ea pe platou în acea zi, ignorându-l pe Shane ca întotdeauna, umblând cu băiatul lui John McFadden, pe care îl numea „fratele ei imaginar”. („Fratele ei mai bun”, așa obișnuia să-i spună puștiului ăluia atunci când ea și Shane rămâneau singuri, iar adulții nu-i puteau auzi.)

Shane a strâns din dinți. Noaptea trecută luase un somnifer, așa cum făcea în mai toate nopțile. Doar că pastila nu-și făcuse efectul imediat. Îl frământau multe în ultima vreme, gânduri asupra cărora nu voia să stăruie prea mult. Gânduri legate de Kelly, de plimbările ei cu mașina în toiul nopții, de secretele ei...

Așa că adăugase încă două pastile. Luase cinci somnifere și nu mai știuse de el până când îl trezise alarma ceasului. Lui Kelly îi plăcea să numească asta „Coma cu Ambien⁶ a lui Shane Marshall”. Kelly, cea care insistase să se culce în camere separate fiindcă numai așa putea dormi. Singură. Kelly, care avea șase hanorace.

— Mă duc să văd ce face mama.

— Dacă vrei dreptate pentru tata, a spus Bellamy, o să mărturisești adevărul.

Shane s-a oprit. Destul.

— Tata s-a sinucis, Bellamy.

S-a uitat cu furie înspre detectiv.

— Vreau să văd biletul de adio.

Femeia a clipit către el.

— Vreau să văd biletul, doamnă detectiv. Vreau să-l citesc și vreau să jelesc în liniște moartea părintelui meu, împreună cu familia mea.

— Îmi pare rău, domnule Marshall.

El a răsuflat zgomotos.

— Nu-i nevoie. Înțeleg. A fost un om celebru. Lumea vrea răspunsuri și, credeți-mă, eu la fel. Vă rog să-mi arătați biletul.

⁶ Sedativ folosit în principal pentru tratarea insomniei (*N.t.*).

Detectivul a clătinat din cap, iar lumina s-a reflectat în părul ei într-un fel care l-a făcut pe Shane să se gândească din nou la Kelly, așa cum arătase în dimineața aceea, cu firele argintii sclipind printre cele aurii, cu chipul blând pe pernă, dar cu acea ruptură între ei, acel zid pe care ea îl înălțase... Îmi pare rău, Shane. Nu pot. Cât de bine poți cunoaște o femeie care refuză să facă dragoste cu tine? Care nu te-a lăsat să te apropii de ea vreme de aproape cincisprezece ani?

Oare tata a rugat-o pe Kelly să fie martoră la sinuciderea lui? Oare a rugat-o să-l ajute?

— Domnule Marshall, a spus Braddock, cu ochii întunecați din pricina compasiunii forțate. Am spus că-mi pare rău pentru că reporterii au înțeles greșit.

— Ce?

— Aici se anchetează o crimă, a continuat ea. N-a existat niciun bilet de adio.

Capitolul 8

La vreo cinci kilometri în susul muntelui față de locuința lui Kelly și a lui Shane, într-o casă mobilă, înconjurată de o armată de cactuși limba-soacrei pe care-i plantase chiar el, locuia cel mai apropiat vecin al lor, un artist care lucra cu drujba și-și spunea Rocky Trei.

— Rocky Trei? exclamase Kelly cu trei ani în urmă, când Shane i-l arătase în timpul primului lor drum cu mașina către casa pe care el o cumpărase pentru amândoi.

Kelly tocmai se gândea că-și începe în forță noua ei viață în libertate, că o ia de la capăt, când a dat cu ochii de el acolo, printre cactușii lui, un bărbat chel, musculos, dezbrăcat până la brâu, cu aerul unui om trecut prin lupte grele, cu tatuaje de un verde închis cățărându-i-se pe spatele roșiat, scoțând cu drujba măruntaiele unui enorm trunchi de copac, făcând rumegușul să zboare peste tot împrejurul lui.

— Da, așa-l cheamă, i-a răspuns Shane. Scrie chiar și pe cutia lui poștală.

— *Rocky III* a fost momentul în care seria de filme *Rocky* a început să se strice, a zis Kelly.

Și atunci Rocky Trei s-a întors cu fața către mașina lor, iar ea i-a întâlnit privirea. Fărâme de albastru aprins, pe o față tristă, tăbăcită, plină de tatuaje, ochii aceia părând ceva dintr-o altă perioadă a vieții, o perioadă mai bună. Kelly i-a făcut semn cu mâna lui Rocky Trei, iar el i-a răspuns cu același gest. *Înțeleg numele, s-a gândit ea. Îl înțeleg pe el.*

— Stai departe de el, i-a spus Shane. E smintit și probabil periculos.

— Vecinul nostru? Dar dacă am nevoie să împrumut o cană cu zahăr?

Fusese o glumă, dar Shane n-a râs.

— Nu locuiește aici de multă vreme. Umblă tot felul de zvonuri despre el. Din fericire, e retras.

O săptămână mai târziu, în vreme ce Shane se întâlnea cu un client în locuința lor, Kelly s-a scuzat, a străbătut pe jos cei cinci

kilometri și a bătut la ușa lui.

Pe vremea aceea nu învățase încă să conducă. Acum îi era mai ușor.

Kelly a cotit cu mașina pe lângă cactuși și pe lângă laterala casei mobile, apoi a parcat. Creațiile lui stăteau înșirate de-a lungul părții din spate a construcției: un urs furios, un dragon amenințător, cu colți ascuțiți, un înger cu uriașe aripi ademenitoare și cu un craniu în loc de față, care era preferatul lui Kelly. Rocky îi dăduse numele ei.

Toate statuetele făcute cu drujba aveau cel puțin trei metri înălțime și fuseseră sculptate din trei trunchiuri de copaci salvate în urma defrișărilor din Nordul Californiei. Rocky ceruse să-i fie livrate acasă. Din câte își dădea seama Kelly, el nu-și vindea niciodată lucrările. Le cioplea pentru a-i ține tovărășie. Kelly s-a uitat la chipul de craniu al îngerului. *Ocrotește-l*. Un gând siropos, dar deloc nou.

S-a simțit privită și, când s-a întors, l-a văzut pe Rocky stând în ușă. Purta pantaloni albi legați cu șiret, iar pielea îi semăna cu un pergament ars și pictat. O privea ca întotdeauna, cu căldură, dar și cu exasperare, ca și cum întâlnirile lor ar fi avut loc conform unui program regulat pe care el tot trebuia să i-l amintească.

Un tatuaj reprezentând un mare ochi verde o privea fix din scobitura gâtului lui. Lui Kelly începea să-i bată inima mai repede ori de câte ori îl vedea. Avea o teorie legată de semnificația tatuajului, dar nu i-o spusese niciodată lui Rocky, nu voise să aducă vorba despre ea, de teama că el o să i-o ia în râs.

— Ar trebui să-mi pară rău pentru pierderea pe care ai suferit-o? a întrebat Rocky.

Kelly a dat din cap în semn de încuviințare.

— Ai văzut știrile.

— Da.

— A venit poliția la mine acasă, a spus Kelly. Mă rog, un detectiv.

— Te-a speriat?

— Nu mă sperie pe mine detectivii.

— Știu. A fost un fel de glumă.

Rocky a condus-o în casă. Era simplă, curată și mirosea a rumeguș. De la un asemenea bărbat te-ai fi așteptat să locuiască într-un loc la fel de aglomerat cum erau curtea și pielea lui. Însă Rocky Trei era

opusul unui om care adună obsesiv tot felul de lucruri. Pereții lui erau goi. N-avea nici măcar o canapea. Doar scaune tari, un pat nu cu mult mai moale, nimic care să poată aduna praf.

Pe o masă aflată în zona dedicată bucătăriei stătea un laptop pe al cărui ecran erau afișate știrile. Kelly a zărit o fotografie a lui Sterling Marshall.

— Să știi că o să-mi fie dor de el, a zis ea.

— Abia dacă l-ai cunoscut.

— Nu contează.

Kelly s-a uitat îndelung la el.

— La urma urmei, abia dacă te cunosc pe tine.

— Nu-i adevărat.

Femeia s-a așezat pe unul dintre scaunele tari, dorindu-și să se prăbușească.

— Mulțumesc că m-ai primit înăuntru.

Rocky a scuturat din cap, dând cu ochii de podelele albite de clor. Era atât de curată, casa lui. Atât de goală și perfectă.

— Soțul tău e cu ai lui?

— E acasă la părinți. Nu era cu mine când m-a chestionat detectivul.

— Asta-i bine, cred.

Rocky a oftat. S-a dus în bucătărie și a luat un pahar cu apă pe care l-a așezat în mâna lui Kelly. Când a făcut asta, mâinile li s-au atins, iar femeia i-a fost recunoscătoare pentru asta, pentru bătăturile de pe degetele lui, pentru căldura aspră a pielii lui, familiară așa cum și-o dorea.

— A vorbit despre diverse lucruri, detectivul ăla, a spus ea încet. Mi-a pus o grămadă de întrebări.

— Pentru asta e plătit.

Kelly s-a uitat la Rocky, însă el a refuzat să-i întâlnească privirea.

— Nu știu ce să fac, Rocky.

— Poliția te bănuiește că tu l-ai omorât pe Sterling Marshall?

Ea i-a aruncat o privire lipsită de expresie.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că e posibil să-l fi omorât.

— Încetează!

Bărbatul a ridicat din umeri. Gestul a făcut să-i tresară tatuajul în formă de ochi verde-închis.

— Ieri-dimineată am văzut un șarpe în drum. M-a făcut să mă gândesc la tine.

Kelly a schițat un zâmbet.

— Un șarpe cu clopoței.

— Nu. Un șarpe-jartieră mic și dulce. Mergeam pe drumul Old Woman Springs, la vremea răsăritului, și am dat peste șerpișorul ăla, târându-se de-a latul șoselei, cum nu se poate mai tihnit.

— Old Woman Springs e un drum aglomerat, a spus Kelly. Șarpele o să fie călcat de vreo mașină.

— Așa m-am gândit și eu. „Șarpele e ca și mort.” Totuși, ceva îl determină să o ia pe acolo, de-a curmezișul unei șosele aglomerate, atât de încet și hotărât... Știi? E constrâns să meargă pe unde n-ar trebui.

Kelly a luat o gură de apă, simțind-o cum îi alunecă pe gât, lină și rece.

— Și asta ți-a amintit de mine. Șarpele.

— Mi-a amintit de situație. Situația noastră.

— Ah!

— În toți anii ăștia, a spus Rocky. În toți anii ăștia ai bătut la ușa mea.

— Da.

— Iar eu ți-am deschis, de fiecare dată când ai bătut.

— Și...

— Și nu reușesc să-mi dau seama, Kelly. Care dintre noi e camioneta care gonește cu o sută la oră pe Old Woman Springs? Și care e șarpele ăla nărod și lent?

Kelly s-a ridicat în picioare. Ciudat, Rocky era un bărbat atât de solid, încât ar fi fost logic să fie și foarte înalt. Totuși, când Kelly stătea în picioare, cu fața către el, îl privea drept în ochi. Asta o surprindea de fiecare dată: cât de bine se potriveau.

— Dacă aș fi fost în locul tău, eu aș fi mutat șarpele de acolo, a spus ea, luându-i mâinile bătătorite în ale ei și conducându-l în dormitor. L-aș fi îndepărtat de pe șosea.

— Slujba soției dumneavoastră o poartă deseori departe de casă? a întrebat detectivul Braddock.

Ședea în camera de zi, față în față cu Shane, scriind în carnețel. Notițele ajunseseră să nu-l mai deranjeze, așa cum nu-l mai deranja nici prezența surorii lui în încăpere, cu parfumul și acuzațiile ei. Nici măcar camera însăși nu-l mai deranja. Nimic nu-l tulbura, în afară de ceea ce era evident. Se simțea ca și cum cineva i-ar fi tras un șut în burtă cu o oră în urmă și încă nu și-ar fi revenit.

Ceea ce voia Shane să știe, ce avea nevoie să afle, era sensul exact pe care-l dădea Braddock cuvintelor „aici se anchetează o crimă”.

Tatăl lui fusese împușcat în mijlocul frunții, de la o foarte mică distanță. Cu toate astea, numai Shane pomenise de sinucidere. Nu exista niciun bilet de adio. Nu știa ca tatăl lui să fi fost deprimat. Dar ce știuse mereu (mă rog, cel puțin de la moartea lui John McFadden) era că tatăl lui detesta armele.

Și mai era ceva, acel amănunt care-i rămăsese fixat în minte, acel amănunt pe care nu-l putea rosti de teamă că, dacă l-ar spune cu voce tare, ar putea să aibă mai mult sens decât și-ar fi dorit el: dintre cele trei focuri de armă pe care soția lui le trăsese în data de 28 iunie 1980 înspre un John McFadden lipsit de apărare, cel care îl ucisese fusese cel care îl nimerise în mijlocul frunții, de la mică distanță.

— Kelly lucrează de acasă, a spus Shane.

Își simțea capul amorțit și încetoșat, iar canapeaua din piele îl înțepa în spate. Voia o aspirină. Un whisky scoțian. Un pumn de Ambien...

— Făcând ce?

— Poftim?

— Ați spus că soția dumneavoastră lucrează de acasă. Cu ce se ocupă?

— E scriitoare.

Bellamy a scos un sunet de exasperare pură, pe jumătate oftat, pe jumătate țipăt. Pe vremuri, în zilele dinaintea orei care tocmai trecuse, Shane i-ar fi spus să tacă din gură, să iasă din cameră sau măcar să-și vadă de treaba ei. Dar, din nou, situația se schimbase.

— Scrie portrete pentru un site de întâlniri, a spus el.

— Mă scuzați?

— Nu pare ceva serios. Dar este.

Detectivul a dat din cap, continuând să ia notițe.

— Pleacă des de acasă? Merge în Hollywood pentru serviciul ei?

— Nu știu.

— Nu știți?

— Nu merge nicăieri pentru serviciul ei. Nu face decât să inventeze povești pornind de la fotografiile ușor pornografice ale unor manechine.

— Dar nu știți dacă merge în Hollywood cu altă treabă?

— Mie... mie-mi place să-i acord spațiu lui Kelly.

— Deci, când pleacă de acasă, nu aflați niciodată unde se duce?

— Dacă merge la magazin, a spus el, atunci se întoarce cu cumpărături. Dar n-o întreb dinainte „Te duci la magazin?”

— Dumnezeule! a șoptit Bellamy. Dumnezeule!

Detectivul a continuat:

— Dați-mi voie să vă întreb ceva, domnule Marshall.

— Da?

— Ați vorbit vreodată cu soția dumneavoastră despre crima pe care a comis-o?

— Hm?

— John McFadden. Ați vorbit vreodată...

— Ce importanță are?

— Tu ce importanță crezi că are? a intervenit Bellamy, însă detectivul n-a luat-o în seamă.

— Mă întrebam doar, a spus polițista, ce gândește acum soția dumneavoastră despre toate cele întâmplate. Dacă o frământă câtuși de puțin ce i-a făcut lui John McFadden. Dacă se simte vinovată ori crede că a avut o oarecare justificare, iar respectul durabil pe care tatăl dumneavoastră i-l purta omului pe care ea l-a ucis... Mă rog, sunt sigură că ați văzut ce a spus tatăl dumneavoastră acum doar două zile despre domnul McFadden, în *Times*.

— Nu știu ce gândește Kelly.

Vorbele lui Shane au rămas atârinate în aer, cele mai sincere vorbe pe care le rostise întreaga zi.

— Ați auzit vreun zgomot noaptea trecută? a întrebat Braddock. Poate pe soția dumneavoastră plecând într-una dintre plimbările ei

nocturne cu mașina?

— Am luat somnifere noaptea trecută. Am fost ca și mort pentru restul lumii.

Existase o perioadă în viața lui Shane când ar fi jurat cu mâna pe inimă că o cunoaște pe Kelly, că o știe mai bine decât oricine. Și, în mod ciudat, asta se întâmpla pe vremea când Kelly era la închisoare, dar înainte ca ei doi să se căsătorească, când n-aveau voie să se atingă decât prin acel geam de sticlă groasă.

Pe atunci își petrecea ore, zile întregi scriindu-i lui Kelly, majoritatea acelor scrisori având zeci de pagini, cele mai multe dintre ele răspunzând la sutele de întrebări pe care ea i le trimitea cu scrisul ei rotund și îngrijit, întrebări care dezvăluiau mai mult decât ar fi putut s-o facă orice declarație. *Care a fost cea mai fericită zi pe care ai trăit-o vreodată? Spune-mi tot ce-ți amintești despre ea, cât poți de amănunțit. Ai vreodată senzația că lipsește ceva din viața ta? Și dacă da, ce? Poți, te rog, să ieși din casă și să-mi spui cum e să simți soarele pe ceafă, Shane? Îmi doresc foarte mult să știu cum e pentru că azi n-am voie să ies.*

Cum e să ai o soră?

Shane nu știa sigur dacă întrebările lui Kelly îl făcuseră să se îndrăgostească de ea, ori evidenta ei bucurie la primirea răspunsurilor lui. Dar, în orice caz, Kelly îl făcuse să simtă că cineva are nevoie de el, ceea ce, pentru un mezin, pentru cea mai slabă verigă a uneia dintre cele mai strălucitoare familii hollywoodiene, era un sentiment rar întâlnit.

Simt o legătură cu tine, Shane. O simți și tu? Uneori, când îți pun întrebări, știi deja ce o să zici. Reușesc să-mi imaginez răspunsurile tale (chiar în aceleași cuvinte), iar apoi, când tu scrii întocmai acele cuvinte, parcă am împărți aceeași minte. Parcă am fi două jumătăți din ceva uriaș.

— Răspunde-i doamnei detectiv, Shane! a spus Bellamy, în vreme ce el își amintea răspunsul pe care-l dăduse: *O simt și eu. Dar dacă lucrul ăsta uriaș pe care îl formăm noi doi împreună e ceva rău – ca Godzilla?*

Godzilla e bun, Shane. E doar neînțeleș din cauza felului în care arată. (Și, apropo, știam că o să spui asta!)

Shane și-a îndreptat privirea spre Braddock.

— Îmi pare rău, a spus el. Puteți repeta întrebarea?

Femeia a dat din cap în semn de încuviințare. O buclă de păr cenușiu i-a alunecat peste ochi. Și-a împins-o după ureche cu un gest pe jumătate furios, ca și cum propriul păr ar fi stat în calea investigației pe care o făcea.

— V-am întrebat, a zis Braddock, dacă există vreo persoană căreia soția dumneavoastră să-i *facă* mărturisiri.

— Nu cred.

— Nu merge la un psiholog?

— Nu.

— Prieteni?

— Singura prietenă care-mi vine în minte...

N-a reușit să sfârșească fraza fără să izbucnească în râs, așa că s-a oprit.

— Mă scuzați?

— Bellamy, a spus Shane. Poți, te rog, să mergi și să vezi ce face mama?

— Vreau să-ți aud răspunsul.

— Mama e dată peste cap. Îmi fac griji pentru ea. Nu putem pur și simplu s-o lăsăm acolo cu Flora.

— O să văd ce face, a zis Bellamy, după ce spui cine e prietena lui Kelly.

— Bine, a oftat Shane. Tu ești.

— Ce?

— Tu ești, a repetat el. Ești singura prietenă a lui Kelly pe care o cunosc. Știi, cred că și după toți anii ăștia, după tot ce i-ai făcut... Cred că o parte din ea încă te privește astfel. Ca pe prietena ei.

A fost singura dată în viața ei când Bellamy a rămas fără cuvinte. Iar pentru asta, și numai pentru asta, Shane s-a simțit recunoscător.

S-a ridicat în picioare, uitându-se în jos la sora lui cu senzația unei puteri pe care știa că o are doar trecător.

— Jalnic, nu-i așa? a spus el printre dinți, cu mușchii încordați.

A pornit spre ușa încăperii.

— Mă duc să văd ce face mama, a mai zis el, fără ca măcar să se întoarcă.

Rocky avea așternuturi aspre și reci, foarte diferite de ale lui Kelly, care erau făcute dintr-o flanelă foarte subțire și moale. Ei nu-i plăcea să se gândească la căminul său atunci când stătea întinsă acolo, în patul acela. Și chiar n-avea niciun motiv s-o facă. Problemele dintre ea și Shane (ceea ce psihologul de la Carpentia numise *dificultăți în intimitate*) apăruseră cu mult înainte ca ea să dea cu ochii de Rocky Trei. Își spunea că amenințările lui Sterling Marshall, temerile pe care ele i le inspirau erau cele care o împiedicau să aibă o relație fizică cu Shane. Dar în rarele momente în care era sinceră cu ea însăși, știa că ar fi putut să-și pună un dispozitiv contraceptiv intrauterin, că ar fi putut să-și lege trompele, dacă și-ar fi dorit atât de mult. Era vorba despre altceva...

Îi plăcea să se gândească la Rocky, la *asta*, ca la un vis recurent. Ceva ce există într-un alt plan decât viața ei de zi cu zi, ceva pentru care nu poate fi învinovățită. Un sertar care rămâne închis.

Rocky părea să gândească la fel. Momentele petrecute împreună, el le numea „întâlniri”. Numea relația dintre ei „prietenie”, nu aventură. Și, indiferent cât de tandre ar fi fost întâlnirile, niciodată nu se țineau în brațe după ce terminau. Stăteau întinși pe spate, amândoi, uitându-se la tavanul înălbit al dormitorului impecabil al lui Rocky, cu mâna lui acoperind-o pe a ei, într-un gest ce părea mai degrabă ocrotitor decât afectuos. Iar pentru Kelly totul era atât de potrivit, atât de familiar în felul acela pe care nu îndrăznea să-l rostească. *Așa cum a fost cu ani în urmă. Ca o întoarcere în timp.*

— Te-am mințit, Rocky, a spus ea.

El s-a întors. I-a simțit ochii cristalini ațintiți asupra ei, chipul atât de aproape, căldura răsuflării lui.

— În legătură cu ce?

Kelly a rămas cu privirea pironită în tavan.

— Mai devreme, când am zis că detectivii nu mă sperie.

— Te sperie?

— Detectivul ăla, da. N-am arătat-o, dar m-a speriat mult.

— De ce?

— Pentru ce poate să-mi facă, a răspuns ea.

— Ce-ar putea...

— Nu vreau să mă întorc la Carpentia. Vorbesc serios, Rocky! Mai bine mor.

— Kelly.

— Da?

— Uită-te la mine!

Ea s-a întors cu fața către el, către această ființă tatuată. Cearșaful îi alunecase de pe piept, iar Kelly l-a mângâiat ușor, apoi și-a trecut degetele peste conturul peștelui cu solzi romboidali, care îi înota deasupra inimii. Aruncau sclipiri argintii, solzii. Ceva ce nu mai observase până atunci. Așa era Rocky. Așa era pielea lui. Mereu ceva de descoperit la ea.

— Uită-te la mine! a repetat el. Uită-te în ochii mei!

Kelly nu voia. Simțea un nod în gât de fiecare dată când se uita drept în ochii lui. *Ca o întoarcere în timp*. Dar i-o ceruse el, așa că s-a supus. Privirea i s-a ridicat de la ochiul desenat pe gâtul lui, trecând peste acele tatuaje în formă de vițe care se cățarau pentru a i se întretăia pe obraji, încolăcindu-se în jurul buzelor lui subțiri, ca de sfânt. Rocky îndurase atâta durere, doar ca să arate altfel, indiferent cum o fi arătat în trecut. Kelly nu și-l putea închipui fără tatuaje, deși uneori și-ar fi dorit să reușească...

— În ochii mei, Kelly, a spus el tocmai când ea ajunsese acolo, la acel albastru strălucitor și trist. Dacă-ți pun o întrebare, o să-mi spui adevărul?

— Da, a șoptit ea.

— Ai fost azi-noapte acasă la Sterling Marshall?

Kelly a înghițit în sec.

— Da.

— Tu l-ai omorât?

— Contează? a întrebat ea. Ar conta pentru *ei*?

Rocky și-a ridicat mâna spre obrazul ei și i-a șters o lacrimă pe care ea nici n-o observase.

— Nu știu, a spus el. Probabil că nu.

Capitolul 9

Pe vremea când Kelly Lund era găsită vinovată de omor, detectivul Barry Dupree avea șapte ani. Pe atunci, procesele nu erau televizate, dar la știri au apărut câteva dintre desenele făcute în sala de judecată. Barry își amintea vag acele schițe văzute pe ecranul televizorului din bucătărie, în timp ce părinții lui îi arătau vedetele de cinema venite să depună mărturie. Își amintea cât de anoste și posomorâte îi păruseră toate, mult mai puțin colorate decât benzile lui desenate sau chiar decât realitatea înconjurătoare.

Dar ce își amintea Barry cel mai bine din acel proces (ce își amintea toată lumea cel mai bine) era fotografia cu Kelly Lund stând în fața tribunalului, imediat după ce își primise sentința.

Ce mai poză! Dacă închidea ochii, Barry încă o vedea: ochii lipsiți de viață, umbrele ce jucau pe acel chip frumos, dar inexpresiv și zâmbetul, acel zâmbet. Felul în care sărea la tine. Felul în care mușca.

Fotografia apăruse pentru prima dată pe coperta revistei *Los Angeles Times*, iar fratele mai mare al lui Barry, Chris, o înhățase de pe masa din bucătărie atunci când părinții lor nu erau prin preajmă. Făcuse poza să danseze prin fața ochilor lui Barry, ținând-o atât de aproape, încât fratele lui să poată simți mirosul hârtiei, în timp ce îngâna cu vocea lui spartă de adolescent: *Unu, doi, Kelly vine după voi. Trei, patru, încuiați ușa cu lacătu'...*

Pe vremea aceea, Barry habar n-avea că versurile erau furate din filmul *Coșmar pe Elm Street*, dar chipul lui Kelly Lund îl bântuia într-un fel în care Freddy Krueger⁷ nu avea s-o facă niciodată.

Obișnuia să aibă coșmaruri. Se făcea că adolescenta criminală vine după el în toiul nopții, înarmată cu pistolul ei, și-i face găuri în creier, îi măcelărește familia, fără ca expresia de pe chipul ei să se schimbe. *Surâsul Ucigător al Mona Lisei*. Frate!

Pentru Barry (ca și pentru mulți dintre cei care fuseseră copii în LA în prima parte a anilor '80, era sigur) Kelly Lund era un baubau de

⁷ Principalul personaj negativ al filmului *Coșmar pe Elm Street* (N.t.).

talia lui Richard „Vânătorul Noptii” Ramirez⁸ sau a lui Charlie Manson⁹. Și chiar pe măsură ce Barry creștea, în timp ce lua lecții de box și le ținea piept bătaușilor din școală, care-i ziceau Morcoveață și îl trăgeau zilnic de izmene, chiar și după ce a terminat liceul (cu treizeci de kilograme mai greu decât începuse și știind foarte bine că are să devină polițist), chiar și atunci, ba chiar și acum, bărbat în toată firea, cu insignă de detectiv, cu centură neagră la arte marțiale mixte și un pistol Glock, înregistrat pe numele său, în tocul de pe umăr (*Ia încercați să-mi ziceți acum Morcoveață, tâmpiților!*) nu reușea să-și alunge neliniștea pe care o simțea la auzul numelui ei.

Kelly Lund vine după voi!

Îl puteți învinui? Puteți învinui pe oricine care a crescut cu fotografia aceea întipărită în minte?

Lund își avea susținătorii ei, fără îndoială. Își avea amatorii de teorii ale conspirației, și vedetele cu inimă de aur, și scriitoarele de bloguri cu reflexe feministe, care scriau comisiei de eliberare condiționată în numele acelei „biete fete”.

Dar Barry Dupree nu se număra printre ei. Iar când, la împlinirea a exact cinci ani de la eliberarea lui Kelly Lund, el și partenera lui s-au uitat la înregistrările făcute de o cameră de supraveghere, în care apărea o siluetă subțire, cu glugă, ce părăsea casa Marshall la puțin timp după moartea lui Sterling Marshall și se urca într-o mașină asemănătoare cu a lui Kelly Lund, Barry a fost nevoit să-și folosească și ultimul strop de stăpânire de sine ca să nu strige: *Ți-am zis eu!*

Nu cumva soția lui Marshall, Mary, luptase pentru eliberarea lui Kelly Lund? Nu cumva și ea fusese una dintre acele neinspirate autoare de scrisori? O întrebasese asta pe partenera lui, Louise Braddock, în timp ce se aflau în sediul poliției, la ora cinci dimineața, imediat după ce primiseră cazul și lucrau la birourile lor, citind în viteză vechi articole de ziar, îndopându-se cu cafea, pregătindu-se.

— Dacă n-ar fi fost scrisorile lui Mary Marshall, îi spusese Barry,

⁸ Ricardo Leyva Munoz Ramirez, criminal în serie, violator și tâlhar american, care a terorizat orașul Los Angeles în perioada iunie 1984–august 1985 (*N.t.*).

⁹ Charles Milles Manson, liderul unui grup cunoscut drept „familia Manson”, devenit celebru pentru uciderea a nouă oameni, printre care și actrița Sharon Tate, în vara anului 1969 (*N.t.*).

agitat din pricina cofeinei, Kelly Lund poate că n-ar fi ieșit niciodată pe cauțiune și astfel nu l-ar fi omorât niciodată pe Sterling Marshall. Am dreptate?

Dar Louise reacționase ca mai mereu, adică își dăduse ochii peste cap și-i spusese să se potolească naibii.

— Nevinovată până la proba contrarie, Barry, îi zisese ea.

Sigur, reușești să ajungi la Tâlhării și Omoruri, dar te alegi cu mama ta pe post de parteneră.

Partea cea mai rea era că Barry se simțea întrucâtva dator față de Louise. Ea se afla deja de peste zece ani în prestigiosul serviciu când el sosise, cu șase luni în urmă, din Monrovia, în siajul unui important jaf bancar pe care-l prinsese doar pentru că-și uitase cheile de la mașină în sediul poliției și se întorsese după ele chiar în clipa în care fusese anunțat cazul. Fusese o treabă făcută de profesioniști, mult prea mare pentru secția lor cu puțin personal și totuși, lucrând alături de el, locotenentul de la Tâlhării și Omoruri fusese îndeajuns de impresionat de meticulozitatea și dedicarea lui Barry, încât îi făcuse propunerea la care visase întotdeauna. Marea lui șansă... mă rog, *avea să fie* marea lui șansă, dacă reușeau să-i găsească un partener.

Din nefericire, partenerul lui Louise Braddock tocmai ieșise la pensie și, având de ales între Barry și o scârbă pe nume Cameron Keogh, care duhnea de parcă ar fi stat la marinat în spray Axe câte șase ore pe noapte, ea optase pentru tipul cel nou.

— Ține minte, Cameron Keogh îmi dă dureri de cap, îi spusese atunci Louise lui Barry și continua să i-o spună cu fiecare ocazie. Tu ai fost salvat de miros.

N-avea importanță. Lui Barry nu-i păsa ce credea Louise. Părerile lui Louise îl interesau la fel de puțin pe cât îl interesau părerile proprii lui mame, iar mama lui spusese limpede, cu multă vreme în urmă, că Barry ar trebui să-și aibă propriile păreri.

În dimineața aceea fuseseră desemnate două echipe de la Tâlhării și Omoruri pentru a se ocupa de uciderea lui Sterling Marshall: una care să facă cercetări în cartier, iar cealaltă, adică el și Louise, care să stea de vorbă cu membrii supraviețuitori ai familiei. Când, în timpul discuției cu Bellamy, Louise îl luase pe Barry deoparte și-i spusese că se descurcă singură cu interogarea rudelor, el nu se împotrivi.

— Bine, replicase el. Eu o să-i fac o vizită lui Kelly Lund. Louise îl avertizase să nu se „ambaleze” prea tare. Barry se străduise din răspuțeri să nu-i zică să plimbe ursul.

La fel ca John McFadden, Sterling Marshall fusese împușcat în cap. Chiar cu arma lui. Da, pistolul de 5,6 milimetri fusese înregistrat pe numele lui Sterling Marshall, susținător declarat al dezarmării. Conform spuselor soției lui, Mary, bărbatul își ținea arma într-un sertar încuiat al biroului. Nu se atingea niciodată de ea. Sterling s-ar fi descotorosit de pistol, explicase doamna Marshall, dacă acesta n-ar fi fost un cadou de la un vechi și drag prieten: John McFadden.

Împușcat în cap cu arma lui John McFadden, la doar câteva zile după ce le vorbise celor de la Los Angeles Times despre uciderea lui John McFadden. La doar câteva zile după aniversarea condamnării pentru crimă. Oare Kelly Michelle Lund trebuia să le deseneze o hartă?

Prin urmare, Barry a mers cu mașina tocmai până în Joshua Tree. Și-a condus automobilul Chevy Cavalier prin acel ținut străin, în care primăvara deșertică tocmai începea, iar flori ciudate se iveau pe ramurile cactușilor, colorate în nuanțe ce aminteau de cele ale cărnii, sângelui și venelor. A trecut în goană printr-un peisaj luat direct din filmele western pe care le văzuse în copilărie: stânci roșiatice și ascuțite, nori de nisip dezgustători, buruieni care chiar se țineau scai de tine, plante furioase, cu ghimpi ascuțiți, care îți provocau dureri numai când te uitai la ele. Un peisaj ce te făcea să auzi împușcături.

Barry a străbătut o serie de străzi prăfoase, ale căror nume conțineau cuvântul „izvor” (dacă era o reclamă, era cum nu se poate mai falsă), în vreme ce soarele i se topea prin parbriz la ora șapte dimineața, făcându-l să-și simtă gura uscată, cu sau fără aer condiționat. Până când, în cele din urmă, a ajuns pe aleea din fața casei unei cunoscute ucigașe, baubaul coșmarurilor lui de copil. (O femeie baubau? Oare de ce nu există feminin la „baubau”?) A trecut pragul casei curate, construite în stil clasic american, în care locuia ea acum. (Cine s-ar fi așteptat la mozaic în bucătărie? Cine ar fi crezut că o să existe un frigider din oțel inoxidabil sau un șir de borcane uriașe, pline cu paste făinoase colorate?)

Și a stat de vorbă cu ea. El și Kelly Michelle Lund au șezut de-o

parte și de alta a unei mese scumpe cu aspect uzat, iar Barry a chestionat-o, față în față. Asta înseamnă să „privești diavolul în ochi”.

Când ești detectiv, înveți să interpretezi gesturi, expresii. Barry era deosebit de priceput la asta. De fapt, era atât de priceput, încât le preda scenariștilor de la USC¹⁰ un curs avansat despre tehnicile de interogare.

În acel moment al carierei lui, Barry știa cum să rămână cu un pas înaintea oricărui suspect obișnuit, cum să descifreze fiecare clipire, fiecare tresărire ori acces de tuse. Știa care sunt semnele obișnuite ce indică o posibilă minciună din partea unui suspect (uitatul în sus și spre stânga era un exemplu bun) și cum să-l îndemne și să-l convingă să facă o mărturisire, folosind metode atât de subtile, încât nici nu și-ar fi dat seama ce se întâmplă înainte să fie prea târziu.

Dar uite care-i problema: pentru ca un interogatoriu să meargă așa cum îți dorești, trebuie să rămâi calm pe toată durata lui. Iar asta e ușor de zis, dar greu de făcut, atunci când suspecta se întâmplă să fie chiar vedeta fobiilor tale din copilărie, iar ea stă în picioare lângă tine, cu pumnii încheștați, întrebându-te cum bei cafeaua.

Barry considera că s-a descurcat destul de bine în condițiile date. Lund a pornit țanțoșă, dar el a ajuns s-o enerveze atât de mult, încât femeia a început să trăncănească despre avocați.

Iar când a întrebat-o dacă a fost acasă cu o noapte înainte, ea s-a uitat în sus și spre stânga...

Oare Kelly Lund o fi știut ce simțea și ce gândea Barry în vreme ce stătea în bucătăria ei, respirând același aer cu ea? Dacă ar fi știut cum se simțise el când, la un moment dat, surprinsese o umbră a lui... *a aceluia surâs*... Poate că știa.

Poate că știa totul.

Frate, trebuia să depășească faza asta! Trebuia să se maturizeze odată pentru totdeauna și să lase în urmă asemenea temeri iraționale. Kelly Lund nu era prima criminală cu care împărțise același spațiu. Pentru Dumnezeu, purta uniforma de zece ani, iar detectiv era de

¹⁰ *University of Southern California*, instituție privată de învățământ superior din Los Angeles, California. Una dintre cele mai mari și mai bine finanțate unități de cercetare din Statele Unite, este cunoscută mai ales pentru programele de studii în domenii cum ar fi cinematografia, muzica, dreptul sau administrația publică (*N.t.*).

peste cinci ani!

Dincolo de asta, însă, Barry trebuia să ia în calcul originea temerilor sale: fratele lui, Chris. Un dentist amator de marijuana, aflat, deocamdată, la a treia nevastă, care locuia la trei străzi distanță de părinții lor și totuși, în absolut fiecare an, ajungea ultimul la petrecerea de Ziua Recunoștinței. Nu Kelly Lund fusese cea care îl chinuise pe Barry pe vremea când el avea șapte ani, nu ea îl blestemase cu coșmaruri, nu ea îi dăduse fiori pe șira spinării la auzul numelui ei. Chris era de vină, cu cântecul lui prostesc inspirat de Freddy Krueger. Avea Barry să-i permită ticălosului de frate-său (ba încă lui frate-său pe când avea *doisprezece ani*) să stea în calea celei mai importante anchete din cariera lui?

— Să fiu al naibii dacă o să las să se întâmple așa ceva.

Barry a rostit vorbele cu voce tare, ceea ce era puțin deranjant, având în vedere că tocmai se spăla pe mâini în toaleta bărbaților și mai erau și alți tipi acolo.

— Ai zis ceva? a întrebat cineva dintr-o cabină.

Barry a încercat să pară vesel.

— Nu. Doar îmi dregeam vocea.

— S-a auzit ca și cum ai fi vorbit.

Barry a oftat. Trecuseră șase ore după discuția cu Kelly Lund (șase ore!) iar mintea lui încă era în starea aceea. *E vina lui Chris.*

— Nu.

A plecat iute. Tipul din cabina de toaletă era Hank Grayson, un detectiv cu experiență pe care Barry îl admira foarte mult și care îi aruncase toată ziua priviri ciudate, priviri iscoditoare, ca și cum Barry ar fi fost un impostor. Hank, care lucrase la cazul lui OJ¹¹, care lucrase la cazul lui Phil Spector¹², care era detectiv la Omoruri încă de pe vremea când Barry avea coșmaruri cu Kelly Lund și își uda patul.

Barry s-a îndreptat către biroul lui, aflat chiar lângă al lui Louise, care plecase acasă înainte ca el să meargă la toaletă. Cele două mese

¹¹ Orenthal James Simpson, fost jucător de fotbal american, judecat pentru uciderea soției sale și a prietenului acesteia, în cadrul unuia dintre cele mai mediatizate procese din istoria Statelor Unite (*N.t.*).

¹² Harvey Phillip Spector, producător american, judecat și condamnat la 19 ani de închisoare pentru uciderea în 2003 a actriței Lana Clarkson (*N.t.*).

de lucru erau interșanjabile, lipsite de nuanțe personale, curate și lucioase de parcă ar fi așteptat o inspecție. Cu două luni în urmă, serviciul tâlhării și omoruri se mutase într-o nouă clădire. Era un turn înalt, din sticlă, construit pentru a înlocui șubrezitul Parker Center din josul străzii, care fusese pregătit pentru demolare cu doi ani în urmă, după cel mai recent cutremur. Însă, oricât de mult ar fi apreciat elegantul sediu nou, Barry nu reușea să prindă rădăcini acolo. Uneori îl cuprindea o senzație ciudată în clădirea aceea, o senzație de rătăcire. Îi lipsea dărăpănatul Parker Center, unde uneori îți alergau gândacii peste pantofi, unde încercai să nu te gândești la structura avariata și la problemele legate de azbest, unde detectivii stăteau cu toții față în față, cu birourile așezate în cerc, ca niște căruțe cu coviltir. O adevărată echipă. Uneori se întreba dacă și Louise se simțea la fel, dacă asta era motivul pentru care nu-și scosese niciodată pozele înrămate cu pisica ei și cu cei doi nepoți gemeni, dacă de aceea ședea pe scaun în felul acela ciudat, șovăitor. Dar nu se gândea îndeajuns de mult încât s-o și întrebe. Louise nu era niciodată prin preajmă atunci când Barry avea asemenea gânduri, ceea ce probabil că era un lucru bun.

S-a frecat la ochi. Frate, obosit mai era! A început să-și ia la revedere de la cei câțiva detectivi rămași, când a simțit o ușoară bătaie pe umăr și a auzit pe cineva spunând:

— Hei!

Barry s-a făcut mic.

— Hei, Hank!

S-a pregătit sufletește pentru privirea îngrijorată, pentru bătaia pe umăr, pentru replica „ești sigur că poți să faci față cazului ăstuia?”.

Dar n-a urmat nimic din toate astea. În schimb, Hank Grayson i-a spus:

— Vrei să bem o bere?

— Păi, eu tocmai mă pregăteam să plec spre casă... a început Barry să spună.

Dar, cumva, ceva din privirea lui Hank l-a oprit.

— Am niște informații care s-ar putea să te intereseze.

— Informații?

Hank făcuse parte din armată și păstra acea ținută perfect dreaptă,

chiar și la vârsta lui înaintată. Un bărbat de înălțimea lui, care stă atât de bătos, e intimidat, fără discuție. Dar felul în care s-a uitat la Barry, felul în care s-a aplecat spre el după ce a aruncat o privire împrejur, l-au făcut pe acesta să se simtă privilegiat, ca și cum Hank l-ar fi ales primul pentru echipa lui.

— Informații, a repetat bărbatul, dar mai încet, printre dinți. E vorba despre familia lui Sterling Marshall.

Îmi iubesc soțul, dar mă simt nesatisfcută, a tastat Kelly. Era ultima propoziție din „Gina B”, cel de-al douăzeci și cincilea „cârlig” pe care îl scrisese de când se întorsese acasă. Era un randament mare, chiar și pentru Kelly, care se număra printre „cei mai buni producători” ai site-ului SaraBelle.com, conform spuselor lui „Joel”, managerul care-i trimitea pe e-mail fotografiile manechinelor, uneori câte două duzini pe zi, și care îi depunea direct în cont plățile bisăptămânale din partea „Creative Choices SRL”.

Kelly era pe cale să închidă documentul și să-l trimită, când și-a observat greșeala de scriere: *nesatisfcută*, în loc de *nesatisfcută*, ceea ce... *ei bine, chiar merge, nu-i așa?* A zâmbit, pentru prima dată de când se întorsese cu mașina de la locuința lui Rocky, deschisese ușa casei sale goale și își verificase toate mesajele, fără a găsi nimic nou.

Nesatisfcută. De ce nu? Nevoile Ginei B sunt simple și de ordin fizic. (O glumă imatură, desigur, dar la ce poți să te aștepți din partea cuiva care și-a petrecut nouăzeci la sută din viața adultă ascultând sofisticatele vorbe de duh ale gardienilor din Carpentia?)

Kelly a așezat „cârligul” laolaltă cu celelalte și i-a trimis dosarul lui Joel, cu tot cu greșeala de scriere.

— Gata! a spus ea.

Și atunci, abia atunci, și-a îngăduit să simtă golul din casa ei, tăcerea zdrobitoare.

Sperase că Shane o să sune, dar, știind unde era el și cu cine era, nu îndrăznise să se aștepte la asta. În schimb, când se întorsese acasă, încuiase ușa de la intrare în urma ei, apoi își închisese sertarele minții, unul câte unul: *Sterling Marshall, Shane, Bellamy, Rocky... toți anii petrecuți în Carpentia și cei dinaintea lor. Mama. Tata. Catherine. Tot ce a dus la ziua de azi și ziua de azi în sine, totul... Noaptea*

trecută... Și se aruncase în muncă.

În ciuda faptului că se vorbea despre Sterling Marshall în toate buletinele de știri, „Joel” nu-i trimisese niciun fel de condoleanțe în e-mailul său zilnic, ceea ce, într-un fel, era liniștitor. Nici măcar n-o lăsase mai moale cu „cârligele”, trimițându-i un număr record de douăzeci și cinci de fotografii, însoțite de un singur rând: *Termină-le azi, te rog.*

Le terminase. Ore în șir, Kelly rămăsese concentrată, fără să-și ia ochii de la ecranul computerului, arareori ridicând mâinile de pe tastatură, până când scosese portretele a douăzeci și cinci de femei imagine: nume, regimuri de antrenament, fantezii deocheate, preferințe secrete, soți care n-au habar... douăzeci și cinci de dorințe ascunse, puternice, construite cu grijă, ce puteau fi satisfăcute doar de către soțul potrivit.

Nesatisfută. E oare doar un fel mai neconvingător de a spune „neîmplinită”?

Kelly a apăsat pe pictograma pentru acces la Internet. Nu-și mai verificase e-mailul de când descărcase fotografiile pentru „cârlige” și tocmai își dăduse seama că era posibil ca Shane să fi preferat să-i scrie în loc s-o sune. Soțul ei nu se dăduse niciodată în vânt după e-mail, dar azi, în vechea lui locuință și știind că rudele lui trag cu urechea...

Kelly l-a văzut pe Shane cu ochii minții, Shane deschizând cu un scârțâit ușa dormitorului ei dimineața, lăsându-și greutatea pe pat, privind-o atent din spatele aparatului de fotografiat, cu ochii lui negri și blânzi.

Shane, mereu atent, fotografiind-o pe Kelly, fotografiind răsăritul, fotografiind *fiecare lucru* numai ca să se poată agăța de el, să-l poată păstra.

El îi spusese cândva, după ce făcuse o poză cu ei doi:

— *Dacă aș putea să păstrez momentul ăsta...*

Însă clipa tot trecuse. Shane continua să piardă clipe, să piardă oameni... atât el, cât și Kelly, pierdeau totul, pe toată lumea, pierdeau părți din ei înșiși cu mult mai repede decât restul lumii, dar se străduiau cu atât mai tare să se agațe de ceea ce aveau.

La drept vorbind, dacă stătea să se gândească mai bine, asta era principala trăsătură pe care o aveau în comun, iar Kelly își dorea să se

poată agăța mai strâns de Shane. Poate că avea să reușească, acum, când Sterling Marshall nu mai era. Poate că în sfârșit avea să-i spună *da* soțului ei, fără acel sentiment îngrozitor, fără acel zid care se înălța, făcând ca părți din ea să se închidă, să se retragă...

Kelly era mai în vârstă, da, dar încă putea să rămână însărcinată. Iar acum putea să păstreze copilul. *Shane ar putea să păstreze copilul.* Femeia a închis ochii preț de câteva secunde, încercând să-și imagineze cum ar fi... *Copilul nostru!*

Pe pagina de start a lui Kelly, un nou titlu referitor la Sterling Marshall. S-a îndepărtat iute de el și a verificat e-mailul, sperând cu pumnii strânși și degetele încrucișate să fi primit o veste de la Shane. *Te rog, scrie-mi și putem s-o luăm de la capăt...* Dar nu era nimic. S-a întors la pagina de start și a citit titlul, iar gura i s-a uscat și inima a început să-i bată tot mai tare pe măsură ce pătrundea înțelesul cuvintelor.

POLIȚIA DIN LA: STERLING MARSHALL A FOST UCIS

A deschis articolul. *Numeroase surse din poliție dezvăluie faptul că, în mod contrar primelor informații, legendarul star de cinema Sterling Marshall nu a lăsat un bilet de adio înaintea morții sale prin împușcare noaptea trecută...*

Kelly s-a tot holbat la propoziție până când cuvintele au început să-i plutească prin fața ochilor... nu a lăsat un bilet de adio.

S-a uitat din nou la articol. „*Tratăm moartea domnului Marshall ca pe o crimă în curs de investigare*”, a spus reprezentantul poliției din Los Angeles.

Dacă bănuielile se vor adevăra, n-ar fi prima dată când actorul câștigător al Premiului Oscar se întâlnește cu o crimă violentă. Fiul lui Marshall, Shane, e căsătorit cu...

Niciun bilet de adio. N-a fost o sinucidere. Crimă în curs de investigare.

Kelly s-a ridicat de la masă, masa din bucătărie, unde își dusesse laptopul, astfel încât să-l poată întâmpina pe Shane de îndată ce va veni acasă. Shane, care n-o sunase, care nu-i scrisese niciun e-mail. Era întuneric afară, iar singura lumină din încăpere provenea de la ecranul aprins al laptopului. Kelly s-a îndreptat către peretele opus al camerei și a apăsat întrerupătorul. Odată bucătăria luminată, parcă îl

și vedea așezat la masă pe polițistul acela mare și palid. Turnându-și lingurițe pline cu zahăr în cafea, în timp ce mașina de spălat continua să troncănească.

— *Unde vă aflați azi-dimineață, între miezul nopții și ora trei?*

Kelly s-a sprijinit de masa de lucru. *Nu se poate să fi știut. Miza doar pe o bănuială. Dacă ar fi fost ceva mai mult, m-ar fi reținut.*

Cu toate astea, nu reușea să-și oprească mâinile din tremurat, nu putea sili sertarul acela să rămână închis, cel în care se găsea noaptea trecută – sângele adunându-se pe podeaua camerei lui de lucru, stropind fotografia lui Mary de pe birou, mirosul ca de cupru care plutea în aer. Chipul lui, chipul tatălui lui Shane, ce mai rămăsese din el...

Iar eu am îngenuncheat alături. L-am atins.

A sunat telefonul. Nu cel din bucătărie, care corespundea numărului de serviciu pentru arhiva foto a lui Shane, nici mobilul lui Kelly, ci telefonul din dormitor, telefonul fix. Cel pe care suna mereu Shane, deoarece știa că n-are rost să-și mai bată capul cu mobilul.

Shane.

Kelly a alergat pe hol până în dormitorul ei și a ridicat receptorul.

— Oh, Doamne, cât mă bucur că tu ești!

I-a răspuns o voce de femeie, puțin stâlcită, ceea ce i-a amintit lui Kelly că nu verificase identitatea apelantului.

— Sunt ofițer Sullivan, de la poliția din Los Angeles, a zis ea.

Nu, te rog! Nu încă!

— Ascultă, deja am discutat azi dimineață cu unul dintre detectivii voștri.

— Mă scuzați, a zis ofițerul. Vorbesc cu doamna Shane Marshall?

Kelly a oftat. N-ar fi vrut să răspundă.

— Da.

Sullivan avea un ușor accent sudic. În mod evident era tânără și avea un glas foarte dulce pentru un ofițer de poliție. Nici urmă de sarcasm în el.

— Vă sun în legătură cu soțul dumneavoastră, a continuat ea. A fost arestat.

Capitolul 10

Barry s-a strecurat pe scaunul din fața lui Hank Grayson.

— N-am mai fost pe aici de ceva vreme, a zis el, vorbind despre fleacuri, luând-o cu binișorul.

— Dintr-un motiv întemeiat, a răspuns Hank.

Se aflau într-un restaurant din centru numit Grady's, un fost preferat al polițiștilor, care, în ultimii câțiva ani, alunecase periculos spre teritoriul *hipsterilor* și aterizase acolo cu un pleoscăit. Cu câțiva ani în urmă, Grady's apăruse într-un film – Aronofsky, poate... Wachowski, Polanski, Buttinsky¹³... Barry nu se pricepea la regizori, dar, oricum l-o fi chemat, un „oh ce grozav!” cineast din Hollywood alesese să filmeze la Grady's câteva scene dintr-un film polițist de mâna a doua și așa intrase în declin acel loc cândva plăcut, care servea mâncare și alcool douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

În ziua de azi nu mai puteai să intri la Grady's fără să dai peste o turmă de tăntălăi bărboși, veniți cu prietenele lor anorectice și tatuatare, care clefăiau gumă cu nicotină în timp ce trăncăneau despre Jack Kerouac¹⁴ și cafeaua la alambic.

Polițiștii, adevărații polițiști, mai mergeau la Grady's doar dacă erau disperați, aparent acesta fiind și cazul lui Hank Grayson. El cu siguranță ajunsese acolo destul de repede.

De fapt, când și-a făcut și Barry apariția, Hank era deja la jumătatea unei beri – o marcă belgiană, lucru care l-a mirat puțin pe Barry. Hank îi păruse mai degrabă genul amator de ceva ieftin, american, la cutie de tablă.

Asta l-a făcut să se simtă mai bine comandând un cappuccino, problemă care îl frământase pe drumul până la local. Știa că nu putea să bea o bere cu colegul său. Nu fără a risca să se facă de rușine în mod serios. Urâtul adevăr era că Barry nu ținea la băutura. Nu ținuse

¹³ *Aronofsky* este forma corectă a numelui unui regizor american de film, Wachowski, Polanski sunt alți doi regizori celebri, iar *buttinsky* este o denumire populară pentru băgătorul de seamă care le știe pe toate (*N. red.*).

¹⁴ Jean-Louis Lebris de Kerouac (1922-1969), romancier și poet american (*N.t.*).

niciodată. Cu toți mușchii anume antrenați și cu toată pregătirea în domeniul artelor marțiale, când venea vorba despre alcool, rămăsese același molău de cincizeci de kilograme care era în clasa a noua.

— Vreți și nucșoară? l-a întrebat chelnerița, care purta o uniformă retro lipită de corp și semăna foarte mult cu Albă ca Zăpada, dar cu inele în urechi, ținte în ambii obraji și un cercel în limbă, ce pocnea atunci când spunea „nucșoară”.

— Aveți sirop de ciocolată? a întrebat el. Asta aș vrea, dacă aveți.

— S-a făcut, campionule!

Până să se lămurească Barry dacă fusese sau nu insultat (fusese), chelnerița plecase de mult, iar Hank ajunsese la fundul halbei cu bere belgiană și se uita cu tristețe la doi idioți cu țcălie, așezați la masa melaminată de alături, care își suflecaseră mânecile cămășilor de pădurari, ca să-și compare tatuajele.

— Nimic nu e mai trist, a zis el, decât un loc care *a fost*, cândva, bun.

— Mie-mi spui! a replicat Barry.

Chelnerița s-a întors cu ceașca de cappuccino mocha a lui Barry și cu o sticlă plină de sirop de ciocolată Hershey.

— Fă-ți de cap, campionule!

Hank a urmărit-o în timp ce se îndepărta.

— Drăguță, a zis el. Dacă-ți plac astea perforate.

Barry și-a turnat sirop în cappuccino, apoi a luat o înghițitură. S-a simțit măsurat cu privirea de Hank și a spus:

— O bere m-ar culca numaidecât. Sunt treaz de azi-dimineață cu cazul Marshall.

— Ce ai până acum? Vreau să spun, în afară de raportul medicului legist și de testele balistice.

— Camerele de supraveghere.

— Care arată...

— Pe Kelly Lund.

— Ești sigur?

— Păi...

Nevinovată până la proba contrarie, Barry.

— Nu în totalitate.

— Ai vorbit cu familia?

Barry și-a ridicat privirea din ceașcă și a întâlnit doi ochi atât de tăioși, încât l-au făcut să tresară.

— Te referi la ăăă... familia extinsă? Pentru că eu am vizitat-o personal pe Kelly Lund și...

Hank a ridicat o mână ce arăta exact ca a tatălui lui Barry: puternică și mare, cu o verighetă ce părea sudată pe deget.

— Barry, a spus el. De cât timp ești tu polițist?

Barry a clipit de câteva ori.

— De vreo cincisprezece ani.

— E ciudat, nu-i așa? Se ne facem meseria în Hollywood?

— Presupun.

— Vreau să zic, în orice oraș ai lucra, există oameni puternici, cei care pot să scape nepedepsiți. Dar aici, acei oameni sunt vedete de cinema.

— Să scape nepedepsiți?

— Probabil că nu le e ușor în ziua de azi, cu site-uri pline de bârfe ca TMZ și mai știi eu ce.

Hank i-a zâmbit, dar surâsul nu i s-a oglindit și în privire.

— Prostiile alea de site-uri cu bârfe îi sperie mai tare decât am reușit noi vreodată.

— Îmi pare rău, Hank. Am impresia că nu te înțeleg.

Chelnerița a revenit.

— Să-ți mai aduc o bere, scumpule?

Hank a dat din cap în semn de încuviințare. După plecarea femeii, s-a aplecat spre Barry.

— Pe vremea când lucram în uniformă, cred că m-am dus de patru sau cinci ori la aceeași adresă, în urma unor reclamații de violență domestică, a spus el. Ajungeam acolo, tipul îmi spunea că nu s-a întâmplat nimic, că a fost doar o mică ceartă. Soția era de față, dându-i dreptate, legănându-și capul în sus și în jos, dar eu o vedeam plină de sânge, de vânătăi. Odată chiar i-a scos cinci dinți. Și uite care-i treaba. Tipul era un om pe care îl idolatrizasem în copilărie. Mi se întorcea stomacul pe dos, dar el era cel puternic, nu-i așa? Nu l-am arestat niciodată, am ținut totul departe de ziare... la naiba, *nici acum* nu sunt în stare măcar să-i spun numele cu voce tare și trebuie să fi trecut vreo patruzeci, patruzeci și cinci de ani.

— Cine era?

— Nu contează. Îți spun povestea asta ca să demonstrez ceva. Pe vremuri, vedeam tot felul de comportamente urâte din partea celebrităților: violență domestică, droguri de mare risc despre care nici n-ai auzit măcar, chestii sexuale dezgustătoare... genul de lucruri care ți-ar reteza cheful de filme pentru toată viața... Și în șapte, opt, nouă cazuri din zece, noi închideam ochii. Pentru că ei aveau puterea.

Barry a sorbit încă o dată din mochacciono, spuma gâdilându-i buza de sus. Chelnerița s-a întors cu o altă sticlă de bere. Hank și-a turnat în halbă și a început să înghită cu lăcomie din ea, continuând pentru mult mai multă vreme decât ar fi fost nevoie. Barry se simțea ca și cum ar fi citit dintr-un scenariu, cu Hank privindu-l răbdător peste marginea halbei, așteptându-l să-și spună replica.

— Hank?

— Da?

— Îmi zici toate astea din cauza lui Sterling Marshall, nu?

— Ești un tip isteț, Barry.

— El a fost, ăăă... implicat în vreunul dintre incidentele la care ai închis ochii?

— Nu, a răspuns încet polițistul. Nu Marshall însuși.

— Cineva din familia lui.

Hank a mai luat o înghițitură de bere. Și, pentru prima dată de când îl cunoștea, Barry l-a văzut încovoidu-și puțin umerii.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Barry. Înregistrarea făcută cu camerele de supraveghere. Ai văzut-o deja?

— Nu încă, a răspuns el. Louise e cea care s-a dus acasă la familie, pentru că eu o chestionam pe Kelly Lund.

— Ea ce-a zis despre înregistrare?

— Hm?

— Ce-a spus Louise despre film?

— E... mă rog, e scurt, bănuiesc. O femeie înaltă, îmbrăcată într-un hanorac, părăsește casa Marshall.

— A spus ea că sigur e o femeie?

Barry s-a gândit preț de câteva clipe.

— Cred... cred că da. Și, oricum, Bellamy Marshall așa ne-a spus.

- Sora cea iubitoare.
- Poftim?
- Cât de lungă e înregistrarea?
- Cam cinci secunde.

— Cinci secunde. Cum îți dai seama din cinci secunde de imagini surprinse cu camerele de supraveghere dacă cineva în hanorac e femeie, bărbat sau un afurisit de schnauzer?

Hank s-a lăsat foarte aproape de el, fixându-l cu ochii lui ca două burghie. Barry s-a încruntat.

— Gândește-te, Barry! Silueta din înregistrare. Cea care se urca în mașina argintie. N-ar fi putut să fie a unui bărbat mai firav?

Serios?

— Hank.

— Da?

— Ce-a făcut Shane Marshall pe vremuri, astfel încât să-l consideri un suspect mai credibil pentru crimă decât Kelly Michelle Lund?

Telefonul lui Barry a început să vibreze. L-a smuls din buzunar și s-a uitat la ecran. Louise.

— Salut, ascultă, pot să te sun eu mai târziu?

— Nu-i nevoie, amice, a răspuns ea. (Barry detesta momentele în care ea îi spunea „amice”.) Tu doar uită-te la articolul de pe prima pagină a TMZ.

Kelly a închis telefonul. Capul îi pulsa de durere, iar prin el zumzăiau tot felul de întrebări fără răspuns. Ofițerul Sullivan îi spusese că Shane fusese arestat pentru vătămare corporală și tulburarea liniștii publice sub influența băuturilor alcoolice.

— Beat? întrebuse Kelly.

— Sub influența.

A ce? Kelly nu mai întrebuse.

Pe tot parcursul discuției cu Sullivan, mintea și gura lui Kelly funcționaseră desincronizat, gândurile tușind și blocându-se înainte să apuce să le rostească. *Vătămare corporală.* Din câte știa ea, Shane nu fusese niciodată implicat într-o luptă fizică. Și, în afara comelor lui nocturne provocate de Ambien, Kelly nu știa ca el să fi fost vreodată sub influența a ceva...

A înșfăcat cheile mașinii din cuiul aflat lângă ușa de la bucătărie și tocmai întindea mâna către clanță, când a observat lumina strălucitoare a computerului. Inima îi bătea cu putere, trupul îi lucra de capul lui, așezând-o la loc pe scaunul din bucătărie. A deschis site-ul TMZ. *S-ar putea să nu fi publicat încă povestea, dar să vedem... Trebuie mai întâi să aflu. Să știi cu ce am de-a face.*

Dumnezeule!

— Țștia nu ratează nicio ocazie, nu-i așa? a șoptit ea.

Shane era pe prima pagină. Fotografia lui făcută de poliție umplea jumătate de ecran, însă imaginea nu-i semăna deloc lui Shane. Nu semăna cu niciun cunoscut al lui Kelly, de fapt, nu aducea atât cu o ființă umană, cât cu un personaj fictiv, ceva ce TMZ cârpise la rezezeală în Photoshop pentru a ilustra titlul...

FIUL LUI STERLING MARSHALL A LUAT-O RAZNA!

Ce mai titlu! Ce mai fel de a-l descrie pe Shane, care tocmai își pierduse tatăl! De a-l lovi din nou cu acele cuvinte dure, cu acel font burlesc. *Cu acea fotografie.* Kelly s-a uitat îndelung la umflătura vânăată de sub ochiul stâng, la tăieturile de pe chipul brăzdat de lacrimi, unele dintre ele încă sângerând... O făcea să se strângă de durere ideea că atâția străini se zgâiau la lacrimile lui Shane, la sângele lui. Oare exista ceva mai invaziv decât asta? Ceva mai înspăimântător?

Sânge, adunându-se pe podeaua camerei lui de lucru, acea îngrozitoare senzație alunecoasă pe care ți-o lăsa, sângele lui Sterling Marshall...

Kelly a închis ochii. *Pleacă!*

I-a deschis iar și a citit pe sărite articolul, îndeajuns încât să afle că Shane fusese implicat într-o „încăierare” cu un alt client al clubul de striptease de pe strada Pico și că păruse „amețit” și „dus cu capul”.

N-avea nevoie să știe mai mult.

A fugit spre ușă, cu geanta aruncată pe umăr, strângând în mână ca pe un talisman norocos foaia de hârtie pe care mâzgălise adresa secției de poliție. Odată ajunsă în mașină, cu adresa introdusă în aparatul GPS, cu piciorul pe accelerație și cu motorul trimițându-și vibrațiile prin volan, până la mâinile ei, Kelly a încercat din răspuțeri să nu se mai gândească la nimic altceva în afara condusului și a

senzației pe care i-o dădea.

Pentru o vreme, a reușit.

Tot drumul până la biroul șerifului din West Hollywood, Barry Dupree a avut un singur gând în minte: *Ce fel de tip s-ar însura cu Kelly Lund?* Obținuse un răspuns destul de bun din partea lui Hank Grayson, care, în timp ce își bea cea de-a doua bere belgiană, îl informase că, prin 1987, Shane Marshall, pe atunci în vârstă de șaisprezece ani, consumase o jumătate de sticlă din cel mai bun whisky scoțian al tatălui său, laolaltă cu câteva „liniuțe” de metamfetamină cristalizată, și ca urmare i se pusese pata pe bucătarul aflat de mult timp în slujba familiei, doborându-l la pământ, în timp ce-l cresta binișor cu o foarfecă de cusut.

Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Umplându-i de bani atât pe bucătar, cât și pe menajera care raportase incidentul, dar și arătându-se cordial cu ofițerii veniți la fața locului (inclusiv cu Grayson), internându-și fiul în centrul de dezintoxicare Betty Ford și, mai ales, purtându-se ca un desăvârșit și integru erou hollywoodian ce era, Sterling Marshall reușise să facă povestea să dispară. Shane crescuse, intrase la USC, își pornise afacerea cu arhiva foto, în mare parte fără niciun incident, asta până când spusese „da” femeii care-l ucisese pe cel mai apropiat prieten al tatălui său.

Ce naiba fusese asta?

Barry nu era prea experimentat în relația cu femeile. Avusese poate trei iubite în toată viața lui. Cu una dintre ele se căsătorise, iar acum îl storcea de bani cu pensiile alimentare. Oricum, în ziua de azi prefera compania filmelor *Penthouse*. Dar știa destule. Știa că nebunia poate fi excitantă, mai ales pentru un răsfățat care se vrea băiat rău și care tânjește să-și scoată din sărite legendarul tată. Dar să te căsătorești cu nebunia, să rămâi însurat cu ea vreme de cincisprezece ani... Pentru asta, după părerea lui Barry, era nevoie de ceva țăcăneală serioasă.

— Cum arată cazierul lui? I-a întrebat Barry pe unul dintre ofițerii care îl arestaseră pe Shane Marshall, un tip voinic, pe nume Greg Herne, care avea obraji neobișnuit de îmbujorați și pielea permanent lucioasă din pricina transpirației, de parcă temperatura i-ar fi fost

prea mult ridicată.

— Destul de curat pentru genul hollywoodian, a spus Greg. Doar vreo două amenzi pentru depășirea vitezei.

Stăteau în fața unei celule din arest, Barry, Greg și Louise Braddock, cu care Barry își dăduse întâlnire la secție. În interiorul celulei, Shane Marshall zăcea căzut în nesimțire, sforăind ușor. Era pe jumătate așezat pe bancă, cu corpul proptit de zid într-un unghi ciudat, care cu siguranță urma să-i producă niște crampe musculare dureroase, odată ce avea să-și recapete cunoștința. Louise și Barry speraseră să-l poată interoga și, pentru că era oarecum amic cu Barry, împreună cu care mergea la sală, Greg spusese: „Nicio problemă”. Dar era limpede că acum Shane Marshall nu putea fi de folos nimănui.

— Nicio arestare pentru droguri? a întrebat Louise. Conducere sub influența băuturilor alcoolice?

— Păi, a absolvit Betty Ford, a spus Barry.

Louise s-a încruntat.

— Și tu de unde știi asta?

— Hank Grayson mi-a zis.

— Ți-a zis?

Barry a surâs în sinea lui. *Așa e. Hank Grayson și cu mine suntem amici acum. Ieșim la bere împreună. Ia mai rumegă asta puțin!*) Dar a păstrat o expresie neutră. S-a uitat cum pieptul lui Shane Marshall se ridică și coboară, în ritmul sforăielilor care-i părăseau trupul suierând. Părea un tip inofensiv, zău așa. Micuț, firav... Nu genul de om care te-ai aștepta să bată măr pe cineva într-un club de striptease. Hank Grayson era convins că Shane Marshall avea o latură întunecată, un „domn Hyde” ce țâșnea la suprafață și mușca ori de câte ori Shane scăpa hățurile din mână. Dar Barry nu era atât de sigur. Aici trebuia privită imaginea de ansamblu. Tatăl tipului tocmai fusese împușcat mortal. Durerea îi afectează în moduri ciudate pe oameni.

Louise a spus:

— Ce-a luat în seara asta? TMZ zice că părea amețit.

— Ambien.

Greg a arătat către Marshall, ridicându-și mâna asudat prin fața ochilor lui Barry.

— Am vorbit cu mama lui. Cred că mai devreme, când a fost la ea acasă, a furat o mână de pastile din flaconul ei.

Tonul lui Louise a crescut cu o octavă.

— *Serios?*

Barry s-a întors și s-a uitat la ea.

— Pastilele de Ambien nu adorm pe toată lumea, a spus el. Unii oameni fac urât din cauza lor. Unii pot să-și piardă cunoștința și să facă lucruri de care nu-și amintesc: să mănânce, să facă sex, chiar să conducă...

— Știu asta, Barry.

— Atunci de ce ești șocată?

— Pentru că azi am vorbit cu un prieten de la poliția din Joshua Tree. Acum puțin peste o săptămână, Shane Marshall a fost reținut pentru că încălcase proprietatea cuiva. Rătăcea prin curtea unui tip la ora trei dimineața, încercând să se uite pe ferestrele lui.

Barry s-a întors către Greg.

— Asta de ce nu apare în dosarul tău?

— Tipul n-a vrut să depună reclamație, a spus Louise. În principal pentru că Marshall chiar nu avea habar ce face. Se purta ca și cum ar fi fost hipnotizat. Posedat, chiar. Așa mi-a spus prietenul meu.

Louise s-a întors spre Greg, apoi spre Barry. A continuat să-l privească în ochi pe acesta din urmă.

— S-a dovedit că avea o reacție adversă la Ambien.

Barry s-a uitat la ea.

— Deci...

— S-a dezmeticit la secția de poliție, două ore mai târziu. Nu-și amintea absolut nimic. Uitase totul, inclusiv drumul până la locuința vecinului.

Louise a început să-și răsfoiască agenda.

— Doamne! a exclamat Greg.

— Azi-dimineață, când am vorbit cu Shane Marshall, el mi-a spus că noaptea trecută a luat somnifere, a continuat femeia, citindu-și însemnările.

Barry a aruncat o privire peste umărul ei. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu un asemenea scris desăvârșit.

— A zis că n-ar fi putut s-o audă pe soția lui venind sau plecând,

căci, și citez, „Am fost ca și mort pentru restul lumii”.

Barry a scuturat din cap.

— Tu crezi sincer că ar fi putut să ia Ambien noaptea trecută și să uite nu doar un drum de *două ore cu mașina*, până acasă la părinții lui, dar și faptul că a scos arma lui taică-său dintr-un sertar încuiat, că l-a omorât cu ea...

Louise l-a privit lung.

— Cred că ar putea pretinde că asta s-a întâmplat.

— Mă iei peste picior, a spus Barry. Nu-i așa?

— Arăt eu ca și cum aș glumi?

Femeia a clipit și și-a țuguat buzele, făcându-le să pară și mai subțiri decât erau.

— Louise, a zis Barry. Tu nu arăți niciodată ca și cum ai glumi. Fața ta nu funcționează în felul ăsta.

— Acum o săptămână, are un gol de memorie din cauza pastilelor de Ambien, se învârte pe proprietatea unui vecin oarecare, îndeajuns de mult încât tipul să observe și să cheme poliția...

— Stai așa! Tu crezi că pregătea terenul? Ca și cum totul ar fi făcut parte dintr-un plan mai amplu?

— Nu cred și nu știu nimic. E o posibilitate, a spus ea. În momentul ăsta, orice e o posibilitate.

În interiorul celulei, Shane Marshall a început să se agite în somn.

— Nu! a zis el. Nu, nu! Lasă-mă în pace!

Greg și-a șters fruntea asudată cu dosul mâinii.

— Voi mă băgați în sperieți.

Barry s-a uitat la Louise.

— Soției lui i s-a spus despre acea, ăăă, altercație din Joshua Tree?

Femeia a clătinat din cap.

— Shane era mort de rușine. I-a implorat pe polițiști să nu spună.

— Și l-au ascultat?

— E cunoscut acolo. Toată lumea îl știe. Prietenul meu zice că e un tip de treabă și oarecum o celebritate locală datorită tatălui său. Așa că i-au făcut pe plac. N-au sunat-o pe soția lui.

Barry a dat din cap în semn de încuviințare.

— Cine era vecinul? a întrebat. Tot un prieten al lui Marshall?

— *Lasă-mă în pace!*

Louise a scuturat din cap.

— Un ciudat de prin partea locului, a răspuns ea. Un sculptor care lucrează cu drujba. Își zice Rocky Trei.

Kelly a oprit cu scrâșnet de roți lângă bordura de pe strada Seward, chiar după colț față de secția de poliție din Hollywood. Trecuseră deja mai bine de două ore de când TMZ dăduse vestea, iar asta se vedea după numărul de dube din fața secției și după mulțimea de paparazzi îngrămădiți de-o parte și de alta a ușii de la intrare, de parcă arestarea lui Shane ar fi fost un soi de eveniment cu covor roșu.

Kelly a coborât din mașină, a trântit portiera și a inspirat adânc de câteva ori.

— Adună-te! a șoptit.

Erau aceleași cuvinte pe care i le spusese psihologul de la Carpentia în singura ședință de terapie în care plânsese. Vorbea despre tatăl ei. Bietul ei tată, care nu făcuse niciodată rău nimănui în afară de sine însuși și care, dacă stătea bine să se gândească, nu se deosebea de Shane...

— Adună-te, te rog, Kelly, îi spusese psihologul.

De parcă fărâme din ea ar fi căzut și ar fi riscat să fie luate de vânt, dacă nu le strângea repede.

Oare Shane știa despre noaptea trecută? Oare asta îl împinsese peste limită? Voia să-i spună ce se întâmplase, dar cum ar fi putut? Încercase să exerseze în gând, în timp ce urca pe strada Wilcox și aștepta să treacă de semafor. Testase mai multe variante de a spune povestea, însă nicio versiune nu fusese izbutită.

N-ar fi fost în stare să-i spună lui Shane cum de reușise să doarmă noaptea trecută, căci adevărul era ăsta: somnul venise ușor. Trezirea fusese partea cea mai grea.

Acum Kelly se apropia de secția de poliție. Câțiva dintre paparazzi au zărit-o. I-a observat întorcându-se către ea și a plecat capul. În timp ce se apropia de fațada clădirii, l-a auzit pe unul întrebând:

— Ea e cineva?

Au urmat niște cuvinte rostite nedeslușit. Kelly n-a reușit să priceapă răspunsul, dar a bănuțit că fusese unul negativ. Pentru o ucigașă adolescentă, înaintarea în vârstă era deghizarea supremă, iar

Kelly Michelle Lund avea acum patruzeci și șapte de ani, nu șaptesprezece. S-a simțit recunoscătoare pentru asta în timp ce trecea pe lângă grupul de fotografi ce bombăneau, strigau și se împingeau unul de altul, rostind numele lui Shane, pe al lui Sterling... devenind din ce în ce mai agitați și mai brutali, ca o haită ce erau.

— Stați, stați, stați! a exclamat cineva dintre ei, o femeie. Cred că s-ar putea să fie soția.

Kelly a iuțit pasul, prefăcându-se că nu aude. *Doar mergi spre ușă. Deschide-o. Întreabă de ofițerul Sullivan. Nu te întoarce. Ține capul în jos.*

— Vrei să spui, criminala? a întrebat altcineva, de data asta un bărbat.

Aproape ai ajuns. Kelly pusese piciorul pe prima treaptă de la intrare, când a auzit:

— Kelly! Cum îți merge?

A încremenit. Recunoscuse vocea: aspră, gravă și, din păcate, unică, rostind fiecare cuvânt cu fălcile încleștate în stilul acela „britanic via Massachusetts”. O voce intimidantă pentru Kelly pe vremea când era doar o copilă, dar teribil de ridicolă acum, când părea atât de răsunător, de jalnic falsă. A ridicat brusc capul la auzul ei.

Și iată-l. Sebastian Todd.

(— *Spune-mi ST, Kelly. Toți prietenii mei îmi spun așa.*)

De când nu-l mai văzuse, Todd își înlocuise ramele de sârmă ale ochelarilor lui de bunicuță cu unele pătrate, de bagă. Părul lui răvășit, alb ca zăpada, fusese ras complet, așa că în lumină părea un praf sclipitor, presărat pe cap. Dar încă era sută la sută ST, încă purta unul dintre obișnuitele lui costume crem, cu țesătura scumpă întinsă peste umerii încovoiați, postura amintindu-i lui Kelly (la fel cum se întâmplase și prima dată când îl întâlnește) de un vultur din desenele animate, ce rânjește de pe o ramură de copac.

Todd stătuse de vorbă cu o femeie căruntă și cu un alt bărbat, în persoana căruia, după câteva secunde, Kelly l-a recunoscut pe detectivul din dimineața aceea. Amatorul de zahăr. *Bineînțeles că-și petrec timpul împreună. De ce n-ar face-o?*

Kelly a răspuns:

— Îmi merge de minune, ST.

Și apoi i-a aruncat surâsul. *Surâsul Ucigător al Mona Lisei*, așa cum chiar el îl botezase. Ochi inexpressivi, buze întinse. Pe vremea când el îl numise așa, Kelly nu-și dăduse seama că-l folosește. Pe atunci era doar o copilă înnebunită de frică, ce-și imagina un panou electric, care evada... Dar după ce citise primul lui eseu despre ea, publicat în *Los Angeles Times*, după ce văzuse sintagma tipărită pe pagină, *Surâsul Ucigător al Mona Lisei*... Ei bine, îi cam plăcuse. În primele zile de detenție, își petrecuse ore în șir exersându-l în fața oglinzii, înclinându-și bărbia, mijind ochii exact cât trebuie... Răsplata venise prima dată când încercase zâmbetul pe Javerbaum, cea mai mare, cea mai rea dintre gardienii de la Carpentia.

— *Răspunde-mi când vorbesc cu tine!* îi spusese ofițerul Javerbaum.

Iar Kelly azvârlise ticăloasei surâsul acela și o văzuse cum se schimbă la față, cum se sfârâmă... Detectivul o privea acum în același fel ca și Javerbaum, ceea ce a făcut-o să zâmbească sincer.

Todd a clătinat cu tristețe din cap. Kelly parcă-l și auzea plescăind din limbă.

Singura rămasă nepăsătoare a fost femeia căruntă, care s-a îndreptat agale către Kelly, cu mâna întinsă.

— Kelly, a spus ea. Aș vrea să-ți pun câteva întrebări legate de soțul tău.

Femeia i-a îndesat o carte de vizită în mână.

— Soțul meu? a întrebat Kelly.

Strigătele răsunau în spatele ei:

— Ai vorbit cu Shane, Kelly?

— Ce fel de droguri a luat?

— Tu l-ai omorât pe Sterling Marshall, Kelly? De aia a luat-o Shane razna? Pentru că i-ai ucis tatăl?

— *Kelly! Aici!*

Ea și-a lăsat din nou capul în jos. S-a uitat la cartea de vizită din mâna ei. LOUISE BRADDOCK: POLIȚIA DIN LOS ANGELES, SERVICIUL TÂLHĂRII ȘI OMORURI.

A fost cât pe ce să izbucnească în râs.

— Despre soțul meu, hm?

Kelly auzea clicurile, țiuiturile și zbârnâiturile aparatelor de

fotografiat din spatele ei, își auzea numele strigat din ce în ce mai tare. A dat-o la o parte pe Louise Braddock, a împins ușa, apoi a smucit-o în urma ei.

— În sfârșit liberă, a șoptit ea.

Ironia n-a trecut neobservată.

Prin comparație, interiorul secției era tăcut și liniștitor, în ciuda luminilor fluorescente și a zidurilor de un galben grețos.

Aerul condiționat mergea la putere maximă. Lui Kelly îi îngheța sudoarea de pe ceafă și i se târa pe sub gulerul tricoului. A început să tremure în timp ce se îndrepta către biroul de informații, acolo unde un polițist tânăr, rumen și transpirat stătea de vorbă cu o polițistă la fel de tânără, blondă, cu părul strâns într-o coadă la spate.

— Îți spun că se poate întâmpla, zicea transpiratul. Doar pentru că un medicament ar trebui să funcționeze într-un anumit fel, nu înseamnă că o să aibă aceleași efecte asupra tuturor. Chimia organismului e o treabă ciudată.

— Haide, Greg! E un somnifer.

— Ba haide tu! E clar că industria farmaceutică ți-a spălat creierul.

— Mă scuzați, a intervenit Kelly. Am venit pentru Shane Marshall.

Transpiratul a tăcut brusc. Blonda și-a îndreptat spre ea ochii albaștri și limpezi.

— Doamna Marshall?

— Da.

— Sunt ofițer Sullivan. Am vorbit mai devreme...

Kelly a surprins o urmă de accent din sud.

— Da?

— Ascultați, doamnă. Îmi pare rău că a trebuit să veniți până aici.

Kelly s-a încruntat.

— Hm? Nu e o problemă.

— Nu, a spus tânăra. Nu, nu la asta m-am referit.

— Poftim?

— Ce-am vrut eu să zic, doamnă, e că domnul Marshall a plecat deja.

— Ce? Dar eu...

— A plecat cu sora lui. Ea a depus cauțiunea și i-am scos prin

spate, ca să evite reporterii.

Tânăra a făcut un pas în față, zâmbindu-i cu durere lui Kelly.

— Îmi pare foarte rău. Am încercat să vă sun, dar a intrat direct căsuța vocală.

Kelly și-a smuls telefonul din geantă și a apăsat butoanele. Bateria murise. Nu-l încărcase nici în mașină, nici măcar acasă, după ce se întorsese de la Rocky. *Aproape ca și cum ai simți nevoia să-l vezi murind...*

— Nu vă faceți griji, a bâiguit ea, îndreptându-se către ușa de la intrare înainte ca Sullivan să apuce să-i răspundă.

Din nou murmurul presei, trăgând de ea:

— *Kelly! Unde-i Shane?*

— *E reținut, Kelly?*

— *El te-a ajutat să-l omori pe Sterling?*

Măcar Shane reușise să se strecoare prin spate, să-i facă pe toți să aștepte aici fără niciun motiv. Kelly spera că aveau să rămână pe loc toată noaptea. A aruncat o privire către Todd.

— S-a întâmplat ceva, Kelly? a întrebat el, cu accentul acela ridicol.

Of, cât ar fi vrut să-l plesnească!

Bărbatul a făcut câțiva pași spre ea. Țsta era semnalul. *Pune un picior în fața celuiilalt, cât poți de repede, începând de acum.* A șters-o de acolo, dar, în timp ce se îndepărta, s-a izbit de un umăr lat: detectivul care căra zahăr cu lingurița, îndreptându-se către secție, având-o alături pe partenera lui, distribuitoarea de cărți de vizită... *Dupree. Barry Dupree.* Ce ciudat că-și amintea numele lui tocmai acum.

— Scuze, a spus Dupree.

Scuze?

— Kelly, pot să te întreb în ce stare de spirit era soțul tău azi-noapte?

Cea care vorbea era distribuitoarea de cărți de vizită.

— Nu, a răspuns Kelly. Nu poți.

Barry Dupree și-a înăbușit un surâs.

Seara asta semăna din ce în ce mai mult cu un coșmar, unul pe care știa că-l mai avusese și pentru care avea să se deteste, dacă urma să-i facă vreodată favoarea de a se dovedi un vis și a se încheia.

Kelly a trecut în fugă pe lângă paparazzi care strigau, a traversat pe roșu, cu claxoanele urlând la ea, redeșteptându-i amintiri pe care le-a alungat, le-a alungat cu putere, la fel de iute cum veniseră. *Încetează cu gândurile, încarcă-ți telefonul. Vezi dacă te-a sunat Shane și pe urmă pleacă cu mașina.* Kelly și-a auzit iar numele, însoțit de pași ce veneau din urma ei.

— *Lăsați-mă în pace!*

Vorbele au ieșit sub forma unui țipăt, iar propria voce i-a părut speriată, ca scoasă din minți.

Odată ajunsă după colț, Kelly s-a uitat cu atenție în lungul drumului. Mașina ei era parcată la o jumătate de stradă distanță, cu plăcuța de înmatriculare strălucind de sub un felinar. Era o stradă de locuințe: duplexuri modeste, un bloc mic, de trei etaje, pe care nu-l observase în goana către secție, dar care, acum vedea, semăna foarte mult cu cel în care locuiseră pe vremuri ea, Catherine și mama lor.

— *Mama, uite! Kelly și cu mine vedem inscripția de la fereastra dormitorului!*

Majoritatea geamurilor erau întunecate, trotuarele erau goale. Kelly s-a năpustit la mașină, gâfâind, izbind asfaltul cu tenișii. Odată ajunsă la Camry, și-a împins cheia în portieră și a deschis-o dintr-o smucitură. Apoi a îndesat cheia în contact și a conectat telefonul la încărcător, după care a așteptat numai atât cât să-l poată porni. Primise un mesaj. Doar unul, de la Shane. Avea numai un rând.

AM NEVOIE DE CEVA TIMP DEPARTE DE TINE.

— Ce? a șoptit ea. De ce?

— De ce? a repetat.

Stupidă întrebare! Existau atâtea motive pentru care Shane ar fi avut nevoie să stea departe de ea, noaptea trecută fiind prima pe listă, Rocky urmând-o îndeaproape, iar celelalte înșirându-se aproape la nesfârșit. Kelly făcuse o grămadă de lucruri greșite pe care le ținuse ascunse față de bărbatul cu care era măritată de cincisprezece ani, sperând că el nu le va afla niciodată, crezând că secretele ei le-ar putea supraviețui amândurora.

— *Ce nu știi nu poate să te rănească.*

Mama lui Kelly obișnuia să spună asta. Mama lui Kelly, care, cu furia ei, o împinsese pe Catherine afară din casă și spre propria moarte, iar pe Kelly spre un altfel de moarte, doi ani mai târziu...

Kelly s-a gândit să-l sune pe Shane. S-a imaginat luându-se după el până acasă la Bellamy și bătând cu pumnii în ușă, cerând să-l vadă. Dar apoi s-a uitat din nou la mesaj. La cuvintele alese de el. Nu doar ceva *timp departe*, ci *timp departe de tine*.

Altul. S-a dus.

A pornit mașina, atât de pierdută în gândurile ei, încât n-a simțit că se apropie cineva, n-a observat că ușa din dreapta se deschide, până când n-a auzit-o trântindu-se la loc. S-a răsucit iute și l-a văzut pe Sebastian Todd, cocoșat ca un vultur pe locul pasagerului, ca și cum asta ar fi fost o întâlnire programată.

— Ce cauți aici? l-a întrebat Kelly.

— Îmi cer scuze.

Femeia s-a holbat la el, abia remarcând paparazzi care se iveau de după colț și se îndreptau către mașina ei.

— *Îți ceri scuze?*

A plecat de lângă bordură, dar a rămas cu ochii ațintiți spre chipul lui.

— Pentru ce?

Sebastian Todd i-a aruncat un zâmbet lipsit de vlagă, ce nu avea nicio legătură cu cele ce se petreceau împrejurul lor.

— Știu că nu l-ai omorât pe John McFadden.

Capitolul 11

FIUL LUI STERLING MARSHALL O IA RAZNA ÎNTR-UN CLUB DE STRIPTEASE!

La nici 24 de ore după cruda și misterioasa moarte prin împușcare a celebrului său tată, fiul lui Sterling Marshall s-a ȚĂCĂNIT de tot în localul Teaserz de pe strada Pico, îngrozindu-le pe dansatoare și lăsându-l pe clientul Cary Wurst cu o falcă ruptă și un ochi vânăt.

— În viața mea n-am văzut așa ceva, a declarat pentru TMZ prietenul lui Cary, Dave Farnsworth. Tipul parcă era o fiară sălbatică!

Farnsworth ne-a spus că Shane Marshall, în vârstă de 40 de ani, a ajuns la club singur și băut.

— Era beat turtă sau ceva, a povestit una dintre dansatoarele clubului, al cărei nume de scenă este Bliss. Categoriec are probleme cu furia și căuta să bată măr pe careva!

Alți clienți au povestit pentru TMZ că Shane avea ochii pe jumătate închiși, iar capul i se „bălăbănea” ca și cum ar fi fost drogat.

— Mie-mi semăna a metamfetamină, a declarat un alt martor ocular, care crede că e posibil să fi fost vorba și despre săruri de baie.

Orice o fi luat Marshall, a ieșit urât. După ce a sărit pe scenă și s-a purtat grosolan cu o dansatoare în timp ce aceasta încerca să-și ducă spectacolul până la capăt, Marshall a fost abordat de Cary Wurst, care i-a cerut politicoș să nu mai pună mâna pe fete.

— Shane Marshall a mârâit ca un animal, își amintește Bliss. Apoi s-a năpustit pe bietul Cary. Pur și simplu a început să-l facă bucăți.

Partea cea mai înfricoșătoare a fost că Marshall a vorbit cu Wurst pe toată durata atacului violent.

— Nu puteai să distingi decât o mică parte din ce spunea, dar era ciudat, a povestit Dave, prietenul lui Wurst. De câteva ori l-am auzit zicând „Kelly”.

Șotia lui Marshall, criminala condamnată Kelly Michelle Lund, n-a putut fi contactată pentru comentarii. Însă, lăsând la o parte cele spuse victimei despre soția sa, e clar că Marshall nu s-a purtat ca un soț loial și iubitor în noaptea morții tatălui său.

— *Ar fi aproape trist, a continuat Dave Farnsworth, dacă tipul nu i-ar fi rupt falca lui Cary și n-ar fi fost cât pe ce să-l omoare!*

Cary Wurst, un contabil în vârstă de 35 de ani din Arcadia, primește acum îngrijiri la spitalul Cedars-Sinai.

Alt martor adaugă:

— *Ucigașă sau nu, mie mi-e milă de nevasta lui Shane Marshall. Tipul e varză și sigur e o bombă cu ceas!*

Ne-a luat vorba din gură...

ACTUALIZARE: Shane Marshall a fost arestat pentru vătămare corporală și tulburarea liniștii publice. A fost eliberat pe cauțiune. TMZ vă va oferi detalii suplimentare pe măsură ce vor apărea. Un purtător de cuvânt al poliției din Los Angeles a declarat că sângele lui Shane Marshall a fost supus analizelor. Rezultatele testelor toxicologice vor fi gata peste două săptămâni. Când a fost contactată de TMZ, Kelly Michelle Lund i-a închis telefonul reporterului nostru.

Articolul de pe prima pagină, TMZ
Dimineața zilei de 22 aprilie 2010

Capitolul 12

14 februarie 1980

N-au făcut altceva decât să meargă cu mașina, Kelly, Bellamy și Vee. S-au plimbat fără nicio destinație, fără niciun alt plan în afara evadării. Cu geamurile coborâte, cu țigările aprinse, cu muzica lui Bellamy dată la maxim – Joy Division, Bahaus, Siouxsie și The Banshees. Trupe britanice despre care Kelly nu mai auzise niciodată până să i le prezinte Bellamy, dar pe care avea impresia că, într-un fel, le cunoștea: melodiile acelea atât de triste și tulburătoare, cântăreții aceia, toți cu voci ca de fantome. Kelly s-a sprijinit de portiera încuiată, lăsându-și părul să fluture pe fereastra deschisă, învăluită în aerul fierbinte, simțind în gât fumul cald ce i se strecura printre buze, încălzindu-le și pe ele.

N-a trecut mult până când prima parte a zilei (acel îngrozitor telefon dat de la școală, femeia care o luase în răs când întrebase de Len, ca să nu mai vorbim despre Len însuși, cu numărul lui fals) i-a dispărut cu totul din minte, ca un gând trecător, care de la bun început n-a fost prea important.

Numele întreg al lui Vee era Vincent Vales. Avea doar șaisprezece ani, dar trecuse deja bacalaureatul. Era actor profesionist și locuia în propriul lui apartament, ca un adult. Apartamentul se afla pe strada Gower, lângă studiouri, și fusese construit pentru a adăposti starletele din anii '40.

— Arată cam ca palatul Frumoasei Adormite din Disneyland, a spus Bellamy. Doar că e mult mai mic.

Bellamy a fost cea care i-a vorbit lui Kelly despre Vee. El nu părea prea vorbăreț. Dar era în regulă, de vreme ce nici Kelly nu era flecără.

— Vrei să știi cum ne-am cunoscut, Vee și cu mine? a întrebat Bellamy, în timp ce intra într-o benzinărie Mobil cu autoservire, aflată la intersecția dintre Robertson și Sunset, și oprea mașina, reducând la tăcere vocea fantomatică a trupei Siouxsie.

— Da.

Kelly și-i închipuia pe cei doi făcându-și împreună cumpărăturile la Fiorucci, dansând cu pasiune la The Whisky, sorbind șampanie

alături de Jack Nicholson pe un balcon de pe Mulholland Drive, sărutându-se...

Bellamy a oprit motorul.

— El a apărut într-un film cu tata.

— În care dintre ele? a spus Kelly.

— L-ai ști? s-a mirat Bellamy. E vorba de un western.

S-a întors cu fața spre ea, iar reflexia neclară a lui Kelly a alunecat pe lentilele ochelarilor ei de soare Ray-Ban.

— Oh, nu, stai! Lasă-mă să ghicesc! Mama ta l-ar ști, nu-i așa, pentru că i-a văzut toate filmele? E o mare fană?

— Ăămm...

— Tuturor mamelor li se scurg ochii după tata. E oarecum scârbos.

— De fapt, a spus Kelly, mamei mele i se scurg ochii după bancheri.

Bellamy și-a lăsat capul într-o parte și s-a uitat preț de câteva secunde la colega ei, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă glumește sau nu.

— Bravo ei! a spus fata în cele din urmă. Actorii de film sunt niște nemernici.

— Hei! a exclamat Vee.

— Persoanele de față bla, bla, bla.

În timp ce Bellamy se dădea jos din mașină, Kelly și-a coborât privirea spre propriile mâini. *Ce-ar zice mama dacă ar ști că în clipa asta sunt aici, chiulind de la școală, împreună cu un actor de film și cu fiica lui Sterling Marshall?* Nu voia să știe, nu voia nici măcar să se gândească la asta.

Bellamy a început să pună benzină, iar Vee s-a răsucit pe scaun. Era pentru prima dată când Kelly îl privea drept în față, nu reflectat într-o oglindă. Era înspăimântător de frumos: păr negru și strălucitor, buze pline, ochi albaștri ca flăcările de gaz, pe o piele de culoarea caramelului. Părea aproape ireal, mai degrabă o operă de artă, decât o persoană. Kelly a uitat la ce se gândea și n-a făcut decât să se holbeze la el. Împotriva voinței ei, chipul i s-a întins într-un zâmbet nătâng.

— *Sfidare*, a zis el.

— Hm?

— *Sfidare* se cheamă filmul în care am apărut cu tatăl lui Bellamy.

Aveam doar unsprezece ani. Am jucat rolul fiului lui Sterling și am fost omorât în prima scenă.

Kelly s-a silit să nu mai zâmbească.

— Ți-a fost greu, a întrebat ea, să te prefaci că mori?

— Nu, a trebuit doar să zac acolo.

Vee a zâmbit larg. Dinții îi erau ca niște perle.

— În timpul celor mai multe duble, am adormit.

Kelly a izbucnit în râs.

— Oricum, Bellamy venea pe platou. Stătea mult acolo. Era singurul copil de vârsta mea, așa că ne-am împrietenit. De vreme ce jucam rolul fiului tatălui ei, a început să-mi spună că sunt „fratele ei imaginar”. Regizorul ne lăsa să stăm pe scaunul lui pliant. John McFadden. Ai auzit vreodată de el?

Kelly a scuturat din cap.

— E destul de cunoscut.

N-a spus-o pe un ton răutăcios sau disprețuitor. Doar pe tonul cuiva care face conversație.

— Frate imaginar, a spus Kelly. E drăguț.

Vee a ridicat din umeri.

— Așa e Bellamy. Cred că a rămas sora mea imaginară. Când nu mergi la școală, e mai greu să-ți găsești prieteni, așa că puținii pe care îi ai ajung să fie foarte importanți.

Sunt doar prieteni. Lui Kelly i-a tresăltat ușor inima, surprinzându-o și rușinându-o în același timp. A simțit cum se i se înroșesc obraji și a sperat ca el să nu fi observat. De ce fața ei tot făcea lucruri pe care ea nu și le dorea?

— Ai vreo soră adevărată?

— Nu. Sunt singur la părinți.

— Și eu.

Zâmbetul lui Vee s-a stins, iar băiatul s-a uitat la ea, s-a uitat cu adevărat la ea, ochii lui ca două flăcări de gaz străpungându-i pe ai ei precum niște lasere.

— Dar n-ai fost dintotdeauna. Nu-i așa?

— Nu, a răspuns ea încet. Nu dintotdeauna.

— Îmi pare foarte rău.

— De unde știi?

— Am cunoscut-o pe Cat. Era sora ta geamănă, nu?

Kelly l-a privit cu ochii mijiți, gândindu-se la toate momentele în care o spionase pe Catherine, la toți băieții în compania cărora o văzuse. Nu-l zărise niciodată pe Vee. L-ar fi ținut minte.

— Uau...

— Obișnuia să vorbească despre tine, a spus el.

— Da?

— Zicea mereu că ești un om mai bun ca ea – geamăna cea bună, a continuat Vee. Mi-a rămas în minte pentru că, știi tu... Cat a fost ea însăși un om foarte bun.

— Uau! a exclamat din nou Kelly.

Prostească replică! O făcea să pară o fană aiurită, dar nu se putea abține. Puțini colegi de școală o cunoscuseră pe Catherine, în principal pentru că ea abia dacă trecea pe acolo. Își dorea să devină actriță, una *adevărată*, așa obișnuia ea să spună, și numai viața te poate învăța asta. Nu școala, nu cărțile. Să trăiești viața până la limita ei elastică, să forțezi limita aia, cât poți tu de tare...

Prin urmare, colegii de școală, cei care ieșiseră din ascunzători în săptămânile după găsirea cadavrului ei, puștii care vorbeau tare pe holuri, laudându-se că au cunoscut-o pe „boboaca aia moartă”, ei o numeau pe Catherine în multe feluri, dar „bună” nu era unul dintre ele.

Parcă moartea ar fi transformat-o în altceva: „fata dezlănțuită”, „târfă”, „gagica aia care petrecea mult prea mult”, un personaj în poveștile tuturor celorlalți, redus la doar câteva cuvinte greșite. Pentru că ei *nu* o cunoscuseră, nu cu adevărat. Sigur, Catherine poate că trecea printr-o perioadă furtunoasă, dar dincolo de asta era un om bun. Întotdeauna fusese.

— Se născuse cu doar două minute înaintea mea, dar mereu mi s-a părut că diferența e mult mai mare, a spus Kelly. Știi... ea m-a învățat să înot.

Bellamy era acum la chioșc, plătea. Vee i-a aruncat o privire în timp ce dădea banii.

— Pun pariu că și tu ai învățat-o multe, a spus el. Doar că nu știi.

Uau... Kelly s-a abținut s-o mai spună din nou cu voce tare, în vreme ce Bellamy deschidea brusc portiera, făcându-și brațările să

zdrăngăne, ca pentru a-i anunța prezența.

— Ce-i cu fețele astea lungi? Doamne, vă las singuri cinci minute...

Kelly s-a silit să surâdă.

— Da, păi...

— Ce-am pierdut?

— Actorie, a zis Vee. Vorbeam despre actorie. Și despre cum obișnuiai tu să spui că sunt fratele tău imaginar.

— Mă poți învinovați? Ești mult mai distractiv decât fratele meu adevărat.

Privirea i s-a oprit asupra lui Kelly.

— Asta nu explică de ce arătați amândoi de parcă tocmai v-ar fi murit câinele.

— Păăăăi... a rostit lent Kelly, lungind cuvântul.

— Da.

— Vee a cunoscut-o pe sora mea.

Chipul lui Bellamy a încremenit.

— Oh! a exclamat ea. Oh, Kelly!

A deschis ușa mașinii și s-a aplecat în spate, acolo unde stătea ea. La început Kelly n-a știut sigur ce urmează să facă colega ei, dar aceasta a tras-o mai aproape și a îmbrățișat-o cu o forță care a uimit-o.

— Îmi pare foarte rău!

Cu mișcări șovăitoare, Kelly a îmbrățișat-o la rândul ei.

— Eu... ăăm... n-am...

— Am cunoscut-o, a spus Bellamy. Nu foarte bine, dar... Toată lumea o cunoștea. Mergea la petreceri.

— Eu v-am făcut cunoștință, a intervenit Vee.

— Corect.

Bellamy s-a retras. S-a uitat la Kelly.

— N-am știut dacă să aduc sau nu vorba despre asta.

— E în regulă, a răspuns ea. A trecut mult timp de atunci.

Nu trecuse mult. Doar doi ani, dar niciunul dintre ei n-a subliniat asta. Bellamy și-a lăsat iar capul într-o parte, privind-o, în timp ce Kelly își dorea ca ea să-și scoată ochelarii, până când, în sfârșit, a zâmbit.

— Ei, știi ce, dacă vrei să joci, Vee poate te bage la o probă.

Kelly a înghițit în sec. Nu se mai gândise niciodată la actorie, nici măcar o dată. Catherine fusese actrița, în vreme ce ea fusese... ce fusese ea? Sora actriței.

— Nu știu dacă sunt făcută pentru filme, a spus ea încet.

— Glumești? Ești o păpușă!

Kelly s-a îmbujorat, chipul trădând-o din nou.

— Chiar ești, a spus Vee.

Acum obrajii ei căpătaseră o nuanță aprinsă de purpuriu. Inima îi bătea cu putere.

Băiatul a continuat:

— Pot să aranjez să dai o probă în fața lui John.

— John?

— John McFadden. Regizorul despre care îți vorbeam.

— Îl cunoști atât de bine?

— Da.

Bellamy s-a așezat din nou la volan, oftând teatral.

— E *tatăl* lui Vee.

— Oh! a zis Kelly.

S-a uitat la Vee, care se răsucise iar. Stătea perfect nemișcat, cu vârfurile urechilor de un roșu intens.

— El are alt nume de familie din cauza nepotismului, a explicat Bellamy în timp ce pornea mașina. Vrea să reușească pe *cont propriu*. Sigur, nu-l deranjează ca tăticul lui foarte celebru să-l distribuie în filmele lui. Și să-i plătească chiria.

— Cum zici tu, Bellamy.

— Ei, haide! Glumesc doar.

Ea și-a trecut o mână prin părul lui lucios.

— Termină!

Bellamy i-a aruncat o scurtă privire lui Kelly.

— Hai să nu ne certăm în fața copiilor!

Vee a spus:

— Doar. Condu.

Bellamy a demarat de lângă pompă cu scrâșnet de roți. Formația Siouxsie a început să geamă din nou, însă Vee a oprit-o.

— M-a săturat de rahaturile astea de înmormântare.

— Credeam că-ți plac.

— Și Jack Daniel's îmi place. Dar dacă l-aș bea toată ziua, aș vomita.

A băgat o altă casetă în aparat, toată numai claxoane și distracție, cântărețul strigând: *Un pas mai încolo...*¹⁵

— Nebunie! a spus Bellamy.

Lui Kelly i-a trebuit ceva vreme ca să-și dea seama că Nebunie era numele formației înregistrate pe bandă, dar nu s-a dat de gol.

— Îmi place Nebunie, a spus ea.

Vee i-a zâmbit în oglinda retrovizoare.

— Și mie.

Apoi Bellamy a oprit la semafor și a anunțat un Exercițiu Chinezesc pentru Incendiu¹⁶, iar ea și Vee și-au deschis brusc ușile în același timp și au sărit pe stradă, cu claxoanele urlând împrejurul lor, cu cântărețul strigând din nou: *Un... pas... mai încolo!*

— Oh, Doamne! a exclamat Kelly, dar a ieșit și ea.

Cei trei au înconjurat mașina o dată, de două ori, de trei ori, în vreme ce corul claxoanelor sporea, oamenii numindu-i copii proști și strigându-le înjurături.

— Încă o dată! a țipat Bellamy.

Și au pornit. Kelly a râs până când au început s-o doară coastele. *Sunt printre prieteni*, s-a gândit. Și o parte din ea, o mică scânteie, a simțit că sora ei îi privea, veghindu-i și zâmbind.

— Țsta se numește „scânteierea fructului pasiunii”, a spus mama. E bine să dai doar o urmă pe pomeți. Mai mult de atât ar arăta vulgar.

Mama i-a atins obrazii lui Kelly cu o perie moale, gâdilându-i pielea cu răsufierea ei. În ziua aceea primise o colecție nouă (colecția de primăvară, deja, cu toate că erau abia la jumătatea lui februarie), iar mamei îi plăcea întotdeauna să exerseze cu o colecție nouă înainte de a o încerca pe clienții plătitori.

— Vrei să fii cobaiul meu? o întrebuse ea pe Kelly când aceasta se strecurase pe ușă la ora obișnuită, patru după-amiaza, întocmai ca în

¹⁵ „One step Beyond” – piesă de pe albumul omonim, din 1979, al trupei Madness.

¹⁶ Joc ce presupune ca toți ocupanții unei mașini oprite la semafor să iasă afară, la semnalul unuia dintre ei, și să intre din nou în mașină ocupând fiecare alt loc, la întâmplare (*N.red.*).

oricare altă zi în care mergea la toate orele și lua autobuzul.

Mama avea un ton special pentru ea, ca o urgență. Deși asta putea să fie doar felul în care interpreta ea purtarea mamei, felul în care gândea, starea în care se afla. Totul părea urgent.

În orice caz, „da” era singurul răspuns posibil la întrebarea cu cobaiul și, în mod normal, lui Kelly îi plăcea la nebunie să fie machiată de mama ei. Mama, atât de grijulie, cu mâinile ei reci și sigure, cu glasul autoritar, în timp ce explica fiecare pas. Cu atenția pe care i-o acorda, ca și cum Kelly ar fi fost o operă de artă pe care o crea.

Mama era foarte pricepută la machiaj. Studia cu atenție chipurile înainte de a-și alege nuanțele și transforma pe oricine într-o frumusețe. Inclusiv pe Kelly. „Ca o prințesă”, obișnuia să spună când schimbarea era completă, iar amândouă se uitau în oglindă la chipul lui Kelly: ochi strălucitori, pomeți bine conturați, buze ce aveau exact culoarea potrivită. Fata se uita la ea însăși, la felul în care o privea mama ei, și se simțea transformată.

Astăzi, însă... Astăzi, Kelly se simțea deja frumoasă. În timp ce intra pe ușă, aflată încă în ultima fază scânteietoare a primei ei stări euforice provocate de cocaină, Kelly revedea cu ochii minții întreaga plimbare cu mașina. O plimbare ce se întinsese tocmai până la Venice Beach și înapoi, cu atâtea râsete, atâtea mărturisiri, atâtea secrete, toate oferite ca niște daruri.

— *N-am mai spus niciodată asta cuiva, Kelly. E foarte ușor de vorbit cu tine...*

Kelly pe bancheta din spate, Vee și Bellamy în față, întorcându-se către ea. Prieteni.

— *Suntem Cei trei mușchetari, zisese Bellamy, sau poate Îngerii lui Charlie.*

Parcaseră în Venice Beach, într-un loc în care oceanul se întindea în fața lor, cu soarele coborând pe cer, cu o mulțime de oameni trecând prin preajmă, dezbrăcați până la brâu și pe patine cu rotile, purtând bikini și pantaloni scurți peticiți, bronzăți la plajă, arși de soare și palizi din cauza heroinei, toți frumoși și urâți în același timp. Atunci Bellamy scosese din poșetă oglinda și hârtia împăturită, Vee rulase o bancnotă de douăzeci de dolari, iar Bellamy scuturase pudra

albă pe oglindă și o separase în liniuțe. Ascultând clinchetul ritualic al lamei ce lovea oglinda, Kelly simțise un dor cât se poate de straniu și de puternic: dorul de un sentiment pe care nu-l trăise niciodată.

Și apoi ușurarea – oh, picăturile tămăduitoare ce se prelinseseră pe gât în jos, amorțeala gingiilor, felul în care nervii i se treziseră la viață într-o clipă. Și Vee, felul în care o privise.

— *Prima dată e cea mai bună*, îi spusese el.

La fel ca toate lucrurile scumpe, cocaina era chiar mai bună decât și-o imaginase Kelly. O făcea să simtă atâtea lucruri: furnicăturile din toți porii, scânteile din ochi. Da, Kelly chiar își *simțea ochii scânteind*.

— Mamă, a spus ea.

— Șșt! Stai nemișcată. Trebuie să-ți fac buzele.

— Nu, așteaptă o clipă!

Mama a oftat.

— Ce e?

Kelly și-a dres vocea.

— Ai auzit vreodată de un regizor pe nume John McFadden?

Femeia a tușit.

— Da, Kelly. Toată lumea a auzit de el.

— Catherine era prietenă cu băiatul lui John McFadden.

Vorbea cocaina din ea. În mod normal, Kelly n-ar fi spus asta. Nu în ziua comemorării morții lui Catherine, nu știind ce părere avea mama ei despre Hollywood, despre foștii prieteni ai fiicei sale și chiar despre auzul numelui acesteia. De fiecare dată când rosteai cu voce tare numele lui Catherine, mama ei mai murea puțin. Kelly își dădea seama după felul în care femeia o privea acum, cu acea căutătură rănită pe care o căpăta de fiecare dată când cineva o făcea să sufere, arătând de parcă tocmai și-ar fi revenit după un pumn. „Îmi pare rău”, ar fi vrut să spună Kelly. Dar cuvintele se încăpățâneau să nu iasă. Nu-i părea rău. Se săturase să trăiască după regulile mamei, se săturase să-i ducă dorul lui Catherine singură și în tăcere.

Mama a zis:

— De unde știi asta?

— Am vorbit cu cineva de la școală.

— Nu vreau să mai stai de vorbă cu oamenii ăia.

— Care oameni?

— Ȃia care... oamenii care ar Ńti *asta* despre sora ta.

Kelly Ńi-ar fi dorit s-o ıntrebe la cine se referă, dar bineınteles că Ńtia. Oamenii Pe Care Catherine Ȃi Ȃntălnea La Petreceri. Catherine pretindea mereu că mama ei e geloasă din pricina tuturor petrecerilor la care se ducea ea, că femeia Ȃși invidiază propria fiică, tânăără Ńi plină de relații, Ȃn vârstă de doar cincisprezece ani, dar aflată deja la hotarul Noului Hollywood, la *atâtica* distanță de a deveni o stea... Pe atunci, Kelly n-o credea. Mama spunea Ȃntotdeauna că Ȃncearcă numai s-o apere, „*să te salvez de tine Ȃnsăți*”, așaa cum obișnuia să zică. „*Oamenii Ȃia sunt ca filmele pe care le fac – se văd mai bine de la distanță.*” Iar *asta* i se păruse logic lui Kelly. I se păruse logic până la Ȃnceputul acelei săptămâni. Dar acum nu i se mai părea. Auzea Ȃn minte glasul surorii sale, un glas ce devenea al ei. *Cum poți tu, dintre top oamenii, să-mi spui cu cine să-mi petrec timpul? Tu, care n-ai fost Ȃn stare să ai succes Ȃn lumea filmului nici măcar ca machieuză. Tu, care...*

— ...ai rămas gravidă cu un amărât de cascador.

— *Ce?* a Ȃntrebat mama lui Kelly.

Nici măcar nu-și dăduse seama că o spusese cu voce tare. Dar cocaina Ȃi dădea curaj Ńi o făcea nepăsătoare cu adevărul.

— Ȃsta a fost momentul Ȃn care te-ai apropiat cel mai mult de a fi vedetă. Când ai rămas gravidă cu un cascador.

Mama ei a scăpat din mână pensula pentru buze, care a căzut cu zgomot pe podea. Kelly s-a uitat lung la ea, la mânerul de sedef, delicat, asemănător cu o baghetă magică. Pensula mamei. Nu observase niciodată cât de frumoasă e. Unele lucruri le remarci abia după ce se prăbușesc.

— Cu cine ai stat de vorbă?

Kelly Ńtia că ar fi trebuit să se oprească. Mersese deja prea departe, dar nu se putea abține. Ȃn după-amiaza aceea se făcuseră atâtea mărturisiri, se spusese atâtea adevăruri...

— *Uneori cred că mama ar fi fost mai fericită dacă eu Ńi Catherine am fi murit amândouă. Parcă... simte durerea Ńi vinovăția. Dar pentru că eu sunt Ȃncă prin preajmă, nu se poate pierde Ȃn ele. E ca Ńi cum ar avea tot ce-i mai rău din ambele lumi.*

— Cu niște oameni, a Ȃncercat Kelly. Doar...

— Care oameni?

Kelly s-a uitat la mama sa și la ochii ei îndurerați, răniți.

— Fata lui Sterling Marshall.

Mama a făcut câțiva pași în spate. Îi tremura buza. Kelly chiar o vedea tremurând, iar când femeia a început să vorbească, și vocea îi tremura.

— Nu vreau să-ți mai petreci timpul cu fata aia.

— Ce? De ce?

— Nu-i nevoie să-ți dau motive.

— Am șaptesprezece ani, nu trei!

— Tu ai auzit ce-am spus?

— Nu vrei să am prieteni.

— Nu-i adevărat.

Mama a tras aer în piept. A închis ochii preț de câteva clipe.

— Cum rămâne cu Susie?

— Cine?

— Susie Mitchell. Fata doctorului.

Dumnezeule!

— Mamă! a exclamat Kelly.

— Eu știu ce e mai bine pentru tine.

— Nu știi! a spus ea, din ce în ce mai furioasă. Nu știi nimic!

— *Vrei să ajungi ca sora ta?*

— *Da!*

— Du-te la tine în cameră!

Kelly s-a ridicat în picioare, cu toți mușchii încordați, cu sângele alergându-i fierbinte prin vene. Deja era mai înaltă cu câțiva centimetri decât mama ei și, pentru prima dată, se simțea ca atare.

— Catherine n-a murit din cauza Hollywoodului, a spus ea. N-a murit din cauza petrecerilor la care se ducea sau a prietenilor pe care îi avea și categoric n-a murit din cauza lui Sterling Marshall ori a fetei lui.

— Să nu mai scoți niciun cuvânt!

Kelly a privit-o de sus, iar vorbele i-au ieșit din gură înainte să le poată împiedica, înainte să vrea să le împiedice.

— Catherine a murit din cauza ta!

— Cum poți să zici așa ceva?

— Dacă n-ai fi lovit-o, ar fi rămas acasă. Nu s-ar fi dus niciodată la Chantry Flats. N-ar fi fost niciodată atât de furioasă, de rănită, nu s-ar fi simțit niciodată atât de îngrozitor, încât să se arunce în canion.

Mama a rămas tăcută. Buza îi tremura.

— Tu ai omorât-o! a continuat Kelly.

Femeia a mijit ochii. Apoi a vorbit atât de încet, încât aproape că șoptea.

— Împachetează-ți lucrurile!

— Ce?

— Împachetează-ți lucrurile!

Mama lui Kelly și-a încrucișat brațele la piept. Fetei au început să-i transpire palmele și ceafa. Sudoarea i se prelingea pe coaste, iar euforia provocată de cocaină se scurgea odată cu ea, lăsându-i cămașa umedă și lipicioasă. I s-a făcut frig.

— Îmi pare rău, a șoptit ea.

— Împachetează-ți lucrurile!

Kelly nu se putea opune. Nu putea vorbi. S-a dus în camera ei, a înhățat o valiză din dulap, apoi și-a scos puținele haine pe care le avea de pe umerase și din sertare. Mâinile nu i se mai opreau din tremurat.

După ce a strâns tot, s-a lăsat pe podea și a întins mâna sub pat, unde își ținea rezerva de reviste „mizerabile”: *Tiger Beat*, *Teen*, *Rona Barrett's Hollywood*. Le-a aruncat și pe ele în valiză.

Kelly s-a ridicat de pe jos.

— Imposibil să se întâmple așa ceva, a șoptit ea, continuând să tremure.

Preț de câteva secunde, a avut impresia că cineva o urmărește. Dar când s-a răsucit, sperând să-și întâlnească mama, n-a zărit pe nimeni. Era singură. Obrajii îi ardeau. Gura îi era uscată. Pentru o clipă și-a văzut imaginea în oglindă: pe jumătate machiată, pe jumătate nu. Buze palide și uscate, obraji mânjiți cu Sclipirea Fructului Pasiunii. S-a simțit pierdută.

Când a trecut pe lângă dormitorul mamei sale, Kelly a văzut fotografia înrămată a lui Catherine așezată încă pe noptieră, lângă cutia în formă de inimă, plină cu bomboane vechi și râncede. Un ghem de furie s-a ivit în sufletul ei. Fără măcar să se gândească, a

înșfăcat cutia și poza, le-a îndesat în valiză, după care a închis-o cu un pocnet. *Ăstora o să le simtă lipsa, s-a gândit ea.* Pe urmă s-a întors în camera ei, a deschis sertarul noptierei, a scos colierul lui Catherine și, pentru prima oară, și l-a pus la gât. S-a uitat atent în oglindă, la lănișorul delicat, la cele două diamante care scânteiau... *Oare îndrăznesc?* Și-a amintit cum arătase mama ei când Catherine îl purtase pentru prima dată în casă. *De unde îl ai? Răspunde-mi!*

A desfăcut încheietoarea și a pus lănișorul în buzunarul cămășii. Când a ajuns în sufragerie, mama ei stătea pe canapea, cu capul plecat.

Kelly a încercat iar.

— Îmi pare foarte rău.

— O să mai fii prietenă cu ea?

— Cu Bellamy Marshall?

— Da.

Kelly a continuat:

— E singura prietenă pe care o am la școală.

Mama s-a ridicat în picioare, cu fața către ea. Măinile îi atârnavu acum pe lângă corp și părea mai blândă, mai puțin mânioasă.

— Ești drogată, nu-i așa? a întrebat ea. Amețită de cocaină.

Kelly a scuturat din cap.

— Nu acum, mamă. Nu mai sunt.

— Nu contează.

Mama i-a întins un teanc gros de bancnote de douăzeci de dolari, apoi o foaie de hârtie cu o adresă scrisă pe ea.

Kelly nu era în stare să zică nimic. Se gândea la toate lucrurile pe care mama obișnuia să le spună despre Catherine atunci când se certau. *Nu ești o stea. Nu ești o actriță. Ești o petrecăreață. Petrecărețele sunt ca amintirile împărțite pe la petreceri. Se folosesc și se aruncă.* Și, până la urmă, Catherine se dovedise a fi doar atât. O amintire de la o petrecere, folosită și azvârlită. O petrecăreață moartă pe fundul unui canion.

Vrei să ajungi ca sora ta?

— Ți-am chemat un taxi în timp ce îți făceai bagajele, a spus mama. Ar trebui să coste doar vreo cincisprezece dolari.

Kelly a înghițit în sec. O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Mamă, te rog!

— Poți să te întorci, a spus aceasta, dacă promiți să nu mai vorbești niciodată cu Bellamy Marshall.

Kelly s-a uitat lung la ea. A încercat iar.

— E singura mea prietenă.

— Adio, Kelly!

— N-am cum să nu mai vorbesc cu ea. Nu mă poți obliga. Nu e corect.

— O să te descurci.

Kelly a strâns hârtia în mâini, simțind un nod în gât și apropierea lacrimilor.

— A cui e adresa asta?

Mama a schițat un zâmbet (un zâmbet stins, care nu i s-a oglindit în privire), iar în clipa aceea taxiul a oprit în fața clădirii lor, claxonând.

— Ea tatălui tău, a spus femeia.

Capitolul 13

22 aprilie 2010

— Vorbește-mi despre acele ultime patru luni dinaintea morții lui McFadden, a spus Sebastian Todd, după ce Kelly a întors mașina pe autostrada 10, fără să semnalizeze, lăsând în urmă dubele paparazzilor. Despre perioada petrecută cu tatăl tău.

Kelly n-a zis nimic. Rămăsese tăcută încă de când el se urcase în mașina ei.

— Știu că nu l-ai omorât pe John McFadden, îi declarase Todd, iar ea nu-i oferise nici măcar un „hmm”, permițându-i în schimb autointitulatului „jurnalist literar” să se holbeze insistent la profilul ei, dând încet din cap în timp ce ea conducea și lăsând ca obișnuita lui pauză sugestivă să se prelungească până la limita suportabilității.

Ăsta era un lucru pe care Sebastian Todd nu-l pricepuse niciodată în legătură cu Kelly. Spre deosebire de majoritatea celorlalte persoane intervievate de el, ea nu simțea nevoia să umple golurile din discuție. Pe Kelly n-o deranja tăcerea. N-o deranjase niciodată.

Era ciudat că el nu-și amintise asta. Kelly știa că Sebastian Todd se mândrea foarte tare cu priceperea lui în a lua interviuri. În prefața uneia dintre cărțile lui (nu-și mai amintea care) bărbatul își comparase abilitățile cu cele ale unui mare vânător. (*Cunoaște-ți prada. Cunoaște-i punctele tari și slăbiciunile. Găsește muniția perfectă și folosește-o.*)

Firește, astea erau niște prostii. Todd n-avusese nevoie de priceperea lui în ale interviurilor, căci „inovatoarea” sa discuție din închisoare cu Kelly (cea tipărită în cartea lui intitulată *Mona Lisa* și nominalizată pentru premiul Pulitzer) fusese descrisă chiar de autor ca fiind o operă de „nonficțiune creativă” – adică ceea ce se dovedise a fi un fel mai pretențios de a spune „aproape complet inventată”.

Kelly nu rostise niciodată vreuna dintre acele afirmații pe care el pretindea că le făcuse în timpul interviului, nu spusese niciodată că moartea lui John McFadden „a fost să fie”. Nu vorbise niciodată despre convingeri și cu siguranță nu se descrisese ca fiind „o unealtă a sortii”.

De fapt, Kelly nu-și amintea să-i fi spus mare lucru lui Sebastian Todd, acest „important jurnalist” despre care nu mai auzise până atunci și care venise îmbrăcat în costum alb într-o închisoare pentru femei. Un costum alb și o freză asortată, de parcă ar fi fost omul din reclama la folie alimentară Glad. Încă își amintea că se întrebuse: *Și se presupune că eu ar trebui să am încredere în tipul ăsta?*

Pe vremea aceea, Kelly era între doi avocați, fără părinți prin preajmă care s-o sfătuiască, cu tatăl deja pe jumătate distrus, cu mama dispărută de pe fața pământului. Todd îi scrisese câteva scrisori care ei i se păruseră slugarnice, aproape ca ale unui psihopat. Nu voise să discute deloc cu el, însă directorul închisorii făcuse să pară că e o obligație.

— *De ce l-ai ucis pe John McFadden?* o întrebase Todd pe Kelly, după ce fusese condus în celula ei, după un preambul stupid despre vreme, în care Todd îi spusese cât de frumos și însorit e afară, de parcă în Carpentia n-ar fi existat o curte. („Ies în fiecare zi”, îi răspunsese ea, nedumerită.) Și apoi, bum, întrebarea de 64.000 de dolari¹⁷, cu prenumele ei rostit la final, doar ca să pară personală.

— *De ce l-ai ucis pe John McFadden, Kelly?*

Și pe atunci încercase să-și folosească pauza lui cea semnificativă. Kelly se uitase fix în ochii lui Todd până când acesta clipise și tușise pentru a-și drege vocea. Apoi își întorsese privirea către gardian și spusese:

— *Nu mai vreau să fac asta.*

Zău, ai crede că o să-și amintească un asemenea moment.

— Cum s-a purtat tatăl tău în acele luni? întreba acum Todd, umplând din nou tăcerea. Cât ai locuit cu el. A fost câtuși de puțin funcțional?

— Funcțional?

— Da. Când a fost interogat în timpul procesului, tatăl tău a spus...

— Știi ce mi-ar plăcea, ST?

Altă pauză.

— Cred că da.

— Serios?

¹⁷ Numele unei emisiuni-concurs de cultură generală, difuzată la televiziune în SUA la mijlocul sec. XX (N. red.).

— Da. Ți-ar plăcea ca povestea ta să fie spusă. Adevărata ta poveste.

— Nu, a zis ea. Mi-ar plăcea să te arunc din mașină.

— Nu vorbești serios.

— Oh, ba da! Mi-ar plăcea să întind mâna, să-ți deschid portiera și să te împing afară, peste marginea șoselei ăsteia suspendate. Nu ai centura pusă, așa că mi-ar fi ușor.

— Uite ce e, a început Todd. Știu că noi doi n-am fost întotdeauna de acord. Știu că nu ți-au plăcut faptele pe care le-am scos la iveală în cartea mea.

— *Fapte?* Mi-ai pus vorbe în gură!

Bărbatul a scuturat din cap.

— Am dat glas gândurilor tale.

— Doamne!

— Știu că ți-am făcut rău.

— Îți supraestimezi importanța în viața mea.

Kelly a accelerat, schimbând banda. A auzit țăcănitul centurii lui de siguranță și, în ciuda tuturor celor întâmplate, a schițat un zâmbet. *L-am speriat.*

— Kelly, te rog! a zis Todd. Încearcă să-mi răspunzi la întrebare.

— De ce aș vrea să fac asta?

— Pentru că eu pot să te reabilitez. Oamenii n-o să se mai grăbească să te judece pentru ce i s-a întâmplat lui Sterling Marshall, dacă o să-și dea seama că s-au înșelat tot timpul în privința lui John McFadden.

— N-am timp pentru așa ceva.

— Tatăl tău era dependent de analgezice, nu-i așa? Din cauza tuturor accidentărilor pe care le suferise fiind cascador. Ori avea dureri permanente, ori era amețit de pastile. Abia dacă reușea să supraviețuiască fiecărei zile, chiar și pe atunci.

— Și?

— Și filmul pentru care a suferit foarte multe dintre acele accidentări. Cel în care a fost ars...

— Era un film de groază. Nu știu cum se numea.

— Se numea *Groapa demonilor*.

— N-am auzit niciodată de el.

— Foarte puțini oameni au auzit. A fost un film de categoria a doua, făcut de un producător italian. De fapt, n-a văzut niciodată lumina zilei.

— Mersi pentru lecția de cinematografie. Acum, unde pot să te las?

— *Groapa demonilor* a fost primul film regizat de John McFadden. Kelly a strâns volanul în mâni. *Tata de ce nu mi-a spus niciodată asta? De ce nimeni...*

— Și ce?

— McFadden nu l-a despăgubit niciodată.

— Tu crezi că, dintr-odată, tata l-a omorât pe John McFadden și a dat vina pe mine. Pentru neplata unei daune vechi de douăzeci de ani.

Todd a făcut încă o pauză lungă și semnificativă. Kelly a lăsat-o să se scurgă.

— Nu eu spun asta, a zis în cele din urmă bărbatul.

Kelly s-a întors către el. Urma o ieșire de pe autostradă, așa că a cotit spre ea, a tras pe marginea drumului, a intrat cu scrâșnet de roți pe o stradă de locuințe și a oprit mașina. Habar n-avea unde se aflau. Nu-i păsa.

— Ai stat de vorbă cu tata?

El a surâs.

— Calmează-te!

— Să nu îndrăznești să-mi spui asta!

— Kelly, a zis Todd. Îți recomand cu căldură să te uiți la film. Cred că pot să-ți fac rost de o copie, să-ți trimit prin e-mail un link de descărcare. Du-te la minutul 1:23. E ușor de reținut. Unu, doi...

— Ascultă! l-a întrerupt Kelly. Tata nu e în toate mințile. Iar dacă l-ai deranjat, jur pe ce am mai sfânt...

— Stai așa, stai așa!

— O să te omor. Și nu-mi pasă cum sună asta. E oficial. *O să te omor.*

Todd și-a ridicat ambele mâini, cu degetele răsfirate.

— N-am stat de vorbă cu tatăl tău, a recunoscut el.

— Atunci doar îndrugi verzi și uscate?

Buzele lui au tresărit ușor, în timp ce mâinile îi rămâneau ridicate,

ca și cum Kelly l-ar fi ținut ostatic când, de fapt, începea să pară că e tocmai invers.

— Am discutat cu machieuza filmului.

Lui Kelly i s-a tăiat răsufierea.

— Ce?

— Machieuza care a lucrat la *Groapa demonilor*, a spus el. Sigur știi cum s-au cunoscut părinții tăi. Machieuza era mama ta.

Kelly s-a întors către el. Nu era în stare să vorbească.

— Apropo, mama ta arată grozav, a continuat bărbatul, rânjind triumfător înspre prada lui. Voi două chiar ar trebui să reluați legătura.

S-a ținut de cuvânt, și-a zis Kelly, căci două ore mai târziu, când a ajuns în casa ei întunecată și goală, după ce îl dusese pe Sebastian Todd înapoi la mașina lui, a găsit un e-mail de la SToryteller@aol.com: un link către Groapa demonilor. Era singurul e-mail pe care îl primise, iar când și-a verificat ambele căsuțe vocale, a constatat că și ele erau goale. Mă rog, căsuța vocală asociată Arhivei Foto a Hollywoodului era plină de apeluri din partea reporterilor, dar nimic de la Shane. Absolut niciun mesaj.

— Ce-am făcut ca să te pierd?

A pus întrebarea cu voce tare, în bucătăria goală și întunecată, în timp ce aprindea lumina și își oprea privirea asupra uscătorului de rufe. Se gândea la hainele dinăuntru lui, la petele de sânge frecate și spălate, făcute să dispară ca și cum n-ar fi fost niciodată acolo. Oamenii nu-i pierzi din cauza a ceea ce ai făcut, și-a amintit ea. Ci din cauza a ceea ce cred ei că ai făcut.

A apăsat pe link. În timp ce filmul se descărca, s-a dus la frigider, a scos o cutie cu bere și a deschis-o. A lăsat lichidul rece și amar să i se scurgă pe gât, simțindu-se ca de fiecare dată când bea alcool după ce, vreme de aproape douăzeci și cinci de ani, fusese lipsită de el. Liberă. Și puțin îngreșată.

Până să golească ea cutia, descărcarea se încheiase deja. S-a întors la computer și a deschis fișierul. Când s-a ivit dreptunghiul negru, a apăsat pe pictograma care mărea imaginea pe tot ecranul, apoi a dat „play”.

Imediat a apărut genericul de început: rudimentar, sinistru, mustind de roșu, plutind peste chipul îngrozit al unei tinere voluptuoase, legate fedeleș, cu ochii acoperiți și cu un căluș în gură.

GROAPA DEMONILOR UN FILM DE JOHN MCFADDEN

Kelly s-a uitat fix la nume, JOHN MCFADDEN, la literele sângerii. Și-a amintit cât de mult îl îndrăgise într-o perioadă a vieții ei, cât de mult îl invidiasse pe Vee pentru că avea drept tată un astfel de om: ager, priceput și responsabil. *Așa cum ar trebui să fie un tată*, își spunea ea pe atunci, înainte să afle cine era cu adevărat John McFadden.

Și iată, părinții ei se cunoscuseră pe platoul unui film regizat de McFadden... *Încă un lucru pe care mama nu mi l-a spus niciodată.*

Kelly a încercat să-și alunge gândul din minte. Rose Lund, sau cum și-o mai fi zicând ea acum, în spatele zidurilor aceluia loc în care trăia... O comunitate? O sectă? Era un loc *simplic și sigur*, undeva unde *s-o iau de la capăt*, după cum scrisese Rose într-o scrisoare trimisă lui Kelly cu douăzeci și șapte de ani în urmă. Ea numea acel loc *Acasă*.

Te iubesc, Kelly. Fac așa cum e cel mai bine pentru amândouă. Nu te gândi că am plecat. Gândește-te că m-am dus Acasă.

Preț de câteva clipe, Kelly și-a permis să încerce să-și imagineze cum trebuia să arate mama ei în prezent. Sebastian Todd îi spusese că femeia avea părul alb și obraji rotunzi, îmbujorați, iar ei îi venea greu să și-o închipuie cu ceva din toate astea. Acea Rose Lund pe care o știa ea era musculoasă, cu părul blond-roșcat, machiată cu îndemănare pentru luminile puternice de la I. Magnin, cu zece ani mai tânără decât era Kelly acum...

Mamă, te rog, nu mă părăsi! scrisese Kelly la rândul ei, cu inima bătându-i atât de tare încât literele îi tremurau pe hârtie. *Nu mai am pe nimeni altcineva.* Nu mai primise niciun răspuns.

E în viață. Kelly bănuise întotdeauna că mama ei nu murise. Dar a presupune și a ști sunt două lucruri diferite.

— *A trăit în același loc toți anii ăștia*, îi spusese Sebastian Todd.

Vrei să știi unde?

— În niciun caz.

Kelly s-a concentrat asupra ecranului, acolo unde se perindau numele unor actori despre care nu auzise niciodată. O umbră cădea pe chipul femeii legate la ochi, ce își arcuia spatele în acel soi de groază extatică, întâlnită doar în filmele proaste, niciodată în realitate. Mai mult o poză, decât o emoție. Câțiva dintre nasturii cămășii ei s-au desfăcut brusc.

Doamne, Kelly nu știa cât mai putea să îndure din porcăria aia. *Du-te la minutul 1:23. Ușor de reținut. Unu, doi...*

A îndreptat cursorul către butonul pentru derulare rapidă de pe ecran tocmai când o gheară smulgea legătura ce acoperea fruntea tinerei. Între ochii ei îngroziți fusese desenat un uriaș tatuaj tribal. Era marea dezvăluire a unei pentagrame sângerii, împodobite cu stele și litere străvechi. Munca asiduă a mamei lui Kelly, machieuză...

Buzele tinerei tremurau în jurul călușului. Zbiera în timp ce demonul îi desfăcea cămașa, pentru a-i scoate la iveală întregul sutien din dantelă neagră. Fata a făcut ochii mari în clipa în care ghearele lui i-au spintecat gâtul...

Kelly a încremenit. Acum demonul se uita pieziș la aparatul de filmat, așa că a derulat înapoi cu câteva secunde, nu pentru a o vedea pe însângerata actriță de mâna a doua, ci pentru a reciti ultimul nume care urca pe ecran.

PRODUCĂTOR EXECUTIV... STERLING MARSHALL

Kelly a scuturat din cap. El finanțase filmul.

— Tu l-ai lansat pe John McFadden, a spus ea către ecran.

Către Sterling Marshall, care murise. Către întuneric. Apoi a derulat până la minutul 1:23. Și-a privit tatăl cum arde.

În primul lui bilet, Sebastian o numise Rose Lund. Rose Lund, un nume pe care nu-l mai folosisese de aproape treizeci de ani. Asta îi tăiasse răsuflarea preț de câteva secunde. Vechiul, tristul ei nume, scris cu acele litere rotunjite, nefamiliare, pe un plic roz-aprins și apoi din nou, pe foaia din interior.

Acum o chema Ruth Freed. Un nume pe care și-l alesese singură, cu treizeci de ani în urmă, atunci când renunțase la puținele sale bunuri lumești, și la mult mai însemnatele ei greșeli lumești, și se mutase împreună cu Zeke și cu restul grupului. Toți cei de acolo, din comunitate, își aleseseră la sosire nume noi, o decizie cu rol practic, dar și simbolic, iar fosta Rose Lund nu tratase această alegere cu superficialitate. De fapt, o privise cu o oarecare teamă. Cum să se decidă ea asupra unui nume, când toate deciziile pe care le luase de-a lungul vieții se dovediseră în permanență greșite?

— *Încearcă să găsești ceva inspirat de Shakespeare sau din Biblie.*

Sfatul venise de la Zeke, pe numele lui întreg Ezechiel, care clar optase pentru cea de-a doua variantă. Așa că Rose procedase la fel, studiind pasaje din Biblie, până când o găsisese pe Ruth: pierdută, fără copii, tânjind după mântuire. Perfect! Numele Freed¹⁸ venise literalmente la pachet cu mutarea. Și Ezechiel purta același nume, la fel ca toți cei care trăiau în comunitate, înțelesul lui fiind evident și adevărat.

Cu toate astea, când văzuse scris *Rose Lund*, Ruth se simțise... nostalgică nu e un cuvânt potrivit. Nu voia să-și recapete vechiul nume mai mult decât voia să-și recapete viața asociată lui. Dar altceva își dorea ea, aproape cu ardoare. Dorința a devenit tangibilă abia când a citit biletul, mai ales acel fragment în care scria: *Știi că-ti iubești fiica.*

Se întâmplase cu șase luni în urmă, la sfârșitul după-amiezii, imediat după cină. Pentru că în seara aceea era de serviciu, Ruth tocmai strângea farfuriile. Jeremiah, care stătea de pază, dăduse buzna în sala de mese, cu un aer atât de încordat, încât Ruth crezuse că iar au venit polițiștii.

— E aici o fostă Rose Lund? întrebuse Jeremiah, căci nimeni de acolo nu cunoștea fostele identități ale celorlalți.

Nimeni nu voia să le știe. Asta era și ideea.

Ruth ridicase o mână tremurândă. Jeremiah îi dăduse biletul, explicându-i că bărbatul care i-l lăsase se afla în fața porții, așteptând. Ea citise scrisoarea în grădina de cactuși, cu Zeke alături.

¹⁸ În traducere, Eliberat (*N.t.*).

— *Un vechi prieten? întrebare el.*

— *Un om complet străin. Dar o cunoaște pe una dintre fetele mele. Vrea să ne întâlnim. Ar trebui să mă duc?*

— *Mă întrebi pe mine. Însă știi deja răspunsul.*

Ruth părăsise grădina de cactuși și, pentru prima dată după ani întregi, ieșise pe poartă pentru a-l întâlni pe străin, pe Sebastian Todd.

La prima vedere o impresionase, aproape că o intimidase, acel bărbat elegant, chel, venit din lumea de afară. Un jurnalist nominalizat pentru premiul Pulitzer, îmbrăcat în alb din cap până în picioare, care pretindea nu doar că o cunoaște pe Kelly, ci și că a scris o carte despre ea. (*Aș putea să-ți trimit un exemplar, îi spusese el. Dar s-ar putea să nu-ți placă.*)

El îi dăduse lui Ruth două informații: (1) Kelly ieșise din închisoare de aproape cinci ani. (2) Acum era căsătorită cu Shane Marshall.

Ruth se prăbușise la auzul numelui. Fiul lui Sterling Marshall. Fratele lui Bellamy Marshall și acum soțul lui Kelly? Nu era cu puțință! Nimic din toate astea nu era cu puțință. Atâta vreme reușise să țină trecutul la distanță, dar ascultând vorbele acelui om, îl simțise prăvălindu-se peste ea, zdrobind-o. Îl acuzase pe Sebastian Todd că minte, fiindcă o minciună din partea lui ar fi fost singura ei speranță. Îi ceruse să plece și să nu se mai întoarcă, dar răul fusese deja făcut.

La o săptămână după prima vizită a lui Sebastian Todd, Zeke se trezise scâldat în sudoare, cu buzele vinete, tremurând incontrollabil. Folosise telefonul de urgență pentru a chema salvarea, iar câteva zile mai târziu, când se întorsese din oraș cu un diagnostic, refuzase să vorbească despre asta.

Ruth știa că, din punct de vedere logic, vizita lui Sebastian Todd n-avea nicio legătură cu boala lui Zeke, dar o parte din ea (aceeași parte care știa că e vinovată pentru soarta fiicelor ei) simțea altceva. Încă de când Ruth stătuse de vorbă cu acel aducător de vești proaste îmbrăcat în alb, lui Zeke îi fusese din ce în ce mai rău. Slăbea văzând cu ochii în coliba lui, zăcând întins pe salteaua subțire, scâldată în sudoare, cu toate păturile date la o parte și cu Ruth alături, dându-i cu lingura supă călduță de pui – singurul lucru pe care îl mai putea mânca în ultima vreme.

În același ungher întunecat al minții ei, Ruth știa, într-un fel ciudat, că Sebastian Todd se întorsese, iar bătaia ușoară în ușa lui Zeke i-a confirmat bănuiala. Bătaia și vocea lui Demetrius.

— Ruth? Ești acolo?

— Da.

Demetrius a băgat capul înăuntru. Tare frumos și tânăr mai era acel cap, cu bucle blonde, buze pline ca de heruvim și ochi albaștri precum cristalul. Ochii lui Zeke. Mama băiatului, Ophelia, părăsise comunitatea cu trei ani în urmă. Dar, spre deosebire de Ruth, ea lăsase în urmă un copil puternic, matur și încrezător, cu un tată capabil să-l crească. Demetrius avea acum optsprezece ani, aceeași vârstă pe care o avea Kelly când fusese găsită vinovată pentru crimă. Lui Ruth i se rupea inima când se uita acum la el, la cât de matur era.

Tânărul i-a întins un plic roz-aprins.

— E... ăă... la poartă un bărbat îmbrăcat într-un costum alb?

Ruth a simțit un clește în stomac.

— Nu vreau să-l văd.

— Ești sigură? a întrebat Zeke, cu glas blând și slăbit. Nu vrei să citești scrisoarea? Ar părea o idee bună, nu-i așa?

Ruth a oftat. Nu putea să-i spună „nu” lui Zeke. Trăia ca să-l știe calm și fericit, iar dacă refuza una dintre sugestiile lui, avea impresia că face exact pe dos. N-a spus nimic, doar a întins mâna. Demetrius s-a apropiat de ea și i-a dat biletul. Era cu treizeci de centimetri mai înalt decât Ruth, însă pentru ea rămăsese tot un băiețel. La urma urmei, îl ajutase să învețe să folosească toaleta, încă îi făcea fursecuri – cele cu două feluri de fulgi de ciocolată erau preferatele lui. Pe vremea când băiatul avea cinci sau șase ani, fusese un răstimp (durase opt luni bune, dacă nu chiar un an) în care el insistase să-i spună Nana. Acea fusese cea mai fericită perioadă din viața ei.

— Mersi, Deedee, i-a spus Ruth acum, adresându-i-se cu porecla din copilărie.

Demetrius i-a zâmbit. Și-ar fi dorit să-l strângă la piept, să-l transforme din nou într-un copilăș, să-l păstreze așa pentru totdeauna.

Înainte de a se întoarce să plece, Demetrius a mers lângă patul tatălui său și a sărutat ușor fruntea lui Zeke.

— Te iubesc, i-a șoptit bărbatul.

Dar Demetrius ieșise deja, închizând bine ușa colibei în urma lui.

— E un tânăr de ispravă, a zis Ruth. Ar trebui să fii mândru.

Zeke a închis ochii.

— Citește biletul, a spus el.

Ruth l-a ascultat. Mesajul avea un singur rând: *Kelly e în pericol.*

Ruth s-a întâlnit din nou cu Sebastian în fața porții. Nu i se părea corect să-l invite înăuntru și nu pentru că n-ar fi avut încredere în el (deși nu avea). Adevăratul motiv era că se temea de efectul pe care l-ar fi putut avea asupra unora dintre copii, a celor născuți acolo, care crescuseră văzând doar haine cusute cu stângăcie și lucruri la mâna a doua. Și uitându-se acum la el, cum stătea sprijinit de Bentley-ul lui verde ca dolarii, cu costumul alb sclipind în lumina lunii, Ruth a știut că instinctul n-o înșelase. Sebastian a întins mâna ca să o strângă pe a ei, iar femeia i-a observat ceasul: voluminos și futurist. Probabil un Rolex, sau oricare o fi fost echivalentul pentru lumea de afară din ziua de azi. Pe vremea când o chema Rose Lund, Ruth s-ar fi topit după bărbatul ăsta.

— Mulțumesc că ai acceptat să ne vedem, a spus el. Știi că nu ne-am despărțit în cele mai bune condiții.

Purta ochelari eleganți și avea o privire intensă, hotărâtă, pe care Ruth știa că e mai bine să n-o întâlnească.

— Nu mi-ai dat de ales cu mesajul tău.

Era o noaptea senină, înstelată, în care bătea vântul. Aerul răcoros se strecura pe sub cămașa de flanelă a lui Ruth și îi răvășea părul. Femeia s-a cutremurat.

— Ce s-a întâmplat cu Kelly?

— Sterling Marshall.

Numele ăla! Ruth a închis strâns ochii.

— Ce-i cu el?

— E mort.

— *Ce?*

— A fost împușcat mortal. Două gloanțe în piept, unul în cap. Exact ca John McFadden. Poliția o suspectează pe Kelly.

Lui Ruth i s-au înmuiat genunchii. A căzut pe jos, picioarele

alunecându-i de sub ea, pământul izbindu-i obrazul, șoldul, palmele.

— Oh, Doamne... Ruth! a strigat Sebastian, ghemuindu-se lângă ea. Mă auzi?

Nu leșinase. Nu era vorba despre asta. Trupul ei cedase, renunțând ca și cum mușchii, oasele și celulele n-ar mai fi vrut să facă parte din ea. Sterling împușcat mortal. Kelly suspectată.

— E vina mea, a șoptit Ruth.

— Ce? Nu! a spus el. Bineînțeles că nu e vina ta.

Sebastian a cuprins-o cu brațele și a ridicat-o în picioare. I-a dat la o parte părul de pe față. Avea mâinile moi și mirosea a parfum scump. Era pentru prima dată după multă vreme când se afla atât de aproape de un bărbat care nu putea a transpirație și săpun făcut în casă, iar asta a purtat-o, din nou, acolo unde nu voia să meargă...

— Este.

— Ascultă!

Bărbatul a prins-o de umeri.

— Ascultă-mă!

Kelly. Numele îi umplea gândurile lui Ruth, îngreunându-i peste măsură inima.

— Ea l-a omorât pe Sterling Marshall.

Sebastian a scuturat din cap.

— Nu l-a omorât. Aș fi în stare să pariez pe viața mea, a spus el. Și, sincer să fiu, nu cred că l-a omorât nici pe John McFadden.

Ruth și-a îngăduit să-i întâlnească privirea. La lumina lunii, ochii lui aveau o nuanță stranie de galben-verzui, ca ai unei pisici.

— Tu vorbești serios! a spus femeia.

El a dat din cap în semn de încuviințare.

— Am discutat cu fostul tău soț.

— Jimmy?

A fost cât pe ce să se prăbușească iar.

— Jimmy încă trăiește?

— E într-un azil și... mă rog, e bine, a răspuns Sebastian, uitându-se în jos. Mi-a vorbit despre *Groapa demonilor*, despre felul în care McFadden a fost răspunzător pentru rănilor lui. Mi-a spus că McFadden merita să moară și că el l-a ucis.

Ruth și-a încrucișat brațele la piept, îmbrățișându-se singură ca să

se apere de frig, de propriile gânduri. *Groapa demonilor*. Doamne, filmul ăla oribil! Amintirile pe care le dezgropa...

— ...am văzut și eu filmul, spunea acum Sebastian. Scena în care bietul om arde e îngrozitoare. Și n-a primit nicio compensație. Să fi fost în locul lui, și eu aș fi făcut-o. L-aș fi omorât pe John McFadden cât ai clipi.

— Te-ai întâlnit cu ea? a întrebat Ruth, înghițind în sec. Ai stat de vorbă cu fiica mea?

— Da. Chiar înainte să vin aici.

— Ce mai face Kelly? s-a interesat ea.

— N-a vrut să discute despre McFadden ori despre tatăl ei.

Bărbatul s-a uitat la Ruth.

— Și ar trebui să-ți mărturisesc că am mințit-o. I-am zis că de la tine am aflat despre *Groapa demonilor*.

Sebastian și-a dres vocea.

— Îmi pare rău, dar dacă n-aș fi procedat așa, m-ar fi azvârlit dintr-un vehicul în mers.

Ruth a tras aer adânc în piept. Din depărtare a auzit un coiot, cu urletul lui ca un plâns.

— Vreau doar să știu ce mai face Kelly. E sănătoasă? Fericită? Mă rog, în afară de...

— Rose, a spus el. Nu cred că știe în ce pericol se află.

— Dar... Ai zis că nu ea l-a omorât pe Sterling.

— N-are importanță! E o ucigașă. Întotdeauna va fi o ucigașă și, atâta vreme cât ăsta va rămâne adevărul, ea va fi mereu personajul negativ.

— N-o pot aresta pe baza unor păreri.

— Fie că o arestează, fie că nu, un om bun și-a pierdut viața. Un erou al cinematografului. Și sunt mulți care o urăsc pentru asta.

Sebastian a făcut un pas mai aproape și i-a pus o mână pe umăr.

— E în pericol.

— Ce pot eu să fac?

— Poți să mă ajuți, a răspuns bărbatul. Să mă ajuți să-i rescriu povestea.

Ruth s-a sprijinit de Bentley și a ridicat ochii. Era uluitor cât de multe stele puteai să vezi acolo, în deșert. Cerul era plin de ele, de

parcă ar fi fost strasuri pe un șal de catifea neagră, făcând nopțile atât de frumoase, încât păreau aproape ostentative. Lui Ruth încă îi venea greu să accepte că, în același timp, exact același cer era complet lipsit de stele în Hollywood, unde căpăta o nuanță anostă de purpuriu, din pricina luminilor puternice și a gazelor de eșapament. Aceleași stele care lui Ruth îi tăiau răsufarea fuseseră mereu acolo. Însă pentru Rose Lund, ele nici nu existaseră.

— Au aruncat cu pietre în apartamentul meu, a spus ea.

— Ce?

— După arestarea lui Kelly, mi-au lovit geamurile cu pietre. Mi-au strigat că sunt o ticăloasă, o mamă rea.

Glasul ei era blând, trist. Parcă nu-i aparținea.

— Cine?

— Nu-i cunoșteam. Nu conta. Oricine ar fi fost, aveau dreptate.

O lacrimă i s-a scurs pe obraz, fierbinte și încărcată de rușine. Sebastian i-a îndepărtat-o.

— Vrei să mă ajuți?

— Sunt un om rău.

Bărbatul i-a întors fața către el, i-a cuprins cu mare grijă bărbia în palmă, ca și cum ea ar fi fost ceva mic, plătând și curat.

— Nu pot...

Sebastian i-a pus un deget pe buze. A clătinat încet din cap.

— Niciun om nu e rău la nesfârșit, doamnă Lund, a zis el. Decât dacă vrea să fie.

Kelly a revăzut scena. Eroul principal, de o frumusețe insipidă, împingându-l pe demonul cel rău în groapa cuprinsă de flăcări. Schimbare rapidă de plan, după care înapoi la demonul care se zvârcolea, la tatăl lui Kelly care se zvârcolea în costumul lui de demon, aruncându-și capul pe spate, trăgându-se de pielea solzoasă... un urlat clar și totuși camera continuase să filmeze. Eroul principal bate în retragere, nesiguranța lui fiind atât de evidentă, de reală... *Camera lui John McFadden continuă să filmeze, în vreme ce Jimmy Lund arde.*

Kelly și-a șters o lacrimă.

— *Din punctul de vedere al tatălui meu, există două feluri de*

oameni pe lumea asta: cei care contează pentru povestea lui și cei care nu contează.

Așa îi spusese Vee cândva. Kelly nu-și mai amintea de ce, dar probabil că fusese cel mai adevărat lucru pe care i-l zisese vreodată.

— Tatăl meu știe cum să spună o poveste bună. Din nu știu ce motiv, are impresia că asta îl face un om bun.

Într-unul dintre rarele momente în care nu era preocupată de sine, mama îi povestise lui Kelly că, înainte de a suferi accidentările, Jimmy fusese destul de pasionat de sport. Și chiar un aventurier, așa cum era de așteptat din partea unui cascador profesionist, genul care caută ceea ce lumea obișnuia să numească „stări euforice naturale”.

— Aș fi fost în stare să-l privesc la nesfârșit cum face surf, îi povestise mama. Nu exista val prea puternic pentru omul ăla, iar felul în care își întindea brațele, Kelly... Dumnezeuule! Era magnific!

Jimmy era acum într-un azil aflat la intersecția dintre Hollywood și Highland. Kelly îl vizitase doar o singură dată. În săptămâna de după ce ieșise din închisoare. Bărbatul avea mintea răătăcită. Demență, provocată de anemia pernicioasă și înrăutățită de anii în care se hrănise prost și luase medicamente fără măsură. Împărțea o cameră cu un alt bătrân, care când și când începea să țipe. Dar pe Jimmy nu părea să-l deranjeze – prietenos ca întotdeauna, chiar și chinuit de confuzie. Era dureros de slab, cu obraji scofâlciți. Avea pielea zbârcită și pătată, iar şuvițele de păr rar și alb îi răsăreau ici și colo, ca niște fărâme de vată folosită. Dar zâmbetul îi rămăsese același. Și tocmai această bucățică neschimbată, singurul lucru care amintea de Jimmy așa cum îl cunoscuse Kelly, tocmai acel zâmbet era cu mult mai sfâșietor decât toate schimbările petrecute.

— Întotdeauna mi-ai fost prietenă, Sondra, îi spusese el lui Kelly.

O confundase cu Sondra Locke. Kelly nu s-a mai întors niciodată acolo. Dar a sunat în fiecare săptămână, ca să afle vești despre el. A stat de vorbă cu asistentele. Însă n-a fost în stare să revadă acel zâmbet. N-a putut suporta.

Kelly și-a pus capul pe masa din bucătărie și a încercat să închidă acel sertar, cel în care se afla tatăl ei, același în care acum se găseau John McFadden și poveștile spuse de el. Dar sertarul s-a încăpățânat să rămână deschis, privind-o cu ură. Ea s-a lovit cu capul de masă,

doar o dată, sunetul izbiturii întrerupând liniștea și dând un ecou durerii.

Kelly s-a dus la frigider și a mai luat o bere. Obișnuia să glumească deseori cu Shane, spunând că și-a „umplut carnețelul de bal cu chimicale”, referindu-se la faptul că în tinerețe luase îndeajuns de multe substanțe halucinogene, încât să-i ajungă o viață întreagă. Dar, cu toate că era adevărat, acum avea nevoie de ceva. Ceva mai puternic decât o bere, care să îndulcească lucrurile și să le facă puțin mai clare.

Trebuia să se mulțumească cu berea. A deschis cutia, a golit-o din trei înghițituri și abia atunci și-a dat seama că bea singură. Complet singură. Shane nu mai era. Își făcea de cap prin cluburi de striptease. Stătea la sora lui. Shane și tatăl său, amândoi pierduți într-o singură zi...

Telefonul din bucătărie a început să sune. Kelly a ridicat repede receptorul și a spus, fără să stea pe gânduri:

— Shane?

— Kelly?

— Da...

— Sunt de la TMZ și, în primul rând, vreau doar să-ți spun *că-mi pare extrem de rău pentru pierderea...*

Kelly a închis telefonul, cu inima bubuindu-i în piept, cu mâinile tremurând. A apăsat pe butonul care afișa numărul apelantului și a parcurs lista apelurilor recente, toate venite de la publicații ca *Los Angeles Times* sau *AMI* și de la tot felul de bloguri despre Hollywood de pe internet, fiecare dintre acei ticăloși lăsându-i în căsuța vocală mesaje învăluite în falsă politețe, călcându-se în picioare ca să ajungă la ea, la Shane, implorând să fie lăsați să spună ei povestea.

Există două feluri de oameni pe lumea asta...

Kelly a trecut peste toate acele numere până când, în sfârșit, spre finalul listei, a găsit apelul lui Bellamy din acea dimineață și a sunat înapoi. Era trecut bine de miezul nopții, dar nu-i păsa. Ora n-avea nicio importanță.

Pasăre de noapte ca întotdeauna, Bellamy a răspuns după primul țârâit.

— Nu vrea să discute cu tine, a spus ea.

Iar Kelly a închis ochii, lăsând lacrimile să i se scurgă pe la colțurile lor. Vocea lui Bellamy nu se schimbasese aproape deloc. Parcă ar fi fost copile, căci atunci vorbiseră pentru ultima dată. *Parcă ar fi fost două copile, certându-se din cauza unui băiat...*

— Nu înțeleg ce se întâmplă.

Nu asta intenționase să spună Kelly. În toate fanteziile furioase pe care le avusese de-a lungul anilor, era ultimul lucru pe care își imaginase că i l-ar spune lui Bellamy. Dar în fanteziile ei, de-a lungul vieții ei, Kelly nu se mai simțise niciodată astfel: neajutorată, ca și cum întreaga lume ar fi fost smulsă de sub ea. Nu mai trăise asemenea senzații de treizeci de ani.

— Nu știi ce se întâmplă? a replicat Bellamy. Ești o psihopată. Ești malefică. Iar Shane a aflat în sfârșit și el.

Kelly a tras aer în piept, a încercat să se liniștească.

— Am nevoie să stau de vorbă cu Shane.

Bellamy a oftat – un pufnet prelung, care a răsunat dureros în urechea lui Kelly.

— Nu poți. Doarme buștean.

Kelly a închis ochii.

— Bellamy, îmi pare rău.

— L-ai omorât pe tata! L-ai omorât pe cel mai bun prieten al lui, după care l-ai omorât și pe el și tot ce poți să zici e...

— Am vrut să spun că-mi pare rău pentru Shane.

Bellamy a scos un sunet de uimire.

— Te-am primit în viața mea! Te-am primit în viața mea și tu... tu pur și simplu... ai distrus-o! Din interior.

Kelly a scrâșnit din dinți. Și-a strâns pumnii.

— Prostii! Tu m-ai distrus pe mine. M-ai transformat în ceva ce nu eram. Știi al dracului de bine cine era John McFadden.

— Da, știu cine era, a răspuns calm Bellamy. Era cel mai bun prieten al tatălui meu.

Acum Kelly dărdâia, întreg trupul i se cutremura, își simțea creierul incandescent, iar sertarele se deschideau brusc, zăngănind și rupându-se. Afară, a auzit bubuitul unui tunet, apoi revărsarea ploii, cerul deschizându-se așa cum rareori o făcea acolo, plângând în hohote.

— Credeam că îmi ești prietenă, a spus ea la telefon. Singura prietenă pe care am avut-o vreodată. N-ai depus mărturie, dar a fost în regulă. Te-am înțeles. Îmi era tare dor de tine, Bellamy, dar nu mă sunai niciodată. Îți trimiteam scrisori, dar nu răspundeai niciodată, iar când în sfârșit ai făcut-o... când în sfârșit ai sunat... Doamne, în acea singură zi în care m-ai sunat și m-ai întrebat ce mai fac, am crezut că o să-mi explodeze sufletul. Îți păsa cu adevărat! Mi-era dor de tine! Aveam nevoie de tine și tu m-ai făcut să spun asta. M-ai făcut să plâng și să-ți zic că-mi lipsești. Dar ai procedat așa doar ca să poți... transforma totul în artă. Îți aduci aminte ce mi-ai spus, Bellamy? Îți aduci aminte ce mi-ai spus în timpul celui telefon de cinci minute pe care mi l-ai dat când eram în închisoare? După ce ți-am mărturisit că mi-e dor de tine?

Ploaia tropăia pe acoperiș.

— Mi-ai spus că mă iubești, Bellamy!

Niciun răspuns. Kelly a ascultat zgomotul ploii până când acesta s-a mai potolit, transformându-se într-un răpăit surd. I-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama că Bellamy închisese de ceva vreme, că-și descărcase sufletul în fața unei linii moarte.

— Măcar nu m-a înregistrat, a șoptit Kelly, cu glasul găuit, frânt.

A început să plângă. Pentru Shane și pentru părinții ei, pentru Sterling Marshall și pentru Catherine, pentru prietenii pe care obișnuia să-și închipuie că-i are, pentru toate lucrurile în care obișnuia să creadă. A plâns pentru tot ce pierduse odată cu moartea lui John McFadden și pentru acele lucruri mărunte care încă îi rămăseseră.

A plâns așa cum n-o mai făcuse niciodată, sau poate doar în copilărie, vaitându-se cu glas tare, de vreme ce nu era nimeni care s-o audă, unica parte bună în a fi complet singur.

Când în sfârșit s-a calmat îndeajuns încât să-și șteargă lacrimile de pe față și să-și încetinească respirația la un ritm normal, Kelly și-a dat seama că ploaia se opriese. A atins fereastra bucătăriei, scăldată în lumina lunii, ceea ce făcea ca picăturile de apă să sclipească. *Când a plouat ultima dată aici?* Kelly nu-și mai amintea. Nu-i venea să creadă că acolo avea să mai plouă vreodată.

A auzit un bubuit în ușa de la intrare. Și-a aruncat iute privirea

spre ceasul de deasupra cuptorului. 12:55 noaptea. Shane dormea buștean, conform spuselor lui Bellamy. Cine altcineva putea să bată? S-a gândit la reporterii care-i lăseseră mesaje, la detectivul din acea dimineață, la toți oamenii din lume care o urâseră în trecut, care probabil că o urau încă, ba chiar mai mult acum, în parte din cauza celor petrecute cu Sterling Marshall, în parte pentru că toți preferau să creadă că...

Tremurând, Kelly s-a îndreptat către suportul de lemn de pe marginea mesei de lucru și a smuls din el un cuțit de măcelărie. S-a dus la ușă, și-a lipit fața de geam...

Îi venea greu să vadă prin el, dar i-a zărit silueta. Luna îl lumina din spate, ca pe un erou negativ dintr-un film. Însă chiar și la lumina lunii, chiar și prin geamul mat, Kelly reușea să-i vadă chipul, tatuajele. A aruncat cuțitul și a smucit ușa.

— Rocky! a spus ea, prăbușindu-se în brațele sale, lipindu-și fața de gâtul lui, respirându-l ca pe o amintire.

Capitolul 14

Din multe puncte de vedere, McFadden e făcut din același aluat cu Stanley Kubrick și Hal Ashby – acel soi rar de regizori care respiră, mănâncă și visează propria muncă.

— Tratez contractul pentru un film așa cum aș trata un contract prenupțial, spune el. Semnez doar dacă sunt complet îndrăgostit de proiect și, pe întreaga lui durată, îi ofer tot ce am.

McFadden zâmbeste, ochii lui căprui și calzi încrețindu-se pe la colțuri.

— Sunt cum nu se poate mai credincios.

Devotamentul mistuitor al lui McFadden pentru meșteșugul său a presupus sacrificarea altor aspecte ale vieții lui. Singura sa căsnicie, de când avea în jur de douăzeci de ani, cu modelul Leilani Valle, s-a dovedit mai scurtă decât unele dintre proiectele sale cinematografice, durând mai puțin de doi ani.

— E uimitor că m-a suportat atâta vreme, râde el. Dar nu regret timpul petrecut cu Leilani. M-a ajutat să cresc în feluri importante.

Cel mai important dintre toate, scurta căsătorie a dat naștere lui Vincent, în vârstă de paisprezece ani. Pe când avea unsprezece ani, acesta a apărut în filmul tatălui său, Sfidare – versiunea McFadden a unei partide de pescuit tată-fiu.

— Asta ne-a adus mai aproape.

McFadden zâmbeste.

— Munca apropie întotdeauna.

Și munca are întotdeauna prioritate. Deși cercul lui de prieteni din industria cinematografică îi include pe legendarii „băieți răi” Jack Nicholson și Robert Evans, chipeșul regizor în vârstă de treizeci și opt de ani e de cele mai multe ori absent de la petrecerile hollywoodiene. Curat ca lacrima (mai ales după standardele „capitalei filmului”) McFadden nu fumează, arareori bea și nu merge mai niciodată la întâlniri cu femeile.

— Johnny e cam ca un călugăr, glumește prietenul lui apropiat, legendarul actor Sterling Marshall. Eu îi tot zic „de ce să irosești frumusețea asta?” Dar nu vrea să mă asculte. Tot ce-și dorește e să

„creeze”.

Asta face ca McFadden să fie la fel de rar în Noul Hollywood ca gelul de păr, izmenele ori „păstratul pentru după căsătorie”. Dar pe el nu pare să-l deranjeze și rămâne concentrat pe obiectivele lui.

— Poate că sunt plicticos, dar știu ce vreau de la viață, râde regizorul, al cărui șarm prietenos, combinat cu intensa atenție acordată detaliilor, au dus la performanțe ale unor giganți ca Marshall, Nicholson și Henry Fonda.

— Vreau să spun povești, declară el. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

DIN
„John McFadden: Portretul unui artist”
People
15 aprilie 1978

Capitolul 15

14 aprilie 1980

— Ce-i ăla? a întrebat Bellamy

— E un sandwich, a răspuns Kelly. Cred.

Bellamy a izbucnit în râs, dar Kelly s-a simțit oarecum prost. Tatăl ei se străduise foarte mult.

Stăteau așezate pe covorul cu imprimeu de zebra din dormitorul lui Bellamy, așa cum făceau de cele mai multe ori atunci când ar fi trebuit să se afle la școală, trăgând un cui, Kelly despachetându-și prânzul pentru ca amândouă să scoțoască prin el în căutarea a ceva comestibil.

Tatăl lui Kelly, pe care îl chema Jimmy Lund, se trezea în fiecare dimineață și îi pregătea fiicei sale prânzul la pachet. Făcea asta indiferent cât de amețit s-ar fi simțit, indiferent cât de rău i-ar fi fost. În ultima vreme, Kelly nu prea mai vorbea cu Jimmy. Treceau unul pe lângă altul pe hol, mâncau cina mai mult în tăcere. Când ea se mutase în apartamentul lui, bărbatul o avertizase că uneori îl doare să vorbească.

— *Nu e vina ta, ci a mea*, îi spusese el.

Iar asta era o asemenea perioadă. Dar, cu sau fără conversații regulate, ea putea oricând să-și dea seama cât de rău îi mergea lui Jimmy de la o zi la alta, judecând după calitatea prânzului. S-a uitat la sandwich: o bucată strâmbă de cașcaval între două colțuri de pâine. *Destul de rău*, și-a spus Kelly.

— Mai e ceva acolo? a întrebat Bellamy.

Kelly a scos o punguță de chipsuri Lays care arăta de parcă ar fi fost călcată de un camion. Bellamy a oftat.

— Știi ce? Mă duc să înfrunt bucătăria.

I-a întins țigara de marijuana lui Kelly.

— Mai vrei?

Kelly a tras îndelung, a ținut fumul în piept, așa cum știa să facă acum, apoi i-a dat drumul ușor, printre buzele întredeschise, astfel încât să i se ridice în nas ca un abur. Bellamy numea asta *stilul francez*. A închis ochii și curând a început să se simtă moale, elastică.

Se pricepea să se amețească.

În dimineața aceea, după ce-i pregătise prânzul lui Kelly, Jimmy stătuse aplecat deasupra chiuvetei din bucătărie, cu apa fierbinte curgând preț de zece, cincisprezece minute, umplând întreaga încăpere cu aburi. Vasele murdare se adunaseră deja de câteva zile, prin urmare Kelly a presupus că tatăl ei urma în sfârșit să le spele. *Poate că se simte ceva mai bine*, se gândise ea. Dar apoi s-a uitat la el, chiar s-a uitat la el, cum stătea acolo, perfect nemișcat, cu trupul înclinat într-un unghi ciudat, și atunci și-a dat seama: ațipise.

Kelly a oprit apa și l-a lăsat în bucătărie, dormind de-a-n picioarele. A ieșit pe ușă și s-a dus drept la mașina lui Bellamy, care o aștepta. *De ce să-l trezesc?* și-a zis ea. Poate că ar fi trebuit s-o facă.

Din unele puncte de vedere, tatăl lui Kelly era exact așa cum se așteptase, din altele, se dovedise surprinzător. Se așteptase să fie amețit de pastile. Mama ei îi spusese cu multă vreme în urmă că, după ce suferise arsuri grave în timp ce făcea o cascatorie pentru un film horror cu buget scăzut, Jimmy devenise dependent de băutură și analgezice ca să poată lucra în continuare.

— *Tatăl tău se droghează cu o dietă regulată compusă din Percocet și Jack Daniel's*, zisese ea.

Așadar starea lui n-o luase prin surprindere: somnolența, confuzia, ațipitul, transpiratul și crizele de plâns din toiul nopții, când pastilele își pierdeau efectul, iar Kelly ar fi trebuit să doarmă. Bănuise toate astea.

De fapt, când își făcuse apariția la ușa lui, se gândise că are cam cincizeci la sută șanse ca el să fie îndeajuns de treaz, încât să-i deschidă. Bătuse cu sfială, cu inima bătându-i mai repede, cu fața încă lipicioasă din pricina lacrimilor vărsate în taxi.

Se gândise să bată mai tare, dar el îi răspunsese. Un tip slăbănog, cu ochi mari, încețoșați, ca două ouă prăjite. Era mai mic decât și-l amintea. Dar la urma urmei și ea era mai mare decât fusese ultima dată când îl văzuse.

— Bună. Sunt... Ăăm...

Privirea lui se luminase numaidecât. Își aruncase brațele în jurul ei.

— Știu cine ești!

O bătuse pe spate cu o forță neașteptată și întrebase de mama ei

(*Rosie e OK?*). Îi dusese valiza în casă, pusese la fiert apă pentru ceai și spusese *Nu-mi vine să cred! Fetița mea!* Iar și iar, de parcă ar fi câștigat la loterie. Asta o luase prin surprindere la Jimmy.

Kelly s-a uitat la ceasul de pe noptiera lui Bellamy, gândindu-se încă la tatăl ei rămas lângă chiuvetă. Era aproape zece și jumătate. Incidentul se petrecuse cu trei ore în urmă. Nu-l mai văzuse niciodată ațipind în picioare și, pentru o clipă, s-a gândit că poate ar trebui s-o roage pe Bellamy s-o ducă cu mașina până acasă, doar ca să vadă ce face Jimmy. Dar când a încercat să se ridice în picioare, a simțit cum se învâрте camera. Nu putea să meargă nicăieri, nu în starea aceea.

Și-a zărit în treacăt imaginea reflectată în oglinda măsuței de toaletă: cearcănele de sub ochi, șuvița blond-platinat pe care Bellamy i-o vopsise de mântuială cu o săptămână în urmă... Purta un tricou, și acela al lui Bellamy, sărăcăcios, fără mâneci, cu o măsură mai mic și având o nuanță de verde care n-o prindea. Bellamy îi spusese că arată drăguț, dar, după părerea lui Kelly, tricoul părea furios că stătea pe ea.

Trebuia să se aranjeze. Nu voia să fie văzută în halul ăsta, mai ales de către părinții lui Bellamy, care se puteau întoarce acasă în orice clipă. Nu-i întâlnise decât o singură dată, când Bellamy o invitase să rămână la cină, dar amândoi o făcuseră să se simtă foarte jenată, cu strălucirea lor, cu perfecțiunea lor. Doamna Marshall, cu coafura ei desăvârșită, cu perlele ei și cu glasul care nu se ridica niciodată peste nivelul unei șoapte politicoase. Și domnul Marshall... Sterling Marshall, parcă desprins dintr-o veche scenă de film, *acel* Sterling Marshall, stând față în față cu ea la aceeași masă... Kelly era de părere că el n-o simpatiza prea mult.

Își dorise cu ardoare să le spună ceva spiritual soților Marshall, ceva care ar fi putut să-i facă să zâmbescă. Însă la fel de bine ar fi putut să fie la una dintre orele de școală, cuprinsă de timiditate, nereușind să-și găsească cuvintele, sângele urcându-i în urechi în timp ce-și simțea fiecare picătură de sudoare de pe trup, hainele mușcând-o, iar părul atârându-i de-o parte și de alta a feței... Abia dacă fusese în stare să le răspundă cu „da” și „nu” la întrebări, să dea mai departe mazărea fără s-o verse peste tot. Și nici fratele lui Bellamy n-o ajutase, holbându-se întruna la ea. Era ceva în neregulă

cu copilul ăla!

Bellamy trebuia să aibă niște luciu de buze, niște fard de obraz, ceva. Kelly a tras unul dintre sertarele măsuței de toaletă și a început să scotocească prin el. A găsit câteva brichete, niște parfum și un set de stilouri. Ai fi crezut că sertarele lui Bellamy trebuie să fie perfect organizate, dar, de fapt, în ele era o mare debandadă. Următorul sertar s-a dovedit mai promițător: oja, rimel, câteva farduri pentru obraz. A ales unul dintre ele, un corai frumos. Și-a pudrat pomeții, studiindu-se în oglindă. *Doar o urmă. Mai mult ar arăta vulgar...*

Kelly a auzit pași pe scări și a azvârlit pensula înapoi în sertar. Era pe cale să-l închidă în grabă, când a observat ceva înfipt în colțul din spate: o Punguță. Kelly a scos-o afară. Nu s-a putut abține. Dacă Bellamy și Vee o învățaseră ceva în ultimele două luni, atunci o învățaseră că lucrurile bune vin în Punguțe.

În asta se afla o singură lamă de ras. Nimic altceva. Părea ruginită, dar când Kelly a ridicat-o în lumină, a observat că lama avea pe ea o crustă de... sânge?

— Ce faci?

Bellamy stătea în prag, cu o pungă de pufuleți într-o mână și cu o casetă video în cealaltă.

— Îmi pare rău. Căutam farduri pentru obraz.

Bellamy s-a înroșit la față. Însă ce-ar fi putut să spună? N-avea cum să se înfurie pe Kelly. Trebuia să înțeleagă, nu-i așa? Cu câteva zile în urmă, frățiorul ei, Shane, își invitase câțiva prieteni la ei și, pentru că Jimmy era plecat la o filmare, merseseră cu mașina până acasă la Kelly, ca să scape de zgomot. La un moment dat, Kelly mersese la baie, iar când se întorsese, o găsisse pe Bellamy umblându-i prin comodă. Aceasta ridicase privirea spre ea și rânjise ca și cum ar fi avut tot dreptul să cotrobăiască.

— *Căutam secrete*, îi spusese ea.

— Poți s-o pui la loc, te rog? a zis Bellamy acum.

Kelly s-a uitat lung la ea, cu Punguța atârându-i în mână, cu un milion de întrebări alergându-i prin minte. Dar privirea din ochii prietenei sale i-a închis gura. A pus Punguța la loc. A închis sertarul. *Nimeni nu-i perfect. Oricine are un sertar pe undeva, cu ceva ascuns în el.*

— Căutam secrete? a încercat ea.

Bellamy i-a zâmbit. Era un zâmbet forțat, care nu i se oglindea în ochi.

— Cred că ai găsit unul.

Kelly a simțit că ceva se sparge, dar fără să știe exact ce.

— Îmi pare foarte rău.

Bellamy s-a apropiat.

— N-am făcut asta multă vreme.

— Ce-ai făcut?

Bellamy a lăsat pe pat caseta video și punga cu pufuleți, apoi a îngenuncheat lângă Kelly. Și-a împins în sus brățelele de argint și i-a arătat interiorul încheieturii. Erau acolo șase tăieturi egale, vindecate, dar încă vizibile.

— Vezi cât de mult s-au estompat?

Kelly s-a uitat la ele cu gura căscată. Nu știa ce să zică.

— Trebuie să-mi promiți ceva, a continuat Bellamy. Privirea din ochii ei începea să dispară, iar încrederea să-i revină.

— Orice.

— Că n-o să mai vorbești niciodată despre asta.

Kelly a răspuns repede:

— OK.

— Să nu mai spui nimănui. Mai ales lui Vee.

— Promit, a zis Kelly, întrebându-se: de ce lui Vee?

Dar a tăcut. Bellamy a privit-o multă vreme. Avea ochii roșii, însă Kelly nu știa sigur dacă din pricina emoției sau doar a drogurilor. La urma urmei, amândouă erau afumate.

— N-o să mai vorbesc niciodată despre asta.

Bellamy a sărutat-o, atât de ușor și de blând, cu buzele abia atingându-li-se, încât parcă nici nu s-ar fi întâmplat.

— Acum suntem surori, a spus ea. Ne păstrăm secretele una alteia.

— Du-te și adu untul, a spus Bellamy cu vocea de bătrân răgușit a lui Marlon Brando, pe care o imita perfect.

Probabil că era a zecea oară când repeta replica de când se terminase filmul. *Ultimul tangou la Paris*, un adevărat film deochiat

pe care îl furase din camera de proiecție privată a părinților ei, în timp ce Kelly îi scotocea prin sertare. Îl văzuseră la videocasetofonul lui Bellamy, Kelly fiind mereu îngrijorată că Sterling Marshall ar putea să apară și să le prindă. Îngrijorată și îngreșoșată. Nu crezuse că un film deocheat poate să fie atât de scârbos și deprimant. Iar Marlon Brando... ce vedea fata aia la el, tot numai piele căzută, și găfâieli, și...

— *Maria Schneider era cu doar doi ani mai mare decât noi atunci când a jucat în filmul ăsta*, îi spusese Bellamy în timpul genericului.

Un lucru pe care Kelly, mai ales Kelly amețită de droguri, n-avea nevoie să-l știe.

— Ar fi bine să strecor filmul înapoi, a zis Bellamy acum. Mă tem că Flora m-a văzut șterpelindu-l. Dădea cu aspiratorul în biroul tatei.

S-a furișat afară din cameră. Kelly a motololit punga de pufuleți și a aruncat-o la coșul de gunoi. Starea euforică începea să-i treacă. S-a gândit iar la Jimmy, la Jimmy așa cum arătase de dimineață, stând în picioare lângă chiuvetă, și s-a îndreptat spre telefonul aflat lângă patul lui Bellamy. Memorase deja numărul tatălui ei, așa că l-a format și a ascultat soneria zbârnâind o dată, de două ori, de trei ori.

— Alo?

Era vocea lui Jimmy. Kelly a fost cuprinsă de ușurare. E viu. Răspunde la telefon. Intenționase să închidă pur și simplu, dar i s-a părut un gest răutăcios, având în vedere cât de confuz era Jimmy.

— Alo? E cineva acolo?

— Bună.

— Kelly? Ești OK?

— Sunt... sunt bine.

— Suni de la școală?

— Da. Am... ăăă... tocmai am luat prânzul și voiam doar...

— Da?

— Voiam să-ți mulțumesc, a spus ea, pentru că-mi pregătești prânzul în fiecare zi.

A urmat o lungă pauză la celălalt capăt al firului.

— Cu plăcere, Kelly.

— Pa, tată.

Abia după ce a închis, și-a dat seama cum îi spusese. *Tată*. De când se mutase la el i se tot adresase cu *Jimmy*.

— Du-te și adu untul.

Se întorsese Bellamy. Kelly s-a răsucit înspre prietena ei, care stătea în prag.

— Încetează cu replica asta! a zis ea, înainte să-și dea seama că Bellamy nu era singură.

— Ia uite cine a venit.

Bellamy a făcut un pas în lateral și a arătat cu brațele, precum o asistentă tv de la *Prețul corect*.

— Bună, Kelly, a spus Vee, premiul de la jocul-concurs.

Purta blugi strâmți, un tricou negru și o haină din piele lucioasă, asortată cu părul lui negru. Avea zâmbetul binevoitor, iar în ochi îi sclipia cea mai caldă nuanță de albastru pe care Kelly o văzuse vreodată.

— Ce faceți voi, fetelor, de nu sunteți la școală?

A pus întrebarea pe un ton apăsător, ce parodia furia. Kelly a izbucnit în râs, înseninându-se. Vee avea întotdeauna efectul ăsta asupra ei și nu pentru că arăta absolut perfect, nici măcar pentru că se purta frumos. Era mai degrabă felul în care se uita la ea. Kelly încă nu-l cunoscuse pe tatăl lui, regizorul, dar bănuia că de la el învățase asta. Cineva care se uită așa la tine... Cineva care te poate face să te simți așa, te poate convinge să faci orice în fața camerei de filmat. Orice!

— Vee, a spus Kelly, hai cu toții să, gen... Nu știu.

— Mi-ai luat vorba din gură, a intervenit Bellamy.

Vee a zâmbit, în felul acela lent al lui, care promitea tot felul de lucruri.

— Sunteți gata pentru o aventură?

— Da.

— Daaa! a răspuns Bellamy

— Păi, bine, a zis el. Pentru că am adus ceva.

— Da?

Kelly și Bellamy au rostit întrebarea la unison, în timp ce băiatul ducea mâna la buzunarul hainei, amândouă așteptând cu nerăbdare ivirea Punguței, jinduind să încerce orice pastilă, plantă sau praf ar fi adus Vee de data asta.

Dar nu era o Punguță. Era o armă. Vee le-a întins-o ca pe o

ofrandă, ținând-o cu grijă în palmele întinse.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Bellamy.

— De unde ai luat-o?

Vee a rânjit înspre Kelly.

— E a lui taică-meu. Le colecționează.

Kelly și-a simțit ochii uscați și sărați. Uitase să clipească.

— El ți-a dat-o?

Vee s-a mulțumit să râdă. Ea a vrut să mai spună ceva. „De ce?” sau „haide!”. Sau „glumești?”. Dar Bellamy i-a luat-o înainte, bătând din palme și ținând ca un copil.

— Ce mai așteptăm? a zis ea. Hai s-o testăm!

Au luat pistolul și s-au urcat în mașina cu care venise Vee, Jaguarul tatălui său. Era vopsită într-un albastru intens, ca de safir, cu scaune din piele crem, mai bune decât orice obiect văzut vreodată de Kelly. Ea a ajuns să stea în față, după ce Bellamy s-a strecurat pe bancheta din spate.

— N-ai trăit până când n-ai stat în dreapta într-un Jaguar, i-a spus prietena ei.

Și a avut dreptate. Kelly și-a dat seama de asta chiar dinainte ca Vee să pornească mașina, după felul în care o susținea scaunul, după felul în care învelișul din piele îi atingea ceafa și genunchii, părând incredibil de moale. Lucrurile pe care le au bogații în viețile lor. Lucrurile cu care trăiesc zi de zi.

Vee i-a atins genunchiul cu brațul atunci când a pus arma în torpedoul pe care apoi l-a închis.

— O să fie distractiv, a spus el.

A dat drumul aerului condiționat și a pasat o țigară de marijuana din mână în mână, iar când a pornit motorul, Kelly se simțea fericită, fericită până la lacrimi. Fericită mai presus de cuvinte.

— Mariposa? a întrebat Bellamy.

Vee a dat din cap în semn de încuviințare. Kelly a zis:

— Voi vorbiți spaniola?

— Acolo mergem.

— Mariposa e un orașel minuscul, a explicat Vee. E departe de țarm, lângă Death Valley... Îmi place să merg acolo uneori.

— E locul în care a filmat taică-său pelicula aia, *Sfidare*, a spus Bellamy. Cred că lui Vee îi place să se ducă acolo pentru că îl face să se simtă din nou ca un copil, nu-i așa?

Băiatul a scuturat din cap.

— Îmi place să merg acolo, a spus el, pentru că nu mai merge nimeni altcineva.

Kelly s-a relaxat în îmbrățișarea scaunului adâncit. Greu de crezut că un om cu o viață ca a lui Vee ar vrea să evadeze într-un loc în care să fie singur sau că un om cu o viață ca a lui Bellamy ar da din cap înțelegător, de parcă ar avea traiul lui Kelly, un trai de care să aibă sens să fugi.

Asta a făcut-o să se gândească la ceva ce-i spusese cândva Catherine:

— Nu toate lucrurile se întâmplă cu un motiv. Dar cele importante, da.

Nu-și amintea precis când auzise asta de la sora ei, dar se întâmplase în ultimele luni dinaintea morții ei. Pe vremea aceea, habar n-avea despre ce vorbea geamăna ei.

Poate că la asta se referea Catherine, și-a zis Kelly. Poate că se referea la întâlnirea cu astfel de oameni.

Drumul a durat puțin peste două ore. Au ascultat radioul, postul KROQ, până când emisia a început să pârâie și să se piardă, după care au vorbit între ei în șoaptă, ca la bibliotecă, toți conștienți de prezența armei din torpedo, toți tratând-o cu respect, ca și cum ar fi fost un al patrulea pasager.

— Tata deține proprietatea asta, a spus Vee, în timp ce intrau cu mașina pe o poartă deschisă și înaintau pe un drum nepavat, ridicând nori de praf în jurul lor. A cumpărat-o când a făcut filmul și a zis că o să construiască ceva pe ea. Dar n-a folosit-o la nimic. Cred că a uitat de ea.

— De o bucată întregă de pământ? s-a mirat Kelly.

Și încă o bucată mare! Kelly avea impresia că drumul pe care se aflau se întindea pe cel puțin un kilometru și jumătate.

— Cum poate să uite așa ceva?

Vee a ridicat din umeri.

— Tata uită destul de ușor diverse lucruri.

— Cum ar fi mama ta, a spus Bellamy.

Băiatul a dat din cap în semn de încuviințare, dar nu s-a uitat la ea.

Drumul a cotit spre o alee, iar Vee s-a oprit la capătul ei. Nu exista nicio casă acolo, nicio clădire. Doar o uriașă fâșie de țărână cărămizie, pe care se aflau câțiva palmieri, niște cactuși răzleți și un pârâu. Soarele s-a revărsat asupra lor din clipa în care au coborât din Jaguar – un adevărat șoc pentru organism după aerul condiționat.

— Mă duc să-mi întind picioarele, a spus Bellamy și a plecat, alergând ușor înspre pârâu.

Era straniu acolo, în Mariposa. Vee spusese că numele înseamnă „fluture” în spaniolă și locul chiar semăna cu un cocon: ciudat de tăcut, liniștea uruindu-ți în urechi. Kelly s-a uitat la nisipul roșiatic, la pârâul firav ce-și croia drum fără să scoată niciun sunet.

— E un pește acolo, a spus Vee.

O urmărise cu privirea. S-a aplecat în interiorul Jaguarului, a deschis torpedoul și a scos pistolul.

— Poți să-l ții o secundă? a întrebat-o el pe Kelly. Nu-ți face griji. Încă nu e încărcat.

Kelly a oftat.

— Îmi doresc să fi știut asta când eram în mașină.

— De ce?

— Armele încărcate mă sperie, a zis ea. Mi-era teamă că o să nimerești peste un dâmb, iar pistolul pur și simplu... o să se descarce acolo.

Vee a zâmbit.

— Nu merge așa.

Kelly a întins mâinile. Vee i-a așezat arma în palme. Era mult mai grea decât părea. Încălzită de soare, parcă ar fi fost o bucată de fier în mâinile întinse ale lui Kelly. Ar fi vrut să-și răsfire și mai mult degetele, căci se temea că o s-o scape. *Stăpânește-te!* Și-a strâns mâinile în jurul mânerului, la început evitând trăgaciul. Dar apoi l-a apăsât. Nu s-a putut abține. Chiar dacă pistolul nu era încărcat, apăsarea trăgaciului i-a înmuiat genunchii. Kelly a îndreptat țeava spre pământ. Greutatea ei îi trăgea brațele în jos și o făcea să se simtă mai puternică.

A ridicat-o ușor, a îndreptat țeava spre linia orizontului și s-a uitat de-a lungul pistolului, obiectul din metal greu devenind o prelungire a ei, forța scurgându-se din și înspre el, în mâinile lui Kelly, în încheieturi, prin mușchii ei întinși, prin brațele încordate, până în inimă.

Vee stătea pe aproape. Îi simțea privirea pe obrazul ei, răsuflarea lui gâdilându-i urechea când vorbea.

— Pe cine ai vrea să-l folosești?

— Pe Evan Mueller.

— Cine?

— Un nenorocit de la ora de științe. Mă face în toate felurile. Azvârle cocoloașe cu scuipat.

Vee a pufnit.

— Cocoloașe cu scuipat! Risipă de gloanțe.

— Ba nu, Vee! E rău!

— Un fraier care azvârle cocoloașe cu scuipat în fete nu merită nici măcar să te gândești la el. Spune-i să se ducă dracului. Păstrează glonțul pentru cineva *important*.

— Nu pot... nu pot să-i spun pur și simplu să se ducă dracului.

— De ce?

— E popular. Are prieteni.

— Tu ai prieteni mai buni.

Kelly a zâmbit. Ar fi vrut să nu mai plece niciodată de acolo. Ar fi vrut să nu mai coboare niciodată arma, care semăna întrucâtva cu un nou drog, cel mai bun fel de drog, cum ar fi cocaina, dar mai puternic.

— Mă simt alt om.

— Ce soi de om?

S-a întors către el. S-a uitat drept în ochii lui albaștri, frumoși, periculoși și, pentru prima dată, nu s-a îmbujorat.

— Perfect.

Obrajii lui s-au înroșit. Se întorsese roata, acum Vee era cel îmbujorat.

— Ce te face să crezi că nu ești deja perfectă?

Preț de câteva clipe, bucata de aer dintre cele două fețe a părut că zbârnăie. Kelly încă se uita fix în ochii lui Vee, conștientă de brațele

ei întinse, de arma pe care o ținea în mâini și care o hrănea, îi dădea putere. *Sărută-l! Sărută-l acum sau n-o să se mai întâmple niciodată...*

Vee a spus:

— Unde s-a dus Bellamy?

Kelly și-a relaxat umerii. Era ultimul lucru pe care se așteptase să-l audă de la el. A lăsat pistolul în jos, vraja fiind ruptă. Oare totul fusese numai în imaginația ei? Oare doar ea auzise zbârnâitul acela, pielea înroșită a lui Vee fiind rezultatul căldurii din deșert? Kelly a fost cât pe ce să întrebe, atât de apropiat îl simțea încă. Dar apoi a arătat înspre pârâu, înspre Bellamy aflată pe malul lui, șezând în țărână, cu spatele la ei. Părea mică și fragilă, ghemuită ca un arici, cu genunchii strânși sub bărbie.

Preț de câteva secunde, Kelly a fost furioasă pe Bellamy. O *face special*. A stricat momentul, doar ca să fie ea în centrul atenției. Dar, de îndată ce gândul a prins contur în mintea ei, s-a simțit vinovată pentru el și, odată ce s-au apropiat de prietena lor, și-a retras cuvintele. A văzut-o pe Bellamy ștergându-și ochii. Plânge?

— Ce-i cu ea? a șoptit Kelly.

— Cine știe?

— Am spus eu ceva ce n-ar fi trebuit?

Vee a scuturat din cap.

— Întotdeauna se poartă așa când venim aici, în Mariposa.

— Așa, cum?

— Ciudat.

Kelly s-a uitat la el.

— Poate că ție o să-ți spună, a continuat el.

Kelly a alergat ușor înspre Bellamy. A îngenuncheat alături de ea și i-a spus pe nume. Și-a pus mâna pe umărul ei, i-a rostit din nou numele, dar Bellamy n-a vrut s-o privească.

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nimic, a șoptit fata. Cred... cred că sunt deshidratată sau ceva.

— Vrei să bei din pârâu?

Bellamy a scuturat din cap și a tras aer în piept, adânc și zgomotos.

— Ești sigură că te simți bine?

Bellamy s-a șters la nas cu dosul mâini și a ridicat ochii către Kelly.

— Jur! Sunt bine. Doar că... e ceva cu locul ăsta. Liniștea, poate. Mă

mișcă.

Kelly s-a prefăcut că nu observă pielea pătată, ochii roșii.

— OK, a spus ea. Vrei să te las singură?

— Nu.

— OK.

— Kelly?

— Da?

— Tu îți dorești vreodată să fii din nou copil? Adică... prea mică pentru ca să înțelegi cum merge lumea?

S-a întors către ea, chipul lui Bellamy transformându-se în al lui Catherine, al lui Catherine pe când avea șapte ani și plângea din cauza Degețicăi.

— Tot timpul, a răspuns Kelly.

— Cred că asta e o parte din motivul pentru care-l urăsc atât de mult pe Shane. El se cațără în copaci. Se joacă cu soldăței de jucărie. Are încredere în părinții noștri. Nu pricepe deloc cum e viața.

— Tu n-ai încredere în părinții voștri?

— N-am încredere în nimeni, Kelly. Decât în tine.

O adiere caldă s-a abătut asupra lor. Kelly a aruncat o privire către Vee, care stătea sprijinit de Jaguarul albastru ca safirul al tatălui său. O siluetă în depărtare.

Clic.

Kelly s-a întors din nou către Bellamy, ce avea arma în mână, cu țeava îndreptată către pârâu.

— Vee ar face bine să fi adus gloanțe, a spus ea.

Kelly a dat din cap, minunându-se de prietena ei, de felul în care ochise și trăsesese fără nicio ezitare, fără să întrebe întâi dacă arma e sau nu încărcată.

Vee a încărcat pistolul, în timp ce Bellamy și-a refăcut machiajul, folosind geamul Jaguarului drept oglindă. Când a terminat, s-a răsucit.

— Cum arăt? a întrebat ea, aranjându-și bretelele maieului de un galben aprins și dându-și după ureche o șuviță de păr negru ca pana corbului.

— Superb! a spus Kelly.

Vorbea serios.

Cu un soi de venerație, Vee a așezat arma încărcată pe plafonul mașinii și s-a retras încet de lângă ea. S-a întors către Bellamy.

— Te simți bine?

— Eu mă simt întotdeauna bine, Vee. Știi asta.

— În regulă, a replicat el.

Acum se apleca din nou în interiorul Jaguarului, deschizând torpedoul.

— Pentru că am o surpriză.

— Altă surpriză?

— Da.

A scos la iveală o Punguță și a ridicat-o, lăsând-o să scânteieze în soare. Bellamy și Kelly au venit mai aproape. Punguța conținea trei pătrățele minuscule, ce semănau cu niște timbre în miniatură.

— Slavă ție! a exclamat Bellamy.

Kelly a întrebat:

— Ce sunt astea?

— Tablete, a răspuns Vee.

— Îh?

— LSD.

Kelly a făcut câțiva pași în spate, cu inima palpitând.

— Åsta nu te ține vreo douăsprezece ore?

— Mai mult sau mai puțin.

Umbla o poveste despre o fată care a luat LSD și nu și-a mai revenit. Șaisprezece ani și a ajuns internată într-un azil, dârdâind, salivând ca o bătrână bolnavă. Probabil că nu era adevărat. Niciuna dintre poveștile care circulau nu era reală, dar totuși. Totuși. *De unde apar poveștile, dacă nu conțin măcar un grăunte de adevăr?*

— Noi... ăăă... avem o armă încărcată.

— Oh, nu mai fi așa de prăpăstioasă! a rânjit Bellamy. Trebuie să-ți trăiești viața până la limita ei elastică, să forțezi limita aia, cât poți tu de tare...

Lui Kelly i-a stat inima.

— Cum... Unde ai auzit asta?

— Ce?

— Åsta, a spus Kelly, cu râsuflarea tăiată, cu glasul lui Catherine în

mințe, rostind exact aceleași cuvinte.

Catherine, care, în ultimele luni de viață, le rostise atât de des, încât deveniseră parte din personalitatea ei. Kelly n-o întrebase niciodată de unde proveneau acele vorbe fiindcă, în momentul acela, sora ei probabil că oricum nu i-ar fi răspuns.

— Unde ai auzit fraza asta?

Bellamy a zâmbit larg.

— E o replică dintr-un film al tatei.

Kelly a aruncat o privire către Vee, care părea absorbit de Punguță, de pătrățelele albe aflate în interiorul ei.

— Mișto replică, a spus ea.

Bellamy a închis ochii.

— Trăiește și tu puțin, Kelly! a spus ea pe un ton blând, cântat. Forțează limita aia elastică.

Apoi a deschis gura și a întins limba. Kelly s-a uitat cum Vee îi așază pe limbă unul dintre acele pătrățele albe, Bellamy surâzând în jurul pastilei, arătându-și dinții la fel de albi ca ea, cu lacrimile de mai devreme măturate precum o mână de praf.

— Ceva vreme n-o să simți nimic, dar când o să își facă efectul...
uaa!

Băiatul și-a așezat o tabletă pe propria limbă, iar Kelly a intrat în panică, de parcă s-ar fi aflat la câteva străzi distanță de stația de autobuz, uitându-se cum vine o mașină, știind că e ultima din acea zi și că, dacă nu aleargă s-o prindă, dacă nu sare în ea chiar atunci... Kelly a închis ochii și a deschis gura.

— Sunt gata, a spus ea.

Capitolul 16

Două fete în vârstă de șaptesprezece ani și un băiat de șaisprezece ani au fost arestați pe data de paisprezece aprilie, la ora douăzeci și două, fiind acuzați de distrugere și tulburarea liniștii publice. Cei trei tineri au fost prinși trăgând într-un toberon cu un pistol semiautomat de calibru 5,6 milimetri, în fața stației de benzină Mobil de pe strada Euclid. Cei trei au fost eliberați în schimbul unei cauțiuni de trei mii de dolari, depusă de tatăl băiatului, deținătorul legal al armei.

Registrul poliției
Mariposa News
15 aprilie 1980

Capitolul 17

La un moment dat, în timpul drumului spre casă, obiectele neînsuflețite au încetat să mai respire. Kelly n-a putut să spună asta cu voce tare, nu cu tatăl său la volan, ținând aerul condiționat la un nivel ridicat, ca să poată rămâne treaz. Dar s-a simțit profund ușurată, după ce ore în șir fusese speriată, uitându-se cum totul în jurul ei se mărea, se retrăgea, apoi se umfla din nou: roțile Jaguarului, felinarele aureolate, gratiile celulei din arest, poșeta Louis Vuitton a lui Bellamy. Din momentul în care ajunsese la punctul culminant (așa îi spusese Vee: *Ai ajuns la punctul culminant*), parcă toate lucrurile moarte, nemișcate, de pe lumea asta prinseseră viață și se luaseră după ea, toate respirând, pândind, apropiindu-se...

Tomberonul tremurase și sângerase, iar zgomotul împușcăturii îi spărsese timpanele, făcând să-i tresară articulațiile umerilor, azvârlindu-i spre spate tot trupul... Să tragi cu pistolul după ce ai luat LSD. Cui i s-a părut că asta era o idee bună? Fusese groaznic, parcă ar fi trăit un coșmar.

— *Parcă am fi în Vietnam*, spusese Bellamy, chicotind ca o maniacă. *Parcă am fi în Vânătorul de cerbi*¹⁹...

— Poți să dai drumul la radio? a întrebat Jimmy.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când o luase pe Kelly de la postul șerifului din Mariposa, cu mai bine de o oră în urmă, ieșind cu ea în noaptea surprinzător de friguroasă, spre parcare în care se afla hodorogitul său Buick Regal. Kelly se târa în urma lui, frecându-și brațele pentru a se încălzi și încercând să ignore mișcările șerpuitoare și sâsâitul liniilor albe de pe asfalt.

Kelly a pornit radioul. Aparatul din mașina lui Jimmy nu prindea decât undele medii și era potrivit pe un post cu melodii country. Kelly detesta cântecul care tocmai se auzea – o cântăreață oarecare, văitându-se despre cum se transformă zilele în ani și făcându-și chitara să scoată sunetele alea îngrozitoare, specifice genului country, care semănau cu oftatul unei bătrâne. A dat să schimbe postul – un

¹⁹ Film american, lansat în 1978, care spune povestea unui grup de oțelari americani de origine rusă în perioada războiului din Vietnam (*N.t.*).

reflex de supraviețuire – dar Jimmy a ridicat o mână.

— Lasă-l, a spus el. Te rog.

Kelly și-a privit tatăl din profil: chipul aspru, încă frumos, în ciuda epuizării la care se supunea, sau poate tocmai datorită ei. De când se mutase cu el, nu se putea abține să-l privească, pândindu-l când și când, în momentele în care credea că n-o observă, căutând din răspuțeri trăsături asemănătoare cu ale ei. Din profil, părea un tip dur. Un erou sau un personaj negativ, în funcție de cum zâmbea. Apoi, desigur, se întorcea și te privea cu ochii aceia triști, ca două ouă prăjite, și redevenea doar Jimmy. Bietul și bătrânul Jimmy. Kelly nu-i semăna deloc.

Acum bărbatul îngâna cuvintele melodiei laolaltă cu cântăreața, iar ochii i se umeziseră puțin. Kelly nu-și dădea seama dacă asta se întâmpla din pricina porcăriei ăleia de cântec, a neîncetărilor lui dureri fizice sau chiar din cauza ei, a situației în care îl pusese.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Hei! Cine sunt eu ca să-ți spun ce să faci?

Vorbise foarte încet. Kelly și-a îndreptat privirea spre geam.

— Câți locuitori crezi că are Mariposa? Douăzeci? Douăzeci și cinci?

Ea a schițat un zâmbet.

— Șeriful și ajutorul lui cu siguranță erau rude.

— Da, a răspuns fata. Așa m-am gândit și eu.

Era o minciună. Singura dată când apucase să se uite mai bine la șerif și la ajutorul lui, fusese nevoită să-și întoarcă repede privirea, pentru că amândurora le crescuseră colți și râțuri. Dar n-avea de gând să-i spună asta lui Jimmy.

— Acum îți revii?

Ea a dat din cap în semn de încuviințare.

— Îmi pare foarte rău.

Jimmy a scuturat din cap.

— Înțeleg, a spus el. Armele sunt distractive. Și tata avea un revolver de 5,6 milimetri. Un Colt. Obișnuiam să mergem cu el în deșert, să tragem în cutii de tablă...

Glasul i s-a stins, firul gândurilor i s-a pierdut.

— Mă omoară.

— Cine?

El a făcut semn cu capul înspre aparatul de radio.

— Barbara Mandrell. Vocea aia... Parcă ți-ar spune toate secretele ei.

Bărbatul și-a trecut o mână peste față, apoi a așezat-o din nou pe volan.

— Nu trebuie să-ți faci griji, a continuat el. Nu i-am spus mamei tale.

— OK.

Kelly s-a întors către geam, și-a lipit fruntea de el. Într-un fel ciudat, și-ar fi dorit ca Jimmy să-i spună mamei. Nu atât ce făcuse ea, cât cu cine făcuse: Cu Oamenii Pe Care Catherine Îi Întâlnea La Petreceri. Asta ar fi fost partea care ar fi rănit-o cel mai tare, iar ea voia ca mama ei să sufere.

În dimineața acelei zile, Jimmy se foia prin bucătărie, pregătindu-i prânzul lui Kelly, când sunase telefonul. Kelly ridicase receptorul, iar când auzise glasul mamei sale, îi tresărise inima în piept. Era primul telefon pe care îl primea de la mama ei de când se mutase cu Jimmy. *Îi e dor de mine*, se gândise Kelly. *Îi pare rău că m-a dat afară*. Însă mama nu-i spusese nimic de soiul ăsta.

— *Știu că mi-ai furat ceva. Știu că mi-ai furat inima de Sfântul Valentin.*

— *Ce?*

— *Poți să păstrezi poza surorii tale. Dar îmi vreau inima înapoi.*

— *Tu... tu vorbești serios? Au trecut două luni!*

— *N-ai aruncat-o, nu-i așa?*

— *Bomboanele sunt vechi. Sunt dezgustătoare. Erau râncede încă de acum două luni.*

— *Kelly! E important.*

Lui Kelly îi venise să azvârle cu telefonul în celălalt capăt al camerei.

— *Ba da! Ți-am aruncat prostia aia de inimă de Sfântul Valentin, răspunsese ea. Am mâncat toate bomboanele alea de ciocolată râncede și tari ca piatra, pe care le-ai primit de la cine știe ce iubit bătrân și însurat. Pe urmă le-am borât pe toate și am aruncat cutia la gunoi.*

Apoi trântise receptorul în furcă.

- Scârbă! a șoptit ea.
- Hm? a întrebat Jimmy, care tocmai vorbea cu ea.
- Nimic. Ce spuneai?
- Spuneam că, din câte am auzit, el ți-a plătit cauțiunea.
- El?
- John McFadden.
- Da, cred.

Kelly îl întâlnește în trecăt, când cei trei fuseseră eliberați, iar domnul McFadden se prezentase, o întrebase dacă are cine s-o ducă acasă, amabil, calm, responsabil, așa cum ar trebui să fie un tată. Ochii lui erau vioi, cu albul curat. Era clar că în viața lui nu se atinsese de vreo pastilă. Probabil că nici măcar nu bea.

— Aș fi putut s-o plătesc eu, a zis Jimmy. Sau să o rezolv cu un garant de cauțiuni.

Kelly a tras aer în piept, cuvântul învârtindu-i-se prin capul proaspăt limpezit. *Garant de cauțiuni*. Fusesse arestată. Petrecuse trei ore într-o celulă pentru femei, împreună cu Bellamy și cu o prostituată nebună, cele două stricându-se de râs din nimic, în timp ce Kelly încerca să nu urle pentru că totul prindea viață, iar acum avea cazier. Partea de la urmă era reală.

- Jimmy?
- Da?
- Va trebui... ceva de genul... să merg la proces?
- Nu și dacă John McFadden poate împiedica asta.

Kelly s-a uitat la el.

— Tu îl cunoști pe John McFadden?

— Pe vremuri am lucrat la câteva dintre filmele lui, a răspuns bărbatul. Pe atunci nu intrasem încă în sindicat, iar el era al naibii de zgârcit. Sunt sigur că încă este.

- Dar... cum ar face astfel încât să n-ajung la proces?
- Oamenii ca McFadden reușesc să facă lucrurile să dispară.

Kelly nu-l mai auzise niciodată afirmând ceva cu atâta convingere. N-a vrut să-l întrebe de ce sau de unde știa. Nu era sigură că-i pasă.

- E bine, a concluzionat ea.

Jimmy s-a uitat drept înainte, prin parbriz, fără să-și întoarcă ochii spre ea.

— Poate fi, a spus el. Uneori.

Kelly dormea și visa pe ritmul muzicii country, când mașina s-a smucit la dreapta, zdruncinând-o și izbind-o de portiera din dreptul pasagerului. Capul i s-a lovit de geam.

— Ești ok? a întrebat Jimmy cu glas ridicat, încercând să acopere zbieretele unui claxon de camion.

— Ce s-a întâmplat?

— Am ațipit câteva secunde.

— Oh, Doamne!

— E târziu.

Gâfâind, Kelly și-a dus mâna la centura de siguranță pe care o avea prinsă în jurul corpului.

— E târziu, a repetat Jimmy, cu mâinile tremurându-i pe volan.

— OK.

Kelly s-a frecat la ochi.

— E în regulă.

S-a uitat la ceasul de pe bord. Era târziu, aproape ora două dimineața, după o zi de școală. Și, având în vedere cum își petrecuse această așa-zisă zi de școală, nici nu se punea problema să poată trage chiulul și în următoarea. S-a gândit la ora de științe a domnului Hansen, la prima oră a doamnei Parks. S-a gândit la majorete, cu zâmbetele lor încrezute și cu codițele lor dichisite, la sportivii puternici, ce stăteau crăcănați pe scaune, cu pielea lor bronzată la schi și cu hainele lor ce purtau însemnele echipei școlii. Toți îi păreau personaje dintr-un vis pe care-l avusese cu multă vreme în urmă, mai puțin reali decât grățiile care respirau sau decât liniile din parcare transformate în șerpi.

Se apropiau de ieșirea de pe autostradă. Jimmy a semnalizat și a intrat cu mașina pe banda din dreapta.

— Mi-aș dori să nu-ți mai petreci timpul cu puștii ăia, a spus el.

Kelly a oftat.

— Parcă-ai fi mama!

— Da, păi... are motivele ei.

— Toată lumea are *motive*, a replicat Kelly. Până și criminalii în serie au *motive*.

Jimmy n-a mai scos nicio vorbă tot restul drumului spre casă. Postul cu melodii country se pierduse de mult, dar el continua să țină radioul pornit, umplând mașina cu pârâitul paraziților. Lui Kelly îi bubuia capul de durere (o amintire a „călătoriei” LSD) și era atât de însetată, încât i se umflase limba. Prea însetată ca să mai pună întrebări. A închis ochii.

Le-a luat o veșnicie să iasă de pe autostradă și să ajungă pe strada Pico, iar după ce Jimmy a cotit pe ea a durat parcă și mai mult până să ajungă acasă, adică într-o jumătate de duplex cu o peluză uscată, un acoperiș făcut din plăci mozaicate ce stăteau să se sfărâme și flori de plastic în jardinierea de la fereastră, rămase acolo grație amabilității bătrânei proprietărese, care locuia în cealaltă jumătate, mai mare.

Jimmy a parcat pe alea din fața casei. Și-a desfăcut centura de siguranță și a tresărit de durere. Întotdeauna tresărea de durere. Purta o cămașă cadrilată pe sub haina din vinilin bej și, în timp ce se ridica ușurel de pe scaun, gulerul i s-a deschis puțin, iar Kelly i-a zărit cicatricile de pe piept. *Răni de război*, cum le numea el. Chiar dacă le căpătase lucrând la un oarecare film horror de duzină.

— Fă o poză, durează mai mult, a zis Jimmy, iar Kelly și-a dat seama că se holba la el.

Bărbatul i-a atins în joacă bărbia cu pumnul. Lui Kelly încă îi pulsa capul de sete, iar gura îi era atât de uscată, încât abia dacă putea să pronunțe cuvintele. A încercat să zâmbească.

— Ești un tată bun, a spus ea, ceea ce era întrucâtva o minciună.

Dar, ca mai toate minciunile, părea replica potrivită.

— Puștiul ăla, băiatul lui John McFadden. Eu i l-am prezentat surorii tale.

Kelly și-a privit tatăl.

— Tu?

— Câți ani avea când s-a hotărât să devină faimoasă? Treisprezece? Paisprezece?

Kelly a închis ochii, sprijinindu-și de tetieră capul cuprins de durere.

— Credeam că și-a dorit dintotdeauna să fie celebră.

— Da, a răspuns bărbatul. Oricum, era pe la vârsta aia. Eu lucram

la nu mai știu ce film horror, în același studio cu McFadden... El turna o mini-serie, cred. Catherine a prins de veste. Într-o bună zi, a apărut din senin la ușa mea. N-o mai văzusem de ani de zile și am fost tare fericit. Vezi tu, *voiam* să fiu un tată bun, Kelly. Întotdeauna mi-am dorit asta, mai mult decât orice.

— Ești, Jimmy. Ți-am zis...

— Ea m-a implorat s-o duc pe platou. Iar Vincent... Vee, cum îi ziceți voi. Aveam un mic rol în mini-serie. El și sora ta s-au împrietenit. Au început să petreacă tot mai mult timp împreună.

Kelly a deschis ochii. Jimmy nu se uita la ea. Stătea cu fața către parbriz, cu privirea lui tristă ațintită în sus, spre cerul lipsit de stele de deasupra acoperișului lor.

— I-am lăsat să petreacă timp împreună, a continuat el. Nu sunt un tată bun.

— Ce vrei să zici?

— Dacă eu nu i-aș fi făcut cunoștință lui Catherine cu Vincent și cu tatăl lui, ea nu s-ar fi amestecat niciodată cu cheflii ăia din Hollywood.

Kelly și-a așezat o mână pe umărul lui.

— Dacă eu n-aș fi fost atât de îngăduitor, mama voastră nu s-ar fi înfuriat atât de tare pe mine. M-ar fi lăsat să vă văd mai des, nu doar când fugeați de acasă.

În locuința lor era o lumină aprinsă, iar pe Kelly o dureau ochii când se uita la ea. Ar fi vrut să spună foarte multe lucruri, dar nu reușea să le rostească. Îi venea greu să-și pună gândurile în cuvinte atunci când se simțea în halul ăla.

— Vee e un om foarte bun, a zis ea.

— Nu sunt sigur în privința asta.

— Și...

A tras aer în piept.

— Eu n-am fugit de acasă. Mama m-a azvârlit afară. Mi-a dat adresa ta.

Și-a pus din nou o mână pe umărul lui Jimmy.

— Ea m-a trimis la tine.

Bărbatul s-a întors și a privit-o.

— Ea te-a trimis?

— Da, a răspuns Kelly. Acum putem să intrăm, tată? Sunt foarte obosită.

Lui i-a revenit zâmbetul.

— Oh, da, corect! Mâine e zi de școală.

A spus-o ca și cum Kelly nici n-ar fi fost arestată vreodată. Ca și cum n-ar fi fost ora două dimineața, iar el ar fi adus-o acasă de la repetiții cu formația, ori de la antrenamente cu echipa de atletism, nu de la o secție de poliție aflată la capătul a două ceasuri de mers cu mașina.

— Ai multe teme de făcut?

Kelly a oftat.

— Mă descurc eu.

Bărbatul a ieșit gemând din mașină. Ea l-a urmat pe trotuar și l-a privit cum descuie ușa. Odată ajunși înăuntru, Jimmy s-a repezit spre canapea și s-a prăbușit pe ea. Kelly a dat fuga în bucătărie, și-a umplut un pahar cu apă și l-a dat peste cap, făcând ca durerea chinuitoare de cap să înceapă în sfârșit să cedeze. A auzit gemetele tatălui său din cealaltă cameră, așa că a pus niște gheață în pahar, a turnat peste ea câteva degete de Jack Daniel's și a înșfăcat flaconul cu medicamente pe jumătate gol, lăsat de el pe masa de lucru. Când s-a întors în sufragerie, bărbatul stătea cu ochii închiși și cu capul dat pe spate. Kelly i-a așezat paharul într-o mână și flaconul în cealaltă. A luat pătura în carouri maro de pe canapea și l-a învelit cu ea.

— Mersi, puștoaico! a șoptit el.

L-a sărutat pe obraz, după care s-a dus în camera ei.

În vis, Kelly era atacată de mama ei cu un satâr.

— Dă-mi-o înapoi! țipa mama. E a mea!

Când femeia s-a apropiat, Kelly a văzut că nu era câtuși de puțin mama, ci o versiune monstruoasă a ei, cu șerpi în loc de păr, cu dinți ascuțiți și ochi roșii, ce se învârteau ca două moriști.

— Dă-mi-o înapoi sau te omor!

Kelly se holba la ea, la creatura aceea în care n-ar fi recunoscut-o niciodată pe mama ei, dar care aparent îi fusese mamă de la bun început, pregătind masa pentru ea și Catherine, ducându-le pe amândouă cu mașina la vechea lor școală, îngrijindu-le când se

îmbolnăveau, înfrumusețându-le cu machiaje și făcându-le floricele de porumb pe aragaz, în vasul cu folie de aluminiu, cele mai gustoase floricele pe care le mâncase vreodată, pe care mama și Catherine le înfulecau cu pumnul, scăldate în unt, în timp ce urmăreau decernarea premiilor Oscar...

Întotdeauna fusese așa, un monstru, chiar dacă fiica ei observa asta abia acum, când legăna satârul, când ochii sângerii îi scânteiau.

Kelly a spus:

— Tu ai omorât-o! Tu ai omorât-o pe Catherine!

— Dă-mi-o înapoi! *Dă-mi inima înapoi!*

Mama-monstru a lovit-o cu satârul. Lama a luat contact cu pieptul ei, iar Kelly n-a mai putut să respire, n-a mai putut să...

S-a trezit cu sufletul la gură, gâfâind în micuțul dormitor pentru oaspeți al lui Jimmy, cu sudoarea șiroindu-i pe ceafă, ținându-se cu mâna de gât și tremurând din cap până în picioare. *Ce mai vis!* și-a zis ea. *Ce vis groaznic!*

Kelly a aruncat o privire către noptieră, către cifrele strălucitoare ale ceasului digital. 4:32 dimineața. O numărătoare inversă. A încercat să închidă ochii, dar nu mai putea să adoarmă. Nu atunci, nu încă.

A aprins veioza de lângă pat, s-a furișat înspre dulăpiorul din colțul camerei și l-a deschis. Pe fundul lui își ascunsese valiza goală. Doar că nu era goală, nu cu adevărat. A tras fermoarul și a scos din ea poza înrămată a lui Catherine, apoi cutia în formă de inimă. Nu se mai uitase cu atenție la ea de când ajunsese acolo, în casa lui Jimmy, dar acum observa cât de roasă era panglica roșie de pe capac, cât de uzată părea țesătura.

Oare cine i-o dăduse mamei? Oare de ce femeia o păstrase atâta vreme?

Kelly îl auzea pe Jimmy sforăind în sufragerie. Tatăl ei nu mai ajunsese în dormitor, dar era în regulă. Dormea adânc.

Fata s-a dus în bucătărie, clocotind de furie, cu telefonul mamei stăruindu-i în minte și cu visul acela... visul acela. *Un monstru de la bun început...* A aruncat inima de Sfântul Valentin în chiuvetă, a deschis-o, apoi a pornit apa fierbinte, lăsând-o să curgă la debit maxim, până când cutia a început să se destrame. Bomboanele

râncede erau distruse, iar chiuveta se umplea cu apă aburindă, înecându-le. Când Kelly a oprit robinetul, cutia era fărâme și bucățelele de ciocolată pluteau. Nimicite pentru totdeauna. Kelly a simțit o strângere de inimă. *Oare de ce a ținut mama cutia asta pentru atâta timp?* Dar și-a alungat remușcările. Femeia aia nu mai era mama ei. Nu și de acum înainte. Nu merita remușcările lui Kelly. Nici măcar o strângere de inimă.

Fata a golit chiuveta. A strâns bomboanele de ciocolată, le-a aruncat în coșul de dedesubt, împreună cu rămășițele cutiei, apoi a legat punga de gunoi, s-a furișat pe ușa din față și a azvârlit totul în tomberonul de lângă casă. Uneori e bine să ai un tată care doarme adânc.

În timp ce se furișa înapoi înăuntru, Kelly s-a trezit amintindu-și că, într-o după-amiază, pe când ea și Catherine aveau vreo unsprezece ani, mama le lăsase pentru câteva ore singure în casă, simțindu-se ca două femei în toată firea. Kelly pornise numaidecât televizorul. Dăduse pe canalul care transmitea *Toți copiii mei*, un serial care pe atunci îi plăcea la nebunie, în principal fiindcă mama îi spusese că e prea matur pentru o fată de vârsta ei.

Între timp, Catherine se apucase să-și bage nasul prin dulapul mamei și, ca de obicei, ea fusese cea care făcuse marea descoperire a zilei.

— *Kelly!*

Sora ei i-a strigat numele atât de tare, încât Kelly a crezut că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Dar când a dat fuga în dormitor, a găsit-o pe Catherine pe podea, având în față o cutie de carton deschisă. A întrebat-o ce e înăuntru, dar sora ei rămăsese fără cuvinte. N-a fost în stare decât să arate cu degetul spre cutie.

Înăuntru se afla un teanc de cărți poștale alb-negru, pe toate apărând aceeași tânără, îmbrăcată în patru ținute diferite: un costum de baie din două piese micuțe, o uniformă de asistentă medicală, o rochie de seară fără bretele, împodobită cu paiete, și un costum de fermieră sexy, care avea drept accesoriu o furcă. În colțul fiecărei cărți poștale stătea scris numărul de telefon al unui agent, alături de numele actriței blonde și pieptoase care apărea în fotografia: Rainy Daye. Lui Kelly i-a trebuit mult mai mult decât lui Catherine ca să-și

dea seama că Rainy Daye era chiar mama lor.

— *Uau!* a exclamat ea. *Parcă n-am fi cunoscut-o niciodată cu adevărat.*

— *Știi ce, Kelly? Cred că oamenii nu se cunosc cu adevărat între ei.*

— *Cu excepția noastră, nu-i așa?*

— *Cu excepția noastră.*

Kelly a deschis sertarul noptierei și a băgat adânc mâna în el, până când a simțit lăntișorul delicat al medalionului care-i aparținuse lui Catherine. Privindu-se în oglindă, și l-a așezat cu grijă în jurul gâtului și l-a închis la spate. Inima de aur îi scânteia în capul pieptului, iar lăntișorul i se așeza pe ceafă. O făcea să se simtă frumoasă. Kelly nu avea să-și mai scoată nicicând medalionul. Avea să-l poarte mereu, secretul surorii sale. Avea să-l păstreze mereu cu sine.

Kelly a atins cele două mici diamante de la baza inimii. S-a uitat îndelung în oglindă și i-a zâmbit fetei în care se transforma.

La școală, Kelly a trecut cu greu de prima jumătate a zilei. Momentul cel mai înjositor a fost în timpul orei de engleză a domnișoarei Collins, când a adormit în banca ei în timpul unei lucrări neanunțate. Domnișoara Collins, o femeie uscățivă, cu buzele țuguiate, despre care Bellamy pretindea că e încă virgină la treizeci și cinci de ani (*Ghicesc asemenea lucruri. Crede-mă!*), se enervase atât de tare pe Kelly, încât n-o deșeptase. Drept rezultat, fata se trezise sforăind în toiul lucrării neanunțate pe care o dădea următoarea grupă de elevi și fusese nevoită să îndure atât râsetele acestora, cât și pe cele ale colegilor ei de la ora următoare, cea de istorie americană, la care a ajuns cu ochii împăienjeniți și cu douăzeci de minute întârziere.

Nu mai era în stare de altceva decât să supraviețuiască orei de științe a domnului Hansen, dar, din fericire, la asta a ajuns trează și la timp. Bellamy și-a făcut apariția cu câteva minute mai târziu, cu părul și ochii strălucind ca întotdeauna, strângându-și caietul de notițe la pieptul unui pulover albastru-electric, cu guler în formă de V, pe care Kelly îl împrumutase odată de la ea. Era un pulover Dior. Bellamy părea fericită și odihnită, de parcă ar fi reușit să strecoare o ședință la spa între cele paisprezece ore de euforie pricinuite de LSD și primul

curs din acea dimineață.

— Nu ne-am mai văzut de mult, domnișoară Marshall! a spus domnul Hansen, care o întâmpinase pe Kelly, absentă de tot atâta vreme, doar cu un scurt salut din cap.

— Da, domnule Hansen, cu siguranță a trecut ceva timp.

Bellamy vorbise cu drăgălășenie, fără nicio urmă de sarcasm în voce, în timp ce se îndrepta spre banca ei, întinzându-i lui Kelly, în clipa în care a trecut pe lângă ea, o foaie de caiet împăturită. Câțiva băieți din ultimul rând au început să chicotească, dar domnul Hansen s-a mulțumit să se uite lung după eleva lui, înroșindu-se ușor la față, incapabil să vorbească. La urma urmei, cum ar fi putut să deschidă gura? Ea nu spusese nimic greșit.

Kelly și-a atins pandantivul în formă de inimă de la gât, medalionul lui Catherine, care, într-un fel, compensa restul ținutei pe care o purta: bluza din flanelă uzată, pantalonii verzi, de catifea reiată, pe care mama îi cumpăraseră de la JCPenney cu un an în urmă, pe vremea când Kelly era cu opt centimetri mai scundă și cu cel puțin o măsură mai mică. Nu, medalionul i se potrivea. Întotdeauna avea să i se potrivească. Nu mai era secretul lui Catherine. Acum îi aparținea lui Kelly și, atingându-l, își amintea de schimbările din viața ei. Schimbări mari. Minunate.

Ceva a lovit-o în ceafă. Un cocoloș cu scuiat. Kelly i-a auzit râzând în spatele ei pe Pete Nichol, pe Randy Butler... pe Evan Mueller, lătrând ca un câine. S-a înroșit la față, iar în minte i-a răsunat vocea lui Vee. *Spune-le să se ducă dracului!* Glasul lui îl acoperea pe celălalt, pe cel firav și timid, care îi zicea mereu să se poarte ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, să ignore și o să treacă. *Ignoră-i!* Dar nu putea. Domnul Hansen mângălea ceva pe tablă, intenționat neștiutor, neatent ca întotdeauna la suferințele pe care le îndurau elevii de care nu-i păsa. Elevii invizibili, îmbrăcați în haine ieftine, care n-aveau note bune, nici părinți bogați. Elevii, asemenea lui Kelly, lipsiți de importanță.

Creta pocnea și scârțâia pe tablă. Un alt cocoloș cu scuiat a lovit-o pe Kelly în braț. Ea s-a răsucit, aruncând o scurtă privire spre Bellamy, care-și făcea de lucru cu caietul de notițe, apoi spre Evan Mueller, pe care a continuat să-l fixeze sfidător.

Cu mișcări lente, el și-a ridicat în dreptul gurii degetul arătător și pe cel mijlociu, apoi și-a scos limba printre ele, prin locul în care se împreunau, ținând ochii pe jumătate închiși, cu o expresie lascivă și urâtă întipărită pe chip. Kelly a simțit un nod în stomac.

— Ciudato! a șoptit Evan.

— Du-te dracului! i-a replicat Kelly.

Băieții au încetat să mai chicotească. Bellamy a făcut ochii mari și a dus brusc mâna la gură.

— Ce-ai spus? a întrebat domnul Hansen.

Kelly s-a întors către el. Privirea din ochii lui era un amestec de furie și uimire, și încă ceva. Să fi fost frică? Kelly și-a auzit colegii șușotind, pe Phoebe Calloway, care stătea în prima bancă, spunând:

— Ă-ău...

— Au aruncat în mine cu cocoloașe pline de scuipat.

Vocea lui Kelly era potolită, calmă.

— Așa că le-am zis să se ducă dracului.

Tăcerea s-a așternut repede, ca atunci când cineva aruncă un prosop peste o colivie cu păsări. Preț de câteva clipe lungi, toată lumea a rămas încremenită. Timpul s-a oprit în loc. Aerul din clasă a devenit dens, neclintit.

— Mergi în biroul directorului! i-a cerut Hansen.

— OK.

Kelly și-a strecurat biletul de la Bellamy în buzunarul pantalonilor, apoi s-a ridicat. În timp ce făcea asta, a îndrăznit să se uite la șirul de bănci din spatele ei: mai întâi la băieții aceia, care se holbau la ea cu priviri uluite, fără să clipească, apoi la Bellamy.

Prietena ei i-a zâmbit. Bravo, a mimat ea.

Kelly a ieșit din clasă cu spatele drept. Un alt om. *Perfect*. În vreme ce mergea pe hol spre biroul directorului, și-a scos bilețelul din buzunar și a citit:

PETRECEREA PUȘCĂRIAȘILOR DISEARĂ, LA VEE.
SĂ FII ACOLO!

— Ei bine, a spus Jimmy, semnalizând și cotind pe strada lor, se pare că ai primit câteva zile libere de la școală.

Erau primele cuvinte pe care i le adresa lui Kelly de când o luase din biroul directorului. Ea își dorea să fi auzit altceva din partea lui: *N-a fost vina ta. O dată în viață, ai ripostat și tu.* Ceva de genul ăsta.

— N-am făcut nimic rău, a protestat Kelly. Nu meritam să fiu suspendată.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Directorul zice că i-ai înjurat pe niște băieți în mijlocul orei de științe.

Kelly a dat să răspundă, apoi s-a oprit. S-a uitat la umerii gârboviți ai tatălui ei, la mâinile lui pline de cicatrice, așezate pe volan. El își câștiga traiul mâncând bătaie. Se arunca de pe clădiri, își dădea foc, făcea orice i-ar fi cerut regizorii, indiferent cât de puternică sau cât de îndelungată ar fi fost durerea, numai pentru ca niște actori stupizi să poată părea curajoși. Jimmy nu riposta. Niciodată. Cum ar fi putut el să priceapă? Kelly și-a amintit tăcerea care se lăsase în clasă în timp ce ea pleca, felul în care Bellamy îi zâmbise, felul în care prietena ei o înțelesese. Iar în seara aceea, petrecere. *O Petrecere a Pușcărișilor.* Avea să se ducă. La nevoie avea să se furișeze afară din casă. Avea să aștepte până când tatăl ei urma să adoarmă, apoi avea să facă autostopul...

— Diseară am o filmare, a spus Jimmy, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Hm?

— O porcărie cu buget redus, ceea ce înseamnă că n-o să se tragă prea multe duble. Dar probabil că o să ajung acasă abia mâine-dimineată.

Bărbatul i-a aruncat un surâs jenat.

— Fără petreceri în casă.

— E ok dacă rămân peste noapte la o prietenă?

Jimmy a oftat.

— În noaptea asta?

— Mi-e... ăăă... mi-e cam frică să stau singură în casă.

El s-a uitat la ea preț de câteva secunde.

— Ai nevoie să te duc cu mașina până acolo?

— Nu. Vine ea să mă ia. Dar... ăăă... s-ar putea să-mi trebuiască niște bani cu care să plătesc taxiul mâine dimineată.

— Sigur.

Kelly și-a mușcat buza ca să nu zâmbească. Jimmy a parcat pe alee și a oprit motorul.

— Kelly?

— Da?

— O să-ți petreci noaptea doar cu o prietenă, nu-i așa?

— Hm?

Bărbatul s-a întors către ea și a privit-o în așa fel, încât a silit-o să-și ridice ochii și să-i întâlnească pe ai lui.

— Nu te mai amesteci cu puștiul lui McFadden, a spus el. Nu mai faci probleme. Îmi promiți?

Ochii lui umezi arătau mai triști ca niciodată și toate trăsăturile parcă i s-ar fi prăbușit.

— Îți promit, a răspuns Kelly, pe un ton potrivit cu căutătura din ochii lui. N-o s-o mai dau în bară.

Jimmy a continuat s-o privească, iar expresia i s-a schimbat, Kelly sperând din ce în ce mai mult ca el să se uite în altă parte, ca minciuna să-i fie crezută.

Am ratat. Nu mă crede.

— Te... ăă... te simți bine?

— Îl porți, a spus bărbatul.

— Hm?

Jimmy a arătat înspre medalion.

— Credeam... credeam să s-a pierdut.

Kelly a răsuflat ușurată.

— Nu, Catherine mi l-a dat mie.

— Ți-a spus de unde l-a luat?

Fata a scuturat din cap. Jimmy s-a relaxat. A început să ridice geamul mașinii.

— Mi-a fost al dracului de greu să-l conving pe bijutier să pună acolo două diamante. Lui i se părea că arată mai bine cu unul singur și era un nemernic tare pretențios.

Kelly a făcut ochii mari.

— E de la tine?

Bărbatul s-a oprit și a privit-o.

— L-am comandat special. Câte un diamant pentru fiecare dintre

nestematele mele. Eu am ales și pietrele, și tot. Vezi? Cea din dreapta e doar puțin mai mare. Acea ești tu.

Kelly a clipit de câteva ori. Apoi a repetat:

— Tu i-ai dat lui Catherine medalionul.

— Nu doar lui Catherine. Amândurora. V-aș fi dat două lăntișoare, dar nu-mi permiteam, așa că am făcut următorul lucru care mi s-a părut cel mai bun.

— Ea nu mi-a spus niciodată. S-a... s-a purtat ca și cum ar fi fost cine știe ce mare secret.

— Nu știu de ce a procedat așa.

Kelly a oftat.

— Nici eu.

— Catherine a rămas la mine câteva zile, după una dintre marile ei certuri cu mama voastră. Mai ții minte?

— Disparea des. Nu ne spunea niciodată unde se duce.

— Ei bine, odată a venit aici. Atunci i-am cumpărat medalionul. I l-am oferit în schimbul promisiunii că o să-i dea încă o șansă mamei voastre. I-am spus să-l împartă cu tine.

Kelly a scuturat din cap.

— Nu știu de ce nu mi-a zis niciodată adevărul. N-aș fi obligat-o să împartă medalionul cu mine dacă nu voia.

— Mă rog. Mamei voastre nu i-a plăcut niciodată să vă cumpăr lucruri. Credea că o să deveniți niște răzgâiate.

Kelly și-a dat ochii peste cap. Asta era mama ei, nu încăpea îndoială.

— În orice caz, mă bucur că îl porți, Kelly, a spus Jimmy. Mă bucur că sora ta ți l-a dat.

— Și eu.

Kelly i-a zâmbit. Jimmy. Tata. *Te mint doar pentru binele tău.*

Bărbatul a deschis portiera din dreptul lui și a dat să coboare.

— Ascultă, diseară, când o să te duci la prietena ta, ai grijă să-ți iei temele de la ea, a zis el peste umăr.

Un gând întârziat.

— Faptul că ești suspendată nu înseamnă că ai scăpat de școală pentru totdeauna.

Bellamy avusese dreptate în legătură cu clădirea în care locuia Vee. Chiar semăna cu castelul Frumoasei Adormite din Disneyland. Ce nu spusese, însă, era că Vee locuia într-un turn. Apartamentul lui era format dintr-o singură cameră spațioasă, perfect rotundă, ce avea lângă ușă o chicinetă, iar în partea opusă, o uriașă fereastră curbată, alături de care se găsea o baie. Singura lui piesă de mobilier, dacă se putea numi așa, era o saltea, cu capătul proptit de geam. Vee o acoperise cu un cearșaf vopsit artizanal, ca s-o facă să semene cu un obiect pe care te puteai așeza. Dar când Kelly a ajuns acolo, emoționată și gâfâind după ce urcase șapte rânduri de trepte, în cameră se aflau vreo cincisprezece oameni și toți stăteau în picioare.

A cercetat mulțimea. N-a recunoscut pe nimeni de la școală, ceea ce era mai degrabă un lucru bun, însă tot o făcea să se simtă ca paralizată. Kelly a rămas multă vreme în prag, uitându-se cu gura căscată la grupul de străini: fete ce purtau blugi strâmți, tricouri fără mâneci și lanțuri ori maiouri prinse pe după gât, ce le lăsau la vedere umerii bronzăți, peste care li se revărsa părul strălucitor, despletit sau coafat în desăvârșite tunsori asimetrice; băieți îmbrăcați în tricouri sfâșiate, pe care erau imprimate emblemele unor trupe punk, cu părul aranjat sub formă de țepi ascuțiți sau pe jumătate ras, cu șuvițe alunecoase ce le cădeau peste ochii conturați cu cărbune, peste pomeții proeminenți, fiecare chip uluitor părănd luat de pe coperta unui album de muzică. Nimeni nu părea familiar. Kelly s-a întrebat dacă nu cumva greșise apartamentul, însă chiar în clipa aceea Bellamy a dat buzna afară din baie, cu Vee pe urmele ei. Umerii lui Kelly s-au relaxat. Fata era din nou în stare să se miște.

— Kelly! a exclamat mai întâi Vee, urmat de Bellamy, amândoi repezindu-se către ea.

Câțiva dintre oaspeți s-au întors și s-au uitat la cei trei. Printre ei, o fată slăbuță, de vreo treisprezece ani, cu păr arămiu și ochi mari, speriați. Lui Kelly i s-a părut cunoscută. Atât de cunoscută, încât i-a zâmbit, a început să-i facă semne cu mâna... Dar apoi și-a dat seama că o cunoștea dintr-o reclamă la ciocolata Mounds și a lăsat mâna în jos, ochii speriați ai fetei îngustându-se către ea cu... ce? Dezgust? Nedumerire? Lui Kelly nu i-a păsat. Cel puțin a încercat să nu-i pese.

Bellamy tocmai o cuprindea în brațe, iar Vee îi zicea:

— Ne-a fost teamă că n-o să apari, și imediat Kelly s-a simțit fericită, ca acasă.

— Îmi place fusta ta, a spus Bellamy, în timp ce se retrăgea.

Era aceeași fustă de țărăncuță pe care Kelly o purtase prima oară când mersese acasă la prietena ei, în acea zi ciudată cu Len... Cât de departe ajunsese de atunci. Deși, când stătea să se gândească, nu era sigură dacă progresase sau regresase.

— Am fost suspendată, a spus ea.

Bellamy a bătut-o pe spate.

— Bravo ție! Știam că așa o să se întâmple.

Apoi a condus-o înspre bucătărie, trecând pe lângă un grup de băieți, care le-au măsurat din cap până în picioare.

— Salut, frumoaso! a zis unul dintre ei către Bellamy.

Puștiul semăna leit cu Robby Benson²⁰. De fapt, din câte știa Kelly, putea chiar să fie Robby Benson în persoană, însă Bellamy tot nu l-a luat în seamă și a subliniat asta dându-și ochii peste cap, făcând-o pe Kelly s-o iubească și mai tare.

— Ai un medalion superb, a spus ea.

Kelly a zâmbit.

— Mersi.

Vee i-a întins un pahar de polistiren, plin cu șampanie.

— Dacă ești suspendată, înseamnă că mâine nu trebuie să te mai duci la școală.

— Nu vreau să mă mai duc niciodată la școală.

Kelly a sorbit din pahar. Bulele i-au gădilat nasul și i-au explodat pe limbă. Nu mai gustase niciodată așa ceva și nu pentru că n-ar mai fi băut în viața ei. Dar șampania îi amintea mai degrabă de cocaină, de bijuteriile din aur masiv, de scaunele din Jaguarul lui Vee ori de atingerea uneia dintre hainele de piele ale lui Bellamy. Era mai mult o senzație decât un gust. Parcă ar fi fost arma pe care o ținuse în mâini. Îi creștea inima-n piept.

— Dom Pérignon, a spus Vee.

Kelly a mai sorbit încă o dată, îndelung.

²⁰ Robin David Segal, actor, cântăreț, regizor și profesor american, cunoscut mai ales pentru că a dat voce personajului Bestiei în filmul de desene animate Frumoasa și Bestia (*N.t.*).

— Îmi place la nebunie.

— Avem ceva și mai bun, a zis Bellamy, dar nu putem să te ducem în baie acum, pentru că tatăl lui Vee e cu ochii pe noi.

— Tatăl lui?

Bellamy a făcut semn înspre fata din reclama la ciocolată, cea cu ochii speriați, care stătea lângă fereastră. Kelly s-a uitat mai atent la grupul cu care aceasta stătea de vorbă: două femei și trei bărbați, toți adulți, toți uluitor de frumoși. Cel mai bătrân, i-a spus Bellamy, era John McFadden. Purta pantaloni de culoare închisă, făcuți la comandă, și o cămașă bleu, care îi reflecta nuanța ochilor, aceeași cu a lui Vee, lucru care se vedea chiar și de la șase metri distanță. McFadden stătea cu brațul sprijinit pe talia femeii de lângă el – înaltă și bronzată, îmbrăcată într-o rochie scurtă din macrameu, cu buzele pline și părul auriu, ca al lui Julie Christie. Dar privirea lui era ațintită asupra lui Kelly, cu o expresie care parcă voia să întrebe „tu cine mai ești?”, o expresie ce o făcea să se simtă ca și cum n-ar fi meritat prietenia fiului lui. Kelly a așezat paharul cu șampanie pe masa din bucătărie și a lăsat ochii în jos, către propriile sandale, simțind cum încrederea în sine o părăsește.

— Cine sunt oamenii ăia cu care stă tatăl tău?

— Toți sunt din filmul la care lucrează el acum, a răspuns Vee. Se numește *Rezistență*.

Bellamy a intervenit:

— O recunoști pe Cynthia Jones, nu-i așa?

— Pe cine?

— Gagica de lângă el. Un manechin totalmente celebru? Apare pe coperta revistei *Cosmopolitan* de luna asta?

Kelly a ridicat din umeri.

— Singura pe care o recunosc e puștoaica din reclama la ciocolată Mounds.

Bellamy a început să râdă.

— Ești cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Kelly s-a înroșit puțin.

— M-a lăsat să dau petrecerea asta cu condiția să vină și el, ca să, știi tu, supravegheze, a spus Vee. Îmi pare teribil de rău pentru asta, dar așa e el. Și după Mariposa n-am prea multă putere de negociere.

Lui Kelly i s-a părut o condiție rezonabilă, având în vedere prin ce îl făcuseră să treacă noaptea trecută. Dar a tăcut. Și, peste câteva clipe, tatăl lui Vee era alături de ei în bucătărie, întinzându-i mâna.

— Nu ne-am cunoscut așa cum se cuvine.

Bărbatul a zâmbit, iar chipul i-a devenit imediat mai puțin furios, mai puțin sever. De aproape, McFadden arăta aproape identic cu fiul său – o copie la indigo, dar cu părul mai rar și fața ușor ridată. Kelly i-a strâns mâna.

— Sunt Kelly, a spus ea. Și, ăăă... îmi pare foarte rău.

— Vina îi aparține în întregime lui Vincent, a spus bărbatul.

Bellamy a râs.

— Mersi mult, tată!

— Sincer să fiu, cred cu tărie că trebuie să înveți din propriile greșeli. Și oare nu e șaisprezece ani vârsta potrivită ca să o faci de oaie, iar și iar?

McFadden a aruncat o privire către Vee.

— Vincent, cel puțin, sigur trăiește în scopul acesta.

— OK, OK.

— Ei bine, eu am șaisprezece ani și categoric mi-am învățat lecția.

Lui Bellamy îi tremura vocea. Vorbea repede. Avea pupilele dilatate și ochii puțin prea larg deschiși. Kelly spera ca John McFadden să nu observe. Mama ei sigur ar fi băgat de seamă.

— Sper din toată inima, a zis bărbatul. Îmbătrânesc, fiule. Am o viață încărcată și nu-mi trebuie asemenea stres.

Bellamy a râs iar, ceea ce nu era deloc reacția convenită. Kelly simțea că ar trebui să abată atenția, dar s-a dovedit a nu mai fi nevoie. Ochii lui John McFadden rămăseseră ațintiți asupra ei.

— Vincent îmi spune că te interesează să dai o probă, a zis bărbatul.

Ea s-a încruntat.

— Hm?

Apoi și-a amintit. Cu două luni în urmă, în mașina lui Bellamy, discutaseră despre actorie... Tare ciudate lucruri spui, consimți, când încerci să faci pe cineva să te placă la rândul lui.

— Tată, a spus Vee, Kelly e sora geamănă a lui Cat Lund.

— A cui? a întrebat McFadden.

— A lui Cat Lund, a repetat băiatul. Nu se poate să nu-ți amintești!
V-am făcut cunoștință.

Bărbatul a scuturat din cap.

— Îmi pare rău.

După care i-a făcut cu ochiul lui Kelly.

— O s-o pun pe secretara mea să te sune, a zis el. O să programăm ceva.

McFadden s-a întors la grupul lui strălucitor, iar acesta l-a primit în mijlocul lui, Cynthia Jones strecurându-și un braț bronzat în jurul taliei lui și așezându-și capul blond pe umărul lui.

— Am părut ciudată? a întrebat Bellamy.

— Nu chiar, a mințit Kelly, uitându-se în ochii lui Vee, la tristețea din ei. Deci, a continuat ea. Bănuiesc că urmează să dau o probă.

— Nu-mi vine să cred că nici nu și-o amintește, a spus Vee, vorbind foarte încet.

Kelly a sorbit iar pe îndelete din șampanie, dar băutura nu i-a mai dat aceeași senzație. Acum gustul i se părea cunoscut, aproape anost. S-a gândit la cât de emoționat fusese momentul în care urcase pentru prima oară pe aleea din fața casei lui Bellamy, sau acela în care Vee se întorsese pentru prima dată ca s-o privească în ochi, iar ea îi văzuse chipul întreg. Exista ceva reconfortant în a te obișnui cu lucrurile minunate. Dar și ceva tristețe.

— Tatăl tău probabil că întâlnește mulți oameni, a încercat Kelly.

— Ai fi putut să-i împrășpezi memoria, a spus Bellamy. De exemplu... știi tu... să-i zici că tatăl lui Cat și Kelly e cascador.

— Jimmy chiar mi-a povestit că a mai lucrat cu tatăl tău, a încercat din nou Kelly.

— Ar trebui să și-o amintească pe Cat datorită *mie*, a replicat Vee. Nu datorită tatălui ei.

Băiatul a înghițit în sec.

— Scuze, Kelly!

Apoi s-a întors în baie. Kelly s-a uitat la prietena ei. Aceasta a ridicat din umeri.

— Habar n-am, a zise ea. Dar îți spun un lucru. Rămâne între noi.

— Da?

Fata a bătut ușor din pleoape, coborându-și glasul la nivelul unei șoapte.

— N-ar trebui să zic asta, pentru că e cel mai bun prieten al tatei, iar eu îl iubesc tare mult pe Vee...

Kelly începea să-și piardă răbdarea.

— Ce?

— John McFadden e... cam ciudat.

— Cum adică?

Bellamy a aruncat iute o privire spre grupul lui McFadden, apoi din nou spre Kelly.

— Nimic, a conchis ea. Uită că am zis asta. Sunt doar... știi tu.

— OK.

— Paranoică.

— Bine.

— Oricum, e grozav că o să dai o probă. Uitasem că vrei să joci.

Vorbea foarte repede, amintindu-i lui Kelly cât de amețită era. Probabil din cauza cocainei sau a cine știe cărui alt drog excitant pe care ea și Vee îl luaseră în baie. Cu toate astea, Kelly avea impresia că tocmai fusese ridicată o cortină, însă numai pentru câteva secunde, nu îndeajuns de mult pentru ca ea să poată distinge ce se afla în spatele ei.

A atins diamantele de pe medalionul în formă de inimă al surorii ei. Era un nou obicei. O făcea să se simtă aproape ca și cum ar fi stat de vorbă cu Catherine și, în plus, o împiedica să rostească lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună. Ca acum, de exemplu. Kelly se gândea la John McFadden, la cum, tot timpul cât discutase cu ei trei, bărbatul se uitase numai la ea. Nu la fiica unuia dintre actorii săi premiați. Nici măcar la fiul lui. Ci la Kelly Lund, fata unui cascador, sora geamănă a unei tinere pe care pretindea că nici nu și-o amintește. Ea fusese cea care îi captase toată atenția. Poate pentru că n-o mai întâlnise niciodată și voia să se uite mai bine la cea care fusese arestată împreună cu băiatul lui. Însă chiar și dacă ar fi fost așa, asta nu explica de ce, de-a lungul întregii conversații, McFadden nu-i privise nici măcar o dată chipul. Se uitase doar la medalionul ei.

Kelly ar fi vrut să-i spună ceva despre asta lui Bellamy. Dar atingerea diamantelor a făcut-o să tacă. Iar ceea ce simțea ea nu

putea fi pe deplin exprimat în cuvinte. Era ceva ce ar fi fost mai bine să păstreze pentru sine.

* * *

Musafirii intrau și ieșeau, muzica urla – Madness, The Specials, X-Ray Spex, Gang of Four. Bellamy și Vee strigau numele trupelor la urechea lui Kelly, în timp ce ea bea și fuma, ritmurile amestecându-se ca prin ceață, oaspeții cântând la un loc cu interpreții, dansând și țipând pentru a se face auziți.

Vee umplea neîncetat cu șampanie paharul lui Kelly și se tot furișa la baie, împreună cu ea și cu Bellamy, ca să prizeze cocaină. Inima fetei o lua la goană, apoi se potolea, în vreme ce întâlnea oameni ale căror nume avea să le uite cât ai clipi. Petrecerea a durat la nesfârșit, o buclă de culori, sunete și atingeri, de momente culminante și perioade de platou, până când, în cele din urmă, în cameră au rămas doar trei oameni, întinși pe salteaua de lângă fereastra uriașă, fumând țigările Marlboro Red ale lui Bellamy, în vreme ce firma din neon a hotelului de peste drum scălda totul în lumina rozalie a răsăritului.

Acum Kelly se pricepea la fumat, așa cum se pricepea și să se drogheze. Putea să inspire fumul în stilul francez, despre care Vee îi spusese cândva că e sexy, și putea să aprindă chibriturile cu o singură mână, doar strângând cutia. Putea să și scoată rotocoale de fum, iar acum asta făcea, creând o serie de inelușe perfecte, subțiri, pe care Bellamy le tot străpungea, rupându-le unul câte unul.

— De ce tot faci așa? a întrebat-o Kelly.

— Ca să nu moară virgine.

Kelly s-a ridicat în coate. Și-a arcuit spatele, lăsându-și capul să-i cadă pe spate, apoi a suflat un nor de fum către peretele din spatele lor.

— Sunt un dragon, a zis ea.

— Te iubesc, a spus Bellamy.

Kelly a zâmbit. Cu toate că și-ar fi dorit să audă vorbele astea de la Vee. Vee, care era ciudat de tăcut de nici nu mai știa cât de multă vreme.

— Țigara norocoasă!

Bellamy ajunsese la fundul pachetului, la ultima țigară, întoarsă cu

vârful în jos pentru noroc.

— Aprinde-mi-o și putem să ne punem amândouă câte o dorință.

Și-a așezat țigara între buze, iar Kelly și-a scos cutia cu chibrituri și a scăpărat unul, folosind o singură mână. A aruncat o privire către Vee, ca să vadă dacă el observase, însă băiatul stătea cu ochii închiși. Adormise, probabil. În timp ce ținea chibritul în dreptul țigării lui Bellamy, Kelly a închis și ea ochii, ascultând răsuflarea lui și dorindu-și din suflet ceva ce nu putea exprima în cuvinte.

Când a deschis ochii, Bellamy încă își punea dorința ei. Kelly a urmărit-o cum trage un fum din țigara norocoasă, cum buzele ei rostesc în tăcere cuvintele dorinței, în timp ce ochii erau atât de strâns închiși, încât pe chip îi apăruse o grimasă. Era amuzant cât de multă speranță avea. Bellamy Marshall cea cinică, cea cu picioarele pe pământ, luându-și atât de în serios dorința pusă pe o țigară. Kelly și-a așezat o mână peste a ei.

— Și eu te iubesc, a spus ea.

Bellamy a expirat, nori de fum ridicându-i-se dintre buze. A deschis ochii și i-a zâmbit larg lui Kelly.

— Mi s-a îndeplinit dorința.

După un sfert de oră, sau poate o jumătate de oră (scurgerea timpului era greu de estimat), cocaina își pierduse efectul, lăsând-o pe Kelly sleită de puteri și parcă plutind datorită șampaniei, în vreme ce somnul îi dădea târcoale. În stânga ei, Bellamy dormea buștean, sforăind ușor, în vreme ce Vee era tăcut ca întotdeauna.

Kelly a închis ochii și s-a tolănit în întuneric, lăsându-și mușchii să i se afunde în saltea. Era cât pe ce să adoarmă, când l-a auzit pe Vee vorbind, aproape în șoaptă. Nici măcar nu știuse că e treaz.

— Se credea în stare de orice, a spus el.

— Cine? a întrebat Kelly.

— Cat. Sora ta.

— Oh!

— Spunea că poate să-și schimbe fața și corpul numai gândindu-se intens la cum ar vrea să arate cu adevărat. Era o actriță bună doar pentru că asta își dorea să fie. Nu lua niciodată lecții pentru că n-avea nevoie. Și, în plus, zicea că pe toți prietenii din viața ei i-a atras cu

puterea voinței. Inclusiv pe mine. Și-a folosit forța minții.

Kelly a deschis ochii.

— Pe bune?

— Știu că pare ciudat.

— Nu chiar, a spus ea. Vreau să zic că seamănă cu ceva ce ar spune Catherine. „Nu toate lucrurile se întâmplă cu un motiv...”

— „Dar cele importante, da.”

— Da, a replicat Kelly. Uau! Și ție ți-a zis asta.

Băiatul a tras adânc aer în piept, apoi a expirat lent.

— Credea că, dacă s-ar strădui îndeajuns, ar putea învăța să zboare.

Kelly s-a întors pe o parte și s-a uitat la el, la chipul lui scăldat în lumina rozalie. Vee stătea cu privirea pironită în tavan. Ochii îi scânteiau.

— Crezi că asta s-a întâmplat, Kelly? Crezi că încerca să zboare și așa a ajuns pe fundul canionului?

Fata s-a tras mai aproape. A văzut lacrimi pe chipul lui.

— Vee?

— Da?

— Cât de bine ai cunoscut-o pe sora mea?

— Cred... a răspuns el. Cred că am iubit-o.

Kelly l-a luat în brațe, în vreme ce emoțiile se revărsau în sufletul ei, confuzie, și dor, și suferință, atât ale ei, cât și ale lui Vee. *Îmi doresc să-mi fi mărturisit asta mai devreme, ar fi vrut ea să-i zică. Credeam că tu și cu mine... Știi tu. Tu și cu mine... Dar nu i-a spus nimic. N-a putut.*

Vee i-a cuprins talia cu brațele, apoi și-a lipit capul de gâtul ei și a început să plângă, la început ușurel, apoi tot mai tare, tremurând din tot trupul. Kelly l-a tras mai aproape și l-a sărutat pe cap, pe obrajii pătați de lacrimi.

— E în regulă, a șoptit ea. E în regulă.

Ar fi vrut să-și plângă de milă. Pentru sentimentele pe care le nutrise față de Vee, acele sentimente irosite. În schimb, s-a trezit gândindu-se la băieții care o aduceau noaptea acasă pe Catherine, la cei dezgustători, cu aer de drogați, pe care uneori îi vedea pe stradă împreună cu sora ei, ținând-o în brațe, îndesându-și mâinile în

buzunarele blugilor ei. S-a gândit la bătrânul din Porsche, cel cu ochelari de aviator, și l-a strâns mai tare pe Vee, bietul Vee, care avea mult mai multe lucruri pentru care să-i pară rău. Kelly l-a ținut pe băiat până când durerea lui a devenit a ei, până când bluza i s-a îmbibat de lacrimi și în sufletul lui n-a mai rămas nimic.

Kelly s-a trezit singură. I-au trebuit câteva clipe de panică pentru a-și da seama unde se află, pentru a pune cap la cap cele întâmplare seara și de dimineață, însă chiar și atunci au rămas goluri mari. S-a uitat la ceas: ora șapte dimineața. A simțit miros de cafea, s-a ridicat și, spre imensa ei ușurare, i-a văzut pe Vee și pe Bellamy în bucătărie, cu câștile în mâini.

— Era și timpul! a spus Bellamy. Știi, unii dintre noi trebuie să meargă la școală azi.

Vee a spus:

— Tata o să vă ducă pe amândouă până acasă.

— Tatăl tău?

— Are un apartament sus. Azi-noapte a rămas aici.

Kelly s-a uitat atent la chipul lui. Avea un crâmpeli de amintire cu ea ținându-l în brațe noaptea trecută, simțindu-i lacrimile, deși nu reușea să-și amintească exact de ce. Șampania aia! Și toate drogurile...

— Eu n-am venit cu mașina mea, zicea Bellamy. Conduc de când aveam paisprezece ani și dintr-o dată părinții mei se poartă ciudat la gândul că m-aș urca la volan. M-au obligat să iau un taxi.

— Faptul că ai fost arestată s-ar putea să aibă o legătură cu asta, i-a răspuns Vee și, ca la un semn, ușa de la intrare s-a deschis, John McFadden descuind-o cu propria cheie.

— S-a zis cu intimitatea! a bombănit Bellamy.

McFadden a întrebat:

— Sunteți gata?

— Ne vedem mai târziu! a spus Vee.

A strâns-o iute în brațe pe Bellamy, apoi pe Kelly, pe care a ținut-o cu câteva clipe mai mult... Ea i-a simțit buzele lipite de gâtul ei. Și răsuflarea lângă urechea ei.

— Te iubesc, i-a șoptit el.

Îți amintești?

Fetele l-au urmat pe McFadden până la mașina lui, un BMW crem, cu scaune din piele arămie. Pe drum, Bellamy i-a dat un ghiont prietenei sale și a făcut semn către fereastra de la ultimul etaj, acolo unde se afla apartamentul lui McFadden. O siluetă de femeie se mișca în spatele draperiilor subțiri.

— Pe cât vrei să pui pariu că e Cynthia, a șoptit ea, deși lui Kelly i se părea că silueta e mai mică decât a manechinului, cu pieptul mai plat decât îl avea Cynthia.

Desigur, îi venea greu să-și dea seama uitându-se din stradă, și, din câte știa ea, era posibil ca Cynthia Jones să fi purtat niște pernuțe pe sub rochia de macrameu cu care fusese îmbrăcată seara trecută.

Kelly a zâmbit.

— Am putea să sunăm la *Rona Barrett's Hollywood*.

— Tata m-ar omorî.

Bellamy s-a strecurat pe bancheta din spate și a cerut să fie dusă prima acasă, astfel încât să poată ajunge la timp la școală. John McFadden a potrivit radioul pe postul KROQ. Tocmai se transmitea emisiunea lui Frazer Smith și, tot drumul până la locuința lui Bellamy, mașina a fost umplută de glasul înnebunit al lui Fraze, fără ca vreuna dintre fete să spună ceva. Kelly n-o mai văzuse niciodată pe Bellamy atât de tăcută. Și-a amintit ce-i spusese prietena ei la începutul petrecerii: *John McFadden e cam ciudat*. Tot nu știa ce însemna asta... sau dacă măcar însemna ceva. Uneori, Bellamy zicea diverse lucruri doar de dragul de a le zice.

McFadden bătea cu mâinile în volan pe ritmurile formației Dead Kennedys, pe care Fraze tocmai o difuza, când au ajuns la poarta casei lui Bellamy. Bărbatul și-a spus numele înspre cutia interfonului, apoi a intrat pe alee. Dinspre ușa de la intrare, a venit către mașină un om îmbrăcat din cap până în picioare în echipament alb de tenis. Când s-a apropiat, Kelly a văzut că era Sterling.

— Copiii ți-au făcut ceva probleme, John? a întrebat el.

— Neah, a fost petrecere cuminte. Toată lumea s-a purtat foarte frumos. Așa cum era și cazul.

— Te sun, i-a spus Bellamy lui Kelly.

Și-a fluturat scurt mâna înspre tatăl lui Vee.

— La revedere, domnule McFadden.

Apoi s-a alăturat părintelui ei, care a cuprins-o cu brațul pe după umeri.

— Bună, Kelly, a zis Sterling Marshall.

Inima ei s-a încălzit puțin când l-a auzit spunându-i pe nume.

— Bună ziua.

— N-o lăsa să te bage în bucluc, i-a spus John McFadden lui Sterling Marshall. Sau cred că ar trebui să spun: „în *alt* bucluc”, nu-i așa, Bellamy?

McFadden a zâmbit. Bellamy nu i-a răspuns tot cu un zâmbet.

Odată ajunși în preajma casei lui Kelly, McFadden a oprit radioul și, pentru prima dată, i s-a adresat fetei.

— Tu ești fiica lui Jimmy Lund!

Părea șocat și oarecum încântat de sine însuși, de parcă tocmai și-ar fi amintit numele unei melodii care-i umbla prin minte de zile întregi.

— Ăăm... Da.

Bărbatul a oftat din greu.

— Nu-i de mirare că Vincent a fost așa de supărat pe mine când nu mi-am amintit-o pe sora ta.

— E în regulă.

— Ba nu, nu e! a spus el. Jimmy a lucrat la câteva dintre filmele mele. E un om bun. Cum se descurcă?

Kelly s-a silit să zâmbească.

— Bine, a spus ea. Se... ăăm... se descurcă bine.

McFadden a oprit în fața casei lui Jimmy. Kelly și-a luat bagajul și a dat să deschidă portiera.

— Ascultă, i-a spus bărbatul. Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o.

— Mulțumesc.

— Te rog să-i transmiți tatălui tău toate cele bune din partea mea.

McFadden i-a zâmbit. Un zâmbet bun, prietenos. Zâmbetul lui Vee. *Nu-i nimic ciudat la el.*

— OK, a răspuns Kelly. Mersi că m-ați adus cu mașina.

Automobilul lui Jimmy nu se afla încă pe aleea din fața locuinței, iar asta era o veste bună. Kelly nu mai trebuia să mintă, să-și ascundă

ochii mahmuri sau să facă altceva în afară de a se culca. În timp ce descuia ușa din față și intra în casă, fata și-a îngăduit să se gândească la proba pe care urma s-o dea, la cum poate că nu avea să fie chiar atât de rău până la urmă. Tatăl lui Vee urma s-o distribuie într-un film, iar ea urma să devină bogată și celebră, fără a mai fi nevoită să meargă vreodată la școală. Ar fi putut chiar să-l întrețină pe Jimmy, astfel încât el să iasă la pensie.

Ce zici de asta, Catherine? O să devin actriță, așa cum îți doreai tu să fii. Kelly și-a dus mâna la gât, ca să atingă cele două diamante. Dar n-a simțit nimic. Doar pielea.

Medalionul dispăruse.

Capitolul 18

Ea e opusul fetelor blonde din reclamele la cosmetice. E latura întunecată a puștoaicelor vioaie, cu ochi scânteietori, care apar pe coperta revistei Seventeen. În surâsul ei din fața tribunalului se regăsesc viețile lipsite de vise ale tineretului nostru, crescut cu o dietă neîntreruptă de muzică pop fără inimă și ultraviolență cinematografică, asaltat de publicitatea televizată alimentată de o lăcomie fără noimă și fără limite.

Se spune că anumite chipuri reflectă vremurile pe care le trăim, iar aceste cuvinte par deosebit de adevărate în cazul ei, al zâmbetului ei. Dintre toate surâsurile care ne-au surprins conștiința de-a lungul veacurilor, cele descrise în cărți, cele care licăresc pe celuloid, care radiază în lucioase fotografii color sau strălucesc pe pânzele pictorilor, al ei este primul Surâs Ucigător. În timp ce înaintăm cu băgare de seamă prin penultima decadă a secolului douăzeci, zâmbetul ei este al Vremurilor Noastre: o dezvelire a dinților, la fel de înfricoșătoare și de inevitabilă ca norul ce se ridică după o explozie nucleară.

Poți să-ți ferești privirea, și așa o să faci, dar acei ochi morți te vor urmări. N-o să-i uiți niciodată.

Kelly Michelle Lund este Mona Lisa noastră. Noi am făcut-o să apară.

EXTRAS DIN

„Un zâmbet pentru veacuri” de Sebastian Todd

Los Angeles Times, pagina editorială

3 martie 1981

Capitolul 19

23 aprilie 2010

— Merita să moară, a spus Rocky.

Trecuse aproape o oră de când ajunsese acasă la Kelly și acum stăteau amândoi întinși pe spate în patul ei, respirând la unison. Primele raze ale răsăritului străpungeau draperiile subțiri, țesături pe care Kelly le alesese cu mâna ei pentru că reprezentau cel mai îndepărtat lucru de gratiile închisorii pe care îl putuse găsi.

— *N-o să oprească soarele*, îi spusese Shane când ea adusese draperiile acasă și le atârnase la ferestre. *Lumina răsăritului o să te trezească.*

Kelly îi zâmbise.

— *Te porți de parcă asta ar fi un lucru rău.*

Discuția avusese loc înainte ca ea să-l cunoască pe Rocky, pe vremea când doar îl văzuse lucrând în curtea lui. Dar când și-a luat privirea de la draperii și s-a uitat la chipul lui, la ochii aceia albaștri ce străluceau din mijlocul vițelor desenate, Kelly a avut impresia că pe Rocky îl cunoaște mai bine și de mai multă vreme decât pe oricine altcineva, inclusiv Shane. Mai ales Shane.

Știa, de exemplu, că atunci când bărbatul spusese „Merita să moară” nu se referise la Sterling Marshall. Vorbise despre John McFadden.

— De unde știi că merita? a întrebat ea.

— Te cunosc *pe tine*.

— Și?

— Dacă tu l-ai omorât, atunci ai avut motive.

— Toată lumea are motive, a spus Kelly. Și criminalii în serie au motive.

Și-a ridicat ochii spre tavan, spre crăpătura lungă din el, ascultând răsuflarea omului de lângă ea.

— Dar îți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că presupui ce e mai bine despre mine?

Cu coada ochiului, Kelly l-a văzut zâmbind.

- Procesul tău a fost o farsă de la un capăt la altul, a spus Rocky.
- L-ai urmărit?
- Da.
- În timp ce se desfășura?

El a dat din cap, iar ei i-a tresărit inima în piept, doar puțin. Rocky nu-i vorbise niciodată despre trecutul lui. Iar gândul că îi urmărise procesul, că o cunoștea înainte ca ea să-i bată la ușă, că îi păsa de ce se întâmpla cu Kelly... Merita să moară. Părușe foarte convins când o spusese, nu-i așa? Aproape ca și cum ar fi știut sigur...

Aproape ca și cum ar fi fost acolo.

Procesul fusese o farsă, în privința asta Rocky nu se înșela. Avocata lui Kelly, Ilene Cutler, optase pentru a nu o lăsa să depună mărturie.

— *Pari mai matură decât ești și nu într-un fel bun, așa îi explicase Cutler, Marea Avocată De La Hollywood, angajată cumva de mama lui Kelly (În schimbul a ce? Machiaje pe gratis?).*

În loc să se concentreze asupra vinovăției ori a nevinovăției, Cutler se străduise să-și prezinte clienta ca pe o adolescentă săracă, tulburată, care nu se afla în elementul ei. Făcuse mare caz de drogurile pe care fata le luase în fața distribuției filmului *Rezistență* și de faptul că arma nu era a lui Kelly. Îi aparținea lui John McFadden și fusese șterpelită de „aspiranta la actorie” din colecția personală a acestuia, chiar în seara atacului.

— *S-a gândit că l-ar putea speria, astfel încât el să-i dea un rol, spusese Cutler, ceea ce era o minciună sfruntată. Atât de rătăcită era această sărmană fată, dependentă de droguri, în acea noapte fatidică, în care temperatura se ridicase la un nivel record.*

Cutler descriesese incidentul ca fiind „o crimă pasională”, deși, în particular, făcuse cunoscut faptul că nu vedea nici urmă de pasiune la Kelly. Numai „înfumurare”, așa cum o numea ea.

— *Ești actriță, îi spusese ea clientei sale, lucru care, din nou, nu era cătuși de puțin adevărat. Încearcă măcar să te prefaci că ai remușcări.*

O pusese pe fată să-și prindă părul cu agrafe. Să poarte pantofi fără toc, gulere înalte și niciun pic de machiaj, nici măcar luciu de buze. Asta cică ar fi trebuit să lase impresia că e tânără și inocentă, dar, după cum încercase Kelly să-i spună lui Ilene, în realitate o făcuse să

pară înăcrită, ca și cum ar fi ratat foarte multe lucruri distractive și ar fi vrut să se răzbune.

Ilene vizase un verdict de ucidere din culpă, însă juriul o considerase pe Kelly vinovată de omor, așa că sentința fusese între douăzeci și cinci de ani și închisoare pe viață.

— *Ți-am zis să nu pari înfumurată*, îi spusese Ilene după aflarea verdictului.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase vreodată.

Kelly i-a zis lui Rocky:

— Avocata mea nu mă plăcea foarte tare.

— Asta nu-i o scuză, a replicat el, pentru faptul că te-a pus să te îmbraci ca o călugăriță ranchiunoasă.

Ea și-a trecut ușor mâna peste obrazul lui.

— Călugăriță ranchiunoasă.

A zâmbit.

— Sună destul de bine.

Câteva fire subțiri străpunseseră pielea lui caldă, smocurile de barbă nerasă ivindu-se ca niște ghimpi pe vițele tatuate.

— De unde vii tu, Rocky?

— Din deal.

— Nu asta am vrut să spun.

El s-a așezat deasupra ei, i-a mângâiat părul.

— Chiar vrei să afli?

Kelly a dat să spună „da”, apoi s-a oprit. Ochii lui erau calmi. Nu reușea să-și dea seama ce se petrece în spatele lor.

— Poate, a răspuns în cele din urmă.

— Întrebă-mă atunci când o să fii sigură.

Rocky s-a dat încet jos de pe ea, dar Kelly a întins mâna spre el.

— Rocky.

— Da?

— Nu mă părăsi.

— Trebuie, a răspuns bărbatul. S-ar putea ca soțul tău să se întoarcă acasă și, chiar dacă nu vine el, presa tot o să-și facă apariția în curând. Toate apelurile alea...

— Nu, nu! Știu că trebuie să te întorci la tine acasă, a spus Kelly. Doar că... te rog...

A tras aer în piept, liniștindu-se.

— Să nu pleci din viața mea.

— Ce te faci să crezi că aş pleca?

— Toți ceilalți pleacă.

— Eu nu sunt ca toți ceilalți, a zis el. Niciunul dintre noi nu este, ceea ce, dacă stai să te gândești, reprezintă tocmai esența problemei noastre.

Rocky s-a dat jos din pat și a început să-și îmbrace hainele. Kelly își amintea ziua în care mersese pentru prima dată la el acasă. O făcuse dintr-o toană, dar una pusă la cale, premeditată, așteptând ca Shane și clientul lui să se adâncească în discuție, apoi se strecurase afară pentru o „mică plimbare” pe care o cântărea în minte de zile întregi. Își amintea cât de repede parcursese cei cinci kilometri, cât de tare îi bătea inima, cum o frământau îndoielile. Dar când bătuse la ușă, iar Rocky îi răspunsese, o senzație de calm pusese stăpânire asupra ei, ca și cum, pentru prima dată în viață, s-ar fi aflat acolo unde îi era locul.

— *Te cunosc*, îi spusese Kelly bărbatului.

Nu, nu era adevărat. Nu spusese asta cu voce tare. Doar o gândise. Din cauza ochilor. Singura parte din trupul lui Rocky care nu era tatuată. Iar ea o cunoștea. Cel puțin așa i se părea. *Ochii lui Vee*. Vreme de cinci ani, tot voise să-l întrebe:

— *Tu ești Vincent Vales?*

Însă nu se încumetase să pronunțe cuvintele. Dacă el i-ar fi răspuns „da” (sau dacă ar fi spus „nu”), atunci ce s-ar fi ales de ei?

Rocky a zis:

— Avocata aia. Care nu te plăcea.

— Da?

— Ei i-ai spus că tu l-ai omorât pe John McFadden?

Kelly a dat din cap în semn de încuviințare.

— I-ai spus și motivul?

— Nu.

— De ce?

— A zis că n-are importanță. Că motivele nu contează. Nici măcar faptele nu contează. Importantă este părerea pe care o au ei despre tine: presa, jurații, opinia publică. Totul depinde de ce poveste sunt dispuși să creadă.

— Nu s-a înșelat.

Privirea lui Kelly a alunecat peste căluțul de mare albastrui desenat pe spatele lui, a cărui coadă lungă se încolăcea în jurul șirei spinării.

— Nu, a spus ea. Lăsând la o parte alegerile privind vestimentația, Ilene nu s-a înșelat în nicio privință.

Rocky a mai zis ceva, abia auzit. Încă stătea cu spatele la Kelly, adresându-se mai degrabă lămpii, decât ei, și vorbind cu glas atât de scăzut, încât ai fi zis că e singur în cameră.

— Ce-ai spus?

— Nimic.

Dar spusese ceva. Kelly ar fi putut să jure că el spusese: *Ar fi trebuit să depun mărturie.*

— Tu ești, Vee? a șoptit ea.

Bărbatul s-a întors.

— Ce?

— Nimic.

El a sărutat-o ușor, în semn de rămas bun. Căldura a dat năvală în trupul ei, lacrimile i-au inundat ochii și a fost cuprinsă de acea senzație – dulcea durere a plecării lui. Oare se simțise vreodată așa în preajma lui Shane? A oricui altcuiva?

— Să știi că tu ești singura mea prietenă, a spus bărbatul.

Rocky și-a tras pe el tricoul alb, apoi și-a încălțat șlapii. În timp ce el își îmbrăca haina, Kelly se uita țintă la ochiul verde de pe gâtul lui. Avea aceeași nuanță închisă a ochilor surorii ei.

— Rocky, a zis ea încet.

— Da?

— Și Sterling Marshall merita să moară.

Bărbatul s-a oprit. S-a uitat la ea, expresia de pe chipul lui oglindind-o pe a ei: uluire. Kelly nu se așteptase să spună așa ceva. Nici măcar nu știuse că asta simte, nu înainte ca vorbele să-i iasă pe gură.

Rocky a răspuns:

— Am văzut interviul pe care l-a dat acum câteva zile pentru *Times*.

Kelly a scuturat din cap.

— Nu despre interviu e vorba.

— Atunci despre ce? De ce?

Ea voia să-i povestească atâtea lucruri, avea nevoie să i le mărturisească. I-a luat mâinile într-ale ei, dar Rocky nici nu s-a apropiat, nici nu s-a retras. A rămas pur și simplu pe loc, cercetându-i chipul, așteptând.

— După o vizită conjugală, am rămas însărcinată.

Kelly și-a coborât privirea către mâinile lor încleștate.

— A fost una dintre cele trei dați în care Shane și cu mine am...

— Trei dați?

— Da. Toate în preajma căsătoriei noastre.

— OK.

— Shane n-a aflat niciodată că am fost însărcinată, însă Sterling, da. Doctorul închisorii l-a sunat. Nimeni nu ține secrete față de Sterling Marshall. El a amenințat că va rupe orice legătură cu noi, iar eu n-am vrut ca Shane să aibă de suferit. Nu din cauza banilor. Lui nu i-ar fi păsat de pierderea lor. Dar își iubea tatăl foarte mult. Nici măcar n-am vrut să mă gândesc la ce s-ar întâmpla cu Shane dacă Sterling n-ar mai vorbi cu el.

— Așa că ai renunțat la sarcină.

— Am renunțat la tot. La sentimentele mele pentru Shane. La orice trăiri romantice... Nu pot... Nu mai pot să *fiu* cu el. Mă tot gândesc că situația o să se schimbe, dar există o barieră. Parcă niciodată nu e așa cum trebuie. El are răbdare. Crede că închisoarea mi-a făcut asta, dar nu închisoarea e de vină. Ci tatăl lui. Și el, în măsura în care e fiul părintelui său, iar eu nu pot să uit nicio clipă lucrul ăsta.

— Înțeleg, a spus încet Rocky.

Kelly s-a uitat în ochii lui. Chiar o înțelegea. Știa asta. Rocky îi spusese mereu adevărul, iar ea, la fel. Nu-l putea minți, chiar și să fi vrut.

— Nu l-am omorât pe Sterling Marshall, a mărturisit Kelly. M-am dus acasă la el, dar când am ajuns acolo era deja mort.

— De ce ai mers acasă la el?

Femeia a înghițit în sec.

— Pentru că, a spus ea încet, mi-a cerut să vin.

— De ce?

— Nu știu.

Rocky și-a tras gluga hainei peste capul ras și tatuat.

— Mi-aș dori să te pot salva, Kelly.

— De ce?

— De părerea celorlalți.

Bărbatul s-a strecurat afară din cameră fără a mai aștepta vreun răspuns. Kelly a ascultat sunetul pașilor lui pe aleea din fața casei, zgomotul făcut de portiera camionetei ce s-a deschis și apoi s-a trântit la loc, turația motorului, scrâșnetul cauciucurilor pe pietriș.

A coborât din pat, s-a dus la comodă și a tras sertarul de sus. De obicei nu-l deschidea. Era destinat suvenirurilor și nu conținea prea multe obiecte: câteva poșete-plic împodobite cu mărgelile, care fuseseră ale mamei lui Jimmy, o pungă plină cu pietricele de pe plajă, adusă de Shane dintr-o călătorie făcută în Big Sur, o fotografie înrămată a lui Catherine, pe care Kelly o furase de la mama ei în ziua în care plecase de acasă, cu patru luni înaintea crimei. Dar obiectul pe care îl căuta ea se afla pe fundul sertarului, strecurat între poșetele-plic, acolo unde nimeni nu avea să-l găsească. O carte poștală. Nu se mai uitase la ea de când o așezase pentru prima oară în sertar. Nu voise s-o mai vadă, deși se gândise deseori la ea.

— De unde vii tu, Rocky? a șoptit Kelly.

— *Întrebă-mă atunci când o să fii sigură*, îi răspunsese el.

Kelly a dibuit cartea poștală și a tras-o afară. A citit ce scria pe stampila ștearsă a poștei: 30 mai 1982. Los Angeles, California. Și apoi mesajul. Doar un singur cuvânt:

Cândva.

Cartea poștală îi fusese trimisă în închisoare și nu fusese semnată. Kelly și-a trecut degetele peste adânciturile făcute de pix. Scrisul acela. Literile ordonate, de tipar, întotdeauna știuse cu certitudine cine-i trimisese mesajul. Dar oare numai pentru că își *dorise* să știe? Kelly abia dacă văzuse vreodată scrisul lui Vee și totuși se convinsese că de la el era, păstrând tot timpul cu sine cartea poștală, mai întâi sub perna din închisoare, apoi în acel sertar. Primise multe cărți poștale și scrisori câtă vreme fusese în spatele gratiilor. Mesaje pline de ură și bilețele de dragoste, întrebări din partea jurnaliștilor și misive de la avocați din oficiu ori de la țcăniții care credeau în teoria

conspirației, ca să nu mai vorbim despre minunatele epistole pe care i le trimitea Shane. Și totuși, această carte poștală cu un singur cuvânt pe ea fusese singura frântură de corespondență pe care o păstrase după eliberarea din închisoare.

Vee.

Vincent Vales plecase din viața lui Kelly în noaptea crimei. Nu doar din viața ei, ci și din a tuturor celorlalți. Pe atunci, puteai să dispari fără ca tehnologia să te dea de gol, așa că el tocmai asta făcuse. Nici măcar Sebastian Todd nu fusese în stare să-l găsească. Sebastian Todd, care, din câte se pare, reușise să dea de urma mamei lui Kelly, acum membră a unei secte.

Kelly îl admira pe Vee pentru că putuse să facă asta, să zboare ca una din păsările deșertului, fără a migra vreodată înapoi. La numai șaisprezece ani, el făcuse o schimbare care avea să dureze decenii întregi. Dar asta n-o împiedicase pe Kelly să-l zărească peste tot: în mulțimile care asistau la evenimentele sportive televizate, în camera de vizitare de la Carpentia, în fundalul pozelor ce apăreau în revistele cu foi lucioase... și mai la deal de noua ei locuință, lucrând cu drujba la operele de artă din curtea lui.

Femeia s-a uitat la cartea poștală, la acele litere de tipar pline de speranță, scrise pe vremea când amândoi încă erau copii: *Cândva*. A întors mesajul și s-a uitat la imaginea de pe spate: un cactus înflorit. Primăvara în deșert. Sub el scria: VIZITAȚI JOSHUA TREE, CALIFORNIA!

Tu ești singura mea prietenă.

La șase luni după eliberarea ei, Kelly îi spusese lui Shane că vrea să locuiască acolo. Nu-i mărturisise de ce, dar, în adâncul sufletului, rugămintea ei se bazase pe credința că, într-o bună zi, *cândva*, toți trei vor redeveni prieteni: Vee, Bellamy și cu ea, Shane slujind drept punte de legătură, diaspora fiind reunită. Fericiți până la adânci bătrâneți. Astea sunt lucrurile la care te gândești când stai în spatele gratiilor atâția ani, imaginația fiind un balsam puternic, dar adevărul e că ești atât de sigur de ceva pe cât vrei să fii.

Kelly a strecurat cartea poștală sub poșetele cu mărgele, apoi a închis sertarul. Și-a luat halatul de casă din cuierul de lângă ușa dormitorului și l-a îmbrăcat, aruncând o privire către ceasul de pe

noptieră: ora șase dimineța. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, se trezise lângă soțul ei care o fotografia. Doamne, lucrurile chiar știi să se schimbe!

Ruth a vegheat o bună bucată de vreme somnul lui Zeke, înainte de a încerca să-l trezească. Făcea asta deseori: se furișa în camera lui pentru a-i urmări mișcările ritmice ale pieptului plătând, pentru a-i asculta răsuflarea. Obișnuia să facă același lucru și cu fetele ei, atunci când erau foarte mici, dar acum, mai mult decât atunci, se temea de răstimpurile dintre respirații.

Ruth s-a ghemuit lângă salteaua lui Zeke și i-a luat mâna într-a ei. El întotdeauna avusese mâini puternice, grațioase, însă cea pe care o ținea ea acum era umedă și lipsită de vlagă, scânteia pe care o reprezenta Zeke fiind deja pe cale să se stingă. Cu trei zile în urmă, el o rugase să-i radă barba, plângându-se de greutatea ei, de mâncărимилe pe care i le provoca. Ruth adusese în coliba lui un lighean cu apă caldă, amestecată cu săpun, și o lamă de ras, apoi se apucase de lucru, minunându-se de chipul ce i se dezvăluia treptat. În douăzeci și șapte de ani, nu-l văzuse niciodată proaspăt ras și nu se așteptase la acei pomeți, la acea bărbie...

— *De ce ai vrea să acoperi așa o nutriță frumoasă?* întrebuse ea, încercând să păstreze o atmosferă relaxată.

El îi dăruise un zâmbet. Dulce, dar încărcat de durere.

— *E o față pe care numai o mamă ar putea s-o iubească.*

Când îl întâlنise pentru prima dată pe Zeke, el era doar un băiat. Avea cel mult douăzeci și unu de ani. Ea stătea într-o cafenea de lângă vechiul ei apartament, șomeră și aproape falită. Își pierduse slujba de la I. Magnin cu opt luni în urmă și de atunci nu avusese nici cea mai mică șansă să obțină una nouă. La urma urmei, era o infamă. Mama rea a unei fete rele. În fiecare dimineță, își făcea machiajul complet și îmbrăca haine frumoase. Mergea la cafeneaua aceea, aflată la două străzi distanță de locuința ei, și stătea acolo ore în șir, citind anunțurile cu cereri de muncă, în timp ce bea dintr-o singură ceașcă de cafea, umplută la nesfârșit. Profita de generozitatea patronului. Se purta ca și cum ar fi avut o treabă.

Zeke se așezase pe locul din fața ei, un băiețandru neobrăzat,

îmbrăcat în cămașă de flanel, cu o barbă neagră și deasă ce îi amintea de un personaj din Biblie.

— *Doamnă Lund, îi spusese el. V-am căutat.*

Ruth (pe atunci Rose) ridicase ochii din ziar, așteptându-se să vadă vreun alt gunoi de reporter de la cine știe ce tabloid vândut prin supermarketuri. Dar apoi întâlnise privirea aceluși tânăr străin și lumea i se schimbase. Ochii lui Zeke erau cei mai încărcăți de bunătate pe care îi văzuse vreodată.

— *V-ar plăcea să mergeți într-un loc în care n-o să mai faceți niciun rău nimănui?*

Privind în urmă, întrebarea semănase puțin cu o amenințare cu moartea. Dar se dovedise a fi exact opusul: un colac de salvare. Un loc în care s-o ia de la capăt. Zeke avea o bucată de pământ, pe care o transformase într-un fel de tărâm utopic al rataților, o fermă auto-întreținută, în mijlocul pustietății.

— *E pentru oameni ca mine, ce au făcut greșeli pe care nu vor să le mai repete, îi spusese el. Oameni cărora le e mai bine dacă stau despărțiți de restul lumii.*

— *Ca o închisoare? întrebuse ea.*

— *Oarecum. Însă rămâneți în ea doar atât cât vreți.*

Portocali și lămâi, o grădină de legume, un coteț cu găini și cinci vaci, un generator, o instalație sanitară, o mică bibliotecă și, mai târziu, grație eforturilor făcute de câțiva recruți mai noi și mai pricepuți în ale tehnologiei, un vechi computer instalat în sala de mese, cu Internet piratat... Ferma lui Zeke avea tot ce și-ar fi putut dori cineva. Și, până în clipa de față, Ruth nu-și dorise câtuși de puțin s-o părăsească. În vreme ce alți locuitori veniseră și plecaseră, ea rămăsese cu convingerea neșrămutată că celor de afară, și mai ales lui Kelly, avea să le meargă mai bine fără ea.

Dar apoi stătuse de vorbă cu Sebastian Todd. *Am nevoie de tine, îi spusese el. Kelly are nevoie de tine.* Iar ea îl crezuse. În ciuda tuturor acelor neadevăruri îngrozitoare pe care le scrisese despre fiica ei în trecut, în fragmentele de carte și de ziar pe care Ruth le găsisese făcând căutări pe Internet după plecarea lui. În ciuda faptului că, atunci când îl întrebase cum de a găsit-o acolo, bărbatul încercase s-o facă să creadă că ea însăși îi spusese (*Nu-ți amintești scrisoarea pe care mi-ai*

trimis-o? De parcă ea ar fi fost cine știe ce babă senilă, care trimite scrisori în somn). În ciuda tuturor acestor minciuni, Ruth îl crezuse și spera ca asta să nu fi fost cea mai mare greșeală a vieții ei.

Și-a așezat o mână pe obrazul neted al lui Zeke și i-a simțit pleoapele zbatându-se să se deschidă.

— Ce ți-a zis?

— Poftim?

— Sebastian Todd. Ce ți-a zis? Ce mai face fiica ta?

— E bine.

— Aprinde lumina, a spus Zeke. Trebuie să-ți văd fața.

— De ce?

— Pentru că niciodată n-ai fost în stare să te uiți în ochii mei și să mă minți.

Ruth a scos un chibrit din cutia de pe noptiera lui Zeke și a aprins cele trei lumânări din suportul de ardezie. Erau niște lumânări frumoase, de culoarea smântânii proaspete, cu un miros îmbătător de vanilie. Demetrius le făcuse. Se pricepea de minune să meșterească lucruri.

— Acum, a spus Zeke, chipul pâlpâindu-i la lumina lumânărilor. Uită-te în ochii mei și spune-mi că fiica ta e bine.

Pe peretele din spatele lui era prinsă o imagine imprimată: un portret al biblicului Ezechiel, cel ce și-a petrecut viața în exil, fiul lui Buzi, al cărui nume însemna „dispreț”. Sub portret, stătea scrisă traducerea numelui Ezechiel: *Fie ca Dumnezeu să-i dea putere*. Ruth a citit cuvintele și, în același timp, le-a spus ca pe o rugăciune.

— Aștept, a zis bărbatul.

— Nu pot, a recunoscut încet Ruth. Fata mea are probleme.

Și-a dres vocea.

— Sebastian Todd mi-a spus. A mai fost împușcat un om. Zeke a făcut ochii mari.

— Cine?

Femeia a încercat să pronunțe numele, dar s-a înecat cu el.

— Socrul lui Kelly.

Zeke a răsuflat îndelung, tremurător.

— Și ești sigură că Sebastian Todd a spus adevărul.

Ruth a dat din cap în semn de încuviințare.

— Am fost în sala de mese. Am citit noutățile de pe Internet. Oamenii cred că ea e de vină. Comentariile pe marginea articolelor de știri...

— *Oamenii sunt motivul pentru care noi nu plecăm niciodată de aici.*

Bărbatul s-a chinuit să se ridice în capul oaselor. A reușit din a doua încercare.

— Mă rog, aproape niciodată, a spus el încet. A fost arestată?

— Se pare că va fi arestată în curând. Nu știu ce să fac. Acum Kelly e femeie în toată firea. Ar putea foarte bine să primească pedeapsa cu moartea.

Zeke s-a uitat fix la ea.

— N-o s-o primească.

— N-ai de unde să știi asta.

— Ascultă, i-a spus el. Am niște bani puși deoparte. Mulți bani. Poți să angajezi un avocat grozav...

— *Am mai făcut asta acum treizeci de ani*, a spus Ruth, pe un ton mai ridicat și mai ascuțit decât și-ar fi dorit. Mi-am folosit economiile până la ultima lețcaie, am angajat-o pentru Kelly pe cea mai bună avocată din domeniu și uite unde a ajuns!

— Îmi pare rău.

Ruth a scuturat din cap.

— Nu, mie îmi pare rău. Nu vreau să te fac să suferi, Zeke. Nu meriți asta.

El s-a prăbușit la loc pe saltea, durerea schimonosindu-i trăsăturile frumoase.

— Pot să-ți aduc ceva? I-a întrebat ea. Un pahar cu apă? Ceva de mâncare?

Zeke a scuturat din cap.

— Ruth.

— Da.

— Ce putem face pentru Kelly?

Ruth n-a fost în stare să-i întâlnească privirea. Chiar și la lumina lumânărilor, vedea boala în ochii lui, o nuanță searbădă de galben în albul lor. Limfom Hodgkin. În stadiul al patrulea. Zeke nu-i vorbise niciodată despre asta.

— Doar un microb trecător, tot spunea el. N-au ce să-mi facă la spital.

Dar la un moment dat, bărbatul căutase pe Internet: *limfom Hodgkin. Stadiul al patrulea. Șanse de supraviețuire fără tratament.* Ruth văzuse asta în seara aceea, în istoricul căutărilor. Și, cercetând ea însăși, aflase că boala ar fi fost tratabilă chiar și cu șase luni în urmă, când Zeke mersese la spital cu ambulanța și se întorsese acasă înarmat cu o baterie de minciuni.

De ce să minți, Zeke? De ce n-ai vrea să te salvezi? Îți dorești atât de mult să fugi de lume, încât și locul ăsta ți se pare prea mult?

Bărbatul s-a luptat să se ridice iar și s-a chinuit s-o îmbrățișeze pe Ruth, căci ea izbucnise în plâns fără să-și dea seama. Plângea pentru el.

Ruth s-a retras din îmbrățișarea lui.

— I-am dat un interviu lui Sebastian Todd, a spus ea.

Zeke a dat din cap în semn de încuviințare.

— N-am spus niciun cuvânt despre tine ori despre vreun alt locuitor. Mi-a promis că n-o să dezvăluie locul unde se află ferma. Vrea doar s-o prezinte pe Kelly într-o altă lumină. Să arate lumii că e umană.

— Crezi că asta o să ajute?

Femeia s-a așezat pe podeaua din lemn neted. Își simțea ochii fierbinți din pricina lacrimilor. S-a uitat la Zeke, care stătea pe saltea, și a încercat să-și închipuie ce ar crede dacă l-ar vedea pentru prima dată, cu brațele firave, cu obrații scobiți, cu pielea atât de palidă, încât era aproape translucidă, devorat de boală.

— Cred că o să ajute, a răspuns ea.

El a clătinat încet din cap, având un aer mai trist ca niciodată.

— Ba nu, nu crezi.

Ruth s-a gândit la Zeke pe vremea când era tânăr, un băiat ciudat, cu barbă și ochi încărcăți de bunătate.

— *O să vă ajut, îi spusese el atunci. Ne putem ajuta unul pe altul.*

Ruth părăsise cafeneaua împreună cu el. Mersese fără nicio ezitare la duba lui și îl lăsase s-o ducă cu mașina până la fermă, fără ca măcar să treacă pe acasă pentru a-și face bagajul. Nu mai privise în urmă. Nici măcar o dată.

— Zeke, i-a spus ea acum umbrei palide de pe saltea. Tu mi-ai salvat viața. Vreau să știi asta.

A avut grijă să se uite în ochii lui în timp ce rostea cuvintele.

— Și viceversa, Ruth, a răspuns bărbatul, abia șoptit. Viceversa.

Capitolul 20

Kelly s-a uitat prin dormitorul gol al lui Shane.

— Nu ne mai cunoaștem unul pe celălalt, a spus ea.

S-a gândit la toate acele scrisori pe care obișnuia să i le trimită când se afla în spatele gratiilor. La toate acele întrebări pe care i le punea și la care el îi răspundea cu atâta grijă. Oare când discutaseră cu voce tare avuseseră vreodată aceeași dezinvoltură pe care o arătau în scris? Sau fuseseră doi străini de-a lungul întregii lor căsnicii, încă de când ea rămăsese însărcinată, încă de la acel prim secret pe care Kelly hotărâse să-l aibă față de el?

E timpul pentru încă o scrisoare.

Laptopul era încă pe masa din bucătărie, cu o imagine din *Groapa demonilor* încremenită pe ecran. Doar trimite-i un e-mail. Kelly a închis fișierul, apoi a apăsat pe pictograma pentru acces la Internet. Era pe cale să-și deschidă e-mailul, când degetele i-au încremenit pe tastatură.

De pe prima pagină, o privea drept în față propriul chip, așa cum apărea în fotografia ce-i fusese făcută cu treizeci de ani în urmă, în ziua arestării. Alături se afla o poză în care apărea duba medicului legist, ieșind în dimineața precedentă pe porțile casei Marshall de pe Blue Jay Way. Kelly a citit titlul:

DOUĂ CRIME: ASEMĂNĂRI SINISTRE

A deschis articolul și s-a silit să-l parcurgă la repezeală. Nu existau informații noi, totuși numeroase fraze parcă săreau și o plesneau: *În timp ce membrii familiei Marshall se strângeau în casa acestuia, Lund era de negăsit... Shane Marshall locuiește acum separat de șotia lui... Nimeni din familia Marshall nu stă de vorbă cu reporterii, dar surse apropiate dinastiei hollywoodiene spun că rudele actorului n-o puteau suferi pe Lund, o „ființă ciudată”, retrasă, ce-și câștigă traiul prestând anumite servicii pentru celebrul „site al infidelilor”, SaraBelle.com... Remarcată în timp ce părăsea secția de poliție din West Hollywood, acolo unde se afla soțul ei după căderea nervoasă avută în localul*

Teaserz, Lund n-a părut să manifeste nicio emoție...

— *Kelly nu s-a înțeles niciodată cu nimeni din familie, spune o sursă apropiată Marhsallilor, care dorește să rămână anonimă. Shane s-a îndepărtat de ei de-a lungul căsniciei lui, dar acum sunt foarte bucuroși să-l reprimească în mijlocul lor.*

Kelly arăta rău în ziare. Întotdeauna arătase rău, deși pe vremuri avusese măcar tinerețea de partea ei. Dar nu asta o deranja. Dintre toate aluziile făcute în articolul de pe Internet, cel mai tare o durea o frază: *o sursă apropiată Marshallilor, care dorește să rămână anonimă.*

— De ce mă urăști atât de tare, Bellamy? a șoptit Kelly. Ce ți-am făcut eu vreodată ție?

S-a gândit la Shane, dormind buștean în dormitorul pentru oaspeți al surorii lui, a cărei adresă era necunoscută. S-a gândit la mesajul pe care el îl trimisese: AM NEVOIE DE CEVA TIMP DEPARTE DE TINE. Nu părea stilul lui Shane. Cel puțin nu al celui Shane pe care îl cunoștea ea. Oare Bellamy fusese cea care trimisese mesajul? Oare ea furase telefonul fratelui ei, în timp ce acesta era cufundat în somn, și scrisese cuvintele pe care își dorise întotdeauna să le audă din partea lui? Era logic. La urma urmei, Bellamy fusese mereu fiica tatălui ei...

Iar Shane era un om slab. Mai slab decât îl știa oricine. Cu câteva luni în urmă, în timp ce el era plecat să facă fotografii, Kelly intrase în camera lui, ca să împrumute un stilou. În sertarul noptierei găsisese pe puțin treizeci de flacoane goale de Ambien, mult mai multe decât ar fi primit în mod obișnuit pe rețetă, care fără îndoială urmau să fie aruncate la momentul potrivit.

Kelly nu suflase nicio vorbă despre asta. De fapt, se străduise să-și alunge din minte cele văzute. Până la urmă, ce drept avea ea să-l ia la întrebări pe Shane? Ce însemnau câteva pastile în plus pe lângă sarcină, pe lângă Rocky? *Tu ai secretele tale*, își spusese ea. *Lasă-l pe Shane să le aibă pe ale lui.* Dar unde ajunsese gândind așa? Unde ajunseseră amândoi? Dacă ar fi discutat cu el, poate că soțul ei n-ar fi luat cine știe ce pilule acasă la părinții lui, în încercarea de a-și îneca durerea? Poate că n-ar fi fost arestat și n-ar fi sfârșit la sora lui. Ar fi putut să se întoarcă acasă. Ar fi putut să-și mărturisească unul altuia totul.

— *Secretele pot să te omoare.*

Tatăl lui Kelly obișnuia să spună asta în timp ce ațipea, dar nu explica niciodată la ce se referea, așa că păreau doar niște bolboroseli.

— Îți rod măruntaiele. Încerci să le omori cu băutura, dar e ca și cum ai uda niște plante, puștoaico. Secretul crește mai mare și mai puternic în tine. Uneori ajungi să ai impresia că s-ar putea să-ți explodeze prin piele. Ca și cum ar fi în stare să te mănânce de viu...

Pe atunci Kelly nu-l întrebase niciodată pe Jimmy ce secrete îl omoară, iar acum toate dispăruseră, tainele tatălui ei fiind amestecate cu tot ce mai era în mintea lui, terciuite laolaltă cu închipuiri, amintiri și minciuni.

Kelly a părăsit articolul, și-a deschis e-mailul și a tastat adresa lui Shane. Apoi a scris repede:

Shane, trebuie să stăm de vorbă. Dacă ai de gând să mă părăsești, nu te pot opri. Dar mai întâi, te rog, hai să ne spunem adevărul. Hai să ne împărtășim toate secretele pe care le-am ținut unul față de celălalt și să sfârșim curat, astfel încât să știm amândoi exact pe cine lăsăm în urmă.

Cu dragoste,
K

A tras aer adânc în piept. Dar, înainte să apese butonul „trimite”, s-a oprit. Dacă Bellamy filtra apelurile fratelui ei, poate chiar trimitea mesaje în numele lui, existau mari șanse să-i verifice și e-mailul. Și chiar dacă n-ar fi făcut-o, oare Kelly voia cu adevărat să exprime acele trăiri în scris? Odată ce ai dezvăluit ceva (cuvintele tale, lacrimile tale, sau lipsa lor, chipul tău, strâmbându-se într-un surâs nervos), respectivul lucru e supus consumului public. Și nu încape îndoială: *va fi consumat, digerat și scuipat afară sub forma a ceva ce n-a fost niciodată.* Iar tu n-ai altceva de făcut decât să trăiești cu el. Să devii acel lucru. Răspunsurile tale monosilabice vor deveni dovada nepăsării. Hainele tale ponosite vor deveni un semn al lipsei de respect. Ticul tău facial se va transforma în Surâsul Ucigător al Mona Lisei.

Ce spunea Ilene Cutler? *Lumea e o scenă, domnișorico, dar foarte*

puțini dintre noi au șansa să-și scrie rolurile. Ilene Cutler nu se înșela niciodată.

Kelly a șters e-mailul. Cea mai bună soluție, singura de altfel, era să discute cu Shane în persoană. El i-ar fi putut explica de ce se duse la un club de striptease și luase la bătaie un străin, rostind în timpul ăsta numele ei. I-ar fi putut vorbi despre dependența lui de medicamente (când începuse, de ce) și i-ar fi putut spune de ce o părăsea. La rândul ei, Kelly i-ar fi putut povesti despre plimbările ei nocturne cu mașina, despre sarcina pe care o întrerupsese, despre Rocky... Și ar fi putut deschide pentru el acel ultim sertar din mintea ei, cel pe care îl ferecase cu două dimineți în urmă, când intrase pe aleea din fața casei aproape de ivirea zorilor, cu mâneca hanoracului ei preferat stropită cu sângele lui Sterling Marshall...

Câteva clipe mai târziu, Kelly stătea în fața chiuvetei, cu apa curgând, gâfâind, în timp ce acel sertar bine încuiat se deschidea. Noaptea de 21 aprilie i-a apărut în minte, începând cu ora douăsprezece, când plecase cu mașina pe Outpost Road. Fusese o scurtă plimbare singuratică, pentru a-și limpezi mintea înainte de somn, cu radioul pornit și ascultând acel cântec ce o făcea să se simtă din nou de șaptesprezece ani. Bette Midler. *Trandafirul*. Bette tocmai cânta despre o nesfârșită nevoie dureroasă, când telefonul mobil al lui Kelly a început să sune – să sune după miezul nopții. Ea n-a recunoscut numărul de pe ecran. Și nici n-ar fi răspuns, dacă melodia nu i-ar fi trezit amintiri, dacă n-ar fi făcut-o să se simtă plină de speranțe prostesti, încăpățanate.

Speranțele au devenit și mai puternice în clipa în care a auzit glasul lui Sterling Marshall.

— *Ești singură?*

— *Da, domnule Marshall.*

— *Spune-mi „tată”!* o îndemnase el. *Spune-mi „tată”, Kelly.*

Și:

— *Te rog să nu-i zici lui Shane. Trebuie să stăm de vorbă. Am nevoie să te văd.*

Și apoi:

— *Kelly, fata mea, sub bolnav de cancer. Sunt pe moarte.*

O triplă lovitură. Cine nu s-ar fi dus la Sterling Marshall după toate

astea? Cum ar fi putut cineva să reziste aceluia glas? *Spune-mi „tată”... Fata mea...*

Așa că se duse. În loc să întoarcă mașina și să meargă acasă, Kelly intrase pe autostrada 62 și zburase spre Hollywood cu aproape o sută patruzeci de kilometri pe oră.

— *O să fiu acolo, promisese ea la telefon.*

Ca o idioată. Ca un copil.

Când a ajuns, poarta era deschisă. A intrat cu mașina și a parcat pe aleea din fața casei familiei Marshall, apoi a sunat la ușa din față și, când a văzut că nimeni nu-i răspunde, a deschis singură. Ca un om nărod și credul. A alergat pe trepte până în biroul lui. Era ciudat cum i se părea totul, ca și cum timpul nu s-ar fi scurs, ca și cum ea ar fi fost aceeași Kelly de cu treizeci de ani în urmă, dinaintea de McFadden, dinaintea de închisoare. În timp ce trecea prin dreptul sufrageriei, mai că se aștepta ca Bellamy să-i iasă în întâmpinare, o Bellamy de șaptesprezece ani, scuturând o punguță cu ciuperci, luminând cu surâsul ei toată încăperea, toată strada, tot Hollywoodul și dincolo de el...

— *Era și timpul să apari, Kelly... Hai să facem o „non-zi”!*

Kelly a alergat pe scări, tropăind ca un copil, auzind încă în minte cântecul *Trandafirul*, amestecat cu vocea lui Bellamy, cea mai bună prietenă a ei...

— *Ia uite! Am luat și din pastilele maică-mii. Cred că sunt sedative. Vrei să încerci?*

Toată casa era cufundată în tăcere, Mary Marshall cu siguranță dormea dusă în camera ei, servitorii se duseseră la culcare, toți erau adânciți în somn, cu excepția lui Sterling Marshall, care voia să-i spună ceva... Să-și ceară scuze? După atâția ani?

Kelly a dat de perete ușa biroului în care se afla socrul său, gândind: *Sunt aici, tată. Dumnezeu, chiar asta gândise în acel moment! Totul e iertat. Sunt acasă!*

Atunci o izbise mirosul, acel miros îngrozitor, cu iz de cupru și de intimitate. Sânge. Fărâme de oase pe podeaua din lemn lustruit, chipul bărbatului, distrus. O armă lângă mâna lui, iar Kelly a îngenuncheat, l-a atins.

Oare totul fusese o înscenare? Oare socrul ei o sunase având în

minte un plan? *Sunt pe moarte din pricina cancerului, Kelly. Mă sinucid, nu las niciun bilet de adio și pe tine, pe tine, fata mea... Pe tine o să cadă măgăreața. Băiatul meu o să scape în sfârșit de tine.*

Kelly și-a pus gluga. A fugit pe ușa din spate. Dar mai avea vreo importanță? Mai conta ceva din toate astea, când o femeie condamnată pentru crimă părăsea locuința unui mort la ora două dimineața?

Mașina lui Kelly pe alea din fața casei lui. Numărul ei în telefonul lui. Tot sângele ăla. Urmele tălpilor ei în el. Amprente pe cadavrul lui, la numai două zile după ce Marshall dăduse un interviu pentru *Los Angeles Times*, cu ocazia împlinirii a cinci ani de la eliberarea lui Kelly, amintind lumii de rolul ei: sărăntoaca Hollywoodului. Copila drogată. Criminala.

— Mi-a și dat un motiv, a șoptit Kelly, glasul răsunându-i găunos în propriile urechi, condamnat.

* * *

Odată ajunsă în camera lui Shane, Kelly a încercat să ignore vechiul afiș de film de deasupra patului (*Sterling Marshall strălucește în ARMELE VICTORIEI!*). S-a dus la masa de lucru din colțul încăperii și a pornit calculatorul soțului ei. Dormitorul lui Shane funcționa și ca birou, (în prezența clienților, el numea acea încăpere „camera pentru oaspeți”. Încă un secret în viețile lor.) Așa se face că locul era foarte ordonat, sclipind de curățenie, cu excepția flacoanelor goale dosite în sertarul noptierei. Până și computerul a scos un zbârnâit cât se poate de limpede și de profesional în clipa în care Kelly l-a pornit și a apăsat pe pictograma sub care scria „agendă”. A căutat numele lui Bellamy, l-a găsit, dar lângă el nu era trecută nicio adresă. Nici măcar una de e-mail. Doar un număr de telefon fix.

Fără să se gândească prea mult la asta, Kelly a apăsat pe pictograma care-i dădea lui Shane acces la Internet și a deschis contul lui de e-mail. În cei cinci ani de când locuia împreună cu soțul ei, nu folosise nici măcar o dată computerul acestuia fără ca el să fie de față, darmite să-i deschidă poșta electronică. Dar după ce a parcurs lista de mesaje, fără a găsi nimic în afara corespondenței cu clienții și, mai încolo, a întrebărilor din partea presei, Kelly a schimbat ecranul,

trecând la Google. Nu mai verificase niciodată istoricul de căutări al lui Shane.

Însă a făcut-o acum, trecând de la un pas intruziv la altul, ca și cum soțul ei și-ar fi pierdut dreptul la intimitate transformându-se într-un om pe care ea trebuia să-l înțeleagă.

Un zgomot venit chiar de lângă casă a smuls-o din gândurile ei. Un claxon de mașină, răsunând de pe drum, iar când a ascultat mai atent, voci. *Sunt oameni afară.* Rușinea a pus stăpânire pe ea, dându-i o îngrozitoare senzație de frig, de parcă oricine s-ar fi aflat dincolo de ziduri, ar fi putut chiar *s-o vadă* la calculatorul lui Shane. Kelly a oprit aparatul, dar nu înainte de a observa ceva ciudat în istoricul de căutări al bărbatului ei. Printre căutările după pornografie, centre de procesare foto și Ambien generic, un nume i-a sărit în ochi. Și, judecând după locul pe care îl ocupa în listă, căutarea avusese loc cu o săptămână, poate două, în urmă.

Shane căutase pe Google: artist + Rocky Trei.

Kelly a înghițit în sec. A ieșit repede din dormitorul lui Shane și s-a întors în bucătărie. De afară, a auzit o mașină oprind cu scrâșnet de roți. O ușă trântindu-se. O voce de bărbat zicând:

— Omule, ăsta-i locul nostru!

— Ce, vi l-ați rezervat? a întrebat o altă voce, mai gravă, râzând.

— Ce naiba...

Kelly a întredeschis ușa de la intrare.

— Kelly! a țipat un glas de femeie.

Ea a deschis ușa puțin mai larg și s-a trezit uitându-se drept la o mână de mașini aparținând unor posturi de știri, toate parcate chiar de cealaltă parte a străzii.

— Kelly, ai vorbit cu soțul tău?

— Știi cine l-a omorât pe Sterling Marshall?

— Shane are o problemă cu abuzul de substanțe?

Kelly a oftat și a trântit ușa.

— Nu, poate și da, a spus ea încet.

Uluitor! Adresa ei nu era publică. Și, în afara întâlnirilor cu clienții cei mai de încredere, Shane își încheia mai toate afacerile legate de arhiva foto departe de casă.

Și totuși, presa o găsisese.

Presa putea găsi pe oricine...

Kelly s-a îndepărtat de ușă, cu o idee încolțindu-i în minte. Și-a înșfăcat poșeta de pe masă, a deschis portofelul și a scos cartea de vizită a lui Sebastian Todd. A format pe telefonul mobil numărul imprimat cu cifre aurii, în relief.

— Tu citești gânduri, a spus Todd în loc de răspuns. Tocmai mă pregăteam să te sun. Cum ți s-a părut *Groapa*...

— O să-ți dau un interviu.

— Uau, e un gest impulsiv din partea ta!

— Un interviu în exclusivitate. La momentul potrivit. O să vorbesc despre părinții mei, despre John McFadden. Despre orice vrei tu.

— Cărui fapt îi datorez această...

— Vreau un singur lucru în schimb.

Todd și-a dres glasul.

— Eu nu plătesc.

— Nu vreau bani.

— Sunt însurat.

Sebastian Todd a început să râdă. Kelly, nu. Ea a tras adânc aer în piept și a răsuflet îndelung.

— Singurul lucru pe care îl vreau, a zis ea, e adresa de acasă a lui Bellamy Marshall.

— Durează de prea multă vreme, a spus Mary Marshall. Trebuie să pregătesc înmormântarea.

Barry Dupree a tușit și a primit imediat un cot în coaste din partea lui Louise Braddock. S-a uitat încruntat la ea. *Ce?* Tusea lui nu însemnase nimic. Fusesse doar un acces de tuse. Cât de măgar îl credea partenera lui?

— Doamnă Marshall, a spus Braddock. Vă înțeleg frustrarea. Dar, așa cum am spus mai înainte, medicul legist va elibera în curând trupul soțului dumneavoastră.

— Trebuie să iau legătura cu rudele lui. Sunt împrăștiate prin toată țara. Provine dintr-o familie mare. Cum o să poată ajunge toți aici, dacă eu nu știu când o să aibă loc înmormântarea?

I se adresa lui Barry, nu lui Louise, dar amândoi erau obișnuiți cu asta. Majoritatea doamnelor mai în vârstă preferau compania lui, fie

pentru că era bărbat, și deci mai demn de încredere din punctul lor de vedere, fie pentru că Louise era tot atât de caldă și primitoare pe cât fusese icebergul care scufundase Titanicul, fie din ambele motive. Probabil din ambele.

Louise ținea în poală agenda lui Sterling Marshall și tot bătea cu degetele în ea, un gest aproape ostil, agravat cumva de faptul că purta mănușile special destinate adunării probelor.

Barry a spus:

— Pot să vă aduc un pahar cu apă, doamnă Marshall?

Femeia a scuturat din cap. A arătat cu degetul înspre Louise Braddock.

— Ea nu mă ascultă.

— Amândoi vă ascultăm, doamnă, a răspuns Barry.

Dar n-a putut să se uite în ochii ei. De vină era privirea din ei, acel aer de „nu se poate așa ceva” la puterea o sută. Barry îl mai văzuse la oameni ca ea, oameni atrăgători, bogați, în esență fericiți, care trăiesc un anumit număr de ani ca și cum ei ar putea să ajungă până la capătul vieții fără ca lumea să se prăbușească peste ei. Ce-i puteai spune unei asemenea priviri? *Viața e nasoală? Se mai întâmplă și rahaturi? Îmi pare rău că a trebuit să trăiești atât de mult?*

Situația era înrăutățită de influența farmaceuticelor. După cum ea însăși recunoscuse, Mary Marshall se afla sub efectul somniferelor atunci când fusese trezită de zgomotele împușcăturilor. Când găsisese cadavrul soțului ei era doar pe jumătate conștientă și încercase să-și amorțească groaza inițială cu un pumn de Xanax (nu-și mai amintea câte luase), apoi cu câteva pastile de Klonopin, oferite de bine intenționata ei fiică, atunci când calmul indus de Xanax începuse să slăbească.

Drept rezultat, șocul se instala treptat, pe măsură ce medicamentele își pierdeau efectul. Acum era perfect lucidă, răspundea la întrebări, adresa unele la rândul ei... iar în clipa următoare, realitatea o izbea în plin, căpăta aerul acela și se prăbușea. Devenea ori letargică, ori agresivă. În clipa de față era categoric agresivă.

— Nu puteți să răpiți pur și simplu corpul soțului meu, spunea ea.

— Nimeni nu reține trupul domnului Marshall mai mult decât e

necesar. Trebuie să încercați să aveți răbdare, a răspuns Louise, diplomată ca întotdeauna, vorbindu-i lui Mary Marshall ca și cum aceasta s-ar fi plâns că încă nu sunt gata rufele date la curățătorie.

Lui Barry nu-i venea să creadă că Louise se luase de el pentru că tușise. Ea se asculta vreodată pe sine?

— Când ați vorbit ultima oară cu fiul dumneavoastră? a întrebat Louise.

— Cu *fiul* meu? De ce mă întrebați de *fiul* meu?

— A luat o grămadă de pastile de-ale dumneavoastră, doamnă.

— Știu asta.

— O cantitate periculoasă.

— Suferă, domnule detectiv Braddock. Cu toții suferim. Dumneavoastră știți cum e?

— Dar ei doi nu se întâlneau prea des, nu-i așa?

Femeia s-a uitat din nou la Barry, momentul prelungindu-se atât de mult, încât el s-a simțit obligat să dea din cap.

— Fiul și soțul meu vorbeau săptămânal la telefon, a răspuns ea. Erau foarte apropiați.

— Când ați luat ultima oară cina împreună cu soțul, fiul și nora dumneavoastră?

— Nu luăm cina împreună.

— Când s-au întâlnit ultima oară ei doi pentru o partidă de golf? Sau ca să flecărească, pur și simplu?

— Nu știu.

— Deci ați descrie relația dintre Shane și Sterling ca fiind tensionată?

— Nu, a spus doamna Marshall. Nu, se iubeau foarte mult.

Louise a deschis agenda.

— Când a vorbit ultima oară domnul Marshall cu Shane la telefon?

Femeia a oftat.

— Chiar duminica asta.

— Despre ce au discutat?

— Sterling i-a spus lui Shane că a fost diagnosticat cu cancer. Fiica mea, Bellamy, știa deja de câteva săptămâni.

— Vă aflați în cameră în timpul convorbirii?

— Nu.

— Cum vi s-a părut că se poartă soțul dumneavoastră după ce a încheiat discuția cu fiul?

— Mi s-a părut că se poartă ca întotdeauna, a răspuns ea. De ce mă întrebați de Shane?

— Fiul dumneavoastră știa că Sterling programase o întâlnire cu avocatul său luna viitoare?

— Ce?

— E în agendă.

Louise a lovit cu degetul pagina deschisă.

— Dumneavoastră știți?

Doamna Marshall a scuturat din cap.

— Când spuneți că a vorbit ultima dată cu fiul dumneavoastră?

— Duminică.

— Întâlnirea era programată pentru luni, peste o săptămână.

— Și ce?

— E ceva ce fiul dumneavoastră ar fi putut să-i spună în timpul acelei discuții pentru a-l determina să-și contacteze avocatul?

— Unde vreți să ajungeți, doamnă detectiv?

— Louise, a intervenit Barry.

— S-au certat? Soțul dumneavoastră a pomenit ceva despre schimbarea testamentului?

— *Ce încercați să spuneți în legătură cu fiul meu?*

— Louise, e logic ca omul să fi vrut să-și facă ordine în acte.

Barry i-a aruncat o privire tristă lui Mary Marshall, sperând să o aline.

— Vreau să spun, în starea în care era.

— Da, a replicat Mary, relaxându-se. Da, e adevărat.

Louise și Barry jucau deseori sceneta cu polițistul bun și polițistul rău. Însă rareori o făceau intenționat.

— Mă duc să văd ce face restul echipei.

Louise s-a ridicat de pe canapea, lăsându-i în urmă pe cei doi și luând cu sine agenda. Probabil că era cel mai amabil gest pe care l-ar fi putut face în condițiile date, însă asta nu făcea situația mai puțin stânjenitoare pentru partenerul ei.

— Acum ceva vreme am sunat-o pe fiica dumneavoastră, doamnă, a început el. A spus că o să vină în curând.

— Cu Shane?

— Nu sunt sigur.

Mary i-a oferit un zâmbet lipsit de vlagă, ce s-a sfârâmat repede.

— Sper că el se simte bine.

Câteva lacrimi i-au picurat pe obraz. Le-a șters cu batista pe care o ascunsese în mâneca bluzei de mătase, apoi a scos o pudrieră aurie din poșetă, folosindu-se de oglinjoara ei pentru a-și da cu ruj roșu.

— Arăt bine? a întrebat ea. Nu vreau să-mi sperii iar băiatul.

— Iar?

— Cred că unul dintre lucrurile care l-au supărat ieri...

Mary Marshall și-a dres vocea.

— Cred că l-am speriat cu felul în care arătam.

— Arătați grozav, doamnă Marshall, a spus Barry.

— Trebuie să te îmbraci și să te porți ca și cum ai fi mereu în fața publicului. Așa obișnuia să spună Sterling.

Femeia a scos un oftat prelung, ce s-a transformat într-un hohot de plâns.

— Frumoasă chemare la rampă a mai primit!

Mary Marshall a plâns în tăcere, cu fața îngropată în batistă. Barry a așteptat-o să se potolească. Ar fi vrut s-o bată ușurel pe spate, dar a rezistat impulsului. Până și în mintea lui, gestul părea stângaci.

În cele din urmă, când ea s-a calmat, detectivul și-a dres vocea și a întors o pagină din agendă.

— Îmi puteți spune câte ceva despre programul domnului Marshall din data de douăzeci și unu aprilie?

Barry știa deja care fusese programul lui Sterling Marshall în acea zi. Aflase cel puțin ce plănuia el să facă, din agenda pe care, la începutul interogatoriului, Louise o tot lovise cu degetele până nu mai putuse. Polițiștii în uniformă, care cercetau biroul lui Sterling Marshall, găsiseră agenda numaidecât, iar ea le dăduse mult mai multe informații decât oricare dintre discuțiile cu martorii. Se dovedise că Marshall nu avea o secretară și, cu toate că deținea un computer (care fusese deja ridicat), prefera să-și organizeze programul pe hârtie, după cum era de așteptat din partea unei vedete de cinema în vârstă de șaptezeci și nouă de ani, care avea un sertar plin cu stilouri de cea mai bună calitate.

— Nu vă cer ore precise sau ceva, a continuat Barry. Doar ce s-ar putea să vă amintiți că a făcut.

Mary Marshall și-a trecut batista peste ochi.

— N-am fost acasă toată ziua, a spus ea. Am... am avut ora de tenis și alte treburi.

— Înțeleg. Totuși, dacă puteți să vă amintiți. Soțul dumneavoastră a făcut ceva ieșit din comun? S-a purtat câtuși de puțin ciudat?

— A avut o programare la doctor.

Barry a dat din cap în semn de încuviințare. Văzuse asta în agendă.

— Ce fel de doctor?

— Oncologul lui.

— Un control de rutină sau...

— Nimic nu era de rutină. Cu doar câteva săptămâni în urmă fusese diagnosticat cu cancer pancreatic.

Mary s-a ridicat de pe canapea și a mers la fereastră.

— Da. Desigur, a spus detectivul. De fapt, ce voiam eu să vă întreb e: Cum făcea față?

— Cum făcea față?

— Diagnosticului. În ziua aceea. Se purta straniu?

— Domnule detectiv Dupree. Am o întrebare pentru dumneavoastră.

— OK...

— Cum credeți că a intrat Kelly Lund la noi în casă?

Femeia a rostit cuvintele sec, pe un ton neutru, fără să se întoarcă. A rămas cu fața către fereastră, cu părul argintiu scaldat în soare, cu ținuta rigidă a unei balerine.

Barry s-a uitat lung la spinarea ei, neștiind sigur la ce făcea referire întrebarea ei.

— Nu știm cine părăsea...

Femeia s-a întors cu fața către el.

— Era Kelly Lund. Eu știu.

— Nu vă pot spune decât că nu există urme de intrare prin efracție.

— Menajera avea zi liberă. Bucătarul rămâne rareori peste noapte, iar azi-noapte n-a fost cazul. Eu și soțul meu eram singuri în casă.

S-a uitat fix la el, cu ochii arzând, încărcăți de suferință.

— Iar eu dormeam.

Barry a tras aer în piept și a vorbit cât a putut de calm. Femeia încerca să-i pună vorbe în gură, însă el n-o putea lăsa să facă așa ceva.

— Vreți să ziceți că persoana care apare în imaginile surprinse de camere e...

— Kelly Lund.

— În regulă, a continuat Barry. Spuneți că soțul dumneavoastră trebuie să-i fi permis accesul în casă.

Femeia a dat energic din cap.

— Deci...

— Deci, dacă așa stau lucrurile, a spus ea, făcând câțiva pași spre el, în timp ce suferința din privirea ei se transforma în furie, dacă Sterling i-a permis lui Kelly Lund să intre în casa asta, atunci răspunsul e da. Soțul meu se purta foarte, foarte ciudat.

Cineva a bătut ușor în ușa închisă. Barry a întredeschis-o și a văzut chipul lui Braddock.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-a spus partenera lui.

— Serios?

Ea nici măcar nu s-a ostenit să dea din cap. Mary Marshall se întorsese pe canapea și își ținea capul în mâini.

— Mă scuzați, doamnă, i-a spus Barry.

Bătrâna nu și-a ridicat ochii.

După ce detectivul a închis ușa în urma lui și a ieșit pe holul impunător, Braddock l-a luat deoparte, lângă una dintre uriașele ferestre aflate în spatele scărilor de marmură roz, ce ofereau o priveliște asupra canionului. Din când în când, Barry realiza cât de incredibilă era acea casă, probabil cel mai luxos loc al crimei în care călcase vreodată, cu un sistem perfect de aer condiționat. Se întreba dacă Mary avea de gând să arunce repede locuința pe piață, acceptând pierderea, ori să aștepte măcar trei ani, pentru ca agentul ei imobiliar să nu mai fie obligat să le spună eventualilor cumpărători ce s-a petrecut în birou. Barry se tot gândea și se răzgândea el ce ar face dacă ar fi în locul ei, dar apoi se simțea prost din pricina asta. Ce șir de idei nesuferit pentru o casă în care s-a petrecut o crimă!

Lângă Braddock stătea o polițistă îmbrăcată în uniformă, o tânără micuță, ce părea mult prea fericită, dată fiind situația. Barry mai că se

aștepta ca ea să înceapă să țopăie. Louise l-a întrebat:

— Ai aflat ceva?

Barry spera ca polițista în uniformă să nu fi zâmbit așa prin preajma lui Mary Marshall.

— Nu chiar.

A arătat către ofițerul mult prea tânăr, către expresia de pe chipul ei, care arăta de parcă cineva tocmai i-ar fi dat un permis de intrare în culise la un concert al trupei One Direction.

— Dar se pare că ea a aflat.

— Ea e ofițer Nutley. Face parte din echipa care a luat la mână tot ce se afla în biroul lui Sterling Marshall.

Louise i-a întins lui Barry o pereche de mănuși pentru mânăuirea probelor.

— Și chiar a aflat ceva.

Zâmbetul fetei s-a lărgit, acoperindu-i toată fața. Nutley nu era tocmai la locul ei, ca să spunem așa. Puștoaica i-a întins lui Barry un telefon de unică folosință.

El și-a pus mănușile și l-a luat. Era un simplu aparat cu clapetă. Nici măcar ecran n-avea. Era pornit, cu bateria încărcată.

— L-am găsit pe fundul coșului de gunoi, a spus cu mândrie Nutley.

Barry s-a uitat atent la el. L-a deschis.

— E pornit, a continuat polițista. Așa era când am dat de el.

— Tu întotdeauna te grăbești să tragi concluzii, Barry, a spus Louise.

Detectivul s-a uitat la partenera lui.

— În cazul ăsta, erai deja pregătit să legi crima de Kelly Lund, bazându-te pe propria intuiție, așa cum faci întotdeauna. Îți amintești ce ți-am spus ieri dimineață?

— Nevinovată până la proba contrarie.

— Corect. Și, desigur, îmi susțin în continuare afirmația. Dar, Barry...

— Da?

— Intuiția aia a ta... Nu se înșală întotdeauna.

— Ce vrei să spui?

— Formează ultimul număr apelat.

Barry a pus telefonul pe difuzor, a apăsat butonul care forma din nou ultimul număr apelat și a intrat în legătură cu acea persoană pe care victima o sunase de curând. De foarte curând, având în vedere că telefonul fusese găsit deschis și încă avea baterie.

Apelul a ajuns direct la căsuța vocală. La căsuța vocală a lui Kelly Lund.

Bellamy Marshall locuia mai aproape decât și-ar fi imaginat Kelly. În Irvine, dintre toate locurile! Sebastian Todd îi explicase că, în urmă cu câțiva ani, Bellamy fusese vreme de un an cadru didactic asociat al colegiului local și îndrăgise orașelul atât de tare, încât rămăsese acolo, mult după ce singura promoție care o avusese drept profesoară absolvise și se mutase.

Însă informațiile astea n-au atenuat câtuși de puțin șocul pe care Kelly l-a avut când a dat cu ochii de Rancho Escondido, căci așa se numea întinsul condominiu cu aer steril în care trăia acum fosta ei prietenă. Pe când erau copii, Bellamy obișnuia să spună că astfel de complexe sunt făcute ca să „umple locul”, cu case identice, cu peluze perfect îngrijite, cu garduri verzi atent tunse și împărțite în mod egal, câte două pentru fiecare proprietate, cu pereți din cărămidă falsă și acoperișuri din țiglă sclipitoare, fiecare clădire arătând exact ca aceea de alături, toate parcă răsărite peste noapte. Existau sute de astfel de complexuri în sudul Californiei, mai ales în zonele recent dezvoltate din Orange County. Dar în treizeci de ani, Kelly nu-și închipuise nici măcar o dată că ultra-moderna, independenta Bellamy ar putea să locuiască într-unul dintre ele.

Strada pe care stătea ea se numea Vista Verde. Kelly a fost nevoită să caute cu grijă adresa, căci până și GPS-ul ei avea probleme în a deosebi casele. Dar apoi l-a zărit pe una dintre alei: un Jeep Cherokee verde-închis. A oprit în spatele lui și a văzut plăcuța de înmatriculare, plăcuța lui Shane, ce purta abțibildul cu sigla Arhivei Foto a Hollywoodului, o idee de marketing pe care soțul ei o avusese cu trei ani în urmă (de parcă vederea unui abțibild în trafic ar putea convinge pe cineva să ia o decizie legată de vechile fotografii din lumea cinematografilei). Simpla întâlnire cu mașina soțului ei a făcut-o pe Kelly să simtă un nod în gât. Iar asta a determinat-o să se întrebe

dacă nu cumva fusese o idee proastă să vină acasă la Bellamy tocmai acum, când sentimentele ei erau încă atât de vii.

Desigur, ea nu-și permitea luxul să aștepte, nu în situația actuală, cu amprentele ei prin tot biroul lui Sterling Marshall și cu presa care deja începea să lege informațiile între ele.

Kelly a coborât din mașină și a străbătut poteca până la ușa din față. O singură stropitoare uda fără tragere de inimă peticul de peluză al lui Bellamy, iar în față se înălța un panou cu inscripția DE VÂNZARE, pe care cele două tufe regulamentare îl flancau de parcă ar fi fost două dansatoare. *OK, deci până la urmă nu-i place atât de mult aici.* Kelly a ajuns la ușa din față și a apăsător butonul soneriei fără să mai tragă aer în piept, fără să-și mai lase timp pentru a se răzgândi.

Niciun răspuns. A apăsător iar. Și-a lipit urechea de ușă, dar n-a auzit nicio mișcare. A încercat să folosească uriașul ciocănaș cu aspect străvechi, apoi a strâns pumnul și a izbit în ușă cu laterala lui.

Tot nimic. Oare amândoi dormeau încă? Plecaseră să-și aline mama? Leșinaseră? Sau se ascundeau?

Kelly a ocolit clădirea și a bătut la una dintre ferestre.

— Shane! a strigat ea. Shane? Bellamy?

— Mă scuzați?

S-a întors și a dat cu ochii de o femeie mărunță, cu părul alb, în vârstă de vreo optzeci de ani. Purta un trening din velur, pe pieptul căruia stăteau scrise, cu litere formate din mici strasuri roz, cuvintele JUICY COUTURE.

— Bună ziua, a încercat Kelly.

Femeia a întrebat-o:

— Sunteți agenta imobiliară?

Kelly s-a uitat la casa întunecată, apoi la bătrână. Instinctul ei a preluat controlul. A dat încet din cap în semn de încuviințare.

— Eu sunt Connie, vecina de alături.

Kelly a înghițit în sec.

— Eu... trebuia să mă întâlnesc cu domnișoara Marshall, a spus ea. Connie i-a zâmbit.

— Știu. Dar a trebuit să plece. Sunt sigură că v-a spus...

— Da, a confirmat Kelly și glasul i-a devenit mai puternic, spatele mai drept, pe măsură ce se obișnuia cu minciuna. E groaznic ce s-a

întâmplat!

Connie a clătinat încet din cap, plescăind din limbă.

— Tatăl ei era printre preferații mei, a zis ea.

— Și printre ai mei.

— Oricum, m-a rugat să vă dau cheia. N-avea sens să bateți degeaba drumul până aici.

Bătrâna a băgat mâna în buzunarul bluzei de trening și a scos un plic pe care i l-a dat lui Kelly.

— Fir întins!

Kelly s-a silit să zâmbească.

— Vă mulțumesc, i-a spus femeii. Fratele ei a plecat cu ea?

— Hm? Ah, vă referiți la tânărul acela? Nu mi-a făcut niciodată cunoștință cu el.

Connie s-a aplecat și i-a făcut cu ochiul.

— Drept să vă spun, noi două nu vorbim prea des. Cred că mă învârt în alte cercuri decât ea.

— Da, a spus Kelly. Și eu la fel.

Ciudată replică pentru un agent imobiliar, dar, din fericire, Connie n-a părut să observe. Kelly s-a întors în fața casei și a descuiat ușa, nimerind într-o cameră de zi: podele din lemn, televizor cu ecran plat, canapea tare de piele, pe care erau stivuite perne cu imprimeuri de inspirație Navaho. Totul cu gust, mai elegant decât exteriorul casei, exceptând mirosul de țigări ce plutea în aer și propria figură a lui Kelly, de pe vremea când avea șaptesprezece ani, ținându-o cu privire de pe peretele opus: *Mona Lisa*, în toată splendoarea ei.

— N-ai mai făcut nimic din 1992 încoace? a întrebat ea, adresându-se camerei goale. Nu mai ai nimic altceva cu care să te mândrești?

Kelly a observat ceva băgat într-un buzunar din partea dreaptă a uriașei rame de lemn. Când s-a apropiat, a văzut că era o telecomandă. A smuls-o de acolo, a apăsat butonul și și-a auzit propria voce, tânără, tristă și plină de jalnice speranțe.

— *Mi-e dor de tine. De ce nu vrei să vii în vizită?*

Kelly a scrâșnit din dinți. A azvârlit telecomanda în celălalt capăt al camerei. Aceasta s-a izbit de o fotografie alb-negru, înrămată, în care apărea Bellamy, și i-a spart geamul.

Minunat! și-a spus ea. Minunat.

Ce căuta acolo? Mai precis ce spera să obțină acum, când Shane stătea la sora lui, acum, când tatăl lui era mort și plin de amprentele lui Kelly? Cum de se așteptase vreodată ca soțul ei să-i asculte vorbele, fără ca ele să fie învelite în ceva urât de către această diformă oglindă vie care era Bellamy Marshall, artista?

Kelly a observat o haină atârnată în cuierul de lângă ușă: haina de doc a lui Shane. Aceași pe care o îmbrăcase atunci când plecase de acasă, dimineața trecută. *O să vii la înmormântare, nu-i așa? O să mă ții de mână.* Kelly s-a dus la ea. A ridicat-o și i-a inspirat mirosul curat, iar ochii au început să-i lăcrimeze, în vreme ce glasul ei de adolescentă continua să răsune din difuzoare. *Mi-e dor de tine...*

Shane, cu flacoanele lui de medicamente puse deoparte, cu discuțiile pe care le purta cu tatăl său, duminică seara, în dormitorul lui, vorbind în șoptă, astfel încât Kelly să nu-l audă. Shane, care dormea separat de soția lui pentru că așa insistase ea, care nu-și vedea niciodată familia decât pe Skype. Shane, care de curând îl căutase pe Rocky Trei pe internet...

Nu din vina lui Bellamy o părăsise Shane pe Kelly. Poate că nimic nu era din vina ei.

— *Mi-e dor de tine. De ce nu vrei să vii în vizită?*

Kelly a lăsat jos haina. A apăsat butonul telecomenzii până când în cameră s-a făcut din nou liniște. Pe spațioasa măsuță pentru cafea se afla un teanc de foi crem. Kelly a scotocit prin geantă în căutarea unui stilou, dar n-a găsit niciunul, așa că a tras sertarul măsuței pentru cafea și a găsit acolo un talmeș-balmeș de foițe adezive, creioane colorate și caiete de desen abandonate. După atâția ani, Bellamy tot nu era în stare să păstreze ordinea în sertare...

Kelly a reușit să dea peste un stilou, a luat o foaie de hârtie și i-a scris o scrisoare soțului ei. I-a spus adevărul.

După ce a terminat, a împăturit hârtia în patru și a pus-o în buzunarul interior al hainei lui Shane, în același loc în care el își ținea lentilele de rezervă. Avea s-o găsească acolo pentru că umbla mereu la acel buzunar. Măcar atât știa despre el.

Kelly s-a ridicat, a pus la loc pe perete fotografia lui Bellamy, apoi s-a străduit să strângă cioburile împrăștiate, lucrând repede și aruncându-le pe toate la coșul de gunoi de sub chiuveta din

bucătărie. La urma urmei, agentul imobiliar urma să sosească dintr-o clipă în alta, făcându-și apariția pe la ușile vecinilor pentru a lua cheia.

La urmă, Kelly a luat telecomanda și a dat s-o pună la locul ei. A evitat-o cât a putut pe *Mona Lisa* – propriul ei chip uriaș, buimăcit, împodobit cu pene și praf sclipitor – concentrându-se numai asupra buzunarului din piele de pe laterala ramei, privindu-l cu atâta atenție, încât atunci când a dat să vâre telecomanda înapoi în el, a remarcat ceva pe fundul lui. Ceva scânteietor.

L-a scos și s-a uitat la el, la medalionul auriu în formă de inimă ce atârna la capătul lăntișorului delicat. La cele două diamante, unul ceva mai mare decât celălalt. Preț de câteva lungi clipe, a ținut lăntișorul în fața ochilor, incapabilă să gândească, să se miște, să respire.

Capitolul 21

16 aprilie 1980

— Poate că a căzut, a spus Bellamy la telefon.

— Cum ar fi putut să cadă pur și simplu? a întrebat Kelly. Încuietorile nu se desfac din senin. Nu-i așa?

— Uneori.

— Oh, nu!

— Ești sigură că nu ți l-ai scos în timpul petrecerii? Eram destul de amețiți.

— Nu, a răspuns Kelly. Nu mi l-am scos. Nu mi l-aș fi scos niciodată.

— Hei, calmează-te! E doar un medalion.

— Nu și pentru mine.

— Hm?

— Nimic. Sunt doar...

Kelly a oftat, tremurând.

— A fost al surorii mele.

— Of, Kelly, îmi pare rău!

— Ea m-a rugat să-l păstrez. Chiar înainte să... Mă simt ca și cum aș fi dezamăgit-o.

— N-ai dezamăgit-o, bine? Ai fost o soră grozavă.

— N-ai de unde să știi asta.

— Kelly?

— Da?

— *Ești o soră grozavă. Indiferent ce prostie de bijuterie ai purta.*

Kelly a înghițit în sec.

— Mulțumesc.

— Ascultă! Probabil că o să apară. Și dacă nu, o să-ți cumpăr eu unul nou... Flora, ai răbdare! Vin! Kelly, trebuie să plec la școală, ok? Menajera țipă la mine de nu mai pot. Te sun când ajung acasă.

Kelly a închis telefonul. Stătea în picioare, singură în camera lui Jimmy. S-a privit în oglindă: ochii oboseți, şuvița de păr pe care Bellamy i-o vopsise cu o săptămână în urmă, acum doar o rămășiță, cu blondul platinat transformat într-o banală nuanță de galben mai

deschis. Kelly și-a atins baza gâtului, acolo unde ar fi trebuit să se afle diamantele.

— Ai dispărut, a șoptit ea. Nu mai pot vorbi cu tine.

Bellamy se înșela. Trebuia să-și găsească medalionul. Avea să-i fie greu să se întoarcă pe același drum fără mașină și fără vreun ban, dar pe noptiera lui Jimmy se afla un borcan plin cu monede de douăzeci și cinci de cenți. Kelly și-a turnat în mână o grămăjoară, a ieșit în fugă din casă, a luat autobuzul până la intersecția dintre Sunset și Gower, apoi a străbătut în goană cele cinci străzi rămase până la clădirea în care locuia Vee. Tot drumul și-a lovit neîncetat gâtul gol cu degetele, de parcă, dacă ar fi făcut asta îndeajuns de mult, ar fi putut să aducă înapoi ca prin farmec cele două diamante. *Catherine și cu mine.*

Ușa de la intrarea în castelul lui Vee era încuiată. Kelly uitase să-l sună și să-i spună că se întoarce, așa că a izbit iar și iar cu pumnul în ea, sperând s-o audă cineva, în cele din urmă, s-a ivit în prag o bătrânică.

— Ești prietenă cu tânărul actor? a întrebat ea.

— Da, a răspuns Kelly. De unde ați știut?

— Eu ți-am deschis ușa seara trecută.

Bătrâna a privit-o pe jumătate amuzată, pe jumătate dezgustată.

— Purtai aceleași haine.

— Oh! Ăăm... păi... eu... mi-am uitat ceva la petrecere...

— Asta nu schimbă realitatea. Și nici hainele, de altfel.

— Hm?

Kelly a renunțat. A pornit pe scări în sus, cât a putut de repede, urcând cinci, șase, șapte, opt rânduri de trepte. A bătut la ușă.

— Vee! a strigat ea. Cred că mi-am lăsat ceva aici!

A bătut din nou, cu mai multă putere.

— Vee!

Ușa s-a deschis pe jumătate. Lui Kelly i-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama că cel din fața ei nu era Vee. Păr dat cu gel, cămașă din pânză de bumbac în carouri, încheiată greșit, lăsând la vedere jumătate din pieptul gol. Era tatăl lui Vee.

— Nu te-am dus adineauri până acasă?

— Ăăm...

Kelly a încercat să nu se uite la pieptul lui, la smocul de păr des din mijlocul acestuia.

— Lasă-mă să ghicesc! Îl cauți pe Vincent.

— Da.

Fata s-a silit să zâmbească.

— Cred că e posibil să-mi fi uitat ceva.

— Ai alergat cu un etaj prea mult.

— Oh, îmi pare rău!

— Nicio problemă, dar Vincent oricum nu e acasă. Are o întâlnire la micul dejun cu niște oameni de la televiziune.

Bărbatul a zâmbit.

— Știu pentru că eu am aranjat-o.

Kelly a închis ochii, apoi i-a deschis iar, respirând pe nas, simțind cum intră din nou în panică.

— Domnule McFadden?

— Da?

— Nu cumva mi-ați găsit medalionul? Aseară sau azi-dimineață? Cred... cred că s-ar putea să-mi fi căzut în timpul petrecerii.

— Eu n-am văzut nimic.

— Sunteți sigur?

El și-a mijit ochii albaștri.

— Spune-mi cum arată, astfel încât eu și cu Vincent să ne putem uita după el.

Kelly a clipit.

— E medalionul pe care îl purtam aseară.

— N-am observat.

— Ba da!

— Poftim?

— *Te-ai holbat la el tot timpul cât am discutat cu tine.*

Zâmbetul lui s-a stins.

— Despre ce vorbești?

Kelly s-a făcut mică de rușine. Oare spusese asta cu voce tare?

— Scuze.

— Te simți bine?

— Mie doar... Îmi plăcea foarte mult medalionul ăla. Pentru mine avea o valoare deosebită...

— În mod evident, a replicat bărbatul.

— Cred că... Atunci când am stat de vorbă... Mi s-a părut că l-ați remarcat.

— Există vreun motiv pentru care azi nu ești la școală?

— Eu... ăăă... eram în drum spre școală.

McFadden și-a încleștat maxilarul. Ochii i s-au înăsprit și, pentru o clipă, chipul lui a devenit familiar, fără ca ea să-și poată da seama de ce.

— Ai luat droguri, Kelly?

— Nu, domnule.

Fata și-a coborât privirea. Pe gâtul lui, a observat o zgârietură lungă, roșie și furioasă. A auzit pe cineva mișcându-se prin spatele lui, în apartament. Pași ușori. Un oftat de femeie.

— Medalionul... medalionul era de aur, a spus ea repede. O inimă cu două diamante mici.

— OK, a spus McFadden.

— M-am gândit doar că s-ar putea să...

— O să-i transmit lui Vincent că ai fost aici.

— Mulțumesc, a zis ea. La revedere!

Kelly a rupt-o la fugă pe scări în jos, cu obrajii arzând, izbind treptele cu tălpile. Cum putuse să vorbească așa cu tatăl lui Vee? Ce era cu ea? *E doar un medalion. Nu-i Catherine în persoană. Catherine e moartă și așa o să rămână, fie că-l găsești, fie că nu.*

Kelly a coborât ultimul șir de trepte, apoi a străbătut holul, cerându-i iertare în gând lui John McFadden. În timp ce împingea ușa, a încercat să nu se mai gândească la felul în care el o privise, la răceala din ochii lui. S-a gândit în schimb la zgârietura de pe gâtul bărbatului, la mișcările din apartamentul lui și a realizat că, peste toate celelalte, îi întrerupsese întâlnirea cu o femeie. Probabil cu manechinul acela, Cynthia Jones.

Bravo mie!

A deschis ușa, a ieșit la lumina strălucitoare a zilei și a scotocit prin buzunar după alte monede. Măcar avea destui bani cât să ia autobuzul până acasă.

Ce idee năroadă, să vin aici! A îndrăznit să arunce o ultimă privire către apartamentul lui John McFadden. Și din nou a zărit o siluetă de

femeie în spatele draperiilor subțiri, stând cu brațele ridicate precum o dansatoare... Kelly a continuat să se uite. Femeia a tras draperiile, a privit în jos, spre stradă, și preț de câteva secunde, Kelly a reușit s-o vadă bine pe musafira lui John McFadden. A simțit un gol în stomac. A închis strâns ochii, ca și cum ei ar fi încetat să mai funcționeze cum trebuie, apoi i-a deschis iar, sperând și aproape așteptându-se să vadă pe altcineva. Dar iat-o din nou, privind de la fereastră, apoi lăsând draperiile să cadă la loc. Oare o văzuse pe Kelly uitându-se la ea?

Cea care stătea la geamul lui John McFadden, purtând doar un tricou larg și nimic altceva, nu era Cynthia Jones. Era fetița cu ochi speriați din reclama la ciocolată. Nu se poate să fi avut mai mult de treisprezece ani.

Odată întoarsă acasă, Kelly l-a sunat pe Vee de trei ori, dar a închis înainte ca telefonul să înceapă să sune. Nu putea vorbi cu el și nici cu Bellamy. Nu știa ce să spună. Poate că se înșelase când o văzuse pe fată. Poate că fusese un soi de iluzie optică, iscată din pricina reflexiilor, a unghiului din care bătea soarele la ora aceea și a propriilor ei gânduri cuprinse de panică, iar cea de la fereastra lui John McFadden nu fusese câtuși de puțin fata din reclama la ciocolată, ci numai un manechin oarecare, o tipă slabă și roșcată, ce părea tânără, dar în realitate era o femeie în toată firea.

Poate.

Așa trebuia să fie. Altfel situația ar fi fost prea ciudată, iar viața lui Kelly avea deja prea multe ciudățenii în ea. S-a gândit la promisiunea pe care i-o ceruse mama ei.

— *Nu vreau să-ți mai petreci timpul cu fata aia, îi spusese ea.*

Oare ar fi fost un lucru chiar atât de rău? În lipsa lui Bellamy, Kelly ar fi rămas fără prieteni, da. Însă n-ar mai fi avut cazier, n-ar mai fi fost suspendată. Nu s-ar fi atins niciodată de cocaină, ori de iarbă, ori de ciuperci, ori de amfetamine, ori de sedative, ori de LSD. N-ar fi învățat să tragă cu pistolul și n-ar fi fost în stare de corijență, ar fi continuat să ia note de șase. Nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Vee, Vee cel perfect, care cu o noapte înainte plânsese în brațele ei, Kelly neputând să-și amintească de ce, dar știind că motivul îi stârnea o tristețe profundă, incomensurabilă...

A auzit ușa deschizându-se, apoi pe Jimmy intrând în casă.

— Kelly? a întrebat el. Ești trează?

Vocea lui a izbit-o ca un pumn în stomac. Kelly s-a văzut pentru o clipă în oglindă, cu gâtul gol, și a cedat nervos.

— Kelly? Plângi?

Jimmy a bătut ușor la ușa ei. Ea i-a deschis, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. S-a uitat în ochii blânzi și obosiți ai tatălui ei. Se detesta pentru că odată îl considerase pe John McFadden un tată mai bun.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jimmy.

Kelly l-a strâns în brațe și a plâns mult la pieptul lui înainte de a fi în stare să vorbească.

— Îmi pare foarte rău, tată! a zis ea.

— Pentru ce?

— Eu... eu...

Noaptea trecută n-am fost acasă la o prietenă. M-am dus la o petrecere, m-am îmbătat, am luat droguri, am cunoscut niște oameni îngrozitori și...

Nu putea să spună nimic din toate astea. Nu pentru că ar fi dat de necaz. Jimmy habar n-avea cum s-o pedepsească. Amândoi știau asta. Nu putea să-i spună pentru că l-ar fi făcut să sufere prea mult.

— Am pierdut medalionul, a zis ea.

Jimmy s-a retras. S-a uitat la chipul fiicei sale.

— Pentru asta plângi?

— Da.

Kelly s-a șters la ochi. Bărbatul a scos o batistă de pânză din buzunar și i-a dat-o (tatăl ei îi dădea o batistă), ceea ce a făcut-o să plângă și mai tare.

— Scumpo, e în regulă.

— Ba nu e!

— Este.

— Înfurie-te pe mine! a spus ea, simțind un nod în gât. Te rog, înfurie-te pe mine! Am nevoie de asta.

— Ascultă, i-a răspuns bărbatul. Vrei să știi adevărul? Nu eu i-am dat lui Catherine medalionul ăla.

Cu răsuflarea tăiată, Kelly s-a uitat fix la el.

— Ce?

— Ți-am spus toată povestea aia pentru că așa i-am promis surorii tale. M-a pus să jur că, dacă o să mă întrebe cineva, o să zic că eu i-am dat medalionul.

— Dar... de ce?

— Era de la... un prieten, a răspuns Jimmy. Nu voia ca mama voastră să afle. Nu voia să afli nici tu.

— Ce prieten?

Jimmy și-a îndesat mâinile în buzunare.

— Te rog nu mă întreba asta.

Kelly s-a uitat la el, la umerii ușor cocârjați, la ochii ca două ouă prăjite, în care începeau să se adune lacrimile.

— Nu mă pricep la păstrat secrete, a continuat el. Puținele pe care le am dor uneori mai rău decât toate rănilile mele adunate la un loc.

— Și ale mele la fel, a spus Kelly.

— Tu ești prea tânără ca să ai secrete, scumpo. Oricum, până când o să ajungi la vârsta mea, o să le uiți.

Kelly s-a gândit la fetișcana din fereastra lui John McFadden. O fată chiar mai tânără decât era Catherine cu doi ani în urmă. Și-a atins acel loc de pe gât în care ar fi trebuit să se afle cele două diamante și a sperat ca Jimmy să-i fi spus adevărul.

— Nu-ți mai face griji, a zis bărbatul. Pierzi lucruri. Supraviețuiești. Asta e viața.

A bătut-o ușurel pe umăr, i-a urat noapte bună, apoi s-a dus în camera lui. Kelly a continuat să se uite în oglindă, gândindu-se la lucruri pierdute – medalioane, și oameni, și acele părțicele din tine de care te desparți când vezi ceea ce n-ar trebui – unele mai pierdute decât altele.

Capitolul 22

30 mai 1980

Kelly a azvârlit fluturașul în aer. Acesta a rămas acolo preț de câteva clipe, scânteind în lumina soarelui, după care ea l-a izbit cu racheta de badminton. Iubea jocul ăsta. Nu-l mai jucase niciodată, nici măcar nu mai văzuse pe cineva practicându-l, poate cu excepția unor personaje de la televizor. Dar, cu câteva săptămâni în urmă, tatăl lui Bellamy instalase un fileu în curtea lor „ca să ne mai scoată din casă, pe mine și pe Shane”, după cum îi explicase Bellamy. Tot ea îi dăduse o rachetă, iar Kelly prinsese numai decît gustul jocului. Îi plăcea la nebunie felul în care fluturașul întârzia în aer, rămânând pe loc așa cum nimic altceva din viața ei nu părea s-o facă.

Era ultima zi de școală. Kelly habar n-avea cum o să se simtă în clasa a unsprezecea și cu atît mai puțin ce o să se întâmple luna viitoare, săptămâna viitoare sau chiar a doua zi.

— Asta a fost bună!

Bellamy a lovit fluturașul, trimițându-l înapoi peste fileu. Kelly i l-a înapoiat cu ușurință, iar mingea a plonjat în iarba moale din celălalt capăt al terenului, înainte ca Bellamy să apuce măcar să se apropie de ea.

— Ai o țintă super-bună, a remarcat gazda.

— Mersi, i-a răspuns Kelly.

Acum e momentul. Spune-i acum!

De o lună încoace, dinainte și după perioada de două săptămâni în care fusese suspendată, Kelly tot voia să-i vorbească prietenei sale despre fata pe care o văzuse la fereastra lui John McFadden. Ușor de zis, greu de făcut. Bellamy mai avea și alți prieteni în afara lui Kelly, iar cîtă vreme aceasta fusese suspendată, ea începuse să petreacă mai mult timp în compania lor, mergând cu ei la cumpărături după școală, ducându-se la petrecerile lor, în grupuri de copii-vedetă, bronzăți și zâmbitori, ce nu voiau să aibă de-a face cu un nimeni cum era Kelly.

Petrecerea lui Vee, Petrecerea Pușcăriașilor, probabil că era deja o poveste veche pentru Bellamy, iar dimineața următoare, cu atît mai

mult. Dar lui Kelly îi stăruia în gând și ea își petrecea atât de mult timp singură, în compania propriilor gânduri...

Când a reînceput să meargă la școală, Kelly și-a făcut planuri s-o întâlnească pe Bellamy cu orice ocazie. O suna și se auto-invita la ea sau îi dădea câte un bilețel în timpul orelor, întrebând-o dacă vrea să meargă la McDonald's în după-amiaza respectivă. O dată sau de două ori a îndrăznit chiar s-o invite acasă la Jimmy, oricât de jenantă ar fi fost locuința aceea, cu florile de plastic din jardiniere și cu bătrâna vecină care căsca gura din spatele draperiilor. Kelly avea mare nevoie să-i vorbească prietenei sale despre acea fată.

Bellamy accepta fiecare invitație, ceea ce era încurajator. Însă oricât de mult și-ar fi exersat în minte discursul, Kelly pur și simplu nu se încumeta să deschidă discuția despre fata de la fereastra lui John McFadden, mai ales când era amețită de droguri, adică mai tot timpul petrecut împreună cu Bellamy. După ce fuma puțină iarbă, Kelly ajungea să se uite prea atent la propriile amintiri. Începea să se îndoiască de ele, figura fetei din reclamă se încețoșa și îi apărea ca prin vis, cu trăsăturile mereu în schimbare. Atunci Kelly se apuca să pună sub semnul întrebării felul în care îi mergea mintea în dimineața în care mersese la castel, mahmură cum era și supărată din cauza medalionului dispărut. *Poate că, la urma urmei, cea de la fereastră era Cynthia Jones, se gândea ea. Poate că nu era nimeni... doar o umbră.* Devenind paranoică, sfârșea prin a rămâne tăcută.

— *Unde ești?* obișnuia să-i zică Bellamy, iar Kelly râdea și mai trăgea un fum sau își întreba prietena dacă vrea să meargă afară, să joace badminton.

Însă gândul continua s-o sâcâie: John McFadden, stând în ușa întredeschisă, cu acea privire aspră, cu gâtul zgâriat. Uneori, Kelly îl vedea chiar și în vis, zâmbindu-i cu colții lui de șarpe, deschizându-și ușa mai larg, înălțându-se și pregătindu-se să muște.

— Tu servești, a spus Bellamy.

Kelly a aruncat racheta și s-a așezat pe iarbă.

— Hei! Pot să-ți vorbesc despre ceva?

— Sigur.

Bellamy s-a strecurat pe sub fileu și s-a trântit alături de ea.

— Îți amintești cum, la petrecere, mi-ai spus că John McFadden e

ciudad?

Bellamy și-a ciupit una dintre brățările de argint, coborându-și privirea spre iarba de un verde strălucitor.

— Da.

— Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Despre asta voiai să-mi vorbești? Pe bune?

A râs puțin. Kelly, nu. Bellamy a oftat.

— Doar că... e genul ăla de regizor obsedat, știi? Și nu se poartă prea frumos cu Vee.

Fata și-a dres vocea.

— Dar nu-ți face griji. Proba ta o să meargă bine.

— Nu despre probă e vorba.

— Nu? Păi... stai o secundă!

Privirea i-a alunecat peste umărul lui Kelly

— Pleacă de aici! a strigat ea către magnolia înaltă de lângă casă, apoi a sărit în picioare și a așteptat, uitându-se cu furie înspre copac, până când două piciorușe subțiri s-au ivit de pe cea mai înaltă creangă, urmate de restul frățiorului ei.

— Incredibil! a exclamat Bellamy, în vreme ce Shane se lăsa să alunece pe trunchiul arborelui, sub supravegherea surorii sale, care stătea cu mâinile în șolduri. Să fiu a naibii dacă nu e ca o maimuță! a continuat ea. *O maimuțică urâtă și incredibil de enervantă, care niciodată nu mă lasă dracului în pace!*

Shane s-a prins cu amândouă mâinile de o ramură mai joasă și a rămas atârnat de ea, legănându-se înainte și înapoi precum un cimpanzeu.

— Ooo ooh aaa aaa! a țipat el.

— *Pleacă!*

Băiatul s-a aruncat pe pământ.

— *Nu ești tu șefa mea!* a urlat cu glăsciorul său ascuțit, mult mai slab decât și-l credea el.

Bellamy a pornit înspre copil, însă acesta a rupt-o la fugă, dispărând pe după casă.

— Șapte ani întregi am fost singură la părinți, a zis ea. Nu-i corect!

Kelly s-a uitat lung la copac, gândindu-se la Shane, încă un băiețel căruia-i plăcea să se cațere, o maimuțică, nici măcar pe jumătate

adult. Iar Shane era cu doar doi ani mai mic decât fata din reclama la ciocolată.

— Bellamy.

— Da?

— Acum aproape o lună... am văzut ceva.

— Ce vrei să spui?

— John McFadden...

— Tot mai vorbim despre el?

Fata a oftat din greu.

— Putem să jucăm și să discutăm în același timp?

— Nu.

Kelly se simțea ca și cum ar fi stat pe marginea unei stânci, dar cu niște flăcări repezindu-se spre ea. Trebuia să sară și avea doar câteva secunde la dispoziție.

— Biiine, ciudato! a spus Bellamy. Ce-ai văzut?

Kelly a tresărit. I-a povestit prietenei sale cum s-a întors la castel pentru a-și căuta medalionul, cum a bătut din greșeală la ușa tatălui lui Vee. I-a spus cât de ciudat îi păruse John McFadden, atât de secretos și de supărat, i-a vorbit despre cămașa lui descheiată, despre zgârietura de pe gât și despre zgomotul pe care îl auzise – un oftat de fată. În tot timpul ăsta, Bellamy a ciupit fără încetare un fir de iarbă, făcându-l fărâme.

— Era o fată acolo, a zis Kelly, în apartamentul lui John McFadden. Am văzut-o!

Bellamy s-a uitat în sfârșit spre ea.

— Și eu am văzut-o. Ai uitat? La fereastră? McFadden și-o trage cu manechinul ăla, Cynthia Jones.

— Nu era Cynthia Jones.

— Ba sigur că era. Toate tabloidele au vorbit despre asta.

— Bellamy! Era fata din reclama la ciocolată.

— Cine?

— Fata aia de la petrecerea lui Vee. Copila aia. Probabil că e cel mult în clasa a opta.

Bellamy a fixat-o cu privirea vreme îndelungată. Și-a ciupit brățările, și-a șters nasul.

— Ți-ai găsit medalionul?

— Nu. Dar... Tu vorbești serios, Bellamy? Tu ai *auzit ce ți-am zis?*
Fata a dat din cap în semn de încuviințare.

— Te-am auzit.

— Deci... Ce facem?

Bellamy și-a dat la o parte o șuviță de păr din ochi.

— Mergem la mine în cameră, a răspuns ea, cu mult calm. Ne super-amețim. Tu uiți că ai văzut vreodată ce ai văzut. Eu uit că mi-ai vorbit vreodată despre asta.

— Dar...

— Kelly!

— Ce?

— Încetează!

Kelly a clipit, cu ochii la prietena ei. Bellamy s-a săltat în picioare, apoi și-a scuturat firele de iarbă de pe pantalonii scurți.

— Bucură-te doar, a spus ea încet, că ești prea mare pentru el.

I-a întins o mână lui Kelly, ajutând-o să se ridice. Cele două și-au luat rachetele și au pornit către casă.

Kelly și-a urmat prietena înăuntru, mai întâi spre bucătărie, de unde Bellamy a luat o pungă de Doritos de pe masa de lucru, apoi până la etaj, în camera ei. Bellamy a încuiat ușa și a deschis larg fereastra. Magnolia tocmai începuse să înflorească și mireasma dulce, ca de unt, a alunecat în cameră, în timp ce Kelly rupea punga, iar Bellamy deschidea sertarul măsuței de toaletă, scoțându-și din el Punguța cu iarbă și foite pentru țigări. Era același sertar în care, cu o lună în urmă, Kelly găsisese cealaltă Punguță, cea în care se găsea lama acoperită cu o crustă de sânge. Fata s-a gândit la lamă, la cutia cu bomboane vechi de ani de zile a mamei sale, la faptul că, în urmă cu câteva nopți, se trezise ca să bea un pahar cu apă și îl auzise pe Jimmy plângând în somn, rostind numele mamei.

Foarte multe lucruri ar fi fost mai bine să rămână nespuse, iar Kelly le auzise pe toate. Aflase prea multe amănunte pe care nu voia să le știe.

Bellamy nu știa cum să termine mai repede cu rulatul țigării. Când a fost gata, cele două au fumat-o pe toată, trăgând îndelung și cu poftă din ea, suflând fumul înspre fereastra deschisă, fără să scoată o vorbă, până când din țigară a mai rămas doar scrumul, iar ele s-au

simțit amorțite, ca și cum ar fi plutit.

Bellamy a descuiat ușa dormitorului și a băgat o casetă video în aparat. Ecranul s-a luminat și, în scurt timp, cele două se uitau la gura unui saxofon și apoi la băieții drăguți din trupa Madness, cu pălăriile lor de fetru și hainele lor la modă, țopăind și legănându-se pe ritmurile melodiei *Un pas mai încolo*.

— Cântecul nostru, a spus Bellamy.

A luat un pumn de Doritos, apoi i-a întins punga lui Kelly și dat volumul la maxim. Kelly și-a silit mintea să se întoarcă la ziua în care făcuse cunoștință cu Vee, la momentul în care ei trei goneau prin oraș în mașina lui Bellamy. Și-a amintit râsul băiatului, cât de mult o emoționase vederea lui, căci era prima dată când vedea pe cineva de o frumusețe desăvârșită râzând atât de tare, cu toți acei șoferi furioși care claxonau agresiv împrejurul lor, în timp ce saxofonul se văieta...

O cu totul altă lume. În ziua aceea, Kelly abia dacă-i cunoștea pe Vee și Bellamy. De tatăl lui nici măcar nu auzise vreodată.

Fata și-a îndesat o mână de Doritos în gură, apoi și-a așezat capul pe umărul lui Bellamy. Prietena ei a cuprins-o cu brațul și a sărutat-o pe frunte. Mirosea a marijuana și a șampon din plante.

— Sora mea, a spus Bellamy.

Atunci s-a auzit o bătaie în ușă. Sterling Marshall și-a vârât capul înăuntru. Avea părul lucios, ochii negri îi scânteiau și purta o cămașă de bumbac, cu dungii albe și albastre, ce-i scoteau în evidență bronzul de vedetă.

— Vă rog să dați muzica mai încet, fetelor.

— OK, tată!

Kelly spera să n-aibă fața plină de praf portocaliu de la Doritos. S-a tras lângă televizor și a micșorat volumul.

— Oh, să nu uit, Kelly! a spus bărbatul. Secretara lui John n-a știut cum să dea de tine, dar la sfârșitul săptămânii viitoare el o să ia o pauză de la filmările pentru *Rezistență*. Poate să te primească pe șapte iunie, la ora două după-amiaza, în biroul lui din Century City.

— Ăăm...

— Ar trebui să-ți notezi.

— Hm?

Sterling Marshall a privit-o încruntat.

— Proba ta, a spus el. Cu John McFadden.

Kelly a înghițit în sec.

— Ah! a exclamat ea. OK.

— În regulă atunci. O să-i transmit că ți-am spus.

Bărbatul a închis ușa. Nedumerită și puțin speriată, Kelly s-a întors către prietena ei.

— Bellamy, a zis ea. Eu nu-mi doresc cu adevărat să mă fac actriță. Am spus că o să dau proba doar ca să vă fiu vouă simpatică.

Dar Bellamy s-a mulțumit să zâmbească larg.

— Tu tocmai i-ai zis lui taică-meu „tată”? a exclamat ea. Oh, Doamne, e așa de drăguț!

— Am un iubit! i-a spus Bellamy lui Kelly imediat după ce aceasta a ridicat receptorul, la prima oră a dimineții următoare.

Nici măcar un „ghici ce?” Nici măcar un „bună”. Kelly era încă pe jumătate adormită. Ca să răspundă la telefon, mersese până în bucătărie cu ochii închiși, înțepându-și de două ori tălpile de-a lungul drumului. A aruncat o privire către ceas: ora șapte dimineața. Prin minte încă i se învârteau frânturi din visul pe care îl avusese: Vee, zâmbindu-i, stând cu capul în poala ei...

Din camera lui Jimmy s-a auzit un zgomot, pe jumătate respirație, pe jumătate sforăit, un sunet atât de puternic, încât Kelly s-a gândit că e posibil să fi ajuns până la urechile lui Bellamy. Kelly văzuse cândva un film la televizor – Robby Benson murind în timp ce era conectat la un ventilator. De asta îi amintea sunetul scos de tatăl ei. O îngrijora puțin, deși pentru Jimmy probabil că era ceva normal. Seara trecută, când se întorsese acasă, el deja dormea, cu ușa închisă, sforăind și gemând. Era abia ora opt. Dacă într-o bună zi Jimmy avea să se culce și să doarmă la nesfârșit? De două săptămâni nu mai lucra și, de vreme ce școala se terminase, nu mai trebuia să se trezească pentru a-i pregăti prânzul fiicei lui, așa că era posibil.

Bellamy a spus:

— M-ai auzit?

— Ai un iubit?

— Voiam să-ți spun ieri, dar mi-ai distras atenția. Jimmy a scos un geamăt prelung, plin de durere.

Kelly a tresărit.

— Ce se întâmplă acolo?

— Tata doarme.

— Hm? OK. Deci, e actor, joacă în noul film al lui Vee, Rezistență.

Kelly a înghițit în sec. Vee primise un mic rol în cea mai recentă producție a tatălui său.

— Iubitul tău apare în filmul lui John McFadden.

— Îhî!

Nici măcar o pauză. Nici măcar o clipă în care să știe, să înțeleagă. *Tu uiți că ai văzut-o vreodată. Eu uit că mi-ai spus vreodată.* Bellamy Marshall, o fată de cuvânt...

Kelly a întrebat:

— Cum îl cheamă pe iubitul tău?

— Steven Stevens. Nu-i așa că-i drăguț?

— Ăsta-i numele lui adevărat?

— Își zice Steve.

— Uau!

— Oricum, Steve joacă rolul celui mai bun prieten al personajului principal. E mai în vârstă și arată ca scos din cutie. Vee e un prăpădit pe lângă el.

— Cât de bătrân e?

— Nu chiar atât de bătrân, a răspuns Bellamy, cu glas mușcător.

Probabil că totuși își amintește.

— Are nouăsprezece ani.

— Ah! a spus Kelly. OK.

— Și știi ce, Kelly? John McFadden nu e chiar atât de rău. S-a purtat foarte frumos cu Vee pe platou.

Kelly și-a dat ochii peste cap.

— E grozav.

— Îl tratează ca pe un actor adevărat, nu doar ca pe copilul lui. Pun pariu că proba ta o să meargă strună.

Kelly ar fi vrut să-i spună că nu toată lumea poate să uite cu atâta ușurință, că ea s-ar putea să aibă nevoie de câteva zile până să intre în clubul fanilor lui John McFadden.

— Știi... a început Kelly.

Dar apoi s-a oprit.

— Nu mai aud nimic, a spus ea.

— Hm?

Cândva, una dintre revistele despre lumea cinematografilei pe care Kelly le urmărea publicase un interviu cu un actor de telenovele care supraviețuise unui accident de avion. Actorul descriesese tăcerea care se lăsase în avion chiar înainte ca echipajul să facă anunțul.

— *Se auzea musca, povestise el. Și ascultați-mă pe mine: într-un avion cu reacție ce plutește prin aer, acea liniște desăvârșită e mai înfricoșătoare decât o explozie.*

Tăcerea, explicase actorul, însemna că ambele motoare ale avionului muriseră.

— Mai ești acolo? a întrebat Bellamy.

— Stai o secundă.

Kelly a lăsat jos receptorul, a dat fuga în camera lui Jimmy și a împins ușa. Draperii negre acopereau fereastra, cufundând camera în beznă. Chiar și cu ușa deschisă, fetei i-au trebuit câteva minute pentru a se obișnui cu întunericul din interior, din acea cameră perfect tăcută. S-a dus spre patul tatălui său, dar pe drum a lovit cu piciorul o sticlă, clinchetul ei fiind singurul sunet din încăpere.

— Tată!

Kelly a aprins lampa de pe noptieră, l-a apucat pe bărbat de umeri și l-a scuturat cu putere. El nu s-a mișcat, nici n-a vorbit. Chipul i-a rămas neclintit, ochii, închiși. Pielea din jurul buzelor lui căpătase o nuanță vineție. Kelly a căzut în genunchi. Și-a lipit urechea de nasul lui, de gura lui.

— Tată! a țipat ea din nou.

Bărbatul nu mai respira.

* * *

— Vrei să suni pe cineva, scumpo? a întrebat-o medicul de la urgență. De exemplu pe mama ta?

Kelly s-a uitat în sus. Nu la doctor, ci la ceasul de pe perete. Era aproape ora prânzului. Se afla acolo, în sala de așteptare a spitalului Hollywood Presbyterian, de patru ore.

— Vreau să-l văd pe tata, a spus ea.

— Știu, scumpo, i-a răspuns medicul, o femeie cu ochi mari,

miloși, ascunși în spatele unor ochelari cu lentile groase. Dar asta n-o să fie posibil o vreme.

— Cât de multă vreme?

— Patruzeci și opt de ore.

În fața ei, o femeie mexicană, ce nu știa limba engleză, ținea în brațe un copilăș care nu se mai oprea din țipăt. În clipa aceea, femeia și pruncul ei erau singurii oameni din sala de așteptare, dar de când se afla acolo, Kelly mai văzuse un bătrân ce se plângea de simptomele unui atac de cord, o mamă panicată a cărei fetiță înghițise clor și un băiat cu doar câțiva ani mai mare ca ea, ce fusese adus în grabă pe o targă, cu un picior mutilat în urma unui accident de motocicletă. Doi dintre cei trei pacienți fuseseră tratați și plecaseră. Până și băiatul cu piciorul mutilat primea vizitatori. Kelly a încercat iar.

— Vreau să-mi văd tatăl. Vă rog!

— Știu că durează mult, a spus doamna doctor. Dar ăsta e intervalul necesar pentru dezintoxicare.

— Dezintoxicare?

— Pari o fată isteță, așa că n-o să-ți ascund adevărul. Tatăl tău a luat o supradoză de Percocet. Știi ce fel de medicament e?

Kelly a dat din cap în semn de încuviințare.

— Tatăl tău a luat de zece ori doza prescrisă, amestecând pastilele cu o cantitate importantă de alcool.

Fata a rămas cu privirea ațintită asupra medicului, în timp ce gânduri înfiorătoare îi treceau prin minte. Elvis, și Keith Moon, și Sid Vicious, și toate celelalte vedete despre care citise în revistele de scandal, găsite fără viață pe podelele unor camere de hotel sau încolăcite în jurul unor vase de toaletă, încându-se cu propria vomă, moarte înainte de sosirea medicilor. Titlurile isterice: SUPRADOZĂ TRAGICĂ, VICTIMĂ A DROGURILOR, PLECAT PREA DEVREME DINTRE NOI... Kelly s-a gândit la toate acele momente în care îi dăduse lui Jimmy pastilele, paharul cu Jack și cuburi de gheață, dorindu-și să-și poată trage singură un pumn, să se dea cu capul de perete. Ar fi vrut să ia ea însăși pilulele lui Jimmy, așa încât să nu mai simtă nimic, asemenea lui.

— O să se facă bine, i-a spus doamna doctor. Respirația nu i s-a oprit îndeajuns de mult, încât să sufere prea multe leziuni cerebrale.

— Prea multe?

— Trebuie doar să-l curățăm, să-l scuturăm de praf și o să fie ca nou.

Femeia s-a uitat la Kelly.

— Dar o să recomand Centrul Betty Ford.

Kelly a încercat să zâmbească.

— E o idee bună, a spus ea, gândind: *Nu prea multe leziuni cerebrale.*

— Așadar, a continuat medicul. Mama ta? S-o sun?

Kelly a scuturat din cap. S-a auzit zicând:

— Eu n-am mamă.

— Tatăl tău spunea...

— Se înșală.

— Ei bine, ai vreun prieten de familie? Ești minoră și, dacă nu are cine să se îngrijească de tine, voi fi nevoită să contactez asistența socială...

— Am un prieten de familie, a zis repede Kelly.

Medicul a prezentat-o unei asistente, care a dus-o la biroul de informații și a lăsat-o să folosească telefonul. Kelly a sunat-o mai întâi pe Bellamy, însă Flora, menajera, i-a spus că aceasta a ieșit în oraș. Ciudat. De dimineață, când Kelly era gata să încheie convorbirea dintre ele pentru a suna la spital, Bellamy o îndemnase:

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Oare și-i alungase din minte pe Kelly și pe Jimmy întocmai cum făcuse cu fata de la fereastra lui John McFadden?

În continuare, Kelly a sunat acasă la Vee. Acesta a răspuns repede.

— Ai noroc că m-ai prins aici, a spus el. Venisem doar ca să-mi iau câteva lucruri.

Abia când i-a auzit vocea, ea și-a dat seama cât de mult simțise lipsa lui Vee în acele ultime săptămâni, câtă vreme el fusese plecat să filmeze pentru pelicula *Rezistență*.

— Kelly? a spus băiatul. Pare că ai plâns. Te simți bine?

— Azi-dimineață tata a încetat să mai respire.

— Ce?

Kelly i-a povestit totul, începând de la telefonul lui Bellamy care o trezise, și în timp ce vorbea, vocea i se schimba, frângându-se atunci

când descria amănuntele. În clipa în care a ajuns să-i spună cum își lovisese tatăl în piept, cum îl scuturase și îl izbise cu pumnii, fata a rețrăit acea panică oarbă.

— Îl iubesc atât de mult! a zis ea. De ce nu l-am putut face să rămână?

Vee a exclamat:

— Oh, Doamne, dacă i s-ar întâmpla vreodată așa ceva tatălui meu...

Kelly a izbucnit în plâns.

— Venim imediat! a spus Vee. Poți să locuiești cu noi. Atât cât ai nevoie.

Ea abia dacă a fost în stare să-i răspundă.

— Mulțumesc.

Abia după ce a închis telefonul și s-a așezat din nou în sala de așteptare, Kelly a lăsat ca vorbele lui Vee să-și croiască drum în mintea ei. Și le-a repetat în gând. „Ajungem imediat” spusese el. „Poți să stai cu noi.”

Și, așa cum era de așteptat, trei sferturi de oră mai târziu, când a sosit în sala de așteptare, Vee nu era singur. Tatăl său se afla și el acolo, stând chiar în spatele lui, cu brațele încrucișate la piept.

— Tatăl tău e unul dintre cei mai puternici oameni cu care am lucrat vreodată, i-a spus el lui Kelly. Știu că o să-și revină.

Vee s-a repezit la ea și a strâns-o cu putere la piept. Kelly l-a cuprins în brațe, însă privirea i-a rămas ațintită asupra lui John McFadden și tot trupul i s-a încordat, străbătut de o senzație... de o furie tot mai mare, mistuitoare.

— E în regulă, a spus Vee. E în regulă.

Kelly nu i-a putut răspunde. Se uita fix la John McFadden, iar lumea parcă se întorcea pe dos, zdrobind-o, rupând fărâme din ea... De ce nu mi-am dat seama mai devreme? Cum am putut să nu știu? Dar nu putea scoate o vorbă despre asta, nu de față cu Vee. Cum să fi putut? În minte i se derula o amintire încețoșată de aburii alcoolului. Vee la Petrecerea Pușcăriașilor, plângând cu fața lipită de gâtul ei...

— Am iubit-o, spusese el. Am iubit-o pe Catherine.

Kelly l-a strâns și mai tare în brațe, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— E în regulă, a repetat băiatul. Sunt aici.

— Îl vreau pe tata, a șoptit ea, plângând atât pentru Jimmy, cât și pentru Vee.

Bietul Vee, care credea că are un tată pe care merită să-l vrei.

John McFadden era îmbrăcat în negru din cap până în picioare. Purta aceiași ochelari de aviator, așa că acum Kelly nu mai avea cum să-l confunde, să se mintă pe sine sau să-și întoarcă privirea. John McFadden era individul din Porsche. Era bărbatul în vârstă care o adusese pe Catherine acasă.

Capitolul 23

Ghici ce personaje au fost zărite la o masă din colțul restaurantului Polo Lounge, împărțind o sticlă de șampanie Cristale și aparent mult mai mult decât atât? Nimeni alții decât splendidul manechin Cynthia Jones și regizorul nominalizat la Oscar John McFadden! Se pare că Cynthia a primit un rol în cel mai recent film al maestrului, ceea ce a dus la ceva hârjoneli fierbinți în spatele camerelor de luat vederi! Să soarbă șampanie în compania frumuseților cu picioare lungi nu e o activitate obișnuită pentru McFadden, un adept al abstenenței în vârstă de patruzeci de ani, cunoscut pentru că face filme, nu avansuri. Dar pesemne că superba Cynthia, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, i-a furat inima și i-a schimbat firea încuiată.

— E mare lucru pentru John, dezvăluie un prieten. Ultima domnișoară cu care s-a purtat atât de romantic e fosta lui soție [modelul Leilani Valle].

John McFadden are un gen când vine vorba de femei. Și cu siguranță e un gen frumos!

EXTRAS DINTR-UN
articol publicat în revista
Rona Barrett's Hollywood
17 mai 1980

Capitolul 24

23 aprilie 2010

Barry a apelat de încă două ori numărul de mobil al lui Kelly Lund, de pe telefonul de unică folosință al lui Sterling Marshall. De fiecare dată a nimerit direct peste căsuța vocală. În mod evident aparatul ei era închis sau rămăsese fără baterie. Însă Barry ar fi mințit dacă ar fi spus că nu-i venea să zâmbească, numai puțin, la gândul că, atunci când avea să-și reîncarce telefonul, Kelly Lund urma să fie întâmpinată, în stil *Zona crepusculară*, de trei apeluri pierdute din partea omului pe care îl omorâse.

Pe care e posibil să-l fi omorât. Nevinovată până la proba contrarie.

Ce-și dorea Barry, lucru pentru care ar fi fost gata să-și dea casa, mașina și poate toate experiențele sexuale trăite vreodată, era înregistrarea acelei conversații de la ora 23:49, dintre Kelly și socrul ei. Pentru că, deși apelul stabilea o legătură clară între ea și Sterling Marshall în noaptea morții acestuia, victima fusese cea care inițiasse respectiva legătură.

Marshall o sunase pe Lund, nu invers, ceea ce, după părerea lui Barry, ridica mai multe semne de întrebare decât orice altceva. Convorbirea avusese loc aproape de miezul nopții și, conform informațiilor pe care le aveau, fusese ultimul telefon pe care Marshall avea să-l dea vreodată. Dar Kelly și Sterling nu erau tocmai predispuși la confidențe nocturne. De fapt, toți membrii familiei, inclusiv Kelly, pretindeau că cei doi nu-și vorbeau niciodată.

— De ce crezi că a sunat-o? a întrebat-o Barry pe Louise în timp ce urcau spre locul crimei.

— M-am gândit și eu la asta.

— Poate că a vrut să-i spună despre boala lui, așa cum îi vorbise și lui Shane. Să îngroape securea războiului sau ceva de genul ăsta?

— Pare un motiv ciudat pentru a-ți cumpăra un telefon de unică folosință.

Barry a dat din cap.

— Da. De acord.

Încă nu reușea să se dumirească, deși prin minte i se perindau tot

felul de scenarii, încă de când formase acel ultim număr apelat și ascultase înregistrarea care deschidea căsuța vocală a lui Kelly Lund. Pentru ca lucrurile să fie și mai încurcate, Kelly fusese singura persoană sunată de pe telefonul de unică folosință. Când verificaseră istoricul aparatului, nu mai găsiseră niciun alt număr apelat înainte sau după al ei.

— Am o teorie, a spus Louise, în timp ce urcau ultimele trepte din marmură roz, Barry concentrându-se asupra lor mai mult decât ar fi trebuit.

Unde găsești marmură roz? Scările îi aminteau de Casa de Vis a lui Barbie, pe care o avea cândva nepoțica lui, Kaitlyn. Era o fetiță tare dulce, dar prima soție a lui Chris primise custodia ei exclusivă și se mutase în celălalt capăt al țării, așa că Barry n-o mai văzuse de vreo doisprezece ani. Doamne, în iunie urma să termine liceul...

— Mă ascuți? l-a întrebat Louise.

— Da. Care-i teoria ta?

— Nu cred că a fost omorât de Kelly Lund.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, omul era oricum pe moarte. Cancerul avansase mai mult decât le mărturisise el soției și copiilor, iar eu cred că ea știa asta. Cred că s-ar putea ca Marshall să-i fi spus.

Barry a clătinat din cap, gândindu-se din nou la Kaitlyn, singura lui nepoată. Singurul copil al lui Chris. Oare nătărăul de frate-său se gândea vreodată la fata lui când alba dinți ori colecționa neveste? Seara târziu, în miniconacul lui, oare își umplea vreodată pipa, trăgea un fum și se gândea la fetița aceea drăgălașă, cu Casa ei de Vis a lui Barbie, acum o străină, ajunsă la aceeași vârstă pe care o avea Kelly Lund atunci când Chris obișnuia să-l chinuiască pe Barry cu fotografia ei?

— Cu toții suntem pe moarte, Louise, a spus el.

— Uau! OK, domnule Nietzsche!

Când au ajuns în apropierea biroului, Barry și-a scos telefonul și a sunat-o repede pe Kelly Lund.

— Bună ziua, doamnă Marshall, a început el, având grijă să folosească numele preferat de ea. Sunt detectivul Dupree. Vă rog să mă sunați cât puteți de repede.

A încheiat apelul, apoi și-a băgat mobilul la loc în buzunar. Louise a încercat iar.

— OK, a zis ea, în primul rând, Sterling Marshall practic o întreține.

— Hm? a exclamat Barry, dar apoi a priceput despre ce vorbea partenera lui.

Cu o seară în urmă, în fața secției de poliție din Hollywood, scriitorul acela, Sebastian Todd, le spusese cum reușise Kelly Lund să-și găsească o slujbă bine plătită imediat după ce ieșise din închisoare.

— Mai ții minte? Site-ul ăla dedicat infidelilor, cel pentru care scrie ea portrete. Sterling Marshall era un partener din umbră. El îi făcuse rost de slujbă.

— Dar Kelly Lund nu știe asta.

— Poate că da, poate că nu.

— Sebastian Todd zicea că ea nu știe.

— Oricum, Marshall a cumpărat casa în care locuiesc ea și cu Shane. Pe *asta* Kelly trebuie s-o știe. Socrul ei a plătit totul.

— Și?

— Și poate că n-o detesta atât de mult pe cât crede toată lumea.

Louise i-a aruncat o privire plină de înțeles.

— Poate că există și alte telefoane de unică folosință despre care nu știe nimeni. Alte discuții ce au avut loc doar între ei doi...

— Unde vrei să ajungi?

— El se pricepea foarte bine la păstrat secrete. Ai fi ghicit, fie și într-un milion de ani, că soțul și tatăl anului, Sterling Marshall, deține o parte dintr-un site de întâlniri pentru curtezani?

— Nu știu.

Barry s-a gândit la ce-i spusese Hank Grayson, la cum reușise Sterling, cu douăzeci de ani în urmă, să-l țină pe Shane departe de închisoare și să ascundă de ochii presei izbucnirea violentă a fiului său, făcând în așa fel încât numai rudele apropiate, ofițerii care îl arestaseră și, desigur, bietul bucătar, să știe adevărul. N-a spus totuși nimic...

— Dacă era ceva între el și Kelly? a întrebat Louise. Dacă Shane a aflat?

Barry a tresărit.

— Sterling Marshall nu era genul ăla de om.

— Era un actor.

— El n-a vizitat-o niciodată la închisoare. N-a trimis nicio scrisoare către comisia pentru eliberare condiționată.

— N-avea nevoie să trimită scrisori, a spus Louise. Sterling Marshall se pricepea să tragă sforile.

Barry a oftat. Câțiva polițiști în uniformă au trecut pe lângă ei, dând din cap și zâmbind. *Dacă ar ști ei despre ce vorbim...*

După ce colegii lor s-au îndepărtat suficient, încât să nu-i mai poată auzi, Louise a continuat:

— Tu te-ai întrebat vreodată de ce o disprețuiește Bellamy Marshall pe Kelly Lund?

— Pentru ce i-a făcut tatălui ei.

— Exact.

— Mă refeream la faptul că l-a omorât pe cel mai bun prieten al lui.

— Eu, nu.

— Louise! a spus Barry. E căsătorită cu băiatul lui.

— Suntem în Hollywood.

Detectivul a replicat:

— OK, bine. Sterling Marshall și Kelly Lund aveau de ani de zile o foarte fierbinte, și incredibil de dezgustătoare, aventură amoroasă. Asta nu înseamnă că ea nu l-ar fi omorât. Dacă mergem pe varianta ta, atunci are un motiv. E posibil ca el s-o fi sunat de pe telefonul ăla de unică folosință. Să fi rupt relația. După cum spuneai, omul era pe moarte. Poate că voia să îndrepte lucrurile, i-a spus asta, iar ea n-a putut să îndure.

— Adevărat, a zis Louise. Dar tot nu știm cine e persoana care apare în imaginile surprinse de camere.

În birou, tehnicienii încă adunau probe și făceau fotografii. Barry mai intrase acolo pentru scurtă vreme, dar asta se întâmplase cu o zi înainte, imediat după discuția lui cu Kelly Lund, când încă se obișnuia cu cazul. Acum a fost mai atent: a văzut sângele, într-o cantitate foarte mare, bătăind pe podea, împrăștiat pe rafturi, agățat de draperii sub forma unor stropi groși și închiși la culoare.

Era opusul unei crime „curate”, ceea ce ar fi putut veni în sprijinul

teoriei lui Louise, dacă interpreta lucrurile în sensul ăla. În mod evident cineva fusese foarte furios.

— Urme de tălpi, a spus Barry, arătând cu degetul către podea.

Putea să distingă mai multe rânduri de pași în zona îngrădită, ceea ce era logic. Mary și Bellamy intraseră amândouă în camera în care se afla cadavrul, înainte de a chema poliția. Amândouă femeile le spusese că poartă măsura treizeci și șase la picior.

— Ai văzut-o pe asta?

Louise s-a lăsat pe vine și a arătat înspre o urmă de pantof sport, pe mijlocul căreia se vedea emblema producătorului.

— Adidas?

— Măsura patruzeci și unu, a spus ea. Model bărbătesc. Mai era una și în bucătărie.

Înapoi în sufragerie, Mary Marshall arăta mult mai rău decât cu o jumătate de oră în urmă: palidă, trasă la față, cu capul atârându-i pe spate într-un fel care îl făcea pe Barry să fie destul de sigur că femeia dăduse din nou iama în pastile.

Dar când Louise a întrebat-o dacă pot să-i „arunce câteva întrebări” în legătură cu Kelly Lund, Mary n-a adormit, nici nu le-a spus ei și lui Barry să se ducă dracului, așa cum își imagina el că are să facă. A reușit chiar să-și salte capul și să-i privească.

— Sigur, a răspuns ea, șuierând cuvântul, în vreme ce ochii i se străduiau să rămână treji.

— Putem să ne întoarcem altă dată, doamnă, a spus Barry.

Însă femeia a scuturat din cap.

— Nu, nu, nu, a spus ea. Vreau să ajut.

— Știți cumva ce măsură poartă fiul dumneavoastră la pantofi? a întrebat Louise.

— Nu sunt sigură. Patruzeci și unu sau patruzeci și doi, poate?

Louise a notat asta în agenda ei.

— Parcă voiți să mă întrebați despre Kelly Lund.

— Vrem, doamnă, a răspuns Barry.

Mary s-a lăsat pe spate, începând să-și piardă din nou energia.

— Era o fată atât de drăgălașă când era mică! a spus ea. Întotdeauna mă saluta. Niciunul dintre ceilalți prieteni ai lui Bellamy

nu-mi dădea bună ziua.

Barry s-a uitat la ea.

— Deci voi o simpatizați pe Kelly, pe vremea când era doar o puștoaică?

Femeia a scuturat din cap.

— Eu o simpatizam pe Kelly. Sterling, nu. Nu mi-a spus niciodată de ce...

Pleoapele i s-au închis ușor preț de câteva clipe.

— Despre ce vorbeam?

Louise i-a zis:

— Despre Kelly Lund.

— Știți ce e ciudat? a întrebat Mary.

— Da?

— Am fost măritată cu Sterling vreme de cincizeci și unu de ani și tot există foarte multe lucruri pe care nu le-am aflat niciodată despre el.

Mary și-a scos batista din mânecă pentru a-și șterge o lacrimă.

— N-am știut cât de apropiați erau el și John McFadden decât după ce John a fost împușcat. N-am știut că John McFadden îi dăduse lui Sterling arma lui (n-am știut nici măcar că Sterling și-a dorit vreodată să aibă o armă) decât după ce mi-am găsit soțul mort în birou.

— Nu știți că are un pistol? s-a mirat Louise. Serios?

— Îmi dau seama că pare ciudat, a spus femeia. Dar la vârsta mea sunt sigură că motivul pentru care eu și Sterling am rămas căsătoriți, singurul motiv pentru care am fost atât de compatibili, atât de fericiți...

— Da?

— N-am fost niciodată sinceri unul cu celălalt. În nicio privință.

Mary a zâmbit. Era un zâmbet trist și gol. Louise i-a aruncat o privire lui Barry.

— Încetează! a spus el, foarte încet.

— Oh, ești aici! a exclamat Mary și chipul i s-a luminat în momentul în care Bellamy Marshall a intrat în cameră, lăsând în urmă o dâră de parfum scump. Purta o bluză de un roșu închis, cu trei nasturi descheiați, și o pereche de blugi strâmți, iar părul ei negru

era proaspăt spălat și strălucitor. O îmbunătățire de sută la sută față de ziua precedentă. Barry și-a impus să nu se holbeze la ea, deși femeia chiar se dichisise așa cum trebuie.

— Îmi pare rău că am întârziat, a zis Bellamy.

Și-a îmbrățișat repede mama, apoi i-a făcut loc fratelui ei, care a ținut-o la piept mai mult și mai strâns. Bellamy i-a zâmbit lui Barry.

— Am dat peste multă aglomerație în trafic, a explicat ea.

Privirea detectivului s-a îndreptat către mama celor doi, care se uita la fiica ei ca și cum ar fi fost la un pas de înec. Bellamy era ultima barcă de salvare.

Ce însemna: *N-am fost niciodată sinceri unul cu celălalt. În nicio privință?*

Și Shane Marshall se ferchezuse, deși, la drept vorbind, Barry nu-l văzuse decât dormind dus într-o celulă din arest și puține ființe simțitoare n-ar fi fost în stare să arate mai bine decât el atunci. Când bărbatul s-a desprins de mama lui și s-a așezat, Barry i-a observat pielea îngălbenită, cearcănele și acea privire din ochi... Era ceva dincolo de durere. Un aer obosit, și înfrânt, și golit de orice speranță. Instinctiv, detectivul și-a coborât privirea către încălțările lui Shane: bocanci de drumeție. Mai degrabă măsura patruzeci și trei.

— Doamnă detectiv Braddock?

— Da?

— Aș vrea să-mi schimb declarația anterioară, a spus Shane. Ce v-am spus ieri.

Louise și-a lovit cu degetele agenda, apoi a întors pagina.

— Care dintre declarații? a întrebat ea.

Bărbatul a încercat să zâmbească, apoi a renunțat. Și-a îndesat mâinile în buzunare, dar nu înainte ca Barry să observe că îi tremurau.

— Vreau să schimb ce v-am spus despre soția mea, a explicat el. Despre faptul că ar fi fost acasă noaptea trecută.

— Azi e în toane bune, a spus o asistentă peste măsură de veselă, pe nume Dahlia, atunci când Kelly a ajuns la azilul în care locuia tatăl ei.

Locul se numea Hollywood Haven și îi amintea de un motel

eficace, dar cu un miros greu plutind în aer, un amestec de amoniac, odorizant pentru încăperi și încă ceva, ceva greu, stătut și trist. Azilul nu se schimbase prea mult în ultimii cinci ani. Același colorit bej și auriu, aceleași lumini puternice, aceleași copii după tablouri impresioniste pe pereții camerei de zi, același televizor, la care pâlâia probabil aceeași emisiune-concurs, urmărită de același număr de bărbați și femei așezați în fața ecranului, unii conectați la perfuzii, toți tăcuți.

— Cred că asta se datorează faptului că l-am bărbierit, a spus Dahlia.

— Hm?

— Tatăl dumneavoastră, a explicat asistenta, pe un ton ușor înțepător sub toată dulceața din voce. Un bărbierit curat îl face întotdeauna fericit. Se poate să nu știți asta?

— Nu știam.

Femeia s-a uitat cu atenție la Kelly.

— Când l-ați vizitat ultima oară?

— Acum cinci ani.

— Oh! Păi... e frumos că acum sunteți aici.

Kelly a simțit o urmă de vinovăție. Fără îndoială, asta și fusese intenția asistentei. Desigur, Dahlia era nou-venită (la drept vorbind, părea prea tânără pentru a fi altceva decât nou-venită) și n-avea de unde să știe că tatăl lui Kelly nu-și crescuse fiica de la naștere, că suma amintirilor ei legate de Jimmy Lund era formată din patru luni petrecute împreună, cu treizeci de ani în urmă, două sau trei vizite în spatele gratiilor și imaginea încețoșată a unei călătorii la Disneyland, de pe vremea când ea și Catherine erau prea mici pentru caruselele cele mai populare. Un episod din trecut i-a revenit pentru câteva clipe în memorie: salonul pentru vizitatori al centrului de dezintoxicare Betty Ford, Jimmy zâmbind, cu ochii limpezi.

— *O să le-arătăm noi, puștoaico! Tu și cu mine. Suntem mai puternici decât își dă seama cineva.*

— Fiica dumneavoastră e aici, domnule Lund.

Asistenta a condus-o pe Kelly în salonul tatălui ei, o încăpere sărăcăcioasă, slab luminată, cu un singur scaun, o noptieră, un dulăpior și un pat de spital. Singura contribuție personală era

cuvertura de pe pat – aceeași pătură în carouri maro pe care Jimmy obișnuia s-o țină împăturită pe canapeaua din fosta sa locuință. Nu o dată, Kelly îl învelise cu ea când îl găsisese adormit în fața televizorului și acum iat-o din nou, acoperindu-l pe tatăl ei abia conștient, rămas singur în cameră. Cel de-al doilea pat și ocupantul lui gălăgios dispăruseră de la ultima ei vizită. Kelly nu voia să întrebe unde. Multe se pot întâmpla de-a lungul a cinci ani, iar în astfel de locuri de regulă se și întâmplă.

Jimmy era proptit în șezut, cu un zâmbet nesigur întipărit pe chip. Kelly a încercat să-i zâmbească la rândul ei.

— Bună, Dahlia, i-a spus el asistentei.

— Vă las singuri.

Tânăra i-a aruncat o privire critică lui Kelly.

— Probabil că aveți multe să vă spuneți.

Kelly nu știa sigur ce să facă. În ultima vreme, nu prea se omora după îmbrățișări, mai ales cu străinii, iar judecând după felul în care Jimmy se uita la ea, era destul de convinsă că el o considera străină.

— M-au bărbierit, a spus bărbatul.

— Mi-a zis Dahlia că îți place să te bărbierească.

— Îi spun așa doar ca s-o fac să-mi zâmbească.

Kelly a tras un scaun lângă patul lui și s-a așezat.

— Arăți foarte bine, a început ea.

Așa era. Părul argintiu îi era pieptănat cu grijă și purta o bluză de trening verde-închis, cu un tricou alb pe dedesubt, care îi scotea în evidență albul ochilor, făcându-l să pară mai vioi.

Kelly și-a amintit ziua în care bătuse pentru prima dată la ușa lui, alungată din apartamentul ei, singură și îngrozită, neavând unde altundeva să se ducă. Pe Jimmy nu-l cunoștea cu adevărat, auzise doar câte ceva despre el de la mama ei. Se așteptase la un drogat nebun și furios. Dar întâlnise exact opusul. Încă își aducea aminte cum se deschisese brusc ușa, cum se luminaseră ochii aceia umezi.

— *Puștoaico!* exclamase el, ca și cum ar fi așteptat-o de-o veșnicie. *Mi-aș dori ca și sora ta să mă poată vizita.*

Cât timp fusese închisă, Kelly se gândise de nenumărate ori la cum ar fi fost viața ei dacă Jimmy n-ar fi luat o supradoză de medicamente. La Carpentia avusese multă vreme să mediteze la toate

acele scenarii cu „ce-ar fi fost dacă”, iar acesta era unul extrem de important. Dacă Jimmy n-ar fi luat o supradoză, viața ei nu s-ar fi schimbat în același fel. Kelly n-ar mai fi aflat în acea zi despre John McFadden și Catherine, pentru că nu l-ar fi rugat pe Vee să vină s-o ia de la spital. Dacă nu l-ar fi văzut atunci (cu o săptămână înaintea probei) pe John McFadden purtându-și ochelarii de aviator, probabil că n-ar mai fi făcut alte cercetări. Și n-ar mai fi ajuns la acea groaznică descoperire cu doar câteva zile înaintea petrecerii care marca sfârșitul lucrului la pelicula *Rezistență*. McFadden probabil că ar fi rămas în viață. Kelly n-ar fi fost acuzată de uciderea lui. Vee poate că ar fi rămas prin preajmă...

Dar mai era ceva, ceva la care nu putea să nu se gândească acum. Dacă Jimmy n-ar fi luat o supradoză, iar ea n-ar fi ajuns la închisoare, Kelly poate că ar fi locuit și în prezent cu tatăl ei. Poate că ar fi rămas să-l îngrijească. Atât de mult îl iubea pe vremea aceea. Atât de mult îi plăcea să aibă un tată adevărat.

— Mă cunoști? l-a întrebat ea.

Jimmy i-a zâmbit în același fel nesigur. Era un zâmbet în spatele căruia nu se afla nimic în afara bunului-simț, a politeții, care făceau parte din ființa lui Jimmy în aceeași măsură ca și cicatricile lui. Interesant, majoritatea oamenilor sunt nevoiți să se străduiască pentru a fi buni, însă în cazul lui Jimmy bunătatea era o trăsătură genetică. Și, judecând după Kelly și Catherine, una recesivă.

— Sondra? a încercat el.

— Nu sunt Sondra Locke, tată.

Kelly și-a tras scaunul puțin mai aproape, astfel încât el să-i poată vedea medalionul de la gât, cel pe care-l luase din casa lui Bellamy.

— Vezi? a spus ea, ridicându-și delicata inimioară de aur, pentru a i-o arăta. Eu sunt.

Jimmy s-a uitat lung la medalion. Zâmbetul i-a dispărut. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mă mai ții minte?

Bărbatul a dat repede din cap. A prins-o strâns de mână.

— Catherine, a zis el.

— Kelly, tată, l-a corectat ea. Sunt Kelly.

— Kelly... Kelly nu-mi zicea niciodată „tată”. Îmi spunea doar

Jimmy.

Femeia a închis ochii.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Îmi pare rău, Jimmy.

— Mie ar trebui să-mi pară rău. Eu sunt cel care te-a dezamăgit. Pe toți i-am dezamăgit.

— Jimmy.

— Am fost un tată rău.

Kelly și-a pus o mână pe obrazul lui, i-a șters o lacrimă.

— N-ai fost.

— Nu te-am putut feri de închisoare. N-ar fi trebuit să ajungi acolo.

Ea a scuturat din cap.

— Ba ar fi trebuit și am ajuns. E OK. Am supraviețuit.

— Ticălosul ăla merita să moară.

— McFadden.

— Da, McFadden. Am încercat să le spun că eu l-am omorât.

Kelly și-a amintit discuția pe care o avusese cu Sebastian Todd.

— I-ai spus mamei.

— Nu m-a crezut. Nici poliția nu m-a crezut.

— Pentru că nu era adevărat. Jimmy.

Femeia a scos un șervețel din cutia de pe noptieră.

— Nu tu l-ai ucis.

— *Merita să moară.*

— Tată!

— Mi-a distrus viața.

— Din cauza *Gropii demonilor*? Din cauza rănilor tale? De ce nu mi-ai spus niciodată? Mi-ai zis că ai fost rănit în timp ce lucreai la un film horror, dar niciodată...

Glasul i s-a stins. Bărbatul scutura din cap, iar și iar.

— Ești OK?

— Nu din cauza nenorocitelor mele de răni.

Jimmy a închis ochii. Kelly i-a luat mâna în ale ei.

— E în regulă, a spus ea cu blândețe. E în regulă, tată.

S-a uitat la mâinile lui: piele atât de uscată, încât pe alocuri crăpase, cicatrice peste cicatrice peste ani întregi de uzură musculară, pete lungi, de un roșu aprins, urme de arsuri ce nu aveau să se mai

vindece niciodată. Kelly voia răspunsuri. Avea nevoie de ele. Dar nu voia să-l mai facă să sufere. Bietul Jimmy își petrecuse o parte atât de mare din viață suferind.

— Poate că ar trebui să vorbim despre altceva.

— Sunt bine, a spus el.

A deschis iar ochii și s-a uitat la ea. Respirația i s-a domolit, părând că tocmai ar fi aterizat după un zbor lung și dificil.

— Poți să-mi aduci un pahar cu apă? E un vraf de pahare în baie. Chiar lângă ușă.

Kelly a dat din cap în semn de încuviințare. A părăsit încăperea și s-a dus în baie, unde a umplut unul dintre paharele de plastic cu apă de la robinet. O asistentă a trecut pe lângă ea pe hol. Avea același zâmbet strălucitor și fals ca Dahlia. Locul ăla părea o casă de nebuni, zău așa. Nu era de mirare că Jimmy reușea cu greu să nu-și piardă mințile.

Când s-a întors în salonul tatălui ei și i-a dat paharul, Kelly aproape că se aștepta ca el să n-o mai recunoască, însă bărbatul i-a mulțumit, spunându-i pe nume. A băut apoi toată apa din pahar înainte de a vorbi.

— De ce porți medalionul ăla, Kelly?

— Catherine mi-a spus să i-l păstrez, a răspuns ea, privindu-i chipul.

— Dar nu-l pierduseși? Acum mult timp?

— L-am găsit. Azi l-am găsit.

— Uau...

Jimmy a înghițit în sec.

— Cred că unele lucruri nu vor să rămână pierdute.

— Jimmy. De unde avea Catherine medalionul ăsta? Tu mi-ai zis că l-a primit de la un prieten.

— Da.

— Era vorba de John McFadden? Prietenul? Pentru asta îl urai?

— Hai să vorbim despre altceva, scumpo!

— Am nevoie să știu, tată. E important.

— Nu pot să-ți spun.

— De ce nu? John McFadden e mort.

— Știu.

— Catherine e moartă.

— Și asta știi.

— Atunci cine o să aibă de suferit?

Bărbatul a început să tremure. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

— Eu.

— Tu?

— Secretele, a spus el. Pot să te omoare.

— Ce vrei să zici?

Ochii lui au început să se încețoșeze și să se miște, privirea alunecându-i peste capul ei. Nu mai era atent.

— Secretele îți rod măruntaiele și încerci să le omori cu băutura...

— Jimmy...

— Teucid. Teucid de fiecare dată.

Bărbatul a izbucnit în plâns. Kelly a încercat să-l ia în brațe, însă el a respins-o.

— Nu pot să plâng de față cu tine, Sondra, a spus el. Întotdeauna mi-ai fost prietenă.

Kelly a scos un oftat prelung, tremurător. Proastă idee! Crudă. *Încerci să obții răspunsuri și nu faci decât să înrăutățești situația. Întotdeauna înrăutățești situația.* În tinerețe, își dorise de multe ori să poată înțelege mai bine oamenii, să știe cum să-i facă fericiți, cum să-i liniștească, să-i atragă. Psihologul de la Carpentia spunea că ei nu-i pasă suficient de ceilalți, că mama n-a deprins-o cu empatia din primii ani de viață, prin urmare a fost nevoită să învețe mai târziu. Dar asta nu fusese niciodată o problemă. Kelly ținea mult la cei din jur. Poate prea mult. Doar că nu pricepea cum funcționează majoritatea dintre ei.

— Să chem asistenta? a întrebat ea.

Jimmy a scuturat din cap, domolindu-și plânsul. Și-a suflat nasul.

— Sondra?

— Da.

— De unde ai medalionul?

Kelly n-a răspuns.

— Fata mea avea unul exact la fel.

Privirea i-a alunecat din nou spre ea. *S-a oprit.* Știa cine era. Jimmy avusese aceeași privire în boxa martorilor, în timp ce răspundea timid

cu „da” sau „nu” la întrebările procurorilor. Din când în când se uita în ochii fiicei lui și încerca să surâdă, iar în clipele acelea ea o vedea. Frica. Nu îi era frică *de* Kelly, așa cum părea să le fie tuturor celorlalți, inclusiv mamei și lui Bellamy. Jimmy se temea *pentru* ea.

— Tată, a spus Kelly.

El a scuturat din cap.

— Nu! Nu, Kelly! Nu pot să-ți spun.

Ea a oftat. Jimmy a continuat:

— Vreau să stau de vorbă cu Sondra.

Kelly a dat încet din cap. Și-a pus mâna peste a lui.

— Jimmy, a spus ea. Sunt eu, prietena ta Sondra.

— Hei, cum îți mai merge?

— Nu-i rău. Uneori mi se face dor de Clint.

— Întotdeauna ai fost prea bună pentru el, puștoaico.

Femeia a zâmbit.

— Mi se pare că voiai să-mi pui o întrebare.

— Da, Jimmy, așa e, a răspuns ea. Cine i-a dat fetei tale, Catherine, medalionul ăsta superb?

— Nimeni.

Kelly s-a uitat lung la el.

— Nu pricep.

— Nimeni nu i l-a dat. L-a luat singură. Era al mamei ei.

Kelly a făcut ochii mari.

— Al mamei ei? a întrebat ea.

— Rainy Daye.

— Rainy Daye, a șoptit ea, întorcându-se în trecut, în trecutul foarte îndepărtat, la descoperirea făcută de Catherine: cutia cu cărți poștale din dulapul mamei lor.

— *Știi ce, Kelly? Cred că oamenii nu se cunosc cu adevărat între ei.*

— *Cu excepția noastră, nu-i așa?*

— *Cu excepția noastră.*

— Rainy îl purta în timp ce lucra la *Groapa demonilor*. Îl purta când am cunoscut-o, însă când ne-am căsătorit l-a aruncat. Eu l-am șterpelit. M-am gândit că s-ar putea ca fetele să-l vrea într-o bună zi, dar asta înainte să află de la cine era. Și după ce am aflat, tot l-am păstrat. Din dușmănie, cred.

— De la cine era, Jimmy?

— Catherine a venit odată în vizită pe la mine și a găsit medalionul. Fata aia mereu scotocea prin dulapuri și sertare. Mereu umbla acolo unde n-ar fi trebuit...

— L-a furat?

— Pur și simplu a început să-l poarte. N-ar fi trebui să-i zic de la cine e, dar m-a prins după câteva pahare de Jack, m-a prins plângându-mi de milă...

— De la cine era?

— Catherine îl purta peste tot. Secretul ăla îngrozitor. La gâtul ei. Am pus-o să-mi promită că n-o să-i povestească surorii ei. Lui Kelly i-am spus că medalionul e de la mine.

— Îmi amintesc, a intervenit Kelly. Cine i l-a dat lui Rainy, Jimmy? Spune-mi! Te rog!

Bărbatul i-a luat mâna în ale lui și i-a strâns-o atât de tare, încât a durut-o.

— Îmi pare rău, a mărturisit el, iar teama aceea tristă a pus stăpânire pe chipul, pe ochii lui. Medalionul era de la tatăl lor, Sondra. De la tatăl adevărat al lui Kelly și Catherine.

Odată ajunsă în fața azilului Hollywood Haven, lui Kelly i-a venit greu să rămână în picioare. Genunchii îi erau moi, capul i se învârtea și o cuprindea o senzație ciudată, ca și cum s-ar fi descompus, atom cu atom. Se mai simțise așa, cu treizeci de ani în urmă, când lumea fusese smulsă de sub ea, când viața se întorsese pe dos, negrul devenise roșu, iar prietenii dispăruseră.

Totul e o minciună.

Așa ceva ar trebui să i se întâmple unui om doar o singură dată în viață și totuși iată-l, același șoc oribil, un fulger care lovește de două ori în același loc, transformând totul în scrum. Acum toate se așezau la locurile lor, dar într-un alt fel ca pe vremuri. Batjocura lui Catherine la adresa mamei lor, furia tot mai mare a lui Rose.

— *De unde ai medalionul ăla? Răspunde-mi!* zbirase ea.

Și, of, cât de mult o încântase pe Catherine să nu-i răspundă, lăntșorul acela fiind pentru ea ca o armă încărcată, dezvăluindu-i acel soi de libertate care provine din deținerea unui mijloc de

constrângere. Pe atunci Catherine putea să facă orice: să renunțe la școală, să ia droguri, să-și croiască drum prin Hollywood culcându-se cu unul și cu altul, să-și trăiască viața până la limita ei elastică la doar paisprezece, cincisprezece ani.

Putea să fure mașina mamei sale și să fugă de acasă pentru a se vedea cu John McFadden, un narcisist hollywoodian, negru la suflet, mai bătrân chiar decât mama ei. Catherine putea să sfârșească moartă pe fundul unui canion, iar Rose n-avea cum să se opună. Trebuia să rămână tăcută, căci atât era de importantă păstrarea secretului. Renunțase la tot pentru el. Inclusiv la propriul copil.

Atât de puternic era tatăl natural al lui Kelly.

Kelly nu se putea gândi prea mult la el. Nu se putea întreba cine era, fiindcă știa aproape cu certitudine răspunsul, iar acesta era prea urât, prea trist. Răspunsul se găsea în medalionul ce-i fusese furat cu treizeci de ani în urmă, în timp ce dormea, de către o Bellamy care știa mai multe. Se găsea în sentimentele lui Bellamy față de ea, în acea dragoste de soră transformată în ură, în crearea unei opere de artă menite s-o țină pe veci în spatele gratiilor și departe de familia ei. Se găsea în strădania disperată a mamei ei de a o ține departe de „moștenitorii de elită ai Hollywoodului”, mai ales de Bellamy, și în acea singură scrisoare pe care Sterling Marshall i-o trimisese vreodată, pentru a-i cere să facă întrerupere de sarcină și să nu mai aibă vreodată copii cu soțul ei.

Lucrul cel mai trist dintre toate era că răspunsul se găsea și în sentimentul pe care îl avea când se uita la Shane: o strângere de inimă, fără nicio legătură cu a-l cunoaște în adevăratul sens al cuvântului. Același sentiment îl avea și față de Bellamy. Bellamy care, cândva, o sărutase și îi spusese: „suntem surori”. Bellamy, cu încheieturile ei subțiri și crestate, care mereu făcea aluzie la „secretele” ei. Bellamy, care probabil știa adevărul, chiar și pe atunci.

Spune-mi „tată”... Fata mea.

Genericul se derula prin fața ochilor lui Kelly. Sterling Marshall, producător executiv al peliculei *Groapa demonilor*, un film apărut pe piață în același an în care se născuseră Kelly și Catherine. Sterling Marshall, care-și angajase cel mai bun prieten pe post de regizor și amanta însărcinată pe post de machieuză. Bietul Jimmy se

îndrăgostise de Rainy pe platou, fusese prins în pânza aceea de păianjen...

— *Am știut... poate la câteva luni după nașterea voastră, îi zisese el în salonul lui. Am găsit în sertarul ei o cutie în formă de inimă, plină cu bomboane de ciocolată, alături de un bilet. „Pentru cele trei frumuseți ale mele”, scria în el. Nesemnat. Am aruncat biletul. Cutia am lăsat-o. Ea n-a scos o vorbă despre asta și nici eu n-am deschis subiectul.*

— *De ce?*

— *Îmi era frică.*

— *De ce, Jimmy?*

— *De adevăr.*

Kelly încă îi vedea fața, ochii umplându-se de lacrimi.

— *Atâta vreme cât Rosie nu zicea nimic, eu încă eram tatăl vostru.*

Ani întregi trăise o minciună, apăruse taina lui Rose, rămânând o dublură, chiar și ca tată. Când Jimmy plecase de acasă, o făcuse pentru că ea îl dăduse afară. Kelly își amintea asta. Își amintea certurile dintre ei, dar nu reușise niciodată să audă despre ce era vorba în ele. Catherine auzise câte ceva. Se pare că, mai târziu, dobândise și alte informații, descoperind ceva ce nici măcar Jimmy nu știa: numele tatălui ei biologic.

— *De ce ai îndurat toate astea?*

— *Pentru că vă iubeam. Vă iubeam pe toate trei. O să vă iubesc mereu.*

Kelly a simțit iar un nod în gât.

— *Meritați un tată mai bun, îi spusese Jimmy, când adevărul era exact pe dos.*

Nu-l meritaseră. Niciuna dintre ele.

Femeia și-a șters o lacrimă de pe obraz și s-a uitat la ceas. Sebastian Todd ar fi trebuit să ajungă deja. De ce întârzia atât? Pentru că bateria telefonului ei era descărcată, ca de obicei, iar încărcătorul rămăsese acasă, în Joshua Tree, Kelly îl sunase pe Todd de la biroul asistentelor din azil și îl rugase s-o ducă la secta din care făcea parte mama ei. Todd îi spusese că aceasta se află la o distanță de două ore. În mijlocul deșertului. „M-aș bucura să te duc”, îi zisese el, pretinzând că se află „chiar după colț”. Discuția avusese loc cu o jumătate de oră

în urmă.

Kelly era cât pe ce să între din nou și să-l sune iar pe Todd, când acesta a sosit în sfârșit, la volanul unui strălucitor Mercedes alb, asortat cu costumul lui și cu ramele albe ale ochelarilor de soare. Bărbatul a coborât geamul.

— Ai întârziat, i-a spus Kelly.

El și-a scos ochelarii.

— Îmi pare rău.

— Nu face nimic.

Ea a dat să deschidă portiera din dreapta, însă Todd o ținea încuiată.

— Poți să descui ușa, te rog?

— Kelly.

— Da.

— Eu tot nu cred că ești o ucigașă.

— Hm?

Ea s-a îndepărtat de mașină, chiar în clipa în care a auzit sirenele și două vehicule ale poliției au oprit în parcare.

— N-am avut de ales, i-a spus Todd. Detectivul Dupree m-a sunat la câteva secunde după ce am vorbit cu tine. N-am știut că ai necazuri. N-ar fi trebuit...

— Poți să-mi faci rost de un avocat?

El a dat din cap în semn de încuviințare.

— Dă-i ăsta mamei mele, a spus Kelly, în timp ce Dupree și partenera lui veneau glonț către ea, puși pe treabă. E al ei.

Capitolul 25

SURPRINZĂTORUL FAN AL LUI KELLY LUND

În timp ce controversele continuă să se învârtă în jurul morții prin împușcare a legendarului actor Sterling Marshall, nora acestuia, Kelly Lund, a fost adusă la interogatoriu. Dar, deși mulți o consideră vinovată, Lund, condamnată pentru crimă, a câștigat un aliat neașteptat.

Sebastian Todd, autorul nominalizat pentru premiul Pulitzer care, în 1981, a descris pe larg condamnarea pentru omor a lui Lund, atât în Los Angeles Times, cât și în aclamata operă polițistă inspirată din realitate, Mona Lisa, s-a lansat acum într-o încercare de a dovedi că, până la urmă, Kelly Lund nu e o ucigașă. Pretinzând că femeia nu se face vinovată nici de omorârea lui Marshall, nici de moartea prin împușcare, în 1980, a regizorului John McFadden, pentru care a fost condamnată și a ispășit douăzeci și cinci de ani de închisoare, Todd spune că și-a schimbat părerea în urma unei discuții surprinzătoare.

— Am stat de vorbă cu mama lui Kelly, povestește el, refuzând să dezvăluie unde se află Rose Lund, despre care se zice că s-ar fi alăturat unui cult după ce, în 1984, la trei ani de la încarcerarea lui Kelly, a dispărut de la domiciliul ei din Los Angeles. Rose m-a convins de nevinovăția fiicei sale.

Todd a realizat de curând, într-un loc rămas ascuns, un amplu interviu cu doamna Lund, în cursul căruia i-a pus numeroase întrebări, legate mai ales de uciderea lui McFadden. Amănunțele vor fi publicate în ediția din luna iulie a revistei Vanity Fair.

— Asemenea lui Kelly, Rose s-a ales cu o reputație proastă, spune Todd despre doamna Lund, care a fost acuzată că și-ar fi abandonat fata cu câteva luni înaintea crimei, lăsând-o pe adolescenta tulburată în grija tatălui ei, Jimmy Lund, un cascador dependent de droguri, cu abilități discutabile în domeniul educației copiilor. Deja își pierduse o fiică pe sora gemă a lui Kelly, Catherine din cauza sinuciderii și trecea printr-o perioadă dificilă, însă Rose n-a încetat nicio clipă să o iubească, explică Todd. Și n-a încetat nicio clipă să creadă în nevinovăția fetei sale.

Dar va mai crede și altcineva? Reprezentanții forțelor de ordine îl acuză deja pe Todd, un notoriu vânător de publicitate, că stârnește controverse de dragul vânzărilor (se zvonește că ar discuta cu editurile despre o continuare a volumului Mona Lisa).

— Nimeni nu se îndoiește că am pus persoana potrivită în spatele gratiilor, spune fostul procuror Lawrence Schwartz, care s-a ocupat de caz, iar acum are un cabinet particular de avocatură. Cu tot respectul, domnul Todd ar trebui să aibă atâta minte, încât să nu încerce să dezechilibreze balanța justiției.

Iar cei îndeajuns de în vârstă încât să-și amintească înfricoșătoarea fotografie ce o înfățișa pe Kelly Michelle Lund zâmbind în ziua aflării sentinței i-ar da cu siguranță dreptate.

— Biata fată n-a avut nicio șansă, remarcă medicul psihiatru și realizatorul de emisiuni Bob O'Neil. A fost aproape ca și cum ar fi fost crescută pentru a deveni o criminală. Uciderea lui Sterling Marshall într-o manieră izbitor de asemănătoare e pentru mine o dovadă suficientă că unii oameni e mai bine să rămână de tot în spatele gratiilor.

Și totuși, fie că e interesat de drepturile omului, fie că-l preocupă mai tare drepturile de ecranizare, Todd n-o să dispară prea curând.

— Ne grăbim mereu să aruncăm vina pe fată, zice flamboiantul jurnalist. Mai ales pe fata care nu poate să plângă la comandă.

ABC Știri Online
21 aprilie 2010

Capitolul 26

7 iunie 1980

În visul lui Kelly, toate ferestrele explodau. Se vedea zăcând pe salteaua lui Vee, în mijlocul unui morman de cioburi, cu ambele încheieturi sângerând din abundență, îl striga pe Vee, dar știa că el e acasă la tatăl lui. Acolo locuise toată săptămâna, Kelly insistând să rămână singură în apartamentul lui, în ciuda protestelor băiatului. „E convenabil” și „îmi place aici” erau singurele ei scuze. Așa că, în visul ei, Kelly se vedea singură, sângerând și iar sângerând, paralizată, incapabilă să strige după ajutor. O umbră cădea asupra ei. Îi aparținea unui om care stătea în picioare în cameră. Dar în vis nu era Vee. Ci John McFadden, înălțându-se lângă ea, cu cămașa descheiată pentru a-i lăsa la vedere pieptul palid, smocul de păr și medalionul în formă de inimă al lui Catherine, care-i scânteia la gât.

Kelly s-a chinuit să-și deschidă ochii, să se trezească. Oare era normal să aibă vise atât de înfiorătoare, de violente, ori asta făcea din ea o psihopată? Avusese multe astfel de vise de-a lungul vieții, cele mai multe după moartea surorii ei, dar situația se înrăutățise de când stătea în apartamentul lui Vee. Cel puțin două vise în fiecare noapte, toate avându-l în rolul principal pe John McFadden, toate sfârșind cu vărsare de sânge.

Kelly a aruncat o privire către ceasul de pe podea: ora două dimineața. S-a ridicat, tremurând. Nu mai putea continua așa, păstrând secretul legat de cine era cu adevărat John McFadden, trezindu-se cu gândul ăsta, mai îngrozitor decât coșmarurile.

Și mai rea era imposibilitatea de a-și alunga impresia că nu știa nici măcar jumătate din poveste, că acel sărut brutal de lângă Porsche nu reprezentase decât o pagină dintr-o carte lungă și urâtă. Trebuia să afle restul. Până atunci nu avea să poată dormi.

Kelly s-a dus în bucătărie. A aprins lumina și s-a lăsat pe podea, uitându-se sub frigider, sperând să găsească diamantele alea... Medalionul nu era acolo. Bineînțeles că nu era. Scotocise apartamentul lui Vee de la un capăt la altul, transformând asta într-o parte din rutina ei zilnică, încă de când începuse să stea acolo: se

trezea dintr-un coșmar, căuta medalionul, mânca micul dejun, lua autobuzul până la Betty Ford, ca să-l viziteze pe Jimmy, se întorcea în apartament, mânca din nou, stătea cu Vee și, uneori, cu Bellamy, îi aștepta să plece, căuta medalionul, se ducea la culcare. Visa iar. Era un cerc vicios ce n-avea niciun rost.

Acum Kelly devenise aproape sigură: John McFadden îi dăduse medalionul lui Catherine. Și tot John McFadden îl luase.

Fata s-a ridicat în dreptul mesei de lucru și a pus mâna pe telefon. Fără să stea pe gânduri, a sunat-o pe singura persoană pe care nu i-ar fi părut rău s-o facă să sufere cu ceea ce știa. Singura persoană care i-ar fi putut spune mai multe. *E trează. Face curat.*

Așa cum era de așteptat, Rose a răspuns după primul zbârnâit al telefonului.

— Trebuie să discut cu tine.

— Kelly?

— Spune-mi despre „valentinul” lui Catherine.

— Ce?

— În ultima noapte a vieții ei, Catherine ți-a zis că se duce să se vadă cu „valentinul” ei.

— Ești drogată, Kelly?

— Nu, a răspuns ea. Dar Jimmy a luat o supradoză de medicamente.

— Ce?

Doamne, câtă nevoie avea Kelly de o țigară! A zărit un pachet de Marlboro roșu lângă chiuveta din bucătărie. L-a luat. L-a scuturat. Era gol.

— Kelly?

— Jimmy a luat o supradoză acum o săptămână.

— Oh, Doamne! De ce nu mi-ai zis?

— E la dezintoxicare. O să se facă bine.

— Vrei... vrei să vii acasă?

Kelly a cules un muc de țigară mai mărișor din scrumiera rămasă pe masa de lucru. *Acasă. Ce glumă!*

— Nu, a răspuns ea, înșfăcând cutia cu chibrituri de pe aragaz. Sunt bine.

— Îmi pare rău, Kelly, a spus mama ei. Îmi pare rău că te-am dat

afară. Pur și simplu... nu mai știam încotro s-o apuc și taică-tău mă tot suna. Insista că vrea să te vadă.

Kelly a aprins mukul, apoi a suflat un nor de fum.

— „Valentinul” lui Catherine era cumva John McFadden?

— Eu... eu nu știu despre ce vorbești.

— La el se ducea în noaptea în care ne-a părăsit? El e motivul pentru care nu vrei să-mi petrec timpul cu Bellamy Marshall sau cu oricare dintre copiii bogați și celebri?

— Kelly...

— De ce nu mi-ai spus că despre el era vorba? Aș fi înțeles. Ea avea... avea doar cincisprezece ani.

— Nu știam cu cine își petrecea timpul sora ta, a rostit încet Rose. Asta și voiam să aflu, dar de când cu... Sora ta nu-mi spunea decât ce avea ea chef să-mi spună.

— De când cu ce?

— Nimic.

— De ce erai așa de furioasă pe ea în noaptea aia?

— Era foarte târziu. Venise beată.

Kelly a mai tras încă o dată din restul de țigară, inhalând totul până la filtru.

— Mereu se întorcea târziu, a spus ea, tușind. Mereu venea beată.

— Nu eram furioasă.

— *Eu așa nu mai pot, mamă! Am nevoie de adevăr!*

Kelly și-a auzit mama inspirând adânc, cu durere. A expirat lent.

— Nu eram furioasă, a repetat femeia. Eram speriată.

— De ce?

— Pentru sora ta.

Prin telefon, Kelly a auzit un chibrit scăpărând. Mama ei își aprindea o țigară.

— În ziua aia tu erai la școală. Am găsit testul cu rezultat pozitiv.

Lui Kelly i-a amorțit tot trupul, iar inima a început să-i bată în urechi cu atâta putere, încât o auzea mai tare decât vocea mamei sale, pompându-i sângele, cu un bubuit statornic și trist.

— Toată ziua ne-am certat din cauza asta. Ea mi-a spus că el o iubește. Că o să fugă împreună. Că e un bărbat în toată firea, bogat, și că o să meargă undeva unde să poată fi... nu știu. Acceptați.

— Un bărbat bogat, a șoptit Kelly.

— Nu mi-a spus niciodată numele lui, a zis încet mama ei. Sora ta îmi spunea doar ce voia ea.

Kelly voia o altă țigară. Tânjea după ea.

— În noaptea aia...

— Ce?

— Era atât de supărată...

— Da.

Femeia a oftat.

— Cine o poate învinovăți? Credea că o să fugă cu el în lume de Sfântul Valentin. Credea că n-o să ne mai vadă niciodată, pe mine sau pe tine, și totuși iat-o, adusă acasă la patru dimineața, de către bogătaşul ei, de acel Făt-Frumos al ei.

Kelly își amintea că mama ei o pălmuisse pe Catherine în noaptea aceea, implorând-o să-i spună cum îl cheamă pe „valentinul” ei. Și-o amintea pe mama ei prăbușită pe podea, cu o șuviță din părul auriu lipită de lacrimile care-i curgeau pe față.

— *Îmi pare rău, puiule. Putem să îndreptăm lucrurile.*

Însă Catherine tot plecase. Furase mașina mamei și ajunsese în Pasadena, pe o alee a îndrăgostiților despre care nu-i vorbise niciodată de-a lungul discuțiilor pe care le aveau târziu în noapte. Condusese până acolo, fiind însărcinată, și sfârșise moartă în canion, cu capul zdrobit, cu fiecare os din trup sfărâmat în bucățele.

— Nu mi-a spus niciodată, zicea acum Rose. Sunt mama ei și nu mi-a spus niciodată. A trebuit să găsesc testul...

Poliția o considerase o sinucidere. Dar de ce s-ar fi omorât Catherine din cauza sarcinii, dacă mama lor știa care era situația și voia s-o „îndrepte”? Kelly și-a amintit un alt lucru spus de Catherine în acea noapte, chiar înainte de a pleca. O replică pe care și-o alungase din minte până acum.

— *Nu merit așa ceva.*

Pe atunci, Kelly crezuse că sora ei se referea la palma primită, la furia mamei...

— Crezi că s-a întors la el? Crezi că l-a amenințat cu darea în vileag?

— A fost o sinucidere, i-a spus mama ei. Așa ne-au zis polițiștii.

— S-ar putea să se fi înșelat.

— Nu mai contează. Oricum ar fi, ea s-a dus. Au trecut doi ani de atunci. Nu mi-a spus niciodată numele lui. N-avem ce să facem.

— Dar...

— E un om puternic și bogat.

Glasul mamei era ca de gheață, ca de piatră.

— N-avem ce să facem.

Kelly nu voia să-i bage în sperieți pe părinții lui Bellamy ori să-l trezească pe frățiorul acesteia la ora două dimineța, așa că a așteptat. S-a plimbat înapoi și încolo prin apartament, și-a făcut un sandwich cu dulceață și unt de arahide, din care n-a fost în stare să mănânce, s-a mai plimbat un pic, a fumat încă trei mături de țigară din scrumieră, a căutat medalionul, a băut un pahar cu lapte, a făcut un duș, a mai fumat un mucus, apoi a pornit televizorul pentru știrile de dimineață și s-a mai plimbat puțin, până când s-a făcut în sfârșit ora opt. Atunci a sunat-o pe Bellamy.

A răspuns menajera. Kelly a cerut-o pe Bellamy.

— Un moment, i-a răspuns femeia.

Iar Kelly a așteptat, cu inima bătându-i atât de tare, încât abia dacă mai putea să respire.

A auzit pași apăsați, pe Bellamy certându-se cu fratele ei din neștiu ce motiv (o gofră?), după care pașii s-au apropiat în sfârșit, iar prietena ei i-a rostit numele la telefon.

— Scuze. Shane e atât de enervant...

— John McFadden a lăsat-o gravidă pe sora mea, a spus Kelly. Și cred că e posibil s-o fi omorât.

— *Sfinte Sisoe! Ce? Stai așa!*

Bellamy a închis ușa dormitorului ei, apoi a revenit la telefon.

— Spune-mi tot! a îndemnat-o ea.

Și Kelly i-a spus tot, întreaga poveste rostogolindu-se de la momentul în care văzuse frumosul Porsche negru oprind lângă vechea ei locuință, până la moartea lui Catherine, la ochelarii de aviator ai lui John McFadden și la discuția avută cu mama ei în urmă cu doar șase ore... A înșirat totul pe nerăsuflăte, doar vag conștientă de faptul că Bellamy nu-i pusese nicio întrebare, n-o întrerupsese nici

măcar o dată. De-a lungul întregii istorisiri, cea mai bună prietenă a lui Kelly stătuse la fel de tăcută ca motoarele moarte ale unui avion.

Când Kelly a terminat de vorbit, la telefon s-a așternut liniștea. Fata își făcea griji că Bellamy închisese, că nici măcar n-o ascultase.

— Bellamy? a întrebat ea.

— Sunt aici.

Kelly a oftat, așteptându-se la scuze, la negări sau la *Ești sigură? Poate că era un alt tip cu ochelari de aviator. S-a gândit chiar că Bellamy s-ar putea s-o acuze pe mama ei de minciună în ceea ce privește sarcina, să strângă rândurile, să sară în apărarea tatălui lui Vee, a celui mai bun prieten al tatălui ei, un om puternic și bogat...* Însă Bellamy n-a negat, nici n-a apărât, nici n-a găsit scuze. A spus doar:

— John McFadden are un garaj mare, plin cu mașini.

— Hm?

— Le... colecționează... probabil că are pe puțin două duzini, de toate felurile, toate foarte scumpe.

— Și...

— Și, a continuat Bellamy. Hai să găsim acel Porsche negru! Acum!

I-a fost destul de ușor să obțină invitația de a veni acasă la Vee. Kelly pur și simplu l-a sunat pentru a-i spune că se simte singură în apartament și că vrea să exerseze împreună cu el pentru proba pe care urma să o dea mai târziu în acea zi, la biroul lui McFadden din Century City.

I-a mai spus și că Bellamy se plictisește.

— Puteți să exersați amândoi cu mine și pe urmă să mă duceți cu mașina până la biroul tatălui tău? a întrebat Kelly. Am ceva emoții. Mi-ar prinde tare bine compania voastră.

— Credeam că nu mă mai întrebi, a replicat Vee, ceea ce a făcut-o pe Kelly să se simtă ușurată, dar și vinovată.

Bănuia că și prietena ei se simțea la fel. Când a venit cu Volkswagenul ei ca s-o ia pe Kelly din apartamentul lui Vee, n-a pomenit nimic despre planul lor. Mare parte din drum aproape că n-au vorbit deloc, ascultând caseta de contrabandă a lui Bellamy, fumând Marlboro roșu și cântând la unison cu artiștii britanici.

Când a început melodia *Ea a scăpat de sub control*, Kelly a schițat un zâmbet.

— Îți amintești când mi-ai pus cântecul ăsta? a întrebat ea. În ziua în care m-ai prezentat lui Vee. Erai foarte încântată de el.

Bellamy n-a răspuns nimic. A întins mâna către ochelarii de soare, dar în timp ce și-i punea la ochi, Kelly a observat o lacrimă alunecându-i pe obraz.

— Ești bine? a zis ea.

— A murit.

— Hm?

— Ian Curtis de la Joy Division. S-a sinucis acum o săptămână.

— Ăăm... E trist.

Kelly nu știa ce altceva să mai spună. În timp ce se apropia de Mulholland, Bellamy a mai aprins o țigară, cu mâinile tremurând, ținându-și brațările lipite de încheieturi. Chiar și așa, Kelly i-a întrezărit tăieturile. Păreau făcute de curând.

Ea a scăpat de sub control se auzea mai departe, acele câteva acorduri violente de pian și trista voce moartă a lui Ian Curtis umplând mașina, bântuind-o. *Și a renunțat la secretele din trecutul ei...*

Kelly a văzut poarta în fața ochilor.

— Am ajuns, a spus ea.

Bellamy a urcat cu mașina până acolo, a apăsat butonul interfonului, apoi și-a spus numele. Vee a răspuns repede, cu un zâmbet în glas.

— Tata e la birou, fetelor. Toată casa e a noastră.

Bellamy și-a dres vocea, și-a așezat mai bine ochelarii fumurii, apoi a oprit cântecul.

— Detest să pierd oameni, a zis ea.

— M-am plictisit, a spus Bellamy după cea de-a treia lectură a lui Kelly din paginile de scenariu lăsate de McFadden pentru ea.

Juca rolul unei fete de liceu care-i mărturisește celei mai bune prietene că a văzut un extraterestru în curtea ei. O spunea în timp ce stătea pe canapele tari, din catifea în culorile pietrelor nestemate, cu valuri de mătase strălucitoare ce se revărsau din tavan, îmbrăcând

ferestrele în aceleași nuanțe de nestemate, cu perne împrăștiate peste tot și o narghilea adevărată așezată în mijlocul podelei, lângă instrumente muzicale exotice, la care nimeni nu cântase vreodată.

Se aflau în camera de zi din spațioasa casă ce-i aparținea tatălui lui Vee. Era o încăpere confortabilă, în comparație cu multe dintre celelalte, dar parcă fermecată, din altă lume. Lui Kelly îi amintea de sticla lui Jeannie din serialul *Visez la Jeannie*²¹, deși, conform spuselor lui Vee, fusese proiectată să semene cu haremul din palatul unui șeic marocan. S-a întrebat dacă sora ei fusese vreodată acolo, *Catherine, fata din harem...* apoi s-a silit să-și alunge gândul din minte. Nu reușea să-și închipuie că cineva s-ar putea plictisi în acea încăpere, însă Bellamy a spus-o pe un ton atât de convingător, încât Kelly s-a întrebat de ce nu era ea cea care să interpreteze rolul din film.

— Păi și ce să facem? a întrebat Vee. Nu e ca și cum ne-am putea ameți. Peste două ore, Kelly are de dat o probă. Iar eu trebuie s-o duc cu mașina până acolo.

— Vreau să mă uit la mașinile tatălui tău.

— Serios?

— Da.

Bellamy a îndemnat-o pe Kelly din priviri. Aceasta a intrat în joc.

— Bellamy mi-a povestit despre ele, a spus ea repede. Vorbeam despre cât de mult îmi place Jaguarul și ea mi-a zis că taică-tău are încă vreo douăzeci și patru de mașini care arată și mai grozav.

Vee a ridicat din umeri.

— Dragele mele musafire. Eu sunt gazda voastră.

A spus-o imitând cât putea de bine accentul domnului Roarke din serialul *Insula fantastică* și conducându-le afară din camera marocană, printr-o seră cu tematică olandeză, plină de lalele proaspete, apoi pe o terasă, de-a lungul unei întinse peluze verzi și spre un garaj de vreo cinci ori mai mare decât apartamentul lui Jimmy și al bătrânei luate la un loc. Locul acela era chiar mai impresionant decât *Insula fantastică*. Făcea ca locuința lui Bellamy să pară mică și umilă.

Vee a apăsat un buton și a ridicat ușa garajului, care ocupa o

²¹ Serial fantastic, difuzat în anii '70, despre un astronaut ce descoperă o sticlă în care sălășluiește un duh fermecat pe nume Jeannie (*N.t.*).

întreagă latură a construcției. Lui Kelly i s-a tăiat răsuflarea. Era un adevărat salon auto: un Mustang de epocă, alături de două Ferrari noi-nouțe, unul roșu, celălalt albastru electric, trei automobile Jaguar, un Bentley și un Rolls-Royce decapotabil, argintiu, acoperit cu decorațiuni nebunești: vârtejuri negre și aurii, un fluture pe partea din spate.

— A fost al lui Jimmy Page, i-a spus Vee lui Kelly. Vrei să te urci în el?

— Voi uitați-vă, eu mă duc să explorez, a spus Bellamy, care tocmai ocolea un șir de motociclete, îndreptându-se către capătul îndepărtat al garajului.

I-a aruncat lui Kelly o privire plină de înțeles. Kelly a văzut către ce mașină se ducea prietena ei: un Porsche negru, cu geamuri fumurii și capace cromate pentru roți. A dat din cap în semn de încuviințare.

— Îmi place la nebunie Jimmy Page, i-a spus ea lui Vee, deși nu știa sigur dacă Jimmy Page era chitaristul sau basistul trupei Led Zeppelin.

— Încearcă scaunul șoferului.

Vee i-a deschis portiera și s-a dat la o parte. Kelly s-a strecurat înăuntru. Mașina mirosea a piele și ulei. Fata și-a pus mâinile pe volan și a lăsat capul pe spate, încercând să savureze momentul. Însă gândul îi era la Bellamy și la Porsche.

Vee i-a zâmbit.

— Într-o bună zi, o să-l poți scoate la o plimbare.

— Nu știu să conduc, a recunoscut Kelly.

— Oh! a exclamat el. Credeam că știi...

— De ce?

Kelly s-a uitat la el. Băiatul s-a făcut puțin mai mic.

— Oh!

Cu coada ochiului, Kelly și-a văzut prietena îndreptându-se către Porsche. N-a putut să nu observe cât de stranie era situația, fantoma lui Catherine ivindu-se pretutindeni, o pasageră în fiecare dintre mașinile de lux.

— Știi cumva cine a învățat-o pe Catherine să conducă? a întrebat ea. Mama și cu mine n-am aflat niciodată.

Vee a clătinat din cap. Pe Kelly a străfulgerat-o o amintire cu el,

plângându-i în brațe la Petrecerea Pușcăriașilor, hohotind atât de tare încât i se scuturau umerii, iar cămașa ei era îmbibată de lacrimi. *Bietul Vee. Bieții de noi doi.*

— Aș da un milion de dolari ca să aflu la ce te gândești acum, a spus el.

Fata a înghițit în sec, tânjind după o țigară.

— Sunt... sunt doar puțin emoționată din cauza probei, a răspuns ea.

S-a silit să ridice privirea și să se uite în ochii aceia albaștri, calzi.

— N-ar trebui să ai emoții, i-a zis Vee. O să fii uimitoare.

Inima ei s-a fărâmat. *Ești un om atât de bun! s-a gândit Kelly. Și nu știi absolut nimic despre tatăl tău.*

— Am văzut multe actrițe în filmele tatălui meu, prin cluburi... Practic toate fetele pe care le cunosc vor să apară în filme și niciuna dintre ele nu e ca tine...

Kelly s-a uitat prin parbriz la Porscheul negru, cu portiera din dreapta larg deschisă, cu Bellamy în interior. Privirea i-a rămas ațintită asupra roții din spate. Capacul ei cromat rânjea batjocoritor.

— Ești ceea ce tatăl meu ar numi „un talent înnăscut”, Kelly.

Când găsiseră cadavru lui Catherine, urmele lăsate de cauciucurile mașinii ei nu erau singurele din Chantry Flats. Mama îl întrebase pe detectiv despre asta. *Dacă a fost o sinucidere, spusesse ea, cine se afla în cealaltă mașină?*

— Dacă nu se îndrăgostește de tine, atunci e un idiot!

E o alee a îndrăgostiților, doamnă. Asta înseamnă multe urme de cauciucuri, multe mașini...

— Kelly?

— Da?

— Te simți bine?

Ea a închis ochii și a dat încet din cap.

— Mă bucur foarte mult că îmi ești prieten, a spus fata.

Vee s-a lăsat în genunchi și a sărutat-o pe obraz.

— Și eu, i-a răspuns el.

Kelly a auzit zgomot de pași, apoi ușa din dreapta deschizându-se. Glasul ridicat al lui Bellamy.

— Iar m-am plictisit.

Fata a luat-o pe Kelly de mână și i-a pus ceva în palmă. Ceva mic și rece.

— L-am găsit în portbagaj, a șoptit ea, în clipa în care Vee s-a îndepărtat.

— Nu crezi că prietena noastră o să se descurce de minune la probă? a întrebat Vee.

— Cred că tatăl tău o s-o adore, a răspuns Bellamy, în vreme ce Kelly își cobora ochii către obiectul rece din mâna ei.

Era un tub de ruj, elegant, argintiu. A citit numele mărcii. *Rouge de la Bohème*. Sângele i-a înghețat în vene.

Capitolul 27

PRIVIȚI! IMAGINI DE ARHIVĂ CU PROBA DE ACTORIE A UNEI CRIMINALE. VICTIMA EI SE AFLĂ ÎN SPATELE CAMEREI!

În anul 1980, o adolescentă timidă, pe nume Kelly Michelle Lund, l-a împușcat mortal pe regizorul John McFadden, chiar în toiul propriei lui petreceri ce marca încheierea lucrului la un film. Drogată și incoerentă, Lund n-a oferit niciodată un motiv pentru uciderea respectatului maestru și nici n-a părut să aibă vreo remușcare pentru fapta ei. Dar, datorită vârstei sale, a gradului de intoxicare cu substanțe halucinogene și a altor circumstanțe atenuante (numeroase persoane au trimis scrisori către comisia de eliberare condiționată în sprijinul ei, inclusiv câteva celebriități de primă mână și fosta soție a lui McFadden, Leilani Valle), Kelly Lund a fost eliberată din închisoare în 2006.

Totuși, aceste imagini înfiorătoare le-ar putea da acelor autori de scrisori un motiv să se răzgândească. În timpul unei probe date cu doar două săptămâni înainte de a-l omorî pe McFadden, fata în vârstă de șaptesprezece ani manifestă o ostilitate fățișă, refuzând să accepte orice indicație din partea regizorului nominalizat la Oscar, a cărui voce poate fi auzită din spatele obiectivului, devenind din ce în ce mai iritată. („Ne irosești timpul amândurora, Kelly” și „Nu pari să iei treaba asta în serios”, zice el în a doua jumătate a testului.) Cel mai tulburător schimb de replici are loc la minutul 2:24, când Lund face referire la orașul fictiv din scenariu, Chatsworth, folosind un nume greșit: Chantry Flats. Imediat ce McFadden încearcă s-o corecteze, ea își iese din fire și-l întreabă dacă Chantry Flats îl „duce cu gândul la fete moarte”. Aoleu!

Comentarii:

Guest1: Uau, ce târfă psihopată! E evident că-l vrea pe regizorul ăla și el n-o place, așa că i-a sărit muștarul. Cum se face că ciudata asta n-a fost băgată la închisoare pe viață?! Sau, și mai bine, prăjită!!! Nu să-mi fie cheltuiți banii mei de contribuabil pe fundul ei de dementă.

Guest2: Fugi, John McFadden, fugi!

FlimFlam: Ăăm, nu poate să fugă. E mort. Încă o victimă a Hollywoodului liberal. Dacă ar fi avut o armă a lui, s-ar fi putut apăra.
Laney23: Sunt destul de sigur că l-a împuşcat cu propria lui armă. ☺

Buzz Feed
1 mai 2009

Capitolul 28

23 aprilie 2010

— Când i-ai vizitat ultima oară pe socrii tăi la ei acasă? a întrebat femeia detectiv, Louise Braddock.

Era a treia oară când ea și roșcat-rozaliul ei partener, Dupree, îi puneau lui Kelly aceeași întrebare, formulând-o de fiecare dată altfel. Kelly n-a răspuns nimic. Mai trecuse pe acolo. La propriu, *mai trecuse pe acolo*, prin aceeași cameră de interogatoriu. Că o fi fost în altă clădire sau nu, ei i se părea că e la fel. Același scaun cu spătar ca acela pe care stătuse cu treizeci de ani în urmă, aceeași masă lungă între ei, anunțarea datei și a faptului că se înregistrează, polițiștii formulând și reformulând întrebări, Kelly tăcând din gură. Aceeași rutină. Își știuse drepturile în 1980. Le știa și acum.

Kelly s-a întors către avocata ei: Ilene Cutler. Alt *déjà vu*. Îl rugase pe Sébastian Todd să-i găsească un apărător și, dintre toți avocații specializați în dreptul penal din Los Angeles, el tocmai pe ea o nimerise. Cutler se schimbase mult în ultimii treizeci de ani, la fel ca și Kelly. Dar, în vreme ce aceasta din urmă devenise mai aspră, mai căruntă și mai colțuroasă, Ilene se îmblânzise, își netezise și își deschisese la culoare părul creț, renunțase la ochelarii cu rame de sârmă în favoarea unor lentile de contact bleu, își bronzase artificial și își tratase cu Botox pielea palidă, pentru a înfrunța neiertătoarele camere de filmat ale postului de televiziune la care era invitată regulat în calitate de comentator. Cutler era cu cincisprezece ani mai bătrână decât clienta ei, însă nu vârsta le despărțea atât de mult, cât experiența de viață. *Efectele închisorii versus efectele televiziunii. Ar trebui făcut un studiu.*

Ilene a spus:

— De ce ar trebui să răspundă la întrebarea asta?

— S-ar crede că o interesează să-l găsească pe ucigașul socrului ei, a răspuns Dupree.

— Nu văd cum, întrebând-o despre relațiile cu socrii ei, s-ar rezolva mare lucru, în afară de... știți voi... de a le da o pâine de mâncat celor de la TMZ.

Cutler a afișat un zâmbet dulce.

— Voi sunteți cumva pe statul de plată al lui Harvey?

— Nu, a zis Braddock printre dinți. Nu suntem pe statul de plată al lui Harvey.

— Păi atunci ce-ați zice de ceva puțin mai relevant?

— Relația dintre ei nu e relevantă?

— Hei, Louise! Te cunosc de ceva vreme și, sinceră să fiu, aș prefera să-mi fac o clismă cu suc de grapefruit decât să vin în vizită pe la tine. Asta înseamnă că am de gând să te omor? Cătuși de puțin.

Braddock a clătinat din cap. Kelly ar fi putut să jure că Dupree și-a înăbușit un zâmbet. *E bună*, s-a gândit ea. Ciudat, când Ilene își făcuse pentru prima dată apariția acolo, Kelly făcuse ochii cât cepele, zicându-și că fusese tare năroadă să se încreadă în ST. Totuși, trebuia să admită că fusese liniștitor s-o vadă pe Ilene Cutler apropiindu-se cu pași mari, rostindu-i numele cu aceeași intonație de acum treizeci de ani.

— *Kelly Michelle Lund. Sunt avocat al apărării de treizeci și șapte de ani. Și în tot timpul ăsta, a existat un singur lucru pentru care m-am simțit vinovată.*

— *Că i-ai reprezentat pe extremiștii ăia?*

— *Că te-am tratat ca pe un gunoi. Ce-ai zice s-o luăm de la capăt?*

Și cu cât petrecea mai mult timp alături de Ilene, cu atât își dorea mai tare să-i mulțumească lui ST. O figură familiară, chiar așa bronzată și tratată cu Botox cum era, îi dădea ceva de care să se agațe, când toate celelalte lucruri din viața ei se mutau, se schimbau, se sfârâmau...

Kelly se întreba dacă Shane citise scrisoarea lăsată de ea sau dacă o aruncase de îndată ce-i văzuse scrisul. Nici măcar nu știa dacă mai avea vreo importanță. Acum adevărul era cu totul altul decât atunci când o scrisese. Ea era o cu totul altă persoană.

Sunt fiica lui Sterling Marshall.

— Kelly, doar tu îți conduci mașina? a întrebat Dupree. Sau uneori o mai folosește și soțul tău?

Kelly a aruncat o privire către Ilene. Aceasta a dat din cap în semn de încuviințare.

— Doar eu.

— Ok, bun. Îmi poți spune unde te aflai cu mașina la... (bărbatul a aruncat o privire în jos, spre agenda pe care o ținea în poală) ora două și optsprezece minute, în dimineața zilei de douăzeci și unu aprilie?

— Poftim? a intervenit Ilene.

Kelly s-a uitat cu mirare la el.

— Eu... eu nu...

— Există o achiziție făcută cu cartea ta de credit la acea oră. La benzinăria Amoco, de la intersecția dintre Hollywood și Fairfax.

— Departe de Joshua Tree, a remarcat Braddock.

Ilene s-a holbat la Kelly.

— Tu nu știi nimic despre asta, nu-i așa?

— De unde aveți istoricul tranzacțiilor mele?

— În plus, a continuat Louise, iar asta este partea care ne deranjează, Kelly. Am găsit urme de sânge în mașina ta.

— Ce? a exclamat Ilene.

— Urma... urma să...

— Vorbim noi mai târziu.

Cu maxilarul încleștat, Ilene s-a răsucit pentru a-și îndrepta ochii ei azurii către Braddock. Gata de atac.

— Clientei mele îi sunt încălcate drepturile.

— Cum așa? a întrebat polițista.

— Tu glumești? I-ați perchezitionat mașina fără mandat și fără consimțământ. Lucrul ăsta e cunoscut drept o încălcare a drepturilor, Louise.

— Oh, consimțământul l-am avut!

Ilene s-a întors către Kelly.

— *Le-ai dat consimțământul tău?*

— Nu! a zis ea și avocata s-a îndreptat din nou către detectivi, lumea năruindu-se puțin câte puțin împrejurul ei, Kelly știind care avea să fie răspunsul lor înainte ca ei să-l rostească.

— Am avut consimțământul proprietarului mașinii. Soțul ei, a spus Dupree.

Kelly a rămas cu privirea pironită în geamul-oglină, amortită. Pierdută.

— Tot el ne-a dat și cheia lui de rezervă.

— Ai făcut ceea ce trebuia, a zis Bellamy.

Shane s-a uitat la ea.

— Nu simt că ar fi așa.

— Ți-ai apărat familia. Familia noastră. E ceea ce și-ar fi dorit tata.

— Vorbești serios?

— Vrei ceva de băut?

Shane a scuturat din cap. S-a prăbușit pe canapeaua cu imprimeu Navaho a surorii sale și, în timp ce ea era plecată la bucătărie ca să prepare cocteiluri pentru mama lor și pentru sine, a întors pe toate fețele cele spuse adineauri de Bellamy. *E ceea ce și-ar fi dorit tata.* Shane nu putea nici măcar să răspundă la o asemenea replică, la o asemenea rătăcire.

Dar așa era Bellamy. Întotdeauna fusese așa, crezuse în propriile replici, în rolurile pe care le juca: fetița tatei, petrecăreață, artista respectată... O actriță înăscută, întocmai cum fusese și părintele lor, Trăindu-și Rolul. Predase la Irvine doar un an și, totuși, iat-o încă aici, șase ani mai târziu, în apartamentul găsit de universitate, jucând partitura „artistului rezident” pentru că nu reușea să-și găsească un alt personaj. Accepta să ia parte la conferințe, invita ziariști locali la ea acasă, îi servea cu ceai de plante în bucătăria ei de inspirație spaniolă, îi întreținea în livingul ei decorat în stil sud-vestic, unde singura operă de succes pe care o făcuse îi privea sfidător de pe perete. Fără îndoială că îi poftea în atelierul ei din spate (la fel cum îl dusesse și pe fratele ei acolo în acea dimineață), le arăta vopselurile ei, praful sclipitor și complicatul echipament de înregistrare acelor reporteri tineri și necopti, care probabil habar n-aveau că Bellamy spunea doar niște replici, purta un costum, discuta despre „lucrări în pregătire” pe care nu avea să le termine sau măcar să le înceapă vreodată. Povestea începea să se învechească. Bellamy probabil că știa asta. „Artistul rezident” are o viață scurtă, dacă nu găsești nicio bucurie în a crea opere de artă, ci doar în a vorbi despre ele.

Dar acum tatăl lor îi dăduse un nou rol.

Bellamy s-a întors din bucătărie, aducând Martini-ul mamei și un pahar cu vin roșu pentru ea.

— Exact așa cum îți place, mamă, a spus ea, întinzându-i femeii băutura. Rece și sec ca o inimă de impresar.

Bellamy a afișat un zâmbet viteaz, potrivit noului ei rol: cel al Fiicei Curajoase. Dar mama nu s-a uitat la ea. Și-a luat băutura, a înghițit pe nerăsuflăte jumătate din ea, apoi a așezat-o pe măsuța pentru cafea, rămânând tot timpul cu privirea ațintită drept în față.

— Mi-e dor de casa mea, a spus ea încet.

Bellamy a luat o gură din propriul pahar. S-a uitat la mama ei, apoi la Shane, și a zâmbit iar, dezvelindu-și dinții pătați de roșeața vinului.

— Când am stat noi ultima oară așa, împreună ca o familie? a întrebat ea.

Mona Lisa îl privea pe Shane de la locul ei de deasupra căminului, surâsul de adolescentă al lui Kelly părând furios și acuzator. Adevărata Kelly, cea adultă, probabil că acum era chestionată de polițiști din cauza lui Shane, din cauza istoricului tranzacțiilor pe care el îl tipărise și îl arătase detectivilor (o achiziție la ora două dimineața, în noaptea morții tatălui său, la zece minute distanță de locuința părinților lui), dar și din cauza lucrurilor pe care le spusese despre soția lui, toate adevărate, dar zdrobitoare atunci când erau ordonate într-un anume fel.

Shane știa că fusese nevoit să procedeze așa. După cum îi atrăsese atenția și sora lui, nu avusese încotro. La urma urmei, erau o familie. Iar membrii unei familii trebuie să se ocrotească între ei. Însă nu-i făcuse nicio plăcere. Iar Bellamy, fiind ea însăși, își dorise cu disperare ca fratelui ei să-i placă.

— Mami, a spus ea. Ți amintești când tu și tata ați închis Disneyland pentru petrecerea din ziua în care am împlinit opt ani?

Mama a fixat-o cu privirea aceea pierdută.

— Da. Îmi amintesc.

Bellamy a zâmbit iar. Surâsul ei roșu de la vin, drept sub cel al lui Kelly, atârnat pe perete. Era unul dintre acele momente în care o alăturare îți arată ceva ce n-ai putea exprima niciodată în cuvinte. Shane își dorea să fi avut aparatul de fotografiat la el, ceea ce îl făcea să se gândească la camera lui, la căminul lui, la căsnicia lui.

— Și mie mi-e dor de casa mea, a spus el.

Shane. Toată viața ta a fost clădită pe o minciună. Așa îi zisese mama lui dimineața trecută, în casa de care îi era ei dor acum, o casă plină de sângele închegat al tatei și prin care erau împrăștiate benzile

galbene ale poliției. I-o spusese chiar înainte de a-i dezvălui că, acum cincisprezece ani, se însurase cu sora lui vitregă.

— *Eu ți-aș fi mărturisit cu multă vreme în urmă, îi explicase femeia. Aș fi oprit nunta. Dar vezi tu, Shane, și eu am aflat abia de curând.*

— Ai pregătit cel mai grozav tort pentru petrecerea aia, mamă, îți aduci aminte? Era Cenușăreasa, iar tortul reprezenta rochia ei. Vanilie, cu cremă de unt și glazură din fondant albastru.

— Îmi aduc aminte, a răspuns Mary, înviorându-se un pic. Flora și cu mine l-am făcut împreună. A fost ideea ei să ornăm rochia cu cristalele alea comestibile...

Shane încă nu-și putea reveni. Tatăl lui nu scosese o vorbă atunci când el își anunțase planul de a se însura cu Kelly. Tatăl lui, star de cinema și erou de război, își lăsase doi dintre copii să se căsătorească între ei fără să le zică absolut nimic. Cum își scuzase gestul? Oare își spusese că apără familia de suferință? Că ar putea păstra pe veci secretul dacă ar fi nevoie, pentru că greșeala era *a lui* și atunci de ce să aibă de suferit viața sentimentală a lui Shane? *Familia înseamnă totul.* Tatăl lui obișnuia să spună mereu asta.

— Petrecerea aia a fost cea mai frumoasă din viața mea, povestea Bellamy. Ați fost niște părinți minunați.

Imediat după ce mama lui îi dezvăluisese totul, Shane se dusesse în baia ei și îi golise jumătate din flaconul de Ambien. Înghițind pastilele, se gândise la toate acele momente în care încercase să facă dragoste cu Kelly, atât în timpul vizitelor conjugale programate, cât și după eliberarea ei. Ea nu voise niciodată. Se tot scuza. Spunea că e vina închisorii. Spunea că nu-i vina lui. Ea pur și simplu ridica niște bariere, nu se putea abține. Fii răbdător și lucrurile o să se schimbe. Dar *era* vina lui. Fusese de la bun început, fusese vina amândurora pentru că erau împreună, iar Shane o simțise și el, oricât ar fi încercat să ignore...

Probabil că unele familii au însemnat mai mult pentru tata decât altele.

Shane luase pastilele de Ambien cu intenția de a-și lua viața. Mama nu-l urmărise în baie. Nici măcar nu-l întrebase ce face acolo atâta vreme, iar când el părăsise încăperea, părăsise casa... când se urcase la volanul mașinii sale...

Shane nu-și mai amintea de clubul de striptease, de bătaie ori de arest, de momentul în care Bellamy îl luase de la secție. Singurul lucru pe care reușea să și-l amintească din toată acea noapte era clipa în care Bellamy, în timp ce-l culca în camera ei de oaspeți, îl sărutase pe frunte și-i spusese:

— *Tu nu poți să te sinucizi. Tu ai un scop. Iar scopul acela e să-ți ajuți familia.*

Shane se cufundase din nou în somn, tânjind după alte pastile de Ambien, dorindu-și să se întoarcă în timp, cu o săptămână în urmă, când cel mai mare secret cu care avea de luptat era aventura lui Kelly cu Rocky Trei.

— Cred că o să mă bag în pat, a spus Bellamy.

Și-a golit paharul de vin, apoi și-a îmbrățișat mama, care, fără trageri de inimă, s-a făcut că o strânge în brațe la rândul ei.

— Sper ca la noapte să visez petrecerea aia, a zis Bellamy și, pentru câteva secunde, Shane și-a revăzut sora îmbrăcată în rochia cu care urma să meargă la balul liceului, coborând treptele de marmură pentru a-și întâmpina partenerul, cu privirea ațintită nu asupra băiatului, ci asupra mamei și tatei.

Asta se întâmpla în 1981. Acum își dădea el seama că era anul în care Kelly tocmai intrase la închisoare. Pe atunci nu se gândise la asta. În seara aceea, Kelly Lund era ultima persoană la care s-ar fi gândit vreunul dintre ei.

— Nu-i așa că e frumoasă, Mary? spusese tatăl lui.

Iar Bellamy, singura lui fiică, se desfătase cu laudele lui.

Shane și mama lui au stat în tăcere, ea sorbind din Martini, în timp ce adevărul plutea greoi prin aer, fără Bellamy care să-l acopere. Shane a încercat să găsească ceva de zis, dar n-a reușit. Totul se schimbasesc, inclusiv el. Mai ales el. Nimic nu mai avea sens.

Shane s-a uitat prin cameră, la toată acea mobilă de profesor de pe coasta de vest, aranjată cu gust, scăldată în soare, cu fotografiile așezate strategic printre rafturile pline de cărți organizate pe culori. Cele mai multe dintre poze erau imagini alb-negru cu Bellamy, materiale promoționale din anii '90, de pe vremea când ea era Artista și se străduia din răspuțeri să arate ca atare. Una dintre rame era ruptă, părții din față lipsindu-i o bucată mare de sticlă. Era singurul lucru

nelalocul lui în acea lume ordonată, dar Shane nu-l mai remarcase până atunci și s-a întrebat de ce. De obicei, ochiul lui de fotograf îi era de ajutor atunci când venea vorba despre observarea unor asemenea detalii.

— Casa aia de pe Blue Jay Way a fost un cadou de nuntă de la tatăl tău, a spus mama. Știai asta, Shane?

Bărbatul s-a uitat la ea, la mâinile brăzdate de vinișoare albastre, ce țineau cu delicatețe paharul.

— Nu, nu știam, a răspuns el.

— Când ne-am întors din luna de miere, șoferul ne-a dus sus pe deal, iar el m-a luat în brațe și m-a trecut pragul. A fost cât pe ce să leșin de uimire.

— A fost o surpriză?

— Totală! Nu mai văzusem niciodată casa. Nici măcar n-aveam habar că se gândește s-o cumpere. M-am uitat la scara aia de marmură, la fereastra enormă care dădea spre canion și am izbucnit în plâns.

— Lacrimi de bucurie.

— Da, bineînțeles. Dar și de... altceva.

Bătrâna a mai luat o înghițitură, apoi a așezat paharul pe masă.

— Ideea că a putut să cumpere casa și să păstreze atât de bine secretul, încât eu să nu am nici cel mai mic indiciu până să intrăm cu mașina pe poarta aia...

— Da?

— Mi s-a făcut frică, Shane. Asta simțeam și era adevăratul motiv pentru care plângeam. Mi-era frică de acea latură a tatălui tău... de priceperea lui în a ascunde lucruri... Mă îngrozea.

— Dar, mamă, el a fost actor!

Shane a tresărit. Și-a înghițit lacrimile. În ciuda a tot ce se întâmplase, îl durea să vorbească la trecut despre tatăl lui și nu putea să ascundă asta. El n-avea o asemenea pricepere.

Dar mama n-a părut să observe.

— Tatăl tău a sunat-o pe Kelly în noaptea aia, a spus ea. L-am auzit vorbind cu ea la telefon.

— Știu, mamă. Mi-ai spus.

— El credea că dorm. N-aș fi aflat niciodată dacă n-aș fi tras cu

urechea la discuția lor.

— Mamă...

— El spunea că a greșit față de fete. Înainte de moarte, voia să îndrepte lucrurile cu cea rămasă în viață. Urma să-și schimbe testamentul. Avea să se îngrijească de Kelly așa cum n-o făcuse de-a lungul vieții. M-am gândit: *Dar cu mine cum rămâne?* Tot traiul nostru împreună fusese o minciună. Pentru asta cum avea să se revanșeze vreodată?

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Totuși, el s-a îngrijit de tine.

— Nu asta-i ideea, a replicat femeia. M-am căsătorit cu un om care și-a abandonat două dintre cele trei fiice. Pe una a lăsat-o să ajungă la închisoare, iar pe cealaltă... cealaltă a murit, Shane! El nu s-a dus la înmormântare. N-a vărsat nici măcar o lacrimă. Kelly venea în vizită, iar el o trata ca pe o prietenă oarecare a lui Bellamy. M-am căsătorit cu un bărbat capabil de așa ceva și dacă aș fi știut, dacă mi-aș fi dat seama ce fel de persoană era cu adevărat...

Shane și-a cuprins mama cu brațul și a strâns-o lângă el, simțindu-i trupul extrem de slăbit, și de plăpând, și de subțire.

— N-am vrut să-l împrusc. Eram atât de furioasă, iar pistolul stătea chiar acolo, pe biroul lui! Am apăsat pe trăgaci. Nici măcar nu-mi amintesc când am făcut-o. N-am știut că o să se descarce.

Shane n-a întrebat-o despre ultimul glonț, cel care se oprise în mijlocul frunții tatălui său. Nu mai conta. Acum nimic nu mai conta cu adevărat.

Când răsuflarea i s-a domolit în sfârșit și s-a desprins de el, mama și-a tamponat ochii cu o batistă. În doar câteva clipe, a redevenit ea însăși: senină, elegantă, ușor amestecată de pastile. S-a ridicat, sprijinindu-se de spătarul scaunului pentru a nu-și pierde echilibrul.

— Îmi fac griji pentru sora ta, Shane, a spus ea. Nu e atât de puternică pe cât pare. Vreau să-mi promiți că o să-i fii alături.

Shane a oftat. *Exact ca tata.*

— Crede-mă, a zis el cu băgare de seamă. Ani de zile Bellamy s-a descurcat foarte bine și fără mine.

Mama lui i-a zâmbit cu tristețe și s-a îndreptat către încăperea în care dormea acum: o cameră de cusut complet echipată, cu două

mașini impecabile, ce nu fuseseră folosite nici măcar o singură dată.

— Nu mă refeream la Bellamy, a spus ea.

Shane s-a trezit pe canapea, cu lumina soarelui revărsându-se asupra lui, agresându-i ochii. Își simțea capul greu și nu reușea să-și dea seama de ce, până când și-a amintit cele patru pahare de votcă cu gheață pe care le consumase cu o seară înainte, după ce mama lui se dusesse la culcare. De obicei nu bea, dar atunci turnase, și iar turnase, pentru a-și amuți gândurile. Pentru a-și astâmpăra durerea, după cum își zisese el. Ce idee stupidă!

Shane și-a aruncat brațul peste ochi și a gemut. Votca era un prost înlocuitor pentru Ambien. Își simțea ochii prea mari pentru orbitele lor. Avea un gol în stomac. Era atât de însetat și chinuit de dureri, încât avea impresia că tot trupul îi fusese stors precum un burete.

S-a târât până în bucătărie, unde și-a umplut un pahar cu apă și l-a băut pe nerăsuflăte. A tăiat o felie din pâinea uscată pe care Bellamy o ținea pe masa de lucru și a înfulecat-o. *PÂINE ARTIZANALĂ*, scria pe etichetă. Shane detesta asta, detesta să citească acele cuvinte. Îl făceau să vrea să azvârle bucata de pâine sub un camion.

A mai înghițit cu lăcomie niște apă direct de la robinet, până când s-a simțit ceva mai uman, după care s-a întors în living. S-a uitat la ceasul antic din colț. Ora șapte dimineața și deja se făcuse atât de multă lumină! Shane ura locul acela: ferestrele mari, mirosul de pin, razele aspre, tiranice, ale soarelui. Bellamy spunea că se simțea stimulată acolo. El n-avea s-o înțeleagă niciodată...

Shane a dat să se întindă la loc, când a dat cu ochii de haina lui din doc, așezată pe canapea. Nu-și amintea s-o fi lăsat acolo. De fapt, era sigur că o atârnase în cuier, și totuși ea părea să fi rămas lângă el toată noaptea, pe marginea canapelei, lângă picioarele lui. A ridicat-o, strecurându-și mâna în buzunarul interior, căutând cu degetele lentilele de rezervă ale aparatului de fotografiat, forma lor liniștitoare. Nu știa sigur de ce făcea mereu asta. Era ca și cum, pipăindu-le, și-ar fi amintit cine era. Chiar și acum, atingerea rece a sticlei i-a mai risipit, doar un pic, mahmureala.

Mai era ceva în buzunar, alături de lentile. O bucată groasă de hârtie. Shane a scos-o și a văzut scrisul de pe ea.

S-a așezat pe canapea și a rămas cu privirea ațintită asupra lui, asupra scrisului rotunjit și plin de înflorituri al lui Kelly. A simțit un nod în gât.

— Ai fost aici, a șoptit el. Ai venit să mă vezi.

Dragă Shane,

Îmi dau seama că, acum mulți ani, nu ți-am mulțumit pentru scrisorile pe care mi le-ai trimis la închisoare. Întotdeauna am considerat că cel mai frumos dar pe care îl poți oferi unui alt om e să-i răspunzi sincer la toate întrebările, iar tu asta ai făcut pentru mine. Ești singurul care a făcut-o vreodată.

Dar eu n-am răspuns întrebărilor tale. Nu mi le-ai adresat niciodată, știu. Dar dacă nu pui întrebări nu înseamnă că nu meriți răspunsuri. Înseamnă doar că ești bun la suflet.

De undeva din preajma casei lui Bellamy, Shane a auzit un firav uau, uau, uau... O prepeliță Gambel. Kelly îi vorbise despre ea, o pasăre a deșertului. *Le place mai mult să alerge decât să zboare, îi explicase soția lui. Așa că nu pleacă prea departe. Bărbatul a închis ochii preț de câteva clipe și a simțit acea fierbințeală sub pleoape. Nu erau atât lacrimi, cât amenințarea lor.*

Ca să fiu sinceră cu tine, mi-aș dori să am răspunsuri măcar pentru jumătate dintre lucrurile pe care le-am făcut. Pe moment au părut să aibă sens, dar dacă arunci o lumină bună și puternică asupra raționamentelor mele, toate se destramă. Iată-mi răspunsurile:

De ce îl vizitez pe Rocky? Cred că s-ar putea ca el să fie un om pe care l-am cunoscut cândva. Nu mă încumet să-l întreb, dar tot sper că o să-mi spună singur. Asta-i motivul pentru care mă tot întorc la el. Îmi place să simt că sper ceva. De ce l-am omorât pe John McFadden? Aflasem că o lăsase însărcinată pe sora mea, cu puțin timp înainte de moartea ei. Credeam (mai cred și acum) că el a ucis-o pentru că nu voia să se descotorosească de copil. De ce cred că el mi-a omorât sora?

Bellamy a găsit un tub din rujul lui Catherine în portbagajul mașinii lui McFadden.

Era un ruj foarte rar. Pe vremea aceea nu se găsea decât în Europa. Se numea Rouge de la Bohème.

Lui Shane i s-a tăiat răsufierea.

N-am vorbit niciodată despre motivele mele la tribunal pentru că avocata mea îmi spusese că nu sunt relevante. Și oricum nu m-ar fi crezut nimeni. N-am vorbit niciodată despre ele cu tine fiindcă îi promisesem lui Bellamy că n-o să spun nimănui, niciodată...

Shane a lăsat în jos scrisoarea. Nu mai era în stare să citească, nu mai putea să respire, nu mai putea să se miște din pricina amintirilor care-i umpleau mintea: frunzele ca de ceară ale magnoliei, ascunzătoarea lui specială de la îndoitura unei ramuri groase și înalte, locul din care o spiona mereu pe Bellamy, urmărindu-și sora prin fereastră, văzând-o cum își deschide sertarul, crezând că s-ar putea să facă din nou lucrul acela înfricoșător cu lama...

Dar ea nu asta făcea. Shane a văzut-o cum scoate ceva lucios, argintiu, din buzunarul hainei, cum îl pune în sertar și îl împinge până în spate. S-a gândit: *E ceva important. Ceva ce vrea să ascundă.*

Mai târziu, când Bellamy era plecată cu prietenii ei, Shane s-a furișat în camera ei. A scotocit prin sertarul măsuței de toaletă, căutând acel obiect lucios, crezând că trebuie să fie ceva foarte valoros. *Pun pariu că e un glonț de argint cu care se omoară vârcolacii...* Doamne, încă își amintea că i-a venit în minte gândul ăsta! A pipăit prin sertar în căutarea lui și l-a tras afară. Era un elegant tub de ruj. Ținea minte și acum numele mărcii, acele cuvinte ciudate pe care nu le pricepuse: *Rouge de la Bohème...* Pe atunci Shane avea opt ani. Bellamy, cincisprezece. Totul se întâmpla într-o dimineață, devreme, imediat după ziua de Sfântul Valentin. Probabil în preajma morții surorii lui Kelly.

Shane a lăsat scrisoarea din mână. A străbătut holul, până la dormitorul frumos decorat al surorii lui, cu patul-sanie plin de perne,

cu ecranul plat al televizorului, cu draperiile grele de mătase. Preț de câteva clipe, a rămas în prag, uitându-se la Bellamy așa cum obișnuia să facă pe când era copil. Ei întotdeauna i se păruse dezgustător felul în care o spiona. Îi trântea ușile în față, se plângea părinților, își asmuțea prietenii împotriva lui, îl făcea în toate felurile. Dar Shane avea un motiv. Era același motiv pentru care o privea acum. Încearca să-și dea seama cine era Bellamy.

Și totuși, după atâția ani, sora lui dormea tot așa cum o văzuse întotdeauna: întinsă pe spate, cu trupul neclintit, cu răsuflarea domoală și chipul liniștit. Albă ca Zăpada în sicriul ei de sticlă. Bellamy Marshall continua să pozeze, până și în somn.

Shane s-a retras în hol, închizând cu grijă ușa surorii sale. S-a oprit pentru câteva clipe în fața tăcutei camere pentru cusut, gândindu-se la ce-i spusese mama lui cu o seară înainte. *Dacă aș fi știut ce fel de persoană era cu adevărat tatăl tău...* Dar nu știuse? Acea palidă amintire și-a croit din nou drum în mintea lui: mama strângându-l de mână pe platoul filmului *Sfidare*, pașii ei apăsați în timp ce se îndrepta către rulota tatei.

— *Tu stai aici, Shane. Mami se duce să discute câteva minute cu tati.*

Ea aflase ce fel de om era soțul ei. Doar că alesese să rămână neștiutoare.

Oare l-ai omorât pe tata pentru că a ținut secrete atâția ani sau pentru că era în sfârșit pregătit să spună adevărul?

Pe când avea șaisprezece ani, Shane îl surprinsese pe bucătarul familiei discutând la telefon cu cineva de la *National Enquirer*, vorbind despre mama lui. Nu auzise tot dialogul, dar îi ajunseseră la urechi cuvintele „drogată”, și „lamentabilă”, și „obicei de a lua pastile care-i pune viața în pericol”. Fusese chemată poliția, se amenințase cu procese... atât de brutal îl atacase Shane pe bucătarul care îndrăznise să încerce să spună adevărul despre mama lui. Tata se dăduse în spectacol cu oamenii legii, asigurându-i că fiul său își ieșise din minți din pricina băuturii și a metamfetaminei, că se repezise la angajatul lor de încredere fără absolut niciun motiv. În cele din urmă, îl expediase la Betty Ford pentru șase săptămâni, astfel încât să-i convingă pe deplin pe polițiști că Shane (care, de fapt, dăduse pur și

simplu iama prin dulapul cu băuturi al tatălui său, pentru prima și singura dată) era toxicomanul familiei. În mașină, pe drumul spre clinică, rămași doar ei doi, tata rostise singurele cuvinte pe care avea să i le spună vreodată în legătură cu acel incident:

— *Ai făcut ce trebuia, fiule. Mama ta și cu mine îți suntem recunoscători.*

Shane și-a luat telefonul mobil și a chemat un taxi. L-a așteptat în tăcere, privind țintă la Mona Lisa, uitându-se în ochii de adolescență ai lui Kelly, descoperind în ei o emoție pe care n-o mai remarcase până atunci și al cărei nume nu-l cunoștea. *Cum ai denumi senzația că ești singurul om rămas pe lume?*

— Nu pot să-ți fac asta, a spus el către tablou, către acea Kelly în vârstă de șaptesprezece ani, de care se îndrăgostise la prima vedere, care fusese singura dintre prietenele lui Bellamy dispusă să-l salute vreodată.

Kelly, fata lui de vis. Prietena lui prin corespondență. Sufletul lui pereche. Sora lui. Shane nu putea lăsa să cadă asupra ei vina pentru moartea lui Sterling. Kelly merita una ca asta. Ea, mai mult decât oricine altcineva din familia lui cea stricată, merita adevărul.

Și-a scos telefonul din buzunarul hainei de doc, a format numărul soției sale și i-a trimis un mesaj cu tot ceea ce acum știa că e adevărat. I-a luat mult timp. Apoi s-a îndreptat către camera de cusut și a bătut la ușa. A pândit cu urechea răsuflarea greoaie, alimentată de pastile, a mamei sale, dar n-a auzit nimic.

A încercat să deschidă ușa. Nu era încuiată. Și, după era de așteptat, când a împins-o, a descoperit patul gol și nedesfăcut, toate fiind la locul lor. Mama lui dispăruse.

Capitolul 29

Mașina închiriată de Kelly era mult mai mică decât Camry-ul ei. Părea și mai ușoară, ca și cum ar fi alunecat pe șosea, iar un vânt zdrăvăn ar fi putut s-o ridice în aer. Automobilul avea un nume ciudat, Plymouth Breeze Espresso, ceva ce părea mai degrabă de băut, decât de condus, însă Kelly se bucura că-l avea. Se bucura că ieșea din Parker Center și din Hollywood, îndreptându-se în sfârșit spre casa ei din deșert.

Urmând sfatul lui Ilene, le povestise celor doi detectivi, în cât mai puține cuvinte cu putință, tot ce se petrecuse noaptea trecută. Ea plecase într-una dintre obișnuitele ei plimbări nocturne. Sterling Marshall o sunase și o rugase să treacă pe la el. Se grăbise să ajungă la locuința lui și îl găsisse mort. Nu, nu se întâlneau cu nimeni acolo. Părăsise casa atât de repede pentru că intrase în panică. Odată ajunsă acasă, nu-și trezise soțul pentru că era în stare de șoc, extenuată și nu știa cum să-i spună ce s-a întâmplat. Nu sunase la poliție pentru că era Kelly Michelle Lund.

— *Singura parte pe care n-o pricep, zisese Braddock, e motivul pentru care te-ai grăbi să ajungi acasă la Sterling Marshall. După părerea tuturor, voi doi nu erați deloc apropiați.*

Kelly o fixase pe femeia detectiv cu o privire nemișcată, inexpresivă.

— *Cred că-mi cam pierd capul în preajma vedetelor, a răspuns ea.*

Răspunsul n-a părut să-i mulțumească prea tare pe Braddock și Dupree, dar tot n-o mai puteau reține. Nu fusese pusă sub acuzație în mod oficial, cu toate că mașina îi fusese ridicată. Așa că Ilene Cutler plecase împreună cu clienta ei, gonind ziaristii și conducând-o în strălucitorul ei Cadillac Escalade argintiu, sporovăind cu Kelly, ajutând-o să rămână calmă și având grijă ca ea să-și cunoască drepturile în relația cu inevitabila gloată de reporteri ce avea s-o aștepte în fața casei din Joshua Tree. (*O legitimație de presă nu e un permis care te scapă de închisoare. Dacă îți încalcă proprietatea, cheamă poliția!*) Făcuseră schimb de informații, iar Ilene o îndemnase pe Kelly să-și încarce cât mai repede telefonul, întrebând-o dacă mai

are nedumeriri sau motive de îngrijorare și, în general, comportându-se altfel decât cea Ilene Cutler de pe vremuri.

— *Tratezi foarte serios povestea asta cu luatul de la capăt, îi spusese Kelly la un moment dat.*

— *Am învățat al naibii de multe din 1980 și până acum, îi răspunsese avocata. Tu ești singura mea șansă s-o dovedesc.*

Traficul fusese extrem de aglomerat, așa că, atunci când reușiseră în sfârșit să scape din centru, se făcuse destul de târziu, Kelly simțindu-se lihnită și extenuată. Ilene o lăsase la un hotel Holiday Inn din preajma aeroportului, unde Kelly devorase un sendviș cu cartofi prăjiți, dormise câteva ore, își turnase niște cafea pe gât, apoi, de dimineață, luase autobuzul până la serviciul de închirieri mașini, ducând dorul deșertului, al păsărilor și al liniștii.

Conducând acum pe autostrada 10, având în față o bucată goală de drum și soarele ce încă răsărea, Kelly s-a gândit din nou la Ilene, la singurul lucru ciudat pe care avocata i-l spusese după ce oprise în parcare hotelului Holiday Inn, chiar când ea era pe cale să iasă din mașină.

— *Deci ai sughițat acum trei săptămâni?*

Ilene îi explicase că telefonul pe care îl primise de la Sebastian semănase foarte mult cu mâna destinului, fiindcă numele lui Kelly tocmai îi fusese pomenit într-o conversație avută la un eveniment caritabil organizat în hotelul Beverly Wilshire și merit să atragă atenția asupra bolnavilor de cancer. Și-i fusese pomenit de Mary Marshall, dintre toți oamenii.

— A spus ceva foarte frumos despre tine, îi povestise Ilene. Am pus asta pe seama faptului că băuse prea multe pahare de Martini cu suc de mere.

— Mersi mult!

— Nu, s-a grăbit să zică avocata. Nu asta am vrut să spun. Replica ei a fost: „Din punctul meu de vedere, fata aia merită o medalie”.

— Pentru ce?

— Pentru că l-ai omorât pe John McFadden.

Bizar, s-a gândit Kelly în timp ce ieșea de pe autostradă și pornea pe lungul drum local către casa ei. Din câte știa ea, Mary Marshall nu simțise decât dragoste pentru John McFadden și milă pentru ea, biata

adolescență prost îndrumată, care n-a avut niciodată vreo șansă. *Oare a aflat deja că sunt fiica soțului ei?*

Kelly avea nevoie de niște zgomot. A pornit radioul automobilului Breeze Expresso. Mașina s-a umplut de acordurile muzicii country, pe care acum o tolera mult mai bine decât în tinerețe, dești tot trebuia să aibă dispoziția potrivită pentru acele chitare suspinătoare, pentru acele voci atât de încărcate de emoție, încât păreau că stau să explodeze din pricina asta.

A luat posturile la rând, trecând peste știrile NPR și peste un oarecare cântec din top 40 pe care îl auzise de nenumărate ori, dar nu se obosise să-i rețină titlul, peste o reclamă la saltele și peste alte melodii country, până când a ajuns la un post cu muzică veche, unde s-a și oprit. Se difuza cântecul *Dragoste arzătoare* al lui Elvis, unul dintre preferatele lui Kelly pe când era copil, ceea ce o făcea să se gândească la vremuri mai simple, mai fericite, când dansa în bucătărie, ascultând tranzistorul mamei, în vreme ce Catherine folosea coada măturii pe post de microfon...

Cântecul era pe sfârșite, dar imediat după el au izbucnit acordurile saxofonului.

— Sunteți gata pentru puțină Nebunie? a întrebat DJ-ul.

Kelly a oftat, simțind că i se taie răsuflarea. Postul ăsta era de-a dreptul letal.

— *Un pas mai încolo.*

E ciudat felul în care funcționează amintirile. Cum pot să se ascundă între versurile unui cântec vechi și să se repeadă la tine, să-ți prindă gândurile într-o ambuscadă și apoi să te lase slăbit, ca o epavă. Doamne, ce dor îi era lui Kelly de Vee și Bellamy! Ce dor îi era și de tinerețea ei! Îi era dor să stea pe terenul lui Vee din mijlocul deșertului, cu soarele în spate, cu arma în mâini, având în vene acele droguri care o făceau să se simtă la fel de puternică precum o eroină de film. Îi era dor de felul în care Bellamy o făcea să râdă și de felul în care Vee o făcea să se simtă, ca și cum viața ei ar fi fost abia la început, iar viitorul n-ar fi avut nicio limită. Ca și cum ea ar fi putut să schimbe lumea, și nu invers.

Kelly își văzu în depărtare locuința, cu mulțimea înșirată ca la festival pe cealaltă parte a străzii. Dube ale televiziunilor și paparazzi

înarmați cu aparatele lor sofisticate, sosirea ei acasă fiind transformată într-un eveniment demn de covorul roșu. *Cum am ajuns aici de la acea zi din deșert?* A încetinit, holbându-se la grupul, la circul din fața ei. Și-a amintit de camerele de filmat prezente în fața tribunalului după anunțarea sentinței ei, iar chipul i s-a crispat în același zâmbet straniu, istoria fiind cât pe ce să se repete. *Nimic nu te face să te simți cu desăvârșire singur mai bine decât asaltul unei mulțimi*, s-a gândit Kelly. Până când și-a dat seama că nu era singură.

A urnit automobilul Breeze Espresso pe banda din stânga și a continuat legănându-se pe Hummingbird Springs, cotind pe deal și ținându-și răsuflarea până când a dat cu ochii de armata de cactuși, apoi de umerii lați, tatuati, de brațele viguroase, ce țineau strâns drujba, stârnind nori de rumeguș împrejur în timp ce lucrau. Exact ca în prima zi în care îl văzuse. Aceeși emoție.

Fără nicio ezitare, Kelly a intrat pe lungă alee din fața casei lui și a parcat la câțiva metri de locul în care lucra el. A rămas în mașină, urmărindu-l cum taie cu drujba, așteptând ca el să se simtă privit.

În cele din urmă, Rocky s-a oprit și s-a întors. S-a uitat cu atenție în vehicul.

— Kelly! a exclamat el.

A lăsat drujba din mâini. Ea a coborât și s-a apropiat.

— Ce s-a întâmplat cu mașina ta? a întrebat bărbatul. Ce s-a întâmplat cu tine? Pari epuizată.

— Poliția mi-a reținut mașina, a răspuns ea. M-au interogat. Presupun că acum am devenit, în mod oficial, suspectă.

— Ce putem face?

— Nimic.

Kelly a făcut un pas înainte, apoi și-a lăsat mâna să-i alunece pe brațul lui neted, ca sculptat, ce semăna atât de mult cu una dintre creațiile lui. Era prima oară când făcea așa ceva, când îl atingea afară, în plină zi. Dar nu mai conta. Socrul ei era, de fapt, tatăl ei. În curând, urma să fie arestată pentru uciderea lui, iar soțul/fratele ei urma să depună mărturie în favoarea acuzării. Ultima ei grijă era faptul că putea fi văzută în compania vecinului.

— Există ceva libertate în asta, nu-i așa? a întrebat Kelly, în a ști că nu putem face nimic.

— Putem să facem ceva. Putem să fugim.

Ea a scuturat din cap.

— Nu te-ai săturat să fugi?

— Ce vrei să zici?

Femeia s-a uitat drept în ochii lui, luându-i ambele mâini în ale ei.

— Rocky, a spus ea. Îți aduci aminte cum mi-ai spus să nu te întreb despre trecutul tău decât dacă sunt sigură că vreau să aflu?

— Da. Îmi aduc aminte.

— Sunt sigură.

— Ești?

— Viața e atât de scurtă și de înșelătoare! a spus Kelly. Mai bine de jumătate din a mea a trecut și cam totul a fost o minciună. M-am săturat să sper tot felul de lucruri. Aș prefera pur și simplu să le știu.

Și-a apropiat de buze una dintre mâinile lui puternice și a sărutat-o. Știa că lui nu-i plăcea gestul, dar nu-i păsa.

— Așadar spune-mi, Rocky Trei...

Kelly și-a dres vocea.

— Te-am mai văzut undeva?

El a înghițit în sec, făcând să tremure ochiul verde-închis de pe gâtul lui.

— Da.

Kelly i-a atins chipul, dorindu-și să poată șterge vițele, să vadă dincolo de tatuaje, să-i privească pielea, buzele...

— Cine ești? De unde vii?

Ochii albaștri s-au întunecat.

— Nu vreau să spun.

— De ce?

— Pentru că, a zis el, m-am purtat groaznic cu tine.

— Ba nu.

— Ba da.

— Știu cine ești, a spus ea. Am doar nevoie să mi-o spui tu.

— Am citit despre procesul tău, Kelly. Îmi amintesc că luam ziarul și pur și simplu... mă holbam la desenele făcute în sala de judecată, încercând să-mi dau seama ce simțeai. Întrebându-mă dacă ești bine. Ți-am văzut fotografia de după primirea sentinței. Zâmbetul ăla... suferei! O știam pentru că îmi mai zâmbiseși așa cândva, cu mult

timp în urmă.

— Da?

El a dat din cap.

— Mi-ai zâmbit așa când te-am rănit.

În mintea lui Kelly s-a ivit pe neașteptate o imagine, un crâmpei de amintire, în care Vee stătea întins pe salteaua lui, noaptea târziu, când amândoi erau amețiți de droguri.

— *Cred că am iubit-o*, spusese el.

Se referea la Catherine. Pe atunci fusese un junghi în inimă, dar acum... Acum Kelly știa mai multe...

— Nu m-ai rănit atunci, a spus ea. Amândoi o iubiserăm. Amândoi îi simțeam lipsa.

Rocky și-a îngustat ochii lui albaștri.

— Cui îi simțeam lipsa?

— E în regulă, a spus femeia. Înțeleg.

El a aruncat o privire peste umărul ei, înspre drumul din spate.

— N-ar trebui să intrăm? Soțul tău...

— Nu mai contează. Ți-am spus. Nimic nu mai contează.

Bărbatul a tras aer în piept.

— Kelly...

— Da?

— Tu cine crezi că sunt?

— Vee, a răspuns ea. Știu că ești Vee.

El a clătinat încet din cap, lumina soarelui scânteind în ochii lui albaștri și triști.

— Nici măcar nu știu sigur cine e el.

— Poftim?

— Uită-te la mine, Kelly. Pe vremea când mă cunoșteai tu eram blond. Mai scund decât tine. Am mai crescut de atunci.

— Doar nu ești...

— Uită-te la mine și gândește-te, a spus el. Nu la cine vrei să fiu, ci la cine sunt.

Kelly s-a uitat la el, la ochii de un albastru cu o nuanță sau două mai deschis decât ai lui Vee, la maxilarul mai neted, la fruntea puțin mai lată.

— Tu nu... nu ești...

— Vocea mea, a zis bărbatul. Imaginează-ți-o în spatele tău. Cu un rînd mai în spate. Te priveam tot timpul. Tu nu știai asta, dar poate că o simțeai uneori.

— Un rînd?

— Îmi plăcea chipul tău, glasul tău. Îmi plăcea că, atunci când Hansen trîncănea întruna, tu obișnuiai să te pierzi în gândurile tale, pe care eu probabil că nu le-aș fi putut pricepe vreodată.

— *Ora de științe a domnului Hansen...*

— Mi-era frică de tine. De felul în care mă făceai să mă simt. Aruncam cocoloașe cu scuipat ca să te fac să te întorci, să mă bagi în seamă.

— Ora de științe a domnului Hansen! a repetat ea, iar chipul lui Rocky i-a devenit clar, apărînd pe de-a-ntregul din spatele vițelor răsucite, al sprîncenelor blonde ce sclipeau ca mătasea.

S-a uitat la trupul lui, suplu și subțire pe sub trandafiri și creaturi marine, pe sub pielea aspră și straturile de mușchi. Și l-a imaginat cu păr, păr blond și moale, ce-i cădea peste ochii albaștri, de copil răzgâiat. Și-a imaginat buzele lui subțiri răsucindu-se într-un rînjit, spunînd despre ea că e lesbi, ciudată.

— Evan Mueller, a șoptit Kelly.

— Da.

— Dumnezeule... eu... eu te uram!

— Dacă e vreo consolare în asta, și eu mă uram.

Bărbatul a luat-o de mână. Era pentru prima oară când făcea asta. A condus-o pe lângă operele lui și s-a oprit în fața îngerului cu un craniu în loc de față, cel pe care îl botezase Kelly.

— Pot să ți-l dăruiesc?

A pus întrebarea ca și cum ar fi fost un băiețel timid, care invită o fată la dans. Kelly a înghițit în sec. A dat din cap în semn de încuviințare.

— Bine.

Au rămas acolo, în fața casei lui mobile, o fostă adolescentă condamnată pentru crimă și un fost licean bătăuș, lumea prăbușindu-se peste ea însăși precum cioburile colorate dintr-un caleidoscop, schimbându-se în altceva și totuși rămânînd cumva la fel.

— Tu mi-ai trimis acea carte poștală, a spus Kelly.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Cea cu cactusul.

Rocky a zâmbit. Părea un surâs timid pentru un bărbat atât de puternic și de straniu.

— Cred că acel „cândva” a sosit în sfârșit, a răspuns el.

Voi habar n-aveți cât vă scapă din povestea asta, s-a gândit Kelly în timp ce se întorcea acasă după vizita făcută lui Rocky, trecând pe lângă carnavalul presei de pe cealaltă parte a străzii și oprind pe aleea ei. Încă ținându-și răsuflarea, femeia a coborât din mașină. Strigătele s-au pornit repezi și furioase.

— Kelly, cum te simți?

— Kelly, tu l-ai omorât pe Sterling?

Ea și-a ținut capul în jos, acoperindu-și fața cu mâna. Rocky voise s-o însoțească, dar îl refuzase. Fusese deșteaptă.

— Ai vreo declarație?

— Ce ai vrea să le spui rudelor lui Sterling Marshall?

Dacă ați ști voi...

— Kelly, arată-ne un zâmbet!

Ea a ridicat ochii, apoi i-a coborât din nou înspre alee. *Nu mă mai las prostită în felul ăsta...* Și-a băgat cheia în broască.

— Kelly, te bucuri că Shane a venit acasă?

Ea s-a răsucit brusc.

— Ce? a întrebat, chiar în clipa în care ușa se deschidea, dezvăluindu-l pe Shane cum stătea colo, părând extenuat și palid, cu scrisoarea ei în mâini. Ochii îi scânteiau. Din pricina lacrimilor. Soțul ei. Fratele ei.

— Tu, a spus Kelly încet.

— Da.

— M-ai dat pe mâna poliției.

Kelly l-a auzit pe unul dintre reporteri zicând:

— Înregistrezi asta?

A închis ușa în urma ei.

— Îmi pare rău, a spus Shane. Îmi pare rău că m-am dus la poliție.

— Nu eu l-am omorât.

— Știu.

Bărbatul s-a apropiat de ea. Kelly a făcut un pas în spate.

— Era și tatăl meu.

— Știu.

— Da?

— Mama mi-a spus.

Kelly s-a uitat în ochii lui, ochi negri, semănând foarte mult la culoare cu ai lui Bellamy și ai tatălui lor, dar având exact aceeași formă ca ai ei.

— Avem multe de lămurit, a zis ea.

— O să îndrept situația cu poliția. Îți promit.

Kelly nu crezuse că are să-i fie atât de greu să-l privească în ochi.

— Cred că ar fi o idee bună, a spus ea, să pleci acum.

— OK, a încuviințat Shane.

— Cred că ar trebui să ieși prin spate, să eviți scena de afară.

El a dat din cap.

— Kelly, după ce plec, te rog să-ți încarci telefonul și să-ți citești mesajele.

— De ce?

— Ai unul lung de la mine.

Kelly a aruncat o privire către scrisoarea din mâna lui, abia amintindu-și ce spusese în ea. Se întâmplaseră atâtea de când o scrisese în casa goală a lui Bellamy, dezvăluindu-i lui Shane adevărurile ei, cerând să le afle pe ale lui.

— E un răspuns?

— Într-un fel, a zis el încet. E despre Bellamy. Și despre Catherine.

Lui Barry Dupree nu-i plăcuse niciodată să susțină conferințe de presă. Exista ceva ostil în toată situația, în a sta în fața clădirii poliției, ca și cum ți-ai apăra casa de prădători, în vreme ce reporterii îți aruncă întrebări, înregistrându-ți fiecare mișcare, murind de nerăbdare să te vadă cum o dai în bară, ca niște prădători ce sunt.

Partea cu muritul de nerăbdare era și mai pronunțată atunci când conferința de presă se concentra asupra unei celebrități. Fosta soție a lui Barry lucra ca reporter pentru un tabloid de duzină, așa că el știa cu certitudine că un eventual fiasco era singurul motiv pentru care veneau.

Nu-i puteai învinovați pe acești gazetari vânători de vedete. Conferințele de presă ale poliției se desfășoară conform unui scenariu scris cu grijă. Orice abatere de la el poate să afecteze o anchetă în desfășurare, așa că, prin natura lor, discursurile sunt scurte și plicticoase. Tipii ăștia de la tabloide și de la site-urile de bârfe își petrec nouăzeci la sută din timp așteptând ca vreo Nevastă Adevărată²² să coboare dintr-o limuzină fără chiloți pe ea. Și atunci de ce le-ar păsa lor de o anchetă în desfășurare? Ei vor să te zăpăcească, să te facă să spui mai mult decât ar trebui. Vor să te transforme în echivalentul polițienesc al vedetelor fără machiaj și știi tot felul de trucuri cu care să reușească asta.

Așa că, atunci când locotenentul le-a spus lui și partenerii sale că în dimineața aceea, la ora opt, vor ieși în fața reporterilor, Barry a căutat s-o convingă pe Louise să preia frâiele.

— *Te pricepi mai bine decât mine la asemenea lucruri, a încercat el. Ești mai atrăgătoare.*

Replica asta o făcuse până și pe Louise să izbucnească în râs.

— Știi al naibii de bine că nu sunt deloc atrăgătoare.

Barry n-o putea contrazice. Așa că s-a resemnat și a citit declarația, spunându-le celor de la TMZ, *US Weekly* și restul că, deși Kelly Lund n-a fost arestată și acuzată oficial de uciderea lui Sterling Marshall, ea rămâne „sub umbrela suspiciunilor”.

Frate, cât detesta expresia asta! Se simțea ca un idiot când o spunea cu voce tare. Îi amintea de un cântec din acele vechi comedii muzicale de la MGM la care se uitau mereu părinții lui atunci când el era copil. De fiecare dată când era nevoit să folosească expresia cu umbrela, și-i imagina pe Gene Kelly și Debbie Reynolds, îmbrăcați în pelerine asortate, învârtindu-și umbrelele suspiciunilor și țop-țop-țopăind...

— Vă mulțumesc că ați venit, a spus Barry, având grijă să nu zâmbească, pentru că, dacă nu ești o rudă a unei victime căreia în sfârșit i s-a făcut dreptate, orice zâmbet scăpat pe parcursul unei anchete pentru crimă te face să pari un psihopat.

Doar întrebați-o pe Kelly Lund.

²² *The Real Housewives*, serie americană de mare succes, începută în 2006, care urmărește viața de zi cu zi a unor neveste bogate și influente (*N.red.*).

- Urmează o arestare? a strigat unul dintre reporterii.
- Soțul ei a fost cel care a dat-o pe mâna poliției? a spus un altul.
- Puteți răspunde zvonurilor conform cărora Kelly Lund a avut o aventură cu socrul ei?

Louise a preluat ștafeta pentru partea „fără comentarii”, Barry a spus „vă mulțumesc foarte mult” și amândoi și-au păstrat mutrele de înmormântare în timp ce intrau înapoi în Parker Center, cu trupa de poliști în uniformă după ei, învârtindu-și umbrelele suspiciunilor, țop-țop-țopăind.

— Cred că a mers foarte bine, a spus Louise, în timp ce urcau cu liftul spre etajul lor.

— Eu mă bucur că s-a terminat.

În vreme ce ușile ascensorului se deschideau, Barry se gândea la Kelly Lund. O fire dificilă, mai ales cu Ilene Cutler pe post de apărător. Dar nu asta îi atrăsese cel mai tare atenția pe parcursul interogatoriului. Tot timpul cât răspunsese întrebărilor legate de drumul făcut cu mașina până la locuința lui Sterling Marshall în noaptea crimei, Lund se uitase drept în ochii lor, își luase pauze de gândire potrivit de lungi și nu dăduse niciun semn de neliniște ieșit din comun. Pe de-altă parte, atunci când Shane Marshall, aflat în casa părinților săi, își mărturisise bănuielile legate de soția lui, acesta nu încetase să-și caute din priviri mama și sora, ca și cum ar fi așteptat indicații scenice din partea lor.

Louise a spus:

— Eu cred că tipii de la TMZ au părut destul de respectuoși, dată fiind situația.

— Probabil, dar cobori standardul destul de jos, a răspuns Barry.

Și-a amintit brusc toate acele obiective îndreptate spre el în stilul unui pluton de execuție.

— Ne vedem înăuntru.

Barry a intrat în toaleta bărbaților, unde și-a verificat imaginea în oglindă: nicio șuviță rebelă, nimic rămas între dinți, cravata dreaptă, fermoarul de la pantaloni tras. *Pfui!* Dar probabil că ar fi trebuit să facă asta înaintea conferinței de presă.

Și-a stropit fața cu apă, a tras adânc aer în piept, apoi a ieșit pe ușă și s-a îndreptat către biroul său impecabil, gata să înfrunte restul

zilei. Numai că i-a găsit pe Louise și pe Hank Grayson stând lângă masa lui de lucru. Restul polițiștilor din secție erau îngrămădiți împrejurul lor, toți privindu-l cu nerăbdare, de parcă ar fi fost o petrecere-surpriză, iar el încă nu s-ar fi prins că trebuie să se arate surprins.

— Aăm... E ceva ce ar trebui să știu?

— Se schimbă jocul, a spus Louise.

Femeia avea obrajii îmbujorați, ochii mari de uimire. Barry n-o mai văzuse niciodată într-o stare măcar apropiată de însuflețirea pe care o arăta acum.

— Se schimbă jocul?

Grayson a zis:

— Avem o mărturisire pentru uciderea lui Sterling Marshall. S-a predat azi-dimineață.

— Ce?

— A fost reținută, i s-au luat amprente. Dar zice că vrea să mărturisească în fața ta.

Grayson a zâmbit.

— Bănuiesc că i-ai lăsat o impresie bună...

A aruncat o privire către Louise.

— Sau una mai bună decât i-a lăsat partenera ta.

— Cum zici tu, Hank.

Barry s-a uitat lung la el.

— Ce? Așteaptă! Kelly Lund a mărturisit?

Louise i-a spus.

— Stai puțin! Tu crezi sincer că i-ai lăsat o impresie bună lui *Kelly Lund*?

— Păi, atunci...

— Barry, soția zice că ea a comis-o, l-a lămurit Grayson.

— Ce?

— Așa e, a intervenit Louise. Mary Marshall, cu planurile ei urgente de înmormântare. Data viitoare când o să-ți vină cheful să te iei de mine pentru că nu sunt înțelegătoare cu rudele victimelor, domnule Inimă de Aur, ar fi bine să mai rumegi puțin povestea asta.

Barry n-a putut să nu observe cât de mult se deosebea această

Mary Marshall de femeia zdrobită cu care stătuse el de vorbă nu mai departe de ziua precedentă. Fără lacrimi pe față și machiată cu gust, Mary era stăpână pe sine, relaxată, îmbrăcată într-o bluză curată, din mătase albă, și un costum din pânză gri, ținându-și mâinile îngrijite împreunate în poală și având privirea surprinzător de limpede, ceea ce nu făcea decât să scoată în evidență cât de răvășită fusese la ea acasă, în compania celor doi copii.

În timp ce se așeza pe scaunul din celălalt capăt al mesei, Barry aproape că se aștepta să fie o glumă. O farsă bolnavă din partea lui Louise, care reușise cumva s-o convingă pe văduva îndurerată să intre în joc. Dar nu, bătrâna era serioasă. Era pregătită.

— Hai să terminăm cu treaba asta, a spus ea. Aștept de ore bune.

Barry a pornit reportofonul. Stăruind puțin prea mult asupra detaliilor tehnice, el a anunțat data și ora, apoi a informat-o pe Mary că este înregistrată, cerându-i să-și spună numele, inclusiv pe litere, și întrebând-o de ce se află în secția de poliție.

— În regulă, a replicat femeia. Toate bune și frumoase. Hai să trecem la subiect. Am două mărturisiri de făcut și, dacă nu vă deranjează, aș vrea să mă ocup mai întâi de cea mai dureroasă dintre ele.

Barry și-a dres vocea.

— OK.

— Acum treizeci și cinci de ani, am fost în vizită pe platoul filmului *Sfidare*. Pelicula îl avea în rolul principal pe soțul meu și era regizată de John McFadden.

— Da, a spus Barry.

Auzise despre film, dar numai după moartea lui McFadden. La urma urmei, el avea doar doi ani când *Sfidare* fusese lansat pe piață.

— Lăsați-mă să înțeleg: aceasta este cea mai dureroasă dintre mărturisirile dumneavoastră?

Femeia nu l-a luat în seamă.

— Fiica mea, Bellamy, își petrecea mult timp pe platou, a continuat ea. Se împrietenește cu... fiul regizorului. Eu mă bucuram, pentru că era vară, iar Bellamy n-avea prea mulți prieteni de vârsta ei și, sinceră să fiu, era plăcut s-o mai văd ieșind din casă.

— Sigur.

— Oricum, în ziua aceea nu avusesem în plan să ajung pe platoul de filmare, dar Shane m-a implorat și s-a rugat de mine. Voia să-și vadă tăticul...

Glasul lui Mary s-a stins, iar privirea ei s-a oprit asupra geamului-oglinadă, fixându-l într-un fel care trebuie să-i fi neliniștit pe toți cei ce urmăreau din spatele lui. Chiar și pe Louise. Era o privire care ar fi putut să străpungă sticla.

Barry a spus:

— Vă ascult, doamnă.

— Când am ajuns pe platou, mai toată lumea era la bufet. Soțul meu nu se afla acolo, dar asta nu m-a surprins. El mereu își lua gustările și pauzele în rulota lui.

Barry a dat din cap.

— V-ați dus să vă căutați soțul?

Știa că n-ar fi trebuit să spună asta. Era mărturisirea lui Mary. Nu se cuvenea s-o influențeze. Dar Barry își dorea cu disperare să ajungă la miezul poveștii, care, din câte deducea el, avea de-a face cu o aventură a soțului petrecută pe vremea când el nici nu se născuse. Voia să termine cu partea asta, astfel încât să audă mărturisirea crimei.

— Nu m-am dus să-mi caut soțul. Cum am spus, el își lua gustările singur.

Mary a închis ochii pentru o clipă, i-a închis strâns, ca și cum și-ar fi alungat un gând rău.

— M-am dus s-o caut pe Bellamy.

Barry s-a încruntat.

— Pe fiica dumneavoastră.

— Da, a răspuns ea. Băiatul lui McFadden era la bufet. Dar Bellamy, nu. Am... am avut o presimțire îngrozitoare. O intuiție. M-am dus la rulota lui John McFadden. Am deschis ușa...

— Da.

— Bellamy era acolo... Avea bluza ruptă. McFadden mi-a zâmbit larg, ca și cum ar fi fost o imagine perfect normală pentru ochii unei mame. M-a întrebat dacă aș vrea să rămân la prânz. Bellamy a fugit cât a putut de repede din rulota aia. I-am văzut lacrimile, rușinea de pe chip... Avea doisprezece ani.

Barry a înghițit în sec, a dat din cap, a încercat să păstreze o expresie neutră.

— Ce-ați făcut în continuare?

— M-am dus direct la rulota soțului meu. Shane a încercat să intre împreună cu mine, dar nu l-am lăsat. I-am spus lui Sterling tot ce se întâmplase, i-am cerut să se retragă din filmul *Sfidare* de dragul familiei lui. Al fiicei lui. Să arate că-i pasă.

Barry s-a gândit la figura lui Marshall, așa cum apărea ea pe afișul filmului: șeriful cu suflet mare, omul cu pălărie albă. S-a gândit la Bellamy Marshall, la ce ființă tulburată trebuie să fi fost, de vreme ce, la treizeci de ani după moartea celui care o violase, tatăl ei dădea interviuri pentru *Los Angeles Times* în care îl numea „un prieten drag și unul dintre cei mai mari regizori ai epocii noastre...”

Atâtea gânduri îi umblau prin minte! Dar s-a hotărât să pună în discuție ce era mai evident.

— Soțul dumneavoastră nu s-a retras din film.

Mary a dat din cap în semn de încuviințare.

— Mi-a spus că probabil am vedenii, a povestit ea. M-a făcut nebună. A zis că eu sunt bolnavă. M-a pus să promit că n-o să mai pomenesc niciodată nimic despre asta.

— Uau! a exclamat Barry.

— Când am ieșit, am dat peste McFadden, sporovăind cu fiul meu de parcă ar fi fost doar o altă zi pe platou.

— Dar Bellamy?

— Ea n-a scos o vorbă despre asta. Dar s-a schimbat.

Femeia i-a zâmbit trist.

— Toți ne-am schimbat.

Și-a răsucit verigheta pe deget. Era un inel lat, o creație din aur alb, incrustat cu diamante.

— Sterling n-a încetat nicio clipă să fie actor, a spus ea încet. Toată viața a jucat un rol. A mințit întreaga lume, ne-a mințit pe noi toți, iar și iar.

— Mary? a întrebat detectivul.

— Da.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat acum trei nopți?

— L-am omorât, a răspuns ea. L-am împușcat de trei ori, de două

ori în piept și o dată în cap.

— Ți pare rău?

Femeia a aruncat o privire către reportofon, apoi s-a întors din nou înspre chipul lui Barry.

— Îmi pare rău, a zis ea, că am așteptat treizeci și cinci de ani.

Capitolul 30

7 iunie 1980

— Cum a mers? a întrebat-o Vee după terminarea probei.

— Bine.

Kelly nu era în stare să spună mai mult de atât. Anticamera biroului din Century City în care lucra tatăl lui Vee era îmbrăcată în alb, cu canapele albe și un perete acoperit de postere în rame la fel de albe, în vreme ce zidurile celelalte erau făcute în întregime din cărămizi de sticlă fumurie. Lui Kelly i se păruse că seamănă cu o navă spațială, una dintr-un film vechi pe care îl văzuse la televizor, dar al cărui titlu nu și-l putea aminti. S-a gândit la asta. La filmul de la televizor. La albul încăperii. Încă nu-l putea privi în față pe Vee. Înaintea probei, reușise să dea vina pe emoții atunci când el o întrebase de ce e atât de tăcută. Dar acum ce-i mai putea spune?

— Ești OK?

Kelly a simțit mâna lui Vee atingându-i ușor, cu șovăială, spatele. I-a venit să urle.

— Îhî!

Bellamy citea o revistă *People*. A lăsat-o jos.

— Hai să plecăm naibii de aici, a spus ea și privirea i-a alunecat de la Kelly înspre afișul înrămat din spatele acesteia, care promova filmul *Sfidare*.

În el apărea silueta tatălui ei, cu un Vee în vârstă de unsprezece ani în plan secund – un băiețel speriat, îmbrăcat în costum de cowboy. *Un western de John McFadden* scria sub titlul filmului, cu litere de un roșu aprins. Bellamy a mijit ochii, ca și cum ar fi fost furioasă pe el.

Secretara era o femeie slabă ca un manechin, îmbrăcată într-o rochie albă, care-i lăsa spatele și umerii goi. Părul ei blond-deschis arăta ca și cum ar fi fost vopsit astfel încât să se asorteze cu biroul. Era izbitor de frumoasă, unul dintre acei oameni dintr-o altă specie decât Kelly. Vee s-a întors către ea.

— Tata n-o să vină să discute cu noi?

— O secundă, scumpule.

Femeia a ridicat receptorul și l-a sunat pe McFadden, vorbind cu el

în șoaptă, pe un ton îngrijorat.

— Are o teleconferință, Vincent. Zice că o să vă vedeți acasă.

Vee s-a încruntat.

— Ok.

A pornit spre ușă, iar Kelly și Bellamy l-au urmat, cea dintâi uitându-se la secretară, care a ridicat ochii și i-a întâlnit privirea. Kelly a continuat s-o fixeze. *Norocul tău că ești prea bătrână pentru el.*

Bellamy a luat-o de mână și a tras-o către ușă. Și-a lipit buzele de urechea prietenei sale.

— Ține-ți firea! i-a șoptit ea.

În mașină, Bellamy a întrebat:

— Vrei să asculți niște muzică?

Dar Kelly a scuturat din cap. Stătea pe bancheta din spate, în vreme ce Vee era așezat pe scaunul din dreapta. În timp ce ieșeau din parcare închisă, băiatul o urmărea cu atenție, cercetându-i, cu ochii lui albaștri ca marea, chipul reflectat în oglinda retrovizoare.

— Ești bine, Kelly?

Bellamy i-a aruncat o privire prietenei sale.

— Da, a răspuns repede aceasta. Doar că...

Și-a dres glasul.

— Azi n-am apucat să-l vizitez pe tata.

— Îmi pare rău, scumpo, dar nu pot să te duc la Betty Ford, a intervenit Bellamy. Am o întâlnire cu Steve Stevens. Urăște să întârzie.

Vee a întrebat:

— Chiar trebuie să-i spui mereu pe ambele nume?

Iar Bellamy a priceput semnalul și tot drumul de întoarcere în Gower a trâncănit despre Steve Stevens, scutindu-și prietena de chinul de a vorbi. Când au ajuns în fața castelului, Kelly a deschis repede portiera și s-a repezit afară din mașină.

— Te conduc până sus, a spus Vee.

— Nu-i nevoie.

A rupt-o la fugă spre ușa de la intrare și a vârat cheia în broască. În buzunarul din față avea rujul lui Catherine. Îi stătea lipit de osul soldului, arzând-o. În loc să aștepte liftul, Kelly a luat-o pe scări,

urcând câte două trepte deodată, izbind podeaua cu tălpile, silindu-se să găfâie numai ca să poată respira.

Când a ajuns la etajul ei, s-a aplecat și a pus mâinile pe genunchi, răsuflând întretăiat. *Nu pot. Nu pot. Nu pot să fac asta...*

Curând, Kelly a auzit bubuituri în perete, venind chiar de deasupra ei. De la cel de-al doilea apartament al lui McFadden. S-a întors pe palier și a urcat jumătate din treptele ce duceau către etajul următor. A văzut un păr roșcat, două picioare subțiri îmbrăcate în pantaloni scurți, doi pumni micuți lovind cu putere în ușă. A spus:

— E la birou, iar fata care bătea s-a întors.

Era fata din reclama la ciocolată. Avea ochii mari, îngroziți. A înghițit în sec, iar chipul i s-a relaxat. Juca teatru.

— Mersi.

Puștoaica a început să coboare scara. De aproape părea micuță, cu câțiva pistrui presărați pe nas. Reclama la ciocolată Mounds avea drept decor un teren de joacă. Ei îi creșteau aripi și zbura de pe tobogan ca să ajungă la dulciuri. Kelly i-a spus:

— Ar trebui să stai departe de el.

Fata a trecut pe lângă ea fără să-i răspundă, fără s-o privească măcar. Kelly a scos rujul din buzunar și s-a uitat la el, amintindu-și de Catherine, care și-l putea întinde pe buze fără să folosească oglinda.

— *Se găsește doar în Europa*, îi spusese ea cândva. *L-am primit de la un prieten special...*

Lui Kelly i-au dat lacrimile. A auzit alți pași pe trepte și, curând, Vee s-a ivit de după colț, respirând greu și zâmbind.

— Bellamy m-a lăsat baltă ca să se ducă la întâlnire, așa că va trebui să chem un taxi, a spus el. Dar o să te conduc până la ușă, fie că-ți place, fie că nu.

Kelly l-a fixat cu privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea a strâns în pumn tubul argintiu de ruj și i s-a încleștat gâtul. Băiatul s-a apropiat. Kelly a simțit pe umăr greutatea mâinii lui, căldura ei, și n-a mai rezistat. N-a mai putut să-și țină firea. L-a apucat de mână și i-a pus în palmă tubul argintiu.

— Tatăl tău, a spus ea. Asta s-a întâmplat.

S-a lăsat pe podea, iar Vee s-a așezat alături de ea. A luat-o în

brațe.

— Vorbește-mi, a îndemnat-o el.

Și Kelly i-a spus tot.

Când a terminat, băiatul s-a ridicat. Ea s-a uitat în sus, către el. Se așteptase la lacrimi pe măsura alor ei, dar ce a văzut pe chipul lui era mai rău. Privirea din ochii lui trecea dincolo de furie, de durere. Reflecta o emoție pe care Kelly n-o mai văzuse până atunci, dându-i impresia că tocmai a amorsat o bombă, al cărei cronometru acum ticăie, fără ca ea să mai poată face nimic.

— Îmi pare rău, a spus fata. N-am putut... a trebuit să...

— Știu, a spus calm Vee. Știu că a trebuit.

Băiatul s-a răsucit. A început să coboare treptele, din ce în ce mai repede, pașii lui răsunând ca niște petarde.

Kelly l-a revăzut abia peste două săptămâni, când el și-a făcut apariția la petrecerea tatălui său, în cea mai fierbinte noapte a anului.

Capitolul 31

25 aprilie 2010

Ruth s-a uitat îndelung la figura de pe ecran, la chipul elegant și fără vârstă al soției lui Sterling.

MARY MARSHALL MĂRTURISEȘTE CĂ ȘI-A UCIS SOȚUL, anunța titlul. Dar, la drept vorbind, pe Mary nu putea decât să o mire că, în 2010, Mary arăta la fel de bine ca în 1963, dacă nu chiar mai bine. După ce a citit articolul, s-a uitat încă o dată la pielea netedă și la părul blond al soției fostului ei amant. *Acum aș putea fi luată drept mama ei*, s-a gândit Ruth, uimită de progresele pe care le făcuse chirurgia plastică în ultimii douăzeci și cinci de ani.

Cu cât Ruth Freed se uita mai mult pe Internet, cu atât mai superficială și mai asemănătoare cu Rose Lund devenea.

Acum era din nou în sala de mese. De la vizita lui Sebastian Todd încoace, ajunsese să vină acolo în fiecare dimineață, după ce erau strânse vasele de la micul dejun, conectându-se din nou în fiecare seară, înainte de culcare.

Era interesantă și puțin înfricoșătoare viteza cu care prinsese gustul Internetului. Accesa fiecare link oferit în articole, devenise un fan al site-urilor de bârfe, gen TMZ și Perez, agățându-se cu privirea de vechile fotografii ale lui Sterling, în vreme ce vechile dorințe ale lui Rose Lund se furișau tot mai aproape cu fiecare apăsare de tastă. Trebuia să înceteze. La urma urmei, se exilase cu un motiv. Iar acum, că Mary își mărturisise crima, un gest impulsiv după „ani de zile în care i-am ascultat minciunile”, Rose nu mai avea nevoie să rămână la curent cu lumea de afară. Fiica ei scăpase de bănuieli.

Mă rog, atât cât avea să scape vreodată.

TMZ publicase o fotografie recentă cu Kelly părăsind secția de poliție din Hollywood, după arestarea soțului ei. Acum își ținea spatele drept. Pomeții îi erau mai pronunțați, micile riduri o prindeau și, ca femeie în toată firea, avea o forță care în copilărie îi lipsise, un soi de electricitate în privire. Pentru prima dată, Ruth reușea să vadă pe chipul fiicei sale trăsăturile lui Sterling, iar asta a făcut-o să zâmbească pentru o clipă, până când a văzut titlul: CRIMINALA

PSIHOPATĂ KELLY LUND A CRESCUT!

Își crease un cont de Gmail. Sebastian îi dăduse adresa de e-mail a lui Kelly, iar Ruth își deschisese contul doar pentru a-i scrie fiicei sale, pentru a-i explica de ce nu i-a spus niciodată cine e tatăl ei biologic. Ar fi vrut să-i vorbească lui Kelly despre bărbații ca John McFadden și Sterling Marshall, despre puterea pe care o aveau pe atunci asupra unor „nimeni” ca ea și despre cum, un nimeni fiind, n-aveai de ales decât să le păstrezi secretele, să le tolerezi minciunile. În felul ăsta, puteai să capeți ceva bani și să salvezi o fărâmă din ceea ce te amăgeai spunându-ți că e respect de sine. Pe vremea aceea așa credea toată lumea, astea erau Regulile Jocului. Ruth și-ar fi dorit să-i spună lui Kelly că, dacă ea l-a omorât pe John McFadden, o înțelege. Dar că, oricare ar fi situația, vrea să-și ceară scuze pentru calea tristă pe care și-a îndrumat ambele fiice, mutându-se la Hollywood de la bun început.

Numele ei virtual era SkipToMyLou, titlul cântecului preferat de Kelly în copilărie, deși, în momentul acela, Ruth se îndoia că fiica ei avea să și-l amintească. Totuși, nu se încumeta să-și folosească adresa de Gmail. Să plece din viața lui Kelly era una, dar să-și ceară iertare pentru tot era altceva. Nici măcar nu știa sigur cui îi erau adresate scuzele, lui Kelly ori ei însăși. *Unele lucruri e mai bine să rămână nespuse.* Pe timpuri obișnuia să-i dea mereu sfatul ăsta lui Kelly. Doamne, groaznică mamă fusese!

În josul paginii, Ruth a remarcat un link către *Los Angeles Times*, unde apărea un interviu cu Sebastian, pe tema articolului pe care acesta urma să-l publice în *Vanity Fair*. Femeia l-a deschis și l-a recitit pe sărite. Era acolo o fotografie recentă a lui Sebastian, îmbrăcat tot într-un costum alb, dar și o poză cu Ruth, făcută cu treizeci de ani în urmă, pe vremea când se numea Rose: slabă ca o scândură, cu părul decolorat strâns într-un coc, îmbrăcată într-un costum Evan Picone albastru-închis, pe care și-l cumpăraseră cu reducere de preț de la I. Magnin. Ruth a dat repede un clic ca s-o evite (ura vechile fotografii cu ea însăși), însă clicul a deschis o altă poză. Cea în care apărea Kelly, imediat după pronunțarea sentinței. S-a uitat îndelung la ea, la zâmbetul acela dulce, la ochii aceia blânzi, de copilă. *Biata Kelly! Bietul meu copilaș!*

— Cine-i acolo?

Ruth a tresărit ușor.

— Întotdeauna mă iei prin surprindere, a spus ea.

Demetrius a zâmbit. Avea niște pași cât se poate de ușori, pentru un băiat atât de solid. Ruth se întreba în ce profesie i-ar fi fost de folos lucrul ăsta. În cea de balerin, poate. De bibliotecar. De luptător ninja.

— Ce e, scumpule?

— Zeke vrea să discute cu tine, a zis băiatul. Dar mai întâi vrea să citești asta.

Demetrius i-a întins o carte. Ruth a făcut ochii mari când a văzut imaginea de pe copertă. Era aceeași fotografie a lui Kelly, cea la care se uitase adineauri. O transpunere perfectă a termenului *déjà vu*. A citit titlul – *Mona Lisa: Adevărata poveste a lui Kelly Lund, ucigașa de la Hollywood*. Cartea lui Sebastian Todd. Ruth s-a făcut mică de durere când a dat cu ochii de acea sintagmă: ucigașa de la Hollywood.

Era o carte furată de la bibliotecă. Aveau mai multe astfel de volume în fermă, căci locuitorii se duceau în oraș după provizii și se întorceau câteva zile mai târziu cu niște literatură șterpelită. Dar cartea asta...

— Tu ai luat-o, Deedee?

Tânărul a scuturat din cap.

— Zeke zice că el a adus-o.

— Când?

— Acum vreun an.

Ruth s-a încruntat. Era ciudat că Zeke nu-i pomenise nimic despre asta. Dar poate că nu era deloc ciudat. Își amintea cea mai recentă discuție avută cu Sebastian Todd:

— *Cum ai dat de mine?*

— *Nu-ți amintești scrisoarea pe care mi-ai trimis-o? Mi-ai spus că m-am înșelat. Că John McFadden e adevăratul personaj negativ.*

— Dumnezeule, Zeke a trimis scrisoarea...

— Hm?

Ea s-a uitat la Demetrius.

— Nimic, scumpule! Dar stai puțin. Tatăl tău vrea să citesc toată cartea asta?

Băiatul a scuturat din cap.

— Doar pagina șaptezeci și cinci.

Ruth a deschis volumul. Pagina șaptezeci și cinci se afla chiar în mijlocul capitolului cu poze: portretul alb-negru al unui tânăr chipeș, cu pomeți bine conturați și ochi pătrunzători, sub care stătea scris:

Dispărut din 1980.

A citit: *Frământatul fiu al lui John McFadden, actorul adolescent Vincent Vales, a dispărut cu două săptămâni înainte ca Lund să-l ucidă pe tatăl lui. Unii dintre invitații la nefericita petrecere ce marca încheierea filmărilor pentru pelicula Rezistență pretind că l-au văzut pe băiatul în vârstă de șaisprezece ani părăsind în fugă proprietatea tatălui său în noaptea crimei.*

— De ce vrea să citesc asta? a întrebat femeia.

Dar apoi s-a uitat mai bine la fotografie, la maxilarul băiatului, la bărbia lui puternică. S-a gândit la Zeke, care trăgea să moară în camera lui. Zeke, pe care îl întâlnise după trei ani de la dispariția băiatului din poză. Zeke, care avea aceiași ochi, aceleași trăsături, care își schimbase numele și părăsise lumea materială în aceeași perioadă în care dispăruse și Vincent Vales...

— Nici eu nu pricep, a zis Demetrius.

Dar Ruth pricepea. Ea înțelegea. A părăsit în grabă sala de mese și s-a grăbit să ajungă la coliba lui Ezekiel, un bărbat în toată firea, care se rebotezase după un exilat din Biblie, al cărui tată purta numele de „Dispreț”.

* * *

În camera lui Zeke era întuneric. Ruth îi auzea răsuflarea, firavă și chinuită. S-a dus la fereastră și a tras draperiile, lumina dimineții revărsându-se peste pomeții lui delicați, peste fața proaspăt rasă. Bărbatul a ridicat ușor pleoapele.

— Ruth?

— Vincent, a spus ea.

La auzul acestui nume, el a cedat, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji, umerii să-i tremure și brațele să se întindă către ea. Ruth l-a strâns la piept până când Zeke s-a liniștit, recăpătându-și suflul. Sau poate că pur și simplu obosise prea mult ca să mai plângă.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am înșelat atâția ani, a răspuns el.

— Nu m-ai înșelat. N-am știut niciodată cine ai fost înainte să vii aici pentru că nu te-am întrebat niciodată.

— Dar eu știam cine ești, Ruth. M-am întors în oraș și te-am căutat... totul numai din cauza lui Kelly.

Femeia s-a uitat la el, la broboanele de sudoare de pe fruntea lui, la pieptul atât de plăpând, încât s-ar fi putut fărâma în orice clipă, la tot trupul ce stătea să se prăbușească, de parcă ar fi fost făcut din bețișoare.

— Kelly l-a omorât pe tatăl tău, a spus ea.

Bărbatul a scuturat din cap. Avea pielea încinsă. Lângă pat se afla un prosop, pe care Ruth l-a luat pentru a-i tampona fruntea.

— Nu ea l-a omorât, a spus Zeke.

Atunci a observat Ruth ce stătea ascuns sub prosop: un vechi reportofon butucănos, fără îndoială furat cu ani în urmă din cine știe ce școală sau bibliotecă locală. Butoanele „start” și „înregistrare” erau apășate. Caseta din interior se învârtea.

— Ce se întâmplă? a întrebat Ruth.

— Nu Kelly mi-a omorât tatăl.

Femeia s-a holbat la Zeke, la obrajii lui fierbinți, la cearșafurile îmbibate de transpirație.

— Ce?

— Eu l-am omorât.

Rostise cuvintele cu glas tare, îndeajuns de limpede încât reportofonul să rețină tot.

— Eu l-am omorât pe tatăl meu, pe John McFadden.

Kelly a primit vestea de la un reporter al TMZ, care a anunțat-o, ca într-un film de groază, că o sună „chiar din fața casei dumneavoastră”. Jurnalistul i-a cerut să iasă și să-i spună ce părere are despre mărturisirea soacrei ei. Kelly, care abia terminase de citit mesajul lui Shane, era atât de zăpăcită, încât a fost cât pe ce să iasă. Asta până când Mary Marshall a salvat-o de ea însăși, sunând-o pe cealaltă linie, cu taxă inversă, din penitenciarul de stat din Los

Angeles.

— Am vorbit cu avocații mei. Și m-am îngrijit ca, dacă vei decide să divorțezi de Shane în lumina... recentelor informații... să fii întotdeauna asigurată din punct de vedere financiar.

— Tu știi?

— Nu, a răspuns femeia. Abia ieri-noapte am aflat.

— Oh!

Mary și-a coborât vocea la nivelul unei șoaapte.

— Nu le-am spus polițiștilor. E vestea ta, tu decizi dacă o spui sau o păstrezi pentru tine.

— Dar... n-a trebuit să le zici de ce l-ai împușcat?

Bătrâna a râs cu glas slab, lipsit de veselie.

— S-ar putea ca asta să fi fost picătura care a umplut paharul, dar crede-mă, aveam o grămadă de alte motive.

— Aveai? a întrebat Kelly.

Era sincer șocată, dar la urma urmei nimic nu era așa cum părea, caleidoscopul răsucindu-se iar, ochii ei îndreptându-se din nou către mesajul lui Shane, recitindu-l. *Bellamy...*

— Crede-mă, scumpo, a spus soacra ei. O femeie poate fi mințită numai până la un punct.

— Mary?

— Da.

— Ți-e dor de el?

Mary a tăcut preț de câteva secunde. De la celălalt capăt al liniei, Kelly a auzit zgomote îndepărtate: un zăngănit puternic, o voce de femeie țipând.

— Mi-e dor de omul care credeam că e, a răspuns bătrâna.

Pentru o clipă, Kelly și i-a amintit pe soții Marshall luând cina, acel cuplu perfect pe care îl cunoscuse în tinerețe. Sterling tăind friptura, Mary, drogată și senină, servindu-i cu mazăre pe frumoșii ei copii. *Să ai un asemenea cămin! s-a gândit Kelly. Să ai asemenea părinți!*

— Viața e tare ciudată, a continuat Mary. Deși am învățat ceva, Kelly. Până la urmă, totul iese la suprafață. Cu toții primim ceea ce ni se cuvine.

— Inclusiv John McFadden?

Mary a făcut din nou o pauză lungă, zgomotele închisorii trezind

amintiri...

— Ilene Cutler ți-a spus ce-am zis?

— Da.

— Despre John McFadden. Despre faptul că ai făcut lumii o favoare.

— Da, a răspuns Kelly. Dar nu știi sigur ce ai vrut să spui cu asta.

O voce de bărbat a strigat:

— Încă două minute!

— Kelly, ca mamă a lui Bellamy, nu pot să zic decât că mi-aș dori să-l fi făcut să sufere mai mult.

Lui Kelly i s-a tăiat răsufierea.

— Trebuie să închid, draga mea, a continuat Mary.

— Stai! a spus Kelly, amintindu-și felul în care Bellamy își ferea privirea ori de câte ori John McFadden se afla în cameră, cum accepta ca el s-o ducă cu mașina, dar numai în grup, insistând mereu să fie lăsată să coboare prima.

— O să mai vorbim curând, a oftat Mary. Trebuie să-mi dai niște sfaturi despre cum să mă obișnuiesc cu viața în închisoare. Conversații telefonice cronometrate, la vârsta mea. Zău așa!

În fața ferestrei lui Kelly se afla o pasăre colibri, așezată pe marginea vasului cu mâncare. Kelly nu mai văzuse niciodată una luându-și răgazul de a sta pe loc, iar aceasta era atât de frumoasă în repaus, cu ciocul ei ca un ac, cu aripioarele scânteind ca niște nestemate. *Să fii atât de perfect, atât de liber! Să ai o viață atât de scurtă!*

Kelly nu voia să se mai gândească la ce-i făcuse McFadden lui Bellamy, la cât de mult trebuie s-o fi rănit, însă nu se putea abține, nu se îndupleca să-și întoarcă privirea. Își amintea de lama plină de sânge uscat din sertarul măsuței de toaletă a lui Bellamy, de tăieturile de sub brățările ei și de felul în care Bellamy o rugase să păstreze secretul, secretul lor. *Surori.*

Iar Kelly îl păstrase. Nu înțelesese niciodată ce era cu creștăturile roșii, dar toată viața păstrase tăcerea în privința lor, fără să știe, până acum, că tăieturile de pe mâinile lui Bellamy nu erau un secret în sine, ci un simptom al unei taine și mai mari, și mai urâte.

Totul iese la suprafață.

Kelly a recitat mesajul lui Shane, asigurându-se că l-a înțeles corect. În dimineața de după moartea lui Catherine, Shane o văzuse pe Bellamy ascunzând în fundul sertarului ei prețiosul ruj al surorii lui Kelly. Nicio poveste despre abuzuri nu putea să acopere lucrul ăsta. Stătea scris pe ecranul lui Kelly. Shane văzuse cu ochii lui. Probabil că Bellamy fusese ultima persoană care o văzuse pe Catherine în viață.

Oare o gelozie anormală, stârnită de McFadden sau de tatăl pe care Catherine știa că-l împărțeau, fusese cea care le adusese pe amândouă la Chantry Flats în noaptea de Sfântul Valentin a anului 1978? Kelly trebuia să afle. Trecuseră treizeci și doi de ani. Așa cum foarte elocvent spusese Mary Marshall: *o femeie poate fi mințită numai până la un punct.*

Kelly a înșfăcat cuțitul de măcelărie de pe masa de lucru, l-a îndesat în poșetă, apoi a ieșit pe ușă, ducându-se la automobilul Breeze Espresso închiriat. Fără să ia în seamă strigătele și blițurile aparatelor de fotografiat, a întors cheia în contact, apoi a introdus în aparatul GPS adresa lui Bellamy.

* * *

Zeke i-a povestit totul lui Ruth. I-a împărtășit fiecare detaliu al unei nopți petrecute cu treizeci de ani în urmă, care dusese la o sentință de douăzeci și cinci de ani de închisoare pentru unica ei fiică, ajunsă să-și petreacă mai bine de jumătate din viață în spatele gratiilor. Bărbatul era atât de slăbit, încât la început i-a venit greu să pronunțe cuvintele. Dar, în mod ciudat, ele au părut să-i dea putere, reprezentând povestea scopului său în viață... sau măcar al fărâmei de viață care-i mai rămăsese.

— El o omorâse pe Cat, a spus Zeke. El o împinsese în canionul ăla.

— Kelly ți-a spus asta.

— Da. Avea dovada.

Ruth a închis ochii. Pe atunci Kelly locuia cu tatăl ei. Ele două nici nu-și mai vorbeau, după ce Rose își alungase fata de acasă din cauza prietenilor pe care ea și-i alesese. Astfel, fiica ei în vârstă de șaptesprezece ani fusese nevoită să înfrunte de una singură urâtul adevăr... *De ce nu m-a sunat? Aș fi ajutat-o...* Dar apoi și-a amintit. Kelly o sunase. La ora trei dimineața, pe când ea era trează și făcea

curățenie, Kelly o sunase ca s-o întrebe din ce motiv s-a certat ultima oară cu Catherine, iar atunci Rose îi spusese despre sarcină... Cum putuse apoi s-o lase să închidă pur și simplu telefonul? Cum putuse să se poarte atât de îngrozitor?

— Săptămâni întregi n-am mai știut de mine, a spus Zeke. Am ținut-o tot într-un chef cu droguri. Pe atunci așa rezolvam lucrurile. Dar mi-am revenit la timp pentru petrecerea tatălui meu.

— OK.

— Aveam de gând să-l omor. Și am făcut-o.

Ruth a înghițit în sec.

— Ea n-a vrut să spună nimic poliției, doar că e vinovată. A fost categorică în privința asta. Și mie mi-a zis la fel.

— Nu Kelly l-a omorât. Când am apărut la petrecere, ea era deja acolo. Voia doar să-l înfrunte pe tata... să-l întrebe de ce a făcut-o. M-a urmat în camera marocană, unde tata își exersa discursul. Eu șterpelistem una dintre armele lui din seif. Kelly m-a implorat să n-o fac. El a început să-mi spună tot felul de lucruri. Lucruri groaznice.

Lui Zeke a început să-i tremure vocea, puterile părăsindu-l la fel de iute pe cât apăruseră. Ruth i-a luat mâna în ale ei.

— E în regulă, a încercat ea.

— Nu e în regulă. Eu l-am împușcat. De două ori în piept, apoi o dată în cap. De pe hol au răsunat țipete. Pași. Oamenii auziseră împușcăturile. Kelly a deschis ușa glisantă. Mi-a spus să fug și așa am făcut. Am fugit ca un laș. M-am ascuns ani de zile. Am lăsat-o să ia vina asupra ei.

Ruth s-a gândit la Kelly, încremenită în vila aceea, în cea mai fierbinte noapte, în timp ce mașinile poliției soseau, sirenele urlau, ofițerii îi puneau cătușele la mâini.

— Ai dreptate, a șoptit ea. Nu e în regulă.

Capul lui s-a prăbușit înapoi pe pernă.

— E epuizant, a spus Zeke.

— Ce anume?

— Să spui adevărul.

Ruth a dat din cap.

— Îmi e foarte sete, a zis el.

Pe noptieră se afla un pahar gol, alături de un urciur plin. El nu

avea energia necesară pentru a ajunge la ele, Ruth știa asta. Dar nu se putea urni să-i toarne apă. A aruncat o privire către vechiul reportofon, către caseta care se învârtea și fâșâia, reținându-le cuvintele.

— Kelly nu e o ucigașă, a spus ea. N-a fost niciodată.

— Nu, Ruth, i-a dat dreptate Zeke, glasului lui nemaifiind decât o șoaptă chinuită. Ai crescut un om foarte bun.

Ochii femeii au început să se umple de lacrimi. A luat urciorul și i-a turnat lui Zeke un pahar cu apă.

— Poftim, a spus ea. Bea.

El nu l-a luat. Nu s-a mai clintit.

Capitolul 32

O CONFESIUNE FĂCUTĂ PE PATUL DE MOARTE O EXONEREAZĂ PE KELLY MICHELLE LUND

Articol special pentru Los Angeles Times, de Sebastian Todd

26 aprilie 2010, Mariposa, California. A ispășit douăzeci și cinci de ani de închisoare pentru uciderea regizorului nominalizat la Oscar John McFadden. Dar, după cinci ani de la eliberare, numele și reputația lui Kelly Michelle Lund au fost în sfârșit restabilite.

Cu lacrimi în ochi, mama lui Kelly Lund, Ruth Freed (în vârstă de șaiszeci și șapte de ani), membră a comunității Sfidare, a predat poliției din Mariposa o casetă ce conține înregistrarea mărturiei făcute de fondatorul comunității, Zeke Freed (în vârstă de patruzeci și șase de ani) cu scurt timp înainte ca acesta să moară în urma complicațiilor produse de boala Hodgkin de care suferea și care ajunsese în fază terminală. Pe casetă, Freed (pe numele său real Vincent Vales) dezvăluie faptul că este îndelung dispărutul fiu al lui McFadden și pretinde că el și-a împușcat tatăl, după două săptămâni în care a abuzat de stupefiante.

— Ea a luat vina asupra ei, explică doamna Freed, fostă Rose Lund. Zeke a vrut să știi că fica mea n-a fost niciodată o criminală.

În ultimii douăzeci și șapte de ani, domnul Freed, doamna Freed și, rând pe rând, alți doisprezece până la douăzeci de membri ai comunității lor, toți folosind același nume de familie, au ocupat șaisprezece hectare de teren, chiar la ieșirea din Mariposa, un mic orășel din deșertul Californiei. Cunoscută de localnici sub numele de Sfidare, zona a reprezentat decorul westernului cu același nume, filmat în 1976 și regizat de John McFadden, în care Vincent Vales, pe atunci în vârstă de unsprezece ani, a avut un rol principal.

Terenul (o fermă autonomă care produce și, uneori, vinde lapte, brânză, ouă proaspete, legume și lumânări artizanale) i-a aparținut cândva regizorului McFadden, dar a fost transferată discret pe numele fiului acestuia, la trei ani după moartea cineastului. Vales, care de-a lungul timpului a folosit o serie de nume false, și-a schimbat oficial

identitatea, devenind Ezechiel Freed, și a început să lucreze pământul până atunci sterp, recrutând alte „suflete pierdute” pentru „comunitatea lui utopică”, așa cum o descrie Ruth Freed.

— Era un loc în care s-o iei de la capăt. Cu toții aveam nevoie disperată de așa ceva. Și, ca mamă a prietenei care s-a sacrificat cel mai mult pentru Vincent Vales, am fost prima pe lista lui. La urma urmei, el îi datora viața lui Kelly.

Într-adevăr, înainte de renașterea sa în noua comunitate, Vincent Vales McFadden a fost el însuși un „suflet pierdut”, fiind cunoscut drept consumator de droguri și având un cazier ce includea trei arestări pentru posesie de substanțe interzise și una pentru folosirea unei arme de foc într-un spațiu public.

De-a lungul anilor, s-au emis nenumărate teorii ale conspirației pe seama adolescentului cu probleme, unele pretinzând că acesta a fost văzut fugind din vila lui McFadden de pe Mulholland Drive în noaptea de 28 iunie 1980, la scurt timp după împușcăturile fatale.

Conform doamnei Lund, domnul Freed, aflat pe patul de moarte, a chemat-o la el atunci când a simțit că sfârșitul îi este aproape.

— Pentru prima dată, mi-a spus numele lui real, povestește ea. În toți anii ăștia, eu l-am crezut un străin care m-a văzut la știri în timpul procesului lui Kelly și, cumva, a simțit că suntem suflete înrudite. Ultimul dar pe care mi l-a făcut a fost cel mai prețios dintre toate: adevărul.

În testamentul său, domnul Freed a lăsat moștenire ferma Sfidare doamnei Freed, care intenționează să mențină comunitatea, cel puțin pentru o vreme.

— Aici am mulți prieteni dragi, a spus ea. N-aș accepta să fie azvârliți în stradă.

Până la publicarea acestui articol, Kelly Lund n-a fost disponibilă pentru comentarii.

Capitolul 33

În timp ce urca pe autostrada 405, Kelly și-a închis telefonul mobil. Prea mulți reporteri o sunau și, în plus, nu voia să i se dea de urmă.

Automobilul Breeze Espresso aluneca pe asfalt, cu radioul oprit, pentru a evita știrile. Drumul s-a sfârșit repede, părănd să dureze mai degrabă cinci minute, decât douăzeci și cinci. Kelly a străbătut cu mașina complexul rezidențial în care stătea Bellamy, stupul acela format din case, fiecare aidoma celei de alături. *Cât de ușor ar fi să te pierzi aici!* și-a zis ea, căutând din priviri o ieșire. O cale de scăpare.

A ajuns la locuința lui Bellamy, unde draperiile erau trase, lăsând la vedere un crâmpel din mobila ei în stil sud-vestic, și, odată ce ajungeai lângă bordură, jumătatea de jos a *Mona Lisei*.

Kelly a coborât din mașină și a mers spre intrarea din față. Gândurile i se suceau și i se învârteau, simțind prezența cuțitului de măcelărie care îi atârna greu în poșetă, în vreme ce suna la ușă, cu sângele înfierbântat, încărcat de furie.

— Doamne! a spus Bellamy în clipa în care a deschis.

Nu se schimbase prea mult. Deși era mai slabă, puțin mai obosită și ceva mai veștedă decât în adolescență, anii de fumat săpându-i mici riduri în jurul gurii, Bellamy încă se străduia la fel de mult să-și îngrijească înfățișarea. Kelly i-a observat părul vopsit, negru ca abanosul, buzele de un roșu aprins și ochii conturați cu creionul, astea toate deși încă nu apucase să se îmbrace. Purta un halat gros, din frotir alb. Arăta ca o actriță care joacă într-o scenă de telenovelă ce are loc la un spa de lux.

— Trebuie să discut cu tine, i-a spus Kelly.

Bellamy nu s-a împotrivit. Cum ar fi putut? Kelly nu-i omorâse tatăl. Mama ei o făcuse, lucru pe care, fără îndoială, îl știuse de la bun început. Bellamy a lăsat-o să intre.

— Presupun că ar trebui să te felicit, a zis ea.

— Pentru că nu ți-am omorât tatăl?

— Tu n-ai auzit?

Kelly s-a încruntat.

— Ce să aud?

Bellamy a oftat.

— Ai fost exonerată de moartea lui John McFadden. Vee a mărturisit că el e vinovatul.

— Vee?

— O mărturisire pe patul de moarte. În toți anii ăștia, el a trăit împreună cu mama ta în nu știu ce sectă.

Kelly a rămas pe loc preț de câteva secunde. Incapabilă să rostească vreun cuvânt.

— Să-ți fac un ceai? a întrebat Bellamy.

— Minți.

Bellamy a oftat iar.

— Eu nu mint, Kelly, a spus ea.

O minciună în sine. *Toarnă gogoși! Încearcă să-ți distragă atenția. Nu mușca momeala!*

— Bellamy, de ce mi-ai spus la telefon lucrurile alea despre John McFadden?

— Hm?

— De ce mi-ai zis că John McFadden a fost cel mai bun prieten al tatălui tău și nimic mai mult? Minciună mai mare ca asta nici că s-a văzut.

— Shane era în camera de alături. M-am gândit că s-ar putea să se trezească.

Kelly a închis ochii. N-avea timp să valseze pe lângă subiect și, chiar dacă ar fi avut, nu s-ar fi priceput prea mult la așa ceva.

— Știu ce ți-a făcut, a spus ea. Știu ce ți-a făcut John McFadden.

— Nu mi-a făcut nimic.

— Mama ta mi-a spus, a continuat calm Kelly. Îmi pare rău. Dacă aș fi fost în locul tău, și eu l-aș fi vrut mort.

Bellamy a scos un oftat prelung, obosit. S-a trântit pe scaunul uriaș.

— Kelly, de ce dezgropi mereu povești străvechi?

— Așa pățești după douăzeci și cinci de ani de închisoare. Ce încerc eu să zic, Bellamy, e că știu: tu ai pus la cale treaba cu rujul.

— Poftim?

— Rujul de lux al lui Catherine. Chestia care ne-a făcut pe mine și pe Vee s-o luăm razna.

— L-am găsit în portbagajul Porsche-ului din garajul lui John McFadden.

— Da, așa ai zis și a fost o prostie. Dacă el ar fi omorât-o pe Catherine în mașina aia, ar fi curățat-o de i-ar fi sărit capacele. Și cu siguranță n-ar fi lăsat un tub din rujul ei european, unic în țară, în portbagaj, pentru ca tu să-l găsești acolo doi ani mai târziu.

Bellamy a ridicat din umeri.

— Dacă a fost așa o prostie așa de mare, de ce ai crezut-o?

— Pentru că și eu eram proastă. Aveam șaptesprezece ani, te iubeam și voiam să cred orice cuvânt îți ieșea din gură.

— Ok, Kelly, a oftat Bellamy. Ai câștigat.

— Ce-am câștigat? *Spune!*

— Bine. Eu am pus rujul în portbagajul lui John McFadden când aveam doar șaptesprezece ani, la naiba! Da, el a abuzat de mine când eram copil! Da, îl uram, dar n-am crezut că o să înnebunești într-atât, *încât să te duci la petrecerea aia!* Doamne, erai praf! Și Vee...

— De ce ai omorât-o pe Catherine?

— Ce?

— Tu mi-ai omorât sora.

Bellamy s-a holbat la ea, cu gura căscată de uimire.

— Eu... eu... *nu am...*

— Rujul. E evident că tu l-ai adus în garaj. Știu asta de ani de zile. Dar uite care-i marea întrebare, Bellamy: de unde ai făcut rost de el? Catherine lua cu ea peste tot prostia aia de ruj european, tubul ăla argintiu, un *Rouge de la Bohème* în ediție limitată, despre care nu auzise nimeni în Statele Unite. Îl păzea cu prețul vieții, dar când tu ai vrut să fie clar că John McFadden a omorât-o, ai avut rujul ăla gata pregătit.

— Nu era singurul tub produs vreodată.

— Era *al ei*. Shane te-a văzut pitindu-l după moartea lui Catherine. Tu ai omorât-o. Și nu era doar sora mea. Era *și sora ta*.

— Oh...

— Ieri am aflat. Dar tu știi de mai multă vreme. Altă minciună.

Bellamy și-a lăsat capul într-o parte, iar ochii ei au căpătat acea privire, acea lucire răutăcioasă care se ivea atunci când lucrurile nu mergeau așa cum voia ea și care o băga în speriați pe Kelly pe vremea

când erau copii. Acum însă n-o mai speria.

— Porți un microfon sau ce?

Kelly s-a uitat la ea. S-a gândit la cuțitul din geantă și a pus o mână peste el.

— Ce crezi, că suntem în vreun film polițist? Vrei să mă perchiziționezi?

Bellamy și-a împreunat mâinile în poala halatului pufos.

— Nu, n-am nevoie să te perchiziționez.

— Bellamy, a spus Kelly. Nu întinerim. Nu devine obositor să te joci mereu cu mintea celorlalți?

Bellamy a răsuflat adânc, inspirând și expirând, apoi și-a strâns mai tare cordonul halatului.

— Știi când am aflat despre tatăl meu și mama ta?

Kelly a scuturat din cap.

— Acum treizeci și cinci de ani. Catherine mi-a spus.

— Ea ți-a spus?

— Avea un medalion... Doamne, cât uram medalionul ăla! Parcă mă batjocorea cu el. Fusesse un „dar din dragoste”, așa-mi spunea. Zicea că mama ta se lăuda cu el.

Kelly a scuturat din cap.

— Nu se lăuda. Mama ura faptul că sora mea îl purta. Nu voia să afle nimeni.

— Catherine spunea altceva.

— Dacă mama ar fi vrut ca lumea să știe, cum se face că, până marțea trecută, eu l-am crezut pe Jimmy tatăl meu biologic?

Bellamy s-a uitat la ea.

— Ei bine, sora ta m-a torturat cu medalionul ăla.

— Cum ați ajuns măcar să vă cunoașteți?

— Prin intermediul lui Vee. Jimmy le-o prezentase pe Catherine lui și tatălui său, dar cred că, de la bun început, planul ei a fost să se apropie de mine. Și o vreme i-a mers.

La început mi-a plăcut de ea. Până când a început să-și zică „moștenitoare de elită a Hollywoodului”.

— Când se întâmpla asta?

— Nu-mi amintesc. Într-o noapte, eram cu toții acasă la tatăl lui Vee, amețiți de droguri, iar Cat m-a luat deoparte, în baie, și mi-a

aruncat bomba. Noi două eram surori vitrege. A spus că știe de la mama voastră.

— Probabil că a insistat până când...

— Am bănuțit-o de minciună. Credeam că tata e un om de treabă. Dar apoi l-am întrebat.

— El ce-a zis?

— La început a negat, dar pe urmă a recunoscut adevărul și m-a pus să promit că n-o să mai spun nimănuț, niciodată. Mi-a zis că asta ar ucide-o pe mama. Sărind direct la ziua de Sfântul Valentin, Cat era însărcinată cu McFadden.

Bellamy s-a strâmbat.

— Mie mi s-a părut dezgustător. Dar ea visa să-și crească bebelușul în lux.

— Credea că el o s-o întrețină, că o să se mute împreună... în noaptea aia s-a dus să-l vadă.

— Da. Dar când McFadden i-a spus că nici vorbă, a venit la mine.

— A furat mașina mamei.

— Da.

— A plecat de acasă la trei dimineața.

— Și a condus până la mine acasă. M-a făcut să-i deschid poarta. Se purta ca o nebună. Sunt destul de sigură că luase ceva. Tot zicea că o s-o trezească pe mama și o să-i zică cine e tatăl ei biologic. Și că în curând el o să devină bunic, așa că ar face bine să scoată banul... Făcea o gălăgie mare. I-am zis: „Cat, hai să vorbim despre asta.”

Glasul lui Bellamy s-a frânt. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

— Eu... eu... m-am furișat afară din casă. Mereu făceam asta. Catherine a plecat cu mașina mamei voastre, iar eu m-am luat după ea într-unul dintre automobilele tatei și așa am mers tocmai până în Chantry Flats. Pe drum mă enervam din ce în ce mai tare, iar când am coborât amândouă din mașini, n-am mai putut... Se jura că o să-i spună mamei mele... Mi-am pierdut controlul.

— Așa că ai împins-o.

— Ne certam. Nu mă mai luasem niciodată la bătaie cu cineva, dar uite că eram pe marginea canionului și eu mă simțeam... mă simțeam plină de... nu pot să explic...

— Furie, a completat Kelly, căci ea știa, înțelegea. Neputință.

— I-am dat un pumn în față. Ea a căzut și oarecum... s-a împiedicat.

Kelly a dat din cap.

— A alunecat peste marginea canionului. A întins mâna către mine. N-am ajuns la timp.

— Înțeleg.

— Tu ești altfel decât ea, Kelly. M-am împrietenit cu tine pentru că voiam să aflu cât știi. Dar tu nu știai nimic. Tu nu umblai cu tertipuri. Tu erai bună.

Bellamy s-a ridicat în picioare. O altă lacrimă i-a alunecat pe obraz, apoi încă una, lăsându-i dâre de rimel pe față.

— Tu ai fost sora mea. Sora mea adevărată.

Kelly s-a apropiat de Bellamy, de brațele ei întinse. S-a uitat în ochii ei negri și triști, dorindu-și s-o îmbrățișeze, să pună trecutul într-o cutie pe care s-o încuie, să șteargă totul cu buretele și să treacă mai departe, așa cum se procedează în familie. Dar ceva a oprit-o. O presimțire rece, fără nume.

— Îmi pare rău, Bellamy, a zis ea încet. Eu nu cred că a fost un accident.

Buzele lui Bellamy au început să tremure.

— N-a fost! a spus ea, apoi a împins-o pe Kelly pe canapea, a scos un pistol de sub halat și a împușcat-o.

Capitolul 34

28 iunie 1980

— Mai vrei? a întrebat Len.

Kelly stătea în Trans Amul lui, prizând cocaină de pe una dintre oglinzile lui trăsnite, o chestie mare, din plastic roz, care părea să-și aibă locul într-un salon de înfrumusețare din anii '50.

— De unde ai oglinda asta? a întrebat Kelly.

— E a mamei.

Fata a izbucnit în râs. Len nu era atât de rău. De vreme ce Vee fugise cine știe unde, Jimmy era încă la dezintoxicare, iar Bellamy își petrecea aproape tot timpul în compania lui Steve Stevens, Kelly își mai alina singurătatea cu Len, pe care-l întâlnește întâmplător cu o săptămână în urmă, în timp ce mânca un burger la Tommy's.

— Te cunosc, nu-i așa? o abordase tânărul slăbuț, care avea aceeași mustață-creion și aceeași cataramă în formă de șarpe cu clopoței ca în ziua în care o dusesese pentru prima dată acasă la Bellamy.

El fusese primul ei sărut, primul ei... orice și abia dacă și-o mai amintea. Dar era în regulă. Nici ea nu-i aflase vreodată numele de familie.

Len se oferise s-o ducă cu mașina până acasă la Jimmy, unde, de la o vreme, Kelly locuia singură. Fusese foarte cald în ultimele zile, iar aerul devenise greu și apăsător, ca o răsuflare fetidă. Ori de câte ori ieșea din casă, Kelly nu se mai putea opri din transpirat, așa că ea și Len merseseră în dormitorul lui Jimmy, singura cameră ce avea aer condiționat. Împărțiseră o sticlă de Jack Daniel's, iar tânărul rămăsese peste noapte.

Restul era istorie, deși legătura lor nu se transformase într-o relație. Ziua probei avusese un efect ciudat asupra minții lui Kelly. Ea nu-și mai dorea un iubit. Era prea furioasă pentru a avea un iubit.

— Deci vrei să fii partenerul meu sau ce? a întrebat Kelly, imediat după ce a mai prizat o „liniuță”.

— La petrecerea nu știi cărui film?

Tânărul a chicotit, dezvelindu-și dinții lungi, ca de cal.

— În niciun caz! Chestiile alea sunt prea fițoase.

- Bellamy o să fie acolo, a spus Kelly. Și Steve Stevens.
— Steve cine?
— Un actor oarecare.
Len nu cunoștea pe nimeni. Ei îi plăcea asta.
— Ai ceva iarbă?

Trei ore mai târziu, Len și Kelly intrau pe poarta deschisă a casei lui John McFadden și parcau Trans Amul în spatele unor Rolls Royce-uri, Bentley-uri și Jag-uri, amândoi prăvălindu-se afară din mașină, învăluți în nori de fum. Kelly s-a lipit de însoțitorul ei. Tricoul lui cu imaginea trupei Black Sabbath era umed din pricina transpirației.

— Îl urăsc pe John McFadden, i-a șoptit ea la ureche lui Len, lingându-l în același timp pe gât. El mi-a omorât sora.

— Ce-a făcut? Stai așa! Tu n-ai nicio soră.

Fata i-a cuprins fața în palme, încercând s-o facă să stea pe loc.

— Ești foarte drăguț, a bolborosit ea. Dar ești prea nărod ca să trăiești.

Kelly a rătăcit prin toată casa, văzând încăperile luxoase, dotate cu aer condiționat, când limpede, când ca prin ceață. *Sunt mai amețită decât credeam.* Un actor care-i părea cunoscut a trecut pe lângă ea. Era un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum de catifea. A măsurat-o pe tânără din cap până în picioare, dar nu într-un fel măgulitor. Kelly era conștientă de felul în care arăta, cu părul plin de sudoare, îmbrăcată într-o pereche de blugi scurți și un tricou portocaliu, luat la întâmplare din dulapul lui Jimmy. *Probabil că ar fi trebuit să mă dichisesc pentru chestia asta.*

Spera să nu iasă prea mult în evidență. Își alesese intenționat ținuta aceea, ca să poată fugi repede, dar nu se gândise prea mult la cum are să arate. Scopul era să spargă lucruri. Țasta-i fusese scopul de la bun început. Dacă nu putea să-l dea în judecată pe McFadden sau să-l vadă în arest, atunci avea să-i distrugă fiecare obiect scump din casă și apoi să fugă înainte ca el să vadă cine-i făptașul. Len trebuia să conducă mașina cu care urma să evadeze. Dacă avea să-l găsească. Oare unde dispăruse? Kelly a trecut pe lângă un grup de manechine teribil de înalte, toate purtând fuste mini de inspirație retro și cizme

în stil disco, ce sclipeau în picioarele lor lungi. Ea nu reușea să-și dea seama dacă făceau parte din distribuția filmului sau erau animatoare plătite pentru petrecere, dar toate aveau aerul acela care lăsa impresia că sunt speriate de propria lor frumusețe. În starea în care se afla, lui Kelly îi păreau spectaculoase, de pe altă lume.

În celălalt capăt al încăperii, a zărit-o pe Bellamy, îmbrăcată într-o rochie de mătase roșie, care-i scotea în evidență părul negru. Lui Kelly îi amintea de o prințesă. Albă ca Zăpada? Nu. Rose Red²³. Lângă ea stătea un tip înalt și blond, probabil Steve Stevens. Kelly s-a uitat o vreme la prietena ei, la felul în care aceasta râdea și își lăsa capul pe spate, ca și cum conversația ar fi fost ceva delicios, demn de a fi savurat. Cum putea să pară atât de fericită în casa lui McFadden? Cum putea să se comporte ca și cum nu i-ar fi păsat de ce-i făcuse el lui Catherine? Kelly a ridicat o mână și a fluturat-o în semn de salut. Dar Bellamy s-a uitat drept prin ea. Oare n-o văzuse? Kelly a dat să se îndrepte către prietena ei, când a simțit că cineva o apucă brusc cu mâna. A crezut că e Len, dar când s-a întors, a dat cu ochii de Vee, murdar pe față și cu o privire rătăcită.

— Oh, Doamne, Vee...

— Șșt!

El și-a dus un deget la buze. Își ținea capul plecat. Kelly l-a urmat prin alte încăperi, pe lângă alți oameni frumoși, totul sclipind împrejur, iar ei părând două fantome.

— Vrei să spargi lucruri împreună cu mine? a șoptit ea.

Vee a scuturat din cap.

— Vino cu mine!

A luat-o de mână și a condus-o prin seră, apoi printr-o altă cameră, ce avea un cap de tigru pe perete și în care câțiva bărbați fumau trabucuri, râzând, până când au ajuns în același loc în care prizaseră cocaină cu două săptămâni în urmă: camera marocană. Vee i-a făcut semn să intre repede, apoi a încuiat ușa după ea. Kelly s-a întors spre el.

— Vee, a dat ea să spună din nou.

Dar băiatul a îndemnat-o să tacă. Nu erau singuri.

²³ Sora Albei ca Zăpada dintr-o altă poveste a fraților Grimm (*N red.*).

În colțul încăperii, cu spatele la ei, stătea John McFadden, exersând un discurs.

— Toți sunteți mai mult decât o familie pentru mine, zicea el, adresându-se draperiilor. Împărtășim o legătură mai puternică decât cea de sânge, iar acea legătură este creația. Este arta. Vă mulțumesc foarte mult. Acum bucurați-vă de petrecere!

Vee a bătut zgomotos din palme. Pentru prima dată, Kelly s-a uitat mai bine la prietenul ei: blugi plini de noroi închegat, păr slinos. Avea chiar și un miros ranced, ca și cum nu s-ar mai fi spălat de săptămâni bune. Unde stătuse? Ce făcuse? Și iată-l pe tatăl lui, îmbrăcat într-un costum negru și scump, exersând cuvântarea pe care urma s-o rostească în fața unor actori. Propriul lui tată, care nici măcar nu se deranjase să-l caute.

— Bravo! a exclamat Vee.

McFadden s-a răsucit brusc.

— Unde naiba ai fost?

Apoi s-a uitat la Kelly.

— Ea ce caută aici?

— Tu n-ai dreptul să-mi pui întrebările astea, i-a răspuns Vee. Am venit aici pentru că am nevoie de răspunsuri, iar tu o să mi le dai.

— Să nu-ndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta! Dumnezeu mare, duhnești!

— Cum ai putut să-i faci așa ceva? Era... era un om, în carne și oase.

— Cine?

— Cat. Tu mi-ai răpit-o. Le-ai răpit-o tuturor. De ce?

McFadden a oftat.

— Nu știi despre ce vorbești, Vincent. Acum vreau să te duci sus, să faci un duș, să pui pe tine niște haine curate...

Vee a scos ceva din buzunarul blugilor. O armă. Aceași pe care o luaseră cu ei în deșert, în urmă cu atâtea săptămâni. A îndreptat-o către tatăl său. McFadden a încremenit. Lui Kelly i s-a uscat gura.

— Nu, a spus ea, cât a putut de calm. Nu, Vee. Nu face asta.

Dar Vee a continuat:

— Nu ești omul care te-am crezut.

Ținea pistolul drept în fața lui, iar mâinile îi tremurau.

— Nu ești deloc om.

Chipul lui McFadden era perfect neclintit, trupul, nemișcat. Kelly se uita când la Vee, când la tatăl acestuia și, pentru o clipă, timpul a stat în loc, cei doi rămânând blocați astfel: Vee având toată puterea, McFadden așteptând să vadă cum are s-o folosească.

Până când, în cele din urmă, McFadden s-a mișcat. Umerii i s-au relaxat.

— Ascultă, gunoi drogat! a început el. Lasă jos pistolul ăla sau chem poliția și te bag în pușcărie pentru tot restul vieții tale.

Privirea lui Vee a devenit mai blândă, speriată.

— O s-o fac. Știi că o s-o fac!

— Tu... tu mi-ai luat-o pe Cat.

— Ești o mare dezamăgire pentru mine, Vincent, a replicat McFadden. Nu-i de mirare că maică-ta nu vrea să aibă de-a face cu tine.

Pistolul tremura în mâinile băiatului.

— Nu-i adevărat!

— Te-ai întrebat vreodată de ce nu mai primim nicio veste de la ea? Nici măcar de Crăciun?

— Pentru că... pentru că te urăște.

— Ia mai ghicește o dată!

Vee a tresărit, ca și cum cineva i-ar fi tras o palmă.

— Ești rău, a șoptit Kelly.

McFadden nici măcar nu s-a uitat la ea.

— Lasă jos pistolul ăla și du-te la tine în cameră, i-a spus el fiului său. Nu te vreau în preajma oaspeților mei.

Vee și-a coborât brațele. A izbucnit în plâns. McFadden s-a întors la loc și a reînceput să-și recite discursul în fața draperiilor rubinii, ca și cum Vee și Kelly nici măcar nu s-ar fi aflat în cameră.

— Îmi pare rău, a șoptit băiatul.

A pus pistolul pe birou și s-a uitat la Kelly.

— Îmi pare rău.

— Aș vrea să vă întâmpin cu brațele deschise, pe voi, adevărata mea familie, zicea McFadden, în vreme ce Vee se prăbușea la pământ, hohotind.

Atunci ceva s-a rupt în sufletul lui Kelly.

— Munca pe care ați depus-o cu toții mă face să mă simt ca un părinte mândru...

Kelly a luat pistolul. L-a ridicat în fața ei, ținându-și degetele pe trăgaci, simțind cum forța i se scurge prin brațe, direct în inimă.

— John McFadden, a spus ea.

Bărbatul s-a întors.

— Îți pare rău pentru ce i-ai făcut lui Catherine?

— Oh, Doamne! Și tu?

Kelly l-a împușcat de două ori, în piept.

— Dumnezeule! a exclamat Vee. Dumnezeule, Kelly! I-a cuprins spatele cu brațul, așezându-și mâna pe umărul ei.

McFadden a căzut jos, cu ochii ridicați către fată. *Ce-am făcut?* s-a gândit Kelly. Gura bărbatului încă se mișca, încercând să rostească ceva.

— Mai puternică decât cea de sânge, a spus el, iar Kelly și-a dat seama că încă își exersa discursul.

A ridicat pistolul și l-a împușcat între ochi.

Capitolul 35

2 iunie 2010

Lui Kelly încă i se părea ciudat să stea lângă mama ei, dar începea să se obișnuiască. Femeia o vizitase de câteva ori la spital, în timp ce se recupera după rana de glonț suferită, însoțită de gardieni de la penitenciarul de stat din Mariposa. Paznicii le tratau pe cele două ca pe niște vedete de prim rang. Ciudat, una dintre ele era o fermieră, care pe vremuri lucrase la I. Magnin, cealaltă, o fostă deținută, care lucra pentru un site de socializare semilegal. Gardienii nu se mai săturau de ele. Unul dintre ei chiar îi ceruse lui Kelly un autograf.

Sigur, oamenii se schimbă. Rănile se vindecă, unele mai repede decât altele. Rana de la gâtul lui Kelly, de exemplu, era aproape complet vindecată, având în vedere că fusese una superficială, în vreme ce umărul ei, încă în atele, avea s-o țină luni de zile la fizioterapie. Bine că Bellamy nu fusese un țintaș mai bun, iar canapeaua ei în stil sud-vestic încasase majoritatea gloanțelor. *Nu-i ceva personal*, tot spunea ea, în timp ce trăgea și iar trăgea. Bellamy, care cândva luase arma lui Vee și trăsesese într-un pârau plin de pești, fără să verifice dacă pistolul e încărcat. Bellamy, care întotdeauna acționase mai degrabă din instinct, decât cu o țintă anume.

În mod straniu, în timp ce Kelly zăcea sângerând pe podeaua sufrageriei, sora ei vitregă îngenunchease și-i spusese:

— *Nu fac decât să-mi apăr familia.*

Dar la cine se referise? Tatăl ei era mort, mama ei deja depusese mărturie în fața polițiștilor, iar fratele ei plecase de acasă, jurând că n-o să mai vorbească niciodată cu ea.

— Eu sunt familia ta, idioato! îi șoptise Kelly.

Și atunci Bellamy sunase în sfârșit la 911.

Așa că ironia n-a trecut neobservată: Kelly și mama ei, stând față în față cu Bellamy, în înșorita cameră pentru vizitatori a Centrului de Sănătate Mintală din Malibu, cele două fiind acum cele mai apropiate rude care-i rămăseseră fiicei lui Sterling Marshall. Ca de obicei, Bellamy era complet machiată, avea buzele de un roșu-aprins, însă efectul fardurilor era unul ciudat, în contrast cu halatul de spital și cu

privirea goală.

Flacăra din ochii ei dispăruse. Kelly știa că asta se datora probabil medicamentelor, dar Bellamy arăta ca și cum vioiciunea ar fi fost stoarsă din ea, ca și cum, fără familia ei, n-ar mai fi avut pentru ce să trăiască și ar fi rătăcit fără țel prin viață, o fantomă în căutarea următorului rol pe care să-l interpreteze. Poate că de aceea le rugase să vină. Doctorul ei fusese cel care le sunase pe Kelly și Ruth, spunând că i-ar face un mare serviciu, dar nu le explicase de ce Bellamy voia să le vadă sau măcar dacă fusese într-adevăr dorința ei.

— Scriu o carte, spunea acum Bellamy pentru a treia oară, holbându-se la un punct aflat undeva la mijlocul distanței dintre Kelly și Ruth, astfel că niciuna dintre ele nu știa cui i se adresează. O poveste completă despre cum e să crești în Hollywood.

— O să apărem și noi în ea? a întrebat Kelly.

— Poate.

Bellamy și-a aprins o țigară. A suflat încet fumul. Apoi s-a uitat la Ruth.

— Pot să te întreb ceva?

— Da.

— Tatăl meu te-a iubit?

Femeia s-a uitat mai întâi la Kelly, apoi la Bellamy.

— A trecut multă vreme de atunci.

— Știi asta. Dar te-a iubit? Ți-a spus că te iubește?

Ruth și-a dres vocea.

— Da, Bellamy, a răspuns ea cu băgare de seamă. Mi-a spus.

— Cum a fost?

— Să fiu îndrăgostită?

— Nu. Cum a fost să-l auzi pe tatăl meu spunând: „Te iubesc”?

Kelly s-a uitat la ea.

— Ție nu ți-a spus-o niciodată?

Bellamy a scuturat din cap.

— Nici măcar o dată, a zis ea, cu glas firav, pierdut. Mi-ar plăcea foarte mult să știu cum sună vorbele astea în gura tatălui meu.

Kelly și Ruth au părăsit centrul medical în tăcere. Prin mintea lui Kelly se depăneau tot felul de imagini: Bellamy Marshall la

șaptesprezece ani, aruncându-i un bilețel în timpul orei de științe, cercetând-o cu ochii dați cu rimel în oglinda retrovizoare, întrebând-o dacă se distrează.

— Știi ce-mi plăcea cel mai mult la Bellamy pe vremea când eram copii? a spus ea.

Ruth s-a întors către fiica ei.

— Stilul ei de viață încântător?

Kelly a scuturat din cap.

— Nu, a răspuns ea. Îmi plăcea pentru că îmi dădea foarte multă atenție. Dar acum, privind în urmă, cred că e posibil doar să-și fi studiat adversarul.

Ruth a clătinat din cap.

— Nu privi cu cinism la amintirile tale, Kelly. Pune-le într-o lumină aurie. Transformă-le într-o ficțiune frumoasă. Numai pe ele le ai.

— OK. Bellamy m-a adorat. Chiar m-a iubit ca pe o soră.

— Așa te vreau!

În timp ce se pregătea să urce în camioneta ei, gata să se întoarcă la Sfidare, Ruth i-a atins mâna fiicei sale și i-a zâmbit.

— Știi, acum când stau să mă gândesc, nu sunt foarte sigură că Sterling mi-a spus vreodată „te iubesc”. Dar tot e frumos să-mi amintesc că așa au stat lucrurile.

Kelly a înghițit în sec.

— Mi-e dor de Shane, a zis ea.

— E bine să-ți fie dor de oameni. Asta îți amintește că nu ești singură pe lume.

— Ție ți-a fost dor de mine, mamă?

— În fiecare zi.

Kelly și-a sărutat mama pe obraz. A privit-o cum se îndepărtează, gândindu-se la Shane care, cu doar o săptămână în urmă, plecase definitiv spre San Francisco.

Fusese ultima persoană care ieșise din viața ei. Despărțirea lor se dovedise amiabilă, dar ciudată și tristă.

— *Nu pierzi un soț, ci câștigi un frate*, îi spusese el, în timp ce se urca în limuzina trimisă de la aeroport.

— *Dar pierd un soț!* răspunsese Kelly.

— Domnișoară Lund!

O voce tânără și entuziasmată a smuls-o din gândurile ei. Kelly s-a întors și a văzut o asistentă ce traversa în grabă parcare, apropiindu-se de ea, în timp ce flutura o foaie ruptă dintr-un carnețel.

— Am uitat ceva? a întrebat Kelly.

— Nu.

Asistenta avea păr blond, strălucitor și ochi rotunzi, deschiși la culoare, ca ai unei pisicuțe.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că dumneavoastră sunteți. Sunt un mare fan.

Kelly s-a uitat lung la ea.

— Al meu?

— Da! Felul în care ați luat vina asupra dumneavoastră ca să vă apărați prietenul. Toți anii în care ați stat la închisoare deși nu ați omorât pe nimeni. Sunteți o eroină!

Kelly s-a silit să zâmbească, crâmpeie din acea noapte de 28 iunie 1980 ivindu-i-se brusc în minte, înainte să le îndese înapoi într-un sertar.

— Mulțumesc, a răspuns ea.

Asistenta i-a întins foaia și un stilou.

— Îmi dați un autograf, vă rog? Eu sunt Jenna. Cu *J*.

Kelly a pus hârtia pe mașină și a scris.

Pentru Jenna:

Nu înceta niciodată să crezi!

Cu drag, Kelly Michelle Lund

Fata a fost cât pe ce să leșine. Kelly s-a urcat în mașina ei.

— Mersi, Vee! a șoptit ea, deși, la drept vorbind, nu avusese niciodată nevoie de vreun favor din partea lui și nu avusese niciodată nevoie să-l aibă în viața ei mai mult decât fusese.

Peste două ore, urma să fie din nou acasă, cu păsările și cu laptopul ei, cu îngerul ce avea un craniu în loc de față și cu fostul ei agresor, tatuatul Rocky Trei, care acum era o persoană în care putea să creadă. Kelly a ieșit pe autostrada de pe coasta Pacificului și a coborât geamurile, simțind mirosul oceanului, privind către drumul dinaintea

ei și, pentru o foarte scurtă clipă, amintindu-și de ultimele cuvinte ale lui McFadden, de senzația pe care i-o dăduse pistolul atunci când se descărcase în mâinile ei, în vreme ce bărbatul zăcea pe covorul colorat, mormăindu-și discursul. *O eroină.* Kelly avea impresia că ar fi fost în stare să conducă o veșnicie.

Mulțumiri

Mari mulțumiri detectivilor Tim Marcia și Mitzi Roberts de la poliția din Los Angeles, serviciul Tâlhării și Omoruri, care m-au primit cu îngăduință la locul lor de muncă și au răspuns la multele, multele mele întrebări. Tot ce am scris corect în legătură cu personajul Barry Dupree se datorează ajutorului lor. Tot ce am greșit... ei bine, e din vina mea.

Ca întotdeauna, mulțumiri minunatei Deborah Schneider, extraordinarului meu editor Lyssa Keusch și neobositei Rebecca Lucash. Sunt extrem de recunoscătoare lui Liate Stehlik și echipei de la Harper Collins / William Morrow pentru tot sprijinul pe care mi l-au acordat.

Mulțumiri lui Stephanie Riggio pentru priceperea ei în ceea ce privește parcul național Joshua Tree, Marciei Clark pentru priceperea în domeniul legislației, lui Bill Ward pentru că a dat un nume clubului meu de striptease și Lindei Flyntz Rubin pentru amintirile ei legate de păpușile stricate din anii '70. Le sunt recunoscătoare și prietenilor mei scriitori, pentru ajutorul și reacțiile lor, mai ales lui Megan Abbott și Paul Leone, care au contribuit la începutul acestui proces, și lui Abigail Thomas, care m-a sprijinit la final. Mulțumiri și grupului meu de scriere, FLs, care mă incită, mă inspiră și mă fac să râd zilnic, chiar și atunci când mă apropii de un termen limită de predare. Mulțumesc și magazinului The Golden Notebook din Woodstock, New York, cunoscut și drept cea mai bună librărie care a existat VREODATĂ, pentru faptul că susține autorii locali.

Chas Cerulli și James Conrad, Anthony Marcello și Paul, Jamie și Doug Barthel, vă mulțumesc că mi-ați ascultat văcărelile și că m-ați ajutat să-mi păstrez (la un nivel rezonabil) sănătatea mintală în timp ce scriam această carte. Mulțumiri și toată dragostea mea uimitoarelor mei socri, Sheldon și Marilyn Gaylin, și minunatei mele mame, Beverly LeBov Sloane. Și lui Mike, și Marisei, pe care nu i-aș putea îmbrățișa vreodată îndeajuns.

ALISON

GAYLIN

CRIME

Nimeni nu e perfect. Fiecare are ceva de ascuns.

Pe 28 iunie 1980, la o petrecere, Kelly Michelle Lund îl împușcă mortal pe John McFadden, regizorul nominalizat la Oscar. Ani în șir se fac tot felul de speculații privind motivele enigmaticei adolescente. Condamnată pentru crimă, Kelly își pierde tinerețea și libertatea, dar își păstrează secretele.

Treizeci de ani mai târziu și la cinci ani după eliberarea din închisoare, trecutul se întoarce și o bântuie pe Kelly. Socrul ei, Sterling Marshall, o legendă a filmului, este găsit într-o baltă de sânge în locuința sa din Hollywood Hills, împușcat în cap, exact ca fostul său prieten, John McFadden.

Din nou, Kelly este principala suspectă. De data aceasta însă, are niște aliați care sunt convinși că femeia nu are legătură cu niciuna dintre crime. Să fie Kelly într-adevăr nevinovată?

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-710-907-9

9 786067 199079

